Absolute Evil (Book Nine)

Lizeta Vrana

The Time of Revelations

Απόλυτο Κακό
(Βιβλίο Ένατο)

Ο Καιρός των Αποκαλύψεων

Λιζέτα Βρανά

Αυτό το ημερολόγιο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.
Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και γεγονότα
είναι καθαρά συμπτωματική.

ISBN: 978-1534608467 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Φάση 20ή:
Δράση και Αντιδράσεις

Ο τρίτος νόμος
του Νεύτωνα:
Για κάθε δράση
υπάρχει μια αντίδραση.

Ο πρώτος νόμος
της Υβόννης Φεζάρρη:
Για κάθε δική μου δράση
υπάρχουν χιλιάδες
αντιδράσεις.

Τρίτη, 11 Μαρτίου 2015

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Δουλεύω μαζί με άλλους σ' ένα επιστημονικό εργαστήριο. Ξαφνικά ακούω ότι εκεί μέσα έχουν κατασκευαστεί επιθετικά ανδροειδή, πολύ επικίνδυνα, που μόλις ξέφυγαν και δεν θ' αφήσουν κανέναν άνθρωπο ζωντανό. Αρχίζω να ανησυχώ και αναρωτιέμαι: *Πού μπορώ να κρυφθώ;* Τελικά κλείνομαι σ' ένα δωμάτιο μαζί με άλλες πέντε γυναίκες, όμως αμφιβάλλω αν αυτές θα καταφέρουν να μείνουν σιωπηλές όταν τα ανδροειδή θα περνάνε απέξω.

Έτσι, αποφασίζω να φύγω από εκεί μαζί με την φίλη μου την Ντένια και μια άλλη κοπέλα, ενώ τα ανδροειδή μας καταδιώκουν. Μόλις όμως βγαίνουμε στο δρόμο, οι διώκτες μας βλέπουν. Εμείς τρέχουμε στην πόλη και καταλήγουμε σε μια μεγάλη υπαίθρια καφετέρια πάνω σε μια στρογγυλή πλατεία. Πιάνουμε ένα στρογγυλό τραπέζι στο κέντρο και θεωρούμε ότι εκεί, ανάμεσα στο πλήθος των θαμώνων, θα είμαστε ασφαλείς. Ωστόσο, τα ανδροειδή μας ανακαλύπτουν και

μας σέρνουν πίσω στο εργαστήριο. Τότε όμως βρίσκω και φοράω ρούχα σαν τα δικά τους, γκρίζες στολές με χρωματιστά σειρίτια, κι εκείνοι δείχνουν να με περνούν για δική τους...

Το βράδι, γύρω στις 9:30, χτυπά το κουδούνι· είναι η Θεώνη, που μας φέρνει τρία μπωλ με ζεστά φαγητά: γιουβαρλάκια, ρυζόγαλο, τραχανά. Μόλις τα μαγείρεψε, λέει, 5-6 διαφορετικά φαγητά, κι έχει βγει στις γειτονιές για να τα μοιράσει σε 5-6 φιλικά της άτομα, μερικά από τα οποία δεν κατοικούν κοντά της. Την ευχαριστούμε εγκάρδια κι εκφράζουμε τον θαυμασμό μας για την καλή της ψυχή.

Πιάνουμε κουβέντα και ανάμεσα στα άλλα μας λέει το εξής απίθανο: “Όταν ήταν μικρός ο Αργύρης μου, συνήθιζε να μου φέρνει ψόφιες γάτες στο σπίτι! Νόμιζε πως ήταν ζωντανές!” Μένω κάγκελο αλλά δεν λέω τίποτα. Και λίγο αργότερα: “Ήταν πολύ ζωηρός ο Αργύρης μικρός! Συχνά έριχνε αναμμένα σπίρτα μέσα στα συρτάρια! Μια φορά, μάλιστα, έκαψε τη βιβλιοθήκη του! Ευτυχώς το πήρα εγκαίρως χαμπάρι και δεν κάηκε το σπίτι ολόκληρο!”

Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου...

“Πόσων χρονών ήταν ο Αργύρης όταν το έκανε αυτό;” ρωτάω δήθεν αδιάφορα.

“Θα 'ταν εννέα χρονών...”

Από μικρό ήταν ψυχανώμαλο το άτομο. Αλλά τι τα θες; Όλα τα ψυχανώμαλα έχουν την τύχη του Γκαστόνε...

Αργότερα, όταν φεύγει η Θεώνη, η μαμά εκφράζει αυθόρμητα την απορία της: “Περίεργο, πάντως, να κάθεται τέτοια ώρα να μαγειρεύει τόσα φαγητά για να τα δώσει σε ξένους... Αυτό δεν είναι μόνο καλοσύνη, είναι και παλαβομάρα!”

"Ναι, πράγματι" συμφωνώ, ενώ υποψιάζομαι: *Παλαβομάρα ή τίποτε άλλο;* Όπως και να 'χει, μια τέτοια συμπεριφορά είναι πολύ παράξενη για ένα άτομο που δεν δέχεται από τους άλλους ούτε ένα ποτήρι νερό.
"Αμ, το άλλο", συνεχίζω: "Έχεις ξανακούσει για άλλο παιδί, να κουβαλάει ψόφιες γάτες στο σπίτι του; Αυτό κι αν είναι ανωμαλία!"
"Τις περνούσε για ζωντανές", προσπαθεί να τον δικαιολογήσει η μάνα μου.
"Έλα τώρα, ακόμη κι ένα μωρό ενάμιση χρονών μπορεί να ξεχωρίσει μια ψόφια γάτα από μια ζωντανή! Επιπλέον, ένα φυσιολογικό παιδί νιώθει αυθόρμητη απέχθεια για ένα ψόφιο ζώο που έχει ήδη αρχίσει να βρωμάει!" επισημαίνω. "Άσε που του άρεσε να βάζει φωτιές και στα εννιά του κόντεψε να κάψει το σπίτι!"
"Πάντα μου φαινόταν χαζός αυτός ο Αργύρης", λέει η μαμά.
"Δεν είναι χαζός, παμπόνηρος και ψυχασθενής είναι!"
Γύρευε με τι σφάλμα της φύσεως έχω μπλέξει πάλι...

Κυριακή, 15 Μαρτίου 2015

☺ Είναι απομεσήμερο, έχω πέσει στο κρεβάτι και διαβάζω ένα ενδιαφέρον βιβλίο, όταν ξαφνικά ακούω κροταλίσματα από την κουζίνα. *Περίεργο*, σκέφτομαι. *Σηκώθηκε η μητέρα μου τόσο νωρίς και πλένει τα πιάτα;* Πάω να δω τι γίνεται και βλέπω τον Αντωνάκη στο νεροχύτη, να προσπαθεί να πλύνει τα πιάτα!
"Άστα αυτά Τώνη, πήγαινε μέσα να παίξεις με τα στρατιωτάκια σου", του λέω γελαστά.
"Κι εγώ πώς θα βοηθήσω;" μου κάνει όλο γλύκα.
Τελικά πηγαίνει στο σαλόνι, όπου παίζει ήσυχα -όπως πάντα- για κανένα δίωρο, μέχρι να σηκωθούμε από τα κρεβάτια.

Το απόγευμα έρχεται η Θεώνη, η οποία εδώ και μήνες παραπονιέται για συχνούς πονοκεφάλους και ακατάσχετο βήχα. Ούτε σήμερα νιώθει καλά, λέει. Στο μεταξύ, ο μικρός έχει πάρει χαρτί και μολύβι και ζωγραφίζει ανθρωπάκια: Τη Θεώνη, τη μητέρα μου και τον πατέρα μου. Κάτω από τα πρόσωπα γράφει τα ονόματα και τις ηλικίες τους, ενώ από πάνω φτιάχνει λεζάντες: "Άου!" (λέει η Θεώνη). "Τι έχεις, Θεώνη;" (ρωτάει η μαμά). Ο Αντωνάκης δεν έχει διαβάσει ποτέ του κόμικς, αλλά ήδη έχει μια ιδέα πώς φτιάχνονται!

Στο μεταξύ ο πατέρας μου μένει σιωπηλός, δεν τρώει τη σούπα του, βιάζεται να γυρίσει στο κρεβάτι κι εμείς τον μαλώνουμε. Ο Τώνης τρέχει αμέσως κοντά του και του λέει: "Αν δεν φας όλο το φαΐ σου, δεν θα σηκωθείς!" Αμέσως μετά, παίρνει το κουτάλι και αρχίζει να ταΐζει τον παππού!

"Έχεις ξαναδεί τέτοιο παιδί;" ρωτάω τη Θεώνη.

"Όχι!" μου απαντά εκείνη.

Λίγο αργότερα έρχεται η μητέρα του μικρού για να τον πάρει. Της εξηγούμε τα κατορθώματά του κι εκείνη χαμογελά και καμαρώνει: "Μου το λένε και οι δάσκαλοι στο σχολείο: Ο Αντώνης είναι καλό παιδί, και καλός μαθητής, και καλός ποδοσφαιριστής, και νοικοκύρης!" Χαρά στη γυναίκα που θα τον πάρει...

Τρίτη, 17 Μαρτίου 2015

♠ Είναι απόγευμα και βρίσκομαι στο αμάξι του Αργύρη, καθ' οδόν για το σπίτι του κοντά στην Πλατεία Καραϊσκάκη, όπου θα κάνω μάθημα στις δίδυμες κόρες του. Η διαδρομή διαρκεί μόλις λίγα λεπτά, ωστόσο μου φαίνεται ατέλειωτη, καθώς δεν μου είναι πάντα εύκολο να αποφεύγω την κουβέντα με τον ανισόρροπο. Αυτή τη φορά μου μιλά για εκείνο το φοιτητή στα Γιάννενα που

αυτοκτόνησε πρόσφατα επειδή ορισμένοι συμφοιτητές του τον βασάνιζαν και τον βίαζαν συστηματικά – μια περίπτωση που ξεπερνά τα όρια της απλής σχολικής τρομοκρατίας.
“Μα να πάει να αυτοκτονήσει; Εμάς δεν μας έχουν κοροϊδέψει, δεν τα 'χουμε περάσει κι εμείς αυτά;” κάνει ο Αργύρης με αλαζονικό ύφος.
Σε βίαζαν και σένα, Ρούλη; σκέφτομαι αυθόρμητα.
“Εμένα ο πατέρας μου έφυγε από το σπίτι όταν ήμουν μικρός, κι αυτό είναι πολύ χειρότερο!”
Ξανά το ίδιο τροπάρι: Ο τύπος νομίζει ότι είναι ήρωας επειδή κάποια στιγμή ο πατέρας του εγκατέλειψε την οικογενειακή εστία -όχι χωρίς λόγο, πάντως: Η Θεώνη τον απατούσε χρόνια. Αυτό, όμως, ο Αργύρης φροντίζει να το ξεχνάει...
“Εγώ, όμως, δεν πήγα να αυτοκτονήσω! Τελικά, αυτός ο φοιτητής ήταν αδύναμος, γι' αυτό πέθανε! Εγώ είμαι το ζωντανό παράδειγμα ότι ο δυνατός επιβιώνει! Εγώ είμαι το ζωντανό παράδειγμα - είμαι το ζωντανό παράδειγμα - είμαι το ζωντανό παράδειγμα...” κολλάει η βελόνα (λες κι έχει πάθει Αλτσχάιμερ) μέχρι που, επιτέλους, φθάνουμε στο σπίτι του. Δεν θα τον άντεχα άλλο το μαλάκα...

Δευτέρα, 23 Μαρτίου 2015

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μέσα στο σπίτι μας κυκλοφορούν βρυκόλακες που έχουν ανθρώπινη μορφή. Είναι μια ομάδα νεαρών που επιτίθενται και με κυνηγούν. Τρέχω απεγνωσμένα να τους ξεφύγω πάνω σε ταράτσες, μπαλκόνια, δωμάτια. Ωστόσο δεν βρίσκω διέξοδο. Καταλήγω στην ταράτσα απ' όπου πετώ πάνω από κεραμιδένιες σκεπές και κήπους, ενώ ακούω μια γυναικεία φωνή να με ειδοποιεί: “Όχι από εκεί, Υβόννη,

είναι παγίδα!" Ωστόσο, εγώ συνεχίζω να πετώ προς την ίδια κατεύθυνση, ώσπου περνώ πάνω από έναν ψηλό αυλόγυρο και ξεφεύγω. *Ερμηνεία: Αόρατοι κρυφοί εχθροί εξακολουθούν να με πολεμούν, κι εγώ ψάχνω απεγνωσμένα να ξεφύγω. Τα συνηθισμένα...*⇧

Τι είναι στ' αλήθεια το CERN; Μπορώ να πω ότι ο κόσμος που βιώνω εν έτει 2015 δεν έχει καμία σχέση με τον κόσμο του μέλλοντος που οραματιζόμουν πριν από 20 ή 30 χρόνια. Κάτι δεν πάει καθόλου καλά: Τα θαύματα που περίμενα δεν φάνηκαν ποτέ, ενώ φάνηκαν άλλα, αινιγματικά και διφορούμενα, που κανένας δεν θα φανταζόταν τότε. Στο μεταξύ, ο κόσμος συνεχίζει να μεταβάλλεται γοργά, τόσο που κανείς δεν μπορεί πια να τον παρακολουθήσει ή να διαλευκάνει τι ακριβώς συμβαίνει. *Πάντως, ό,τι κι αν συμβαίνει δεν είναι καλό...*

Κάτι έχει παρεισφήσει στον κόσμο μας, κάτι πολύ ζοφερό και ύπουλο, που διαποτίζει τα πάντα, παντού· τα δηλητηριάζει σταθερά και αμετάκλητα, τα μετατρέπει σε κάτι απρόβλεπτα αποτρόπαιο. Φοβάμαι πως οι ερπετοειδείς άρχοντες του κόσμου έχουν καταφέρει τελικά να φέρουν *κάτι* εδώ, μια οντότητα δαιμονική από κάποια άλλη κόγχη του σύμπαντος, με σκοπό να αναχαιτίσουν την επέλαση των Ανδρομεδίων και να εδραιώσουν οριστικά τη δική τους εξουσία πάνω στη Γη. *Έτσι ελπίζουν, δηλαδή...*

Κατά τη γνώμη μου, οι Ανδρομέδιοι τα έχουν βρει σκούρα: Τα πράγματα δεν εξελίχθηκαν όπως τα περίμεναν, ούτε όπως τα περιμέναμε εμείς. Η "Ώρα Μηδέν" (21η Δεκεμβρίου 2012) ήλθε κι έφυγε μα οι ερπετοειδείς εξακολουθούν να διοικούν τον κόσμο, οι θετικές αλλαγές που αναμέναμε δεν ήλθαν ποτέ, ούτε άνοιξαν οι δρόμοι για το διάστημα. Παρά τη

φαινομενική ευμάρεια του (δυτικού) κόσμου, οι ψυχές βαραίνουν όλο και περισσότερο. Το ονείρεμα έχει γίνει πρακτικά αδύνατο, για αστρικές προβολές ούτε λόγος· κανείς δεν το δηλώνει δημόσια, εγώ όμως διαισθάνομαι ότι κάποιος αστάθμητος παράγοντας μπλοκάρει τέτοιου είδους εμπειρίες σε παγκόσμια κλίμακα. Όλοι παραπονούνται ότι σπάνια πια θυμούνται τα όνειρά τους, και ακόμα πιο σπάνια ονειρεύονται κάτι ευχάριστο. Τα νυχτερινά προβλήματα που αντιμετωπίζω από το 2006 και μετά θα ήταν αδιανόητα πριν το έτος 2000.

Στον θαυμαστό νέο κόσμο, το πνεύμα πολεμάται λυσσαλέα: συγγραφείς που αναγκάζονται να διαθέτουν τα έργα τους δωρεάν· δάσκαλοι που θεωρούνται υπόλογοι των μαθητών τους· "καλλιτέχνες" που γίνονται πλούσιοι και παγκοσμίως διάσημοι παρά την κατάφορη μετριότητά τους· οι φελλοί επιπλέουν σε κάθε επίπεδο· η βλακεία και η τρέλα εξυμνώνται ως ύψιστα προσόντα από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης.

Υποψιάζομαι ότι όλα ξεκίνησαν με την κατασκευή του CERN το 1998. Ο αληθινός σκοπός του Μεγάλου Επιταχυντή Ανδρονίων είναι η διάνοιξη μιας *πύλης* σε άλλες διαστάσεις, έτσι ώστε να περάσουν στο δικό μας κόσμο στρατιές δαιμονικών οντοτήτων προς υποστήριξη των ερπετοειδών αρχόντων της Γης έναντι των δυνάμεων της Γαλαξιακής Αυτοκρατορίας – και το πείραμα δυστυχώς φαίνεται να έχει πετύχει.

Αυτές οι οντότητες δεν διαθέτουν συγκεκριμένες διαστάσεις ή μορφή, ώστε να μπορεί κάποιος να τις εντοπίσει· πρόκειται για *κοσμικά πεδία* που παρεισφύουν παντού, επηρεάζουν και διαμορφώνουν τα πάντα, τη φύση την ίδια, οπότε είναι αδύνατο να εντοπιστούν και να καταπολεμηθούν.

Ο ίδιος ο διευθυντής ερευνών του CERN έχει δηλώσει πως τα πειράματα στον Επιταχυντή Αδρονίων θα μπορούσαν να φανερώσουν άγνωστες διαστάσεις, όπως και να ανοίξουν αμφίδρομες διόδους διάρκειας 10-26 δευτερολέπτων. Με δύο λόγια, πρόκειται για χωροχρονικές πύλες, μέσα από τις οποίες θα μπορούσε να περάσει *κάτι* στη δική μας διάσταση...

Εναλλακτική κοσμολογία: Το γνωστό μας σύμπαν αποτελείται από 96% σκοτεινής ενέργειας, λένε οι επιστήμονες – παρόλο που ούτε οι ίδιοι ξέρουν τι είναι αυτό το 96% της αλλόκοτης ενέργειας, που την αποκαλούν σκοτεινή. Αυτό το περίφημο 96% της λεγόμενης "σκοτεινής ενέργειας" είναι το ενεργειακό είδωλο του αληθινού σύμπαντος, σαν το είδωλο του φεγγαριού που αντανακλάται σε μια λίμνη.

Το υλικό σύμπαν που βιώνουμε δεν είναι αληθινό· είναι εικονικό, είναι ένα “Matrix”, μια *αντανάκλαση* του αληθινού σύμπαντος που αποτελείται από αιθερική ενέργεια με απουσία ύλης. Το δικό μας σύμπαν δημιουργήθηκε από σκοτεινές δυνάμεις που αποφάσισαν να το παίξουν δημιουργοί επειδή νόμιζαν ότι μπορούσαν να φτιάξουν σύμπαντα όμοια με τα πρωταρχικά.

Η ερπετοειδής ελίτ της Γης χρησιμοποιεί τον Επιταχυντή Αδρονίων του CERN για να ανακαλύψουν το λεγόμενο “σωματίδιο του Θεού” για να κατασκευάσουν άλλα σύμπαντα ή να μετασχηματίσουν το δικό μας. Όμως, ο συγκεκριμένος επιταχυντής δεν μπορεί να φτάσει σε τέτοιο επίπεδο, άδικα ελπίζουν...

Οι “απροσάρμοιστοι”: Όσοι άνθρωποι απέχουν γενετικά και ψυχικά από τους ερπετοειδείς είναι πια ελάχιστοι, εφόσον ο κόσμος αυτός σταδιακά τους αποβάλλει μέσω της (α)φυσικης επιλογής.

Οι απροσάρμοστοι βιώνουν αποτυχίες σε κάθε τομέα της ζωής, πολεμώνται συστηματικά, περιθωριοποιούνται, αρρωσταίνουν ψυχικά και σωματικά. Άραγε, υπάρχει ελπίδα; Μονάχα η συνειδητή ατομικότητα, η απόσχιση από τα ανθρώπινα κοπάδια...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Μάρτιος 2015):*** Πραγματικά δεν ξέρω τι συμβαίνει αυτό το μήνα: Χωρίς κανένα λόγο, τα νυχτερινά επεισόδια πληθαίνουν και η κατάσταση χειροτερεύει όσο περνούν οι μέρες – σε σημείο που, μετά τα μέσα του μήνα, σχεδόν κάθε νύχτα έχω τουλάχιστον μια ενόχληση.

Δεν ξέρω πώς να το εξηγήσω αυτό, οπότε φαντάζομαι ότι φταίνε διάφορα: Οι σαλάτες που εδώ και λίγους μήνες τρώω για βραδινό, το ότι καμιά φορά ξεχνιέμαι και ξαπλώνω ανάσκελα, η έκλειψη ηλίου της 20ης Μαρτίου. Στο Διαδίκτυο ανακαλύπτω ότι όντως η έκλειψη ηλίου όντως επηρεάζει αρνητικά τα στοχοποιημένα άτομα, όμως δε νομίζω ότι φταίει μονάχα αυτό στην περίπτωσή μου.

Γύρω στα μέσα του μήνα, ενώ σκουπίζω το δωμάτιό μου, τσουγκρίζω κατά λάθος την πυραμίδα οργονίτη που έχω τοποθετήσει κάτω από το κρεβάτι· ως αποτέλεσμα, σπάει μια άκρη της κι ένα σιδεράκι πετάγεται λίγο έξω. Το καλύπτω με κόλλα, ελπίζοντας ότι αυτό θα διορθώσει κάπως την κατάσταση -αλλά δεν: Έκτοτε τα νυχτερινά μου προβλήματα επιδεινώνονται σημαντικά. Ο καθαριστής ακτινοβολιών είναι σα να μη λειτουργεί καν ή σα να έχει αλλάξει πολικότητα, και δεν μπορώ να καταλάβω το γιατί.

Τέλος πάντων, έχοντας παρατηρήσει ότι η πλειονότητα των επεισοδίων λαμβάνει χώρα τις πρωινές ώρες, δοκιμάζω να σηκώνομαι από το κρεβάτι νωρίτερα

(παλιά κόλπα). Τότε, όμως, οι ενοχλήσεις αρχίζουν να έρχονται και αυτές νωρίτερα (αναμενόμενο). Ωστόσο, θεωρώ σκόπιμο στο εξής να σηκώνομαι στις 6:30 το πολύ, για να επεξεργάζομαι και να διορθώνω στο κομπιούτερ τα προσωπικά ημερολόγιά μου προς εναπόθεση σε ψηφιακές βιβλιοθήκες. Κατά τη διάρκεια της ημέρας δεν βρίσκω αρκετό χρόνο επειδή:
α) Ο μπαμπάς είναι πλέον ένα νοσοκομείο μόνος του: τα αναπνευστικά του, οι ενέσεις ινσουλίνης του, τα πολυάριθμα φάρμακά του, οι συχνές ιατρικές εξετάσεις του, απαιτούν ενασχόληση κάθε πέντε λεπτά επί 24ώρου βάσεως.
β) Η μαμά είναι πια σαράβαλο, οπότε κάνω εγώ σχεδόν όλες τις δουλειές στο σπίτι.
γ) Χώρια τα θελήματα όλη μέρα.
δ) Έρχονται και οι γειτόνισσες για καφέ -άλλη το πρωί, άλλη το απόγευμα, άλλη το βράδι.

Γύρω στα τέλη του μήνα, και μετά από διάφορες παλιές αλχημείες που φυσικά αποτυγχάνουν (πέτρες τουρμαλίνη κάτω από το μαξιλάρι, το βιομαγνητικό βραχιόλι στο χέρι, λεία πέτρα πάνω στον κρόταφο για αποφόρτιση έντασης, συνεχές μάντραμ), συνειδητοποιώ ότι πιθανότατα φταίει ο καθαριστής ακτινοβολιών: Όχι μόνο δεν λειτουργεί πλέον αλλά μάλλον έχει αλλάξει πολικότητα οπότε με επηρεάζει αρνητικά, αυξάνοντας τη συχνότητα των νυχτερινών επεισοδίων.

Γιατί όμως; Γιατί άλλαξε πολικότητα το μενταγιόν χωρίς να το έχω χτυπήσει πουθενά; Υποψιάζομαι ότι το επηρεάζει αρνητικά η χτυπημένη πυραμίδα οργονίτη και τελικά αποφασίζω να το καταργήσω -με κάποια ανακούφιση, θα έλεγα: Απαιτούσε πολλή προετοιμασία, έπιανε πολύ χώρο και με το παραμικρό δυσλειτουργούσε. Όσο για την πυραμίδα, την παίρνω

από το δωμάτιό μου και την τοποθετώ σ' ένα ράφι στο σύνθετο του σαλονιού.

Τέλος πάντων, τα πράγματα δεν πήγαν καθόλου καλά αυτό το μήνα, εφόσον έχω ξαναγυρίσει στα επίπεδα του 2009: 7 φορές το εφιαλτικό μήνυμα ("hell" ή "κόλαση"), μία φορά το αντίθετό του ("παράδεισος"), 3 οράματα φωτιάς (+πολλές σχηματοποιημένες φλόγες). Οι καθαρές νύχτες κατέβηκαν στις 11...

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (Μάρτιος 2015) – Εγώ σε Δράση:*** Όσον αφορά τη συγγραφική μου καριέρα, από τις αρχές του χρόνου έχω αλλάξει κατεύθυνση. Έχοντας πλέον διαπιστώσει ότι δεν πρόκειται να βγάλω δεκάρα από αυτή τη δουλειά, ξαναθυμάμαι τον αρχικό στόχο μου που είναι η καταχώρηση των ημερολογίων μου σε ψηφιακές βιβλιοθήκες, με σκοπό τη διατήρηση και μακροημέρευσή τους (“e-books are forever”).

Προς το παρόν, έχω δημοσιεύσει με την εκδοτική πλατφόρμα "Φαιώ" τον πρώτο τόμο των ημερολογίων μου στα αγγλικά, με τίτλο “Forbidden Diary I”, καθώς και το παλιό μου μυθιστόρημα “Νέμεσις” στα ελληνικά. Τώρα, όμως, δίνω προτεραιότητα στην ελληνική έκδοση των ημερολογίων: Ήδη από αυτό το μήνα αρχίζω να τα εκδίδω στα ελληνικά με τον τίτλο “Απόλυτο Κακό”, ξεκινώντας με τον πρώτο τόμο που έχει τίτλο "Τα Χρόνια της Άγνοιας". Εννοείται πως έχω αλλάξει όλα τα ονόματα -δεν έχω όρεξη να βρω κανένα μπελά...

Πάντως, οι περισσότερες ψηφιακές βιβλιοθήκες δεν είναι ανοιχτές σ' ένα τέτοιο εγχείρημα, καθώς αποτελούν κλειστές λέσχες όπου ένας άσημος συγγραφέας δεν γίνεται δεκτός με τίποτα. Άλλωστε, συνήθως ζητούν επιστημονικά έργα, όχι μυθιστορήματα.

Ειδικά στις ελληνικές ψηφιακές βιβλιοθήκες παρατηρώ υπερβολική κωλυσιεργία, δυσκαμψία, επιλεκτικότητα, μπέρδεμα -δύσκολα βγάζεις άκρη. Σε μια από αυτές έστειλα το "Νέμεσις" σε pdf μα δεν μου απάντησαν καν. Σε μια άλλη, έκανα την αίτηση για το εν λόγω μυθιστόρημα, η αίτηση έγινε δεκτή μα το έργο μου δεν εμφανίζεται πουθενά στο εν λόγω site. Τελικά, δεν μπορεί να γίνει τίποτα στην Ελλάδα... *Ή, μήπως, εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα στην Ελλάδα;*

Άμεσες αντιδράσεις του Matrix: Δεν προλαβαίνω καλά-καλά να βάλω σε εφαρμογή τα νέα μου σχέδια, και πλακώνουν παράξενα προβλήματα που μου τρώνε πολύ χρόνο και φαιά ουσία: Από τις αρχές του Μάρτη, μόλις ξεκινώ την έκδοση του πρώτου τόμου "Απόλυτο Κακό", για κάποιο παράξενο λόγο αδυνατώ να συνδεθώ με το Διαδίκτυο από τον δικό μου υπολογιστή. Απλά δεν ανοίγει το Google, κι αν ανοίξει κάνει μία ώρα να βρει έναν ιστότοπο. Πριν δυσκολευόμουν μεν (μου έβγαζε debugger, δηλαδή αφαίρεση ιού, κάθε πέντε λεπτά, όποιο site κι αν άνοιγα), αλλά κάπως έκανα τη δουλειά μου. Τώρα, όμως, τίποτα. Για την ακρίβεια, όταν το ρούτερ είναι συνδεδεμένο με δυσκολία μπορώ ακόμη και να γράψω!

Υποψιάζομαι ότι κάποιος, με κάποιο τρόπο, μπλοκάρει το κομπιούτερ μου εξ αποστάσεως για να μη μπορώ να μπω στο Διαδίκτυο και να κάνω αυτά που θέλω να κάνω. Έχω ακούσει ότι κάτι τέτοιο είναι δυνατόν αν κάποιος διαθέτει ένα ειδικό πρόγραμμα χάκερ που σπάει τους κωδικούς των τηλεφωνικών εταιρειών.

Όπως και να 'χει, κρίνω ότι πρέπει πια να το πάρω απόφαση: Εγώ δεν μπορώ να έχω την πολυτέλεια της σύνδεσης με το Internet στο σπίτι μου, όπως όλοι οι

άλλοι άνθρωποι. Δεν σκοπεύω να συνεχίσω να δουλεύω στο Διαδίκτυο από το σπίτι, ούτε θα ψάξω να βρω πού είναι η βλάβη. Πιθανότατα, κάποιοι με εμποδίζουν να συνδεθώ, οπότε ό,τι και να κάνω η δυσκολία θα εξακολουθήσει να υπάρχει. Στο εξής, λοιπόν, θα πηγαίνω να κάνω τη δουλειά μου στο κοντινό Internet Cafe, όπου έχω πάρει ήδη ένα εκπτωτικό πρόγραμμα. Μάλλον είναι καλύτερα έτσι, από κάθε άποψη...

* * * *

Μεγάλη Τετάρτη, 8 Απριλίου 2015

Η αδελφή μου η Αλίκη έχει άδεια αυτές τις μέρες, οπότε τη βλέπουμε λίγο περισσότερο. Μόλις ήλθε σήμερα το μεσημέρι, θεώρησε καλό να επιστρέψει τη λαμπάδα που μόλις είχα αγοράσει εγώ για τον Αντωνάκη, μάλλον επειδή το επισυναπτόμενο δώρο δεν της γέμιζε το μάτι: ήταν ένα ψαράκι ρομπότ που κολυμπάει στο νερό, καθόλου άσχημο κατά τη γνώμη μου.

Τέλος πάντων, η Αλίκη πήρε τον μικρό και τον πήγε σ' ένα κοντινό σούπερ μάρκετ, όπου αγόρασαν μια άλλη λαμπάδα με σετ αυτοκινητάκια, συν ένα ογκώδες συναρμολογούμενο παιγνίδι, συν ρακέτες πινγκ-πονγκ, συν γλυκά, συν παπούτσια και παντελόνι του μικρού, συν κρέατα για όλους, συν ένα οικογενειακό παγωτό, συν τέσσερα καλάθια με τούλια και κορδέλες για να συσκευάσουμε μπριόζικα τα κουλούρια με τα αυγά. Απορήσαμε πόσο να στοίχισαν όλα αυτά, εκείνη όμως είπε πως τα πήρε όλα σχεδόν τσάμπα. Άλλωστε, τα καλά της αφεντικά στα "Τρία Κυκλάμινα" προθυμοποιήθηκαν να την πληρώσουν 150 ευρώ για τέσσερις μέρες που δεν δούλεψε αυτή τη βδομάδα, λέει.

Λεπτομέρεια: Τελικά δεν έμαθα τι έγινε με τη δική μου λαμπάδα, δεδομένου ότι έφεραν πίσω τη σχετική απόδειξη. Σαφώς, η κυρία θα μπορούσε απλά να αγοράσει κάτι έξτρα για τον Αντώνη χωρίς να πάει πίσω τη λαμπάδα μου· δεν μου άρεσε ο συμβολισμός αυτής της πράξης της, μα δεν θα κάτσω να σκάσω κιόλας. Ο καθένας εδώ μέσα παίζει το ρόλο του κι εγώ τον δικό μου...

Μεγάλη Πέμπτη, 9 Απριλίου 2015

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα ορεινό χωριό και κάνω διακοπές μαζί με την Περσεφόνη και την αδελφή της τη Σάσα. Ξαφνικά βλέπω ένα τεράστιο κύμα να έρχεται από το βάθος της θάλασσας. Εγώ και η Σάσα παίρνουμε τον δρόμο και ανεβαίνουμε βιαστικά στο βουνό, ενώ το κύμα ολοένα πλησιάζει. Μόλις φθάνουμε στη στροφή, προπορεύομαι για να δω από ψηλά τι γίνεται. Δεν βλέπω πια το κύμα, όμως λέω στη Σάσα να συνεχίσουμε την ανάβαση· προτιμώ να μη το διακινδυνεύσω.

Εντέλει, φθάνουμε στην κορυφή, όπου υπάρχει ένα οροπέδιο γεμάτο με διάφορα καταστήματα. Ο καιρός είναι μουντός, το έδαφος φαίνεται υγρό. “Πες στον κόσμο να μπει μέσα!” ακούω μια ανδρική φωνή, μέσα από ένα μαγαζί. Τότε καταφθάνει ένα πούλμαν· ανάμεσα στον κόσμο βλέπω και την Πέρσα. Νιώθω ότι είμαστε όλοι ασφαλείς εδώ. Μετά από λίγο επιχειρώ να κατέβω το βουνό από τον ίδιο δρόμο, όμως μόλις φθάνω στη στροφή βλέπω ότι όλα έχουν πλημμυρίσει, οπότε η κάθοδος είναι αδύνατη...۩

☺ Ο Αντωνάκης πηγαίνει πια πρώτη δημοτικού κι έχει ήδη αρχίσει να γράφει μόνος του διάφορα, όπως το σημερινό ποιηματάκι:

‖Μπαμπά σε αγαπώ πολύ
μαμά σε αγαπό πολύ
γιαγιά μικρί σε αγαπό πολί
γιαγιά μεγάλι σε αγαπώ πολύ
παπού σε αγαπό πολί
(*κάπου εδώ αρχίζω ν' ανησυχώ: εγώ πού είμαι;*)
Νάσο, σε αγαπό πολί
Νονά, νονά, έλα να παίξουμε!‖

Κατά τ' άλλα, τα οικογενειακά μας ***μυστήρια*** συνεχίζονται: Ο ανηψιός Γιάννης μόλις απέκτησε μια μεγάλη κι εντυπωσιακή μοτοσυκλέτα, σχεδόν καινούργια, η οποία πρέπει να του στοίχισε τουλάχιστον τρία χιλιάρικα. Συμφώνησε μ' έναν ξάδερφό του, λέει, επειδή ο ξάδερφος βαρέθηκε τη μηχανάρα και προτίμησε να την ανταλλάξει με το παλιό παπί του Γιάννη. Παραδουλευόμαστε εδώ μέσα...

Μεγάλη Παρασκευή, 10 Απριλίου 2015

Το απόγευμα έρχεται η Αλίκη για να κάτσει λίγο μαζί μας. Εντός ολίγου καταφθάνει και ο ανηψιός Θανάσης, ο οποίος αρχίζει αμέσως να μονοπωλεί το ενδιαφέρον με τα δικά του προβλήματα: Δεν έχει φράγκο παρόλο που δουλεύει συνεχώς, η δίαιτά του έχει μείνει πίσω, συχνά μένει μέρες νηστικός, ενώ τα σημάδια από την ψωρίαση έχουν γεμίσει σχεδόν όλο το σώμα του, λέει. Χρειάζεται 60 ευρώ το μήνα για να πηγαίνει στο σολάριουμ (τον βοηθάει σημαντικά με την ψωρίαση), μα δεν τα έχει και λίγο-πολύ γκρινιάζει να του τα δίνουμε εμείς, που δεν μας περισσεύουν φυσικά. Άλλωστε, εξακολουθούμε να πληρώνουμε γύρω στα 500 ευρώ κάθε μήνα για έξοδα των Μαρκάκηδων. Του προτείνω να πάει στο Νοσοκομείο Συγγρού για να μπει σε κάτι ειδικές λάμπες που θα τον βοηθήσουν με τη

αρρώστιά του, μα δεν θέλει ούτε να ακούσει επειδή είναι μακριά και δεν έχει χρόνο, λέει.

Στο μεταξύ, η αδελφή μου κροταλίζει διαρκώς τα κλειδιά της πλάι στ' αυτιά μου και μου τη δίνει· της λέω να σταματήσει, αφήνει τα σιδηρικά στο τραπέζι, αλλά τότε παίρνει ο Θάνος τα δικά του και λέει με στόμφο: "Τώρα θα αρχίσω εγώ να τα χτυπάω!" Όντως, αρχίζει να χτυπολογάει συνεχώς τα κλειδιά του (τσάκα-τσάκα-τσάκα), επιδεικτικά, νευρωτικά, για μία ώρα τουλάχιστον, μέχρι που έρχεται η ώρα να φύγει. Παραείναι μαλάκας ο τύπος...

Εικόνες του Matrix: Προχθές σκοτώθηκε σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα ένας παλιός φίλος του Θάνου, ξάδερφος των δυο παιδικών φίλων του που είχαν σκοτωθεί και αυτοί σε δυστύχημα το Νοέμβριο του 2007. Πριν από ένα μήνα σκοτώθηκε άλλος ένας ξάδερφός τους. Τρία χρόνια πριν είχε αυτοκτονήσει άλλος ένας ξάδερφός τους -αλλά το σόι αποφεύγει να μιλάει γι' αυτό. Σύνολο πέντε άνδρες κάτω των τριάντα, όλοι ξαδέρφια μεταξύ τους, πέθαναν μέσα σε οκτώ χρόνια. Όλοι αυτοί οι μαζεμένοι θάνατοι νέων ανδρών σε μια οικογένεια δεν μπορεί να είναι απλή σύμπτωση: Είναι σα να έχει πέσει κατάρα στο σόι τους, μια κατάρα που εξοντώνει τους νέους άνδρες! Τι μπορεί να τους χτυπάει; Μαύρη μαγεία ή μαύρα κυκλώματα;

Δευτέρα, 13 Απριλίου 2015

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ σε μια μεγάλη λεωφόρο, μάλλον στη Βουλιαγμένης. Με ακολουθούν μερικές απειλητικές γυναίκες, που κρατούν μαχαίρια. Εγώ τις πολεμώ με χτυπήματα καράτε, ενώ εκείνες απαιτούν να υπογράψω να εκδοθεί κάποιο βιβλίο μου με άλλο εκδότη, προσφέροντάς μου μονάχα

ένα δολλάριο γι' αυτό. “Θα αλλάξει και το όνομα του συγγραφέα”, μου λένε. Δυσανασχετώ, δεν δέχομαι.

Στη λεωφόρο δεν υπάρχει κανένα αυτοκίνητο. Πολύς κόσμος κατευθύνεται προς την Αθήνα με τα πόδια. Κοντά στη στροφή με την Αντιστάσεως με περικυκλώνουν τρεις άλλες εχθρικές γυναίκες, κραδαίνοντας μαχαίρια. “Παραδίνομαι” τους λέω, αναγνωρίζοντας ότι δεν έχω πια άλλη επιλογή από το να δεχθώ την προσφορά τους. Τότε, εμφανίζεται μια μελαμψή γυναίκα ανάμεσά τους και τους ανακοινώνει: “Αστυνομία! Ακίνητες!”. Καθώς η αστυνομικίνα τις συλλαμβάνει και οι εχθροί μου αποχωρούν με χειροπέδες, εγώ τους φωνάζω δυνατά: “Go to hell!”...۩

☺ Το απόγευμα έρχεται ο Αντωνάκης στη βεράντα μας. Χωρίς να πει πολλά, πάει και μαζεύεται σε μια καρέκλα, μουτρωμένος και τσαντισμένος.

“Έχει έλθει πάλι η μικρή Μαριτίνα και τώρα όλοι επάνω θα ασχολούνται μαζί της!” παραπονιέται

Η Μαριτίνα είναι η δίχρονη αδελφή της Αννέτας, της νέας γκόμενας του Γιάννη· ο Τώνης δεν συμπαθεί καθόλου τη μικρή επειδή νομίζει πως του κλέβει τα πρωτεία.

“Αντί να την κλείσουν στην τουαλέτα!” αστειεύομαι.

“Να την βάλουν μέσα στην τουαλέτα και να τραβήξουν το καζανάκι!”

“Μα γιατί, την καημένη;”

“Γιατί όλο αυτήν προσέχουν και μένα θα με στείλουν στο δωμάτιό μου!” (πράγμα που σημαίνει ότι ο νεαρός συνηθίζει να ενοχλεί τη μικρή).

“Μα το κοριτσάκι σε συμπαθεί, σου χαμογελάει!” πετάγεται η μαμά.

“Θέλει και να με παντρευτεί!” ξεφυσάει ο μικρός.

“Κακό είναι αυτό;” τον ρωτάω.

“Εγώ δεν θέλω! Τώρα πάμε να παίξουμε ποδόσφαιρο!”

Τι συμβαίνει (πραγματικά) με το Internet;

Κατ' αρχήν, η υποψία: Όλες οι πληροφορίες που υπάρχουν στο Διαδίκτυο ανάγονται τελικά σε δύο μόνον σύμβολα: 0 και 1 (δυαδικό σύστημα). Οι εικόνες και τα κείμενα είναι η επιφάνεια, το πρώτο επίπεδο πληροφορίας του Internet. Πίσω από τις εικόνες και τα κείμενα υπάρχει ένα αχανές δίκτυο αποτελούμενο από δύο μόνον αριθμούς: το 0 και το 1 σε άπειρους συνδυασμούς. Ολόκληρος ο φυσικός κόσμος μπορεί να αναπαρασταθεί ως δυαδική πληροφορία στο διαδίκτυο. Αυτό το ατέρμονο δίκτυο, που πλέκεται μονάχα από 0 και 1, είναι το δεύτερο επίπεδο πληροφορίας του Internet – το οποίο προσωπικά μου δίνει την εντύπωση ότι αποτελεί ένα είδος "σχάρας" ή "σκάλας" απείρου μεγέθους, απ' όπου μπορούν να περνούν αθέατες άλλου είδους πληροφορίες ή άλλου είδους οντότητες...

Και τα στοιχεία: Το 1990 το Διαδίκτυο δεν υπήρχε καν. Έναν χρόνο αργότερα δημιουργήθηκε ο πρώτος ιστότοπος. Τώρα, μόλις 25 χρόνια αργότερα, το Διαδίκτυο έχει γίνει αχανές κι έχει μπει σε κάθε σπίτι. Ως "αχανές" χαρακτηρίζεται το συμβατικό Διαδίκτυο, αυτό που είναι προσβάσιμο μέσω του Google. Υπάρχει, όμως, και το Σκοτεινό Διαδίκτυο (Darknet), το οποίο είναι 500 φορές μεγαλύτερο από το γνωστό Internet, ωστόσο παραμένει άγνωστο στον πολύ κόσμο και δεν είναι προσβάσιμο με τις συνηθισμένες μηχανές αναζήτησης. Φαντάζομαι ότι δεν θα είναι προσβάσιμο ούτε με τα συνηθισμένα personal computers· η χρήση του θα απαιτεί μηχανήματα πολύ πιο ισχυρά.

Τέλος πάντων, το ερώτημα είναι άλλο: Πότε πρόφθασε το Internet και απέκτησε τέτοιες ασύλληπτες διαστάσεις – τη στιγμή μάλιστα που πριν το έτος 2000 ο

πολύς κόσμος δεν διέθετε καν υπολογιστή στο σπίτι; Πόσοι και ποιοί το έχτισαν και το χρησιμοποιούν, ειδικά το υπεραχανές (μα άχρηστο στους πολλούς) Darknet;

Σε γενικές γραμμές, το Internet αποτελεί μια τεράστια τράπεζα πληροφοριών, την οποία ελάχιστοι γνωρίζουν επαρκώς ώστε να την χρησιμοποιούν διεξοδικά. Η μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων μπαίνουν στο Internet για να δουν τσόντες, να παίξουν ηλεκτρονικά παιγνίδια, να βρουν φθηνά προϊόντα ή να δικτυωθούν με το Facebook και το Twitter.

Επίσης, βρίσκω αρκετά παράξενο το γεγονός ότι κανένας από τους συγγραφείς επιστημονικής φαντασίας του 20ου αιώνα δεν έχει προβλέψει τη δημιουργία του Διαδικτύου! Διάβαζα στις προάλλες ένα βιβλίο του Ασίμωφ σχετικό με διαστημικές περιπέτειες, ωστόσο οι αστροναύτες έγραφαν με γραφομηχανές! Οι συγγραφείς επιστημονικής φαντασίας του 20ού αιώνα μιλούν για διαστημόπλοια που φθάνουν στις εσχατιές του σύμπαντος, ταξίδια σε παράλληλες διαστάσεις, παράδοξες χρονομηχανές, συστήματα διακτινισμού και άλλες θαυμαστές εφευρέσεις (που δεν έχουν υλοποιηθεί ακόμη) ωστόσο κανείς τους δεν προβλέπει το Διαδίκτυο! Και όμως, οι περισσότεροι από αυτούς ήταν επιστήμονες, άρα γνώριζαν την επιστημονική επικαιρότητα. Πώς και δεν πρόβλεψαν το Διαδίκτυο;

Κρίσιμο ερώτημα: Ποιοί συσσωρεύουν τις πληροφορίες και γιατί;

Απάντηση: Σαφώς η elite, και το γιατί το λένε ξεκάθαρα: Θέλουν να συγκεντρώσουν όλη την ανθρώπινη γνώση στο Διαδίκτυο (“ό,τι έχει ποτέ γραφτεί”), προκειμένου να την περάσουν στις επόμενες γενιές ή στην επόμενη ανθρώπινη φυλή.

Φλασιά: Το Internet δεν είναι καινούργια εφεύρεση. Δεν δημιουργήθηκε κατά τις τελευταίες δεκαετίες, όπως μας λένε, μα προϋπήρχε εδώ και χιλιάδες χρόνια! Φαντάζομαι ότι αποτελεί δημιουργία παλαιότερων, υπερανεπτυγμένων, μα τώρα πια χαμένων πολιτισμών και φυλών. Ως πρόσφατα μονάχα ελάχιστοι, η elite των elite, είχαν πρόσβαση σε αυτή την μυστική τράπεζα πληροφοριών και από εκεί έπαιρναν όσα στοιχεία (επιστημονικά, φιλοσοφικά, πολιτιστικά κλπ) τους χρειάζονταν για να αναπτύσσουν τον ανθρώπινο πολιτισμό μέχρι το σημείο που συνέφερε εκείνους σε κάθε δεδομένη στιγμή.

Όποτε το θεωρούν σκόπιμο, οι ισχυροί της γης παρουσιάζουν στον κόσμο "θαυματουργές" εφευρέσεις, ανακαλύψεις και επιστήμες, συνήθως αποδιδόμενες σε ορισμένα υπερχαρισματικά άτομα που φαίνεται να κάνουν ανακαλύψεις κι εφευρέσεις με το κιλό (όπως ο Έντισον, ας πούμε). Στη συνέχεια, πάνω σε αυτές τις ιδέες εργάζονται εκατομμύρια άνθρωποι, επιστήμονες ή όχι, οι επιστήμες αναπτύσσονται γοργά, ενώ συσσωρεύονται όλο και περισσότερα γραπτά μνημεία που παρέχουν νέες γνώσεις, οι οποίες προστίθενται στις παλιές.

Κάποια στιγμή, όταν οι "κοινοί θνητοί" γίνουν υπερβολικά πολλοί κι ενοχλητικοί, και όταν η συσσωρευμένη γνώση φθάσει σ' ένα σημείο κορεσμού (οπότε τα συμβατικά γραπτά μνημεία αδυνατούν να τη διαχειριστούν), τότε έρχεται η ώρα να διευρυνθεί ακόμη περισσότερο η προϋπάρχουσα από αρχαιοτάτων χρόνων τράπεζα πληροφοριών -το Διαδίκτυο: Πιθανότατα, αυτό είναι τα περίφημα "ακασικά αρχεία", τα οποία λέγεται ότι περιέχουν όλη τη γνώση του κόσμου και είναι προσβάσιμα μονάχα σε ελάχιστους "χαρισματικούς"

ανθρώπους. Στο σημείο αυτό επιτελείται μια απίθανη πρόοδος των θετικών επιστημών μέσα σε ελάχιστα χρόνια, όση ακριβώς χρειάζεται για να μπορέσει το Internet να αποκαλυφθεί στους πολλούς. Αυτόματα όλοι ασχολούνται με αυτό, με το δικό του τρόπο ο καθένας, ανάλογα με την πνευματική του εξέλιξη και τα προσωπικά του ενδιαφέροντα.

Όταν το Internet διατίθεται στους πολλούς, τότε πλησιάζει το τέλος του υπάρχοντος πολιτισμού. Το Διαδίκτυο λειτουργεί με τέτοιο τρόπο ώστε όλοι επιθυμούν διακαώς να αφήσουν το στίγμα τους εκεί, την κάθε μικρή ή μεγάλη γνώση που διαθέτει ο καθένας, πληροφορίες που δεν σβήνονται ποτέ (όπως το Facebook και τα e-books). Ύστερα έρχεται ένα πυρηνικό ολοκαύτωμα, ένας μυστηριώδης μετεωρίτης, μια παγκόσμια πανδημία (όλα αυτά πιθανότατα προσχεδιασμένα από την elite) και η υπάρχουσα ανθρώπινη φυλή εξαλείφεται, μαζί με όλα τα υλικά αποδεικτικά στοιχεία του πολιτισμού της. Να γιατί από τους προηγούμενους πολιτισμούς δεν έχει μείνει ούτε ρόδα – και αν έχει μείνει κάτι, οι ισχυροί φροντίζουν να το κρύψουν καλά. Ύστερα ο πολιτισμός ξεκινά από την αρχή, πάντα κρυφά καθοδηγούμενος από την elite, οι οποίοι έχουν τον τρόπο να γλυτώνουν από κάθε είδους παγκόσμια καταστροφή. Πιθανόν, μάλιστα, να κατέχουν και τα μυστικά της αθανασίας...

Εδώ και εκατό χρόνια περίπου, παρατηρούμε μια έκρηξη των επιστημών πέρα από κάθε προηγούμενο: Το 1900 οι άνθρωποι ταξίδευαν με τα γαϊδούρια, μέχρι το διπλανό χωριό· το 1969 κάποιοι ταξίδεψαν με πύραυλο και πήγαν στο φεγγάρι. Ειδικά τα τελευταία δέκα χρόνια, επιτελείται μια πρωτοφανής συσσώρευση γνώσης μέσω του Internet. Θυμάμαι, πριν από οκτώ

χρόνια περίπου προσπαθούσα να βρω μια ψηφιακή βιβλιοθήκη για να εισάγω μέσα τα κείμενά μου, μα δεν μπορούσα να βρω καμία! Τώρα υπάρχουν αναρίθμητες τέτοιες βιβλιοθήκες στο Διαδίκτυο, ωστόσο οι περισσότερες δέχονται μόνο επιστημονικά κείμενα. Υπάρχουν, όμως, αμέτρητες ψηφιακές εκδοτικές πλατφόρμες, οι οποίες ενθαρρύνουν τους πάντες να γράψουν οτιδήποτε τους κατέβει στο κεφάλι και να το αποθέσουν εκεί, δημιουργώντας έτσι εκατομμύρια εκατομμυρίων ηλεκτρονικά βιβλία. Τα περισσότερα μπορεί να είναι σκουπίδια, ορισμένα όμως περιέχουν χρήσιμες ιδέες, πληροφορίες, ανακαλύψεις, επιστημονικές γνώσεις.

Αυτό το σκοπό εξυπηρετώ κι εγώ, γι' αυτό γράφω σαν τρελή κι έχω φαγωθεί να ανεβάσω τα γραπτά μου στο Διαδίκτυο. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς, δεν θέλω να κάνω αλλιώς. Σύντομα τα μυθιστορήματα και τα ημερολόγιά μου θα ανέβουν όλα στο Διαδίκτυο. Και, όταν έλθει η ώρα, ίσως μετά από χιλιάδες χρόνια, θα διαβαστούν από τα κατάλληλα μάτια...

Πτώση

Παρασκευή, 17 Απριλίου 2015

Κατά τις 00:15, μόλις ξεκινά η μέρα, ακούω σε όνειρο τη λέξη “κόλαση”, που μου τη λέει η Πέρσα! Ξυπνώ αμέσως και απορώ γιατί να συμβεί αυτό, δεδομένου ότι έχω λάβει όλες τις απαραίτητες προφυλάξεις για να μη συμβεί...

Δυο ώρες αργότερα, ακούω ένα δυνατό γδούπο και την κραυγή του πατέρα μου στην τουαλέτα. Τρέχω αμέσως και τον βρίσκω πεσμένο πλάι στη λεκάνη, να ουρλιάζει από τον πόνο. Το αριστερό του πόδι πονάει αλλά μπορεί να το κουνήσει, οπότε η μαμά κι εγώ τον βοηθάμε να περπατήσει μέχρι το κρεβάτι του. Ελπίζω να μην έχει σπάσει τίποτα, ωστόσο το πρωί ο πόνος χειροτερεύει. Καλούμε ασθενοφόρο και τον διακομίζουμε στο Ασκληπιείο Βούλας. Πριν καν δει την ακτινογραφία, ο γιατρός διαγιγνώσει ότι ο μπαμπάς έχει σπάσει το ισχίο του. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να εγχειρισθεί – με αποτελέσματα πολύ αμφίβολα, δεδομένου ότι είναι ηλικιωμένος κι έχει ένα κάρο αρρώστιες πάνω του.

“Εγώ το περίμενα ότι θα συμβεί, είκοσι φορές σηκώνεται κάθε νύχτα για να πάει στην τουαλέτα και μου σπάει τα νεύρα!” αναφωνεί η μάνα μου, η οποία εδώ και μερικούς μήνες υποφέρει κάθε νύχτα από τις συχνές εξορμήσεις του πατέρα στο μπάνιο.

“Πώς τα κατάφερες κι έπεσες μπαμπά; Πήγες να κάτσεις στη λεκάνη μα κατά λάθος κάθησες κάτω;” τον ρωτάω αργότερα.

“Όχι, δεν έγινε έτσι. Είχα σηκωθεί από τη λεκάνη, είχα πάρει το πι κι ετοιμαζόμουν να βγω από την τουαλέτα, όταν ένιωσα δυο χέρια πίσω μου να με πιάνουν από τους ώμους και να με ρίχνουν με δύναμη προς τα πίσω!”
“Σοβαρά μιλάς;”
Ο μπαμπάς γνέφει καταφατικά και ο Νάσος, που στέκεται δίπλα, κουνάει το κεφάλι του:
“Αν έγινε έτσι, τρέχα γύρευε! Πρέπει να φύγουμε όλοι απ' αυτό το σπίτι!”

Κυριακή, 19 Απριλίου 2015

... Μέχρι να 'ρθει η μέρα της εγχείρησης, κάθε απόγευμα έρχονται διάφοροι συγγενείς για να δουν το μπαμπά στο νοσοκομείο: Ο θείος Αλέκος με τη θεία Ερμιόνη, ο γιος τους ο Γρηγόρης με τη γυναίκα του, ο ξάδερφος Γιώργος, ο ξάδερφος Δαμιανός με την Ανθή και την κόρη τους τη Βάσια. Όλοι δείχνουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον και κατανόηση.

Παρεπιπτόντως: Σχετικά με την 32χρονη τώρα Βάσια, υποψιάζομαι ότι είναι ένα στοχευμένο άτομο εφόσον η ζωή της παρουσιάζει μια ύποπτη *νεκρική ακινησία*, σαν τη δική μου:
α) Εδώ και 15 χρόνια παιδεύεται να τελειώσει το Χημικό Πατρών. Αδυνατεί να περάσει δυο συγκεκριμένα μαθήματα, επειδή ένας μαλάκας καθηγητής αρνείται να της βάλει τη βάση.
β) Δεν στεριώνει σε καμιά δουλειά πάνω από λίγους μήνες παρόλο που μπαίνει με μέσον του πατέρα της.
γ) Δεν έχει ακουστεί ποτέ με γκόμενο.
δ) Απ' όσο ξέρω, δεν έχει σπουδαία κοινωνική ζωή.

Ως αποτέλεσμα, ήδη αρχίζει να υιοθετεί αυθόρμητα το ρόλο της υπηρέτριας και baby sitter για την αδελφή της τη Λίνα, η οποία ζει μια καθ' όλα

φυσιολογική ζωή: Διαθέτει σύζυγο, δυο μικρούς γιούς, δουλειά σε δημόσια υπηρεσία, λεφτά με ουρά, μηδέν προβλήματα.

Αυτή η γενικευμένη αποτυχία στη ζωή της Βάσιας δεν δικαιολογείται με τίποτα: Η κοπέλα είναι ευπαρουσίαστη, ευγενής, μορφωμένη και πολύ πλούσια. Το πιθανότερο είναι ότι κάποτε τσακώθηκε με τον εν λόγω καθηγηταρά και αυτός έκτοτε την εμποδίζει να τελειώσει το πανεπιστήμιο. Το θέμα είναι ότι ο κύριος δεν αρκείται σ' αυτό αλλά φροντίζει (μέσω βαρβάτων αλλά αθέατων κυκλωμάτων) να σαμποτάρει όλη της τη ζωή. Γύρευε πού είναι χωμένος ο καθηγηταράς, δεδομένου ότι και ο πατέρας της Βάσιας δεν είναι κανένας τυχαίος, έχει κι αυτός τα κονέ του.

Από την άλλη πλευρά, παρόλο που είναι ομοιοπαθής, η Βάσια δεν είναι ακριβώς για λύπηση: Αν μη τι άλλο, διαθέτει την προστασία και τα άφθονα χρήματα του σούπερ πετυχημένου επιχειρηματία πατέρα της. Δεν πρόκειται να πεινάσει, ούτε φαντάζομαι ότι η αδελφή της μπορεί να της τρώει λεφτά...

Τρίτη, 28 Απριλίου 2015

Σήμερα το απόγευμα ο μπαμπάς επιστρέφει στο σπίτι, σε ειδικό νοσοκομειακό κρεβάτι που έχουμε βάλει στο σαλόνι. Παρά την απαισιοδοξία των γιατρών λόγω των πολλαπλών προβλημάτων υγείας που έχει, επιβιώνει (ξανά) και προβλέπω να βαστάει για χρόνια ακόμη. Παραδόξως, το μυαλό του λειτουργεί καλύτερα από πριν: Δεν ρωτάει διαρκώς τα ίδια πράγματα, καταλαβαίνει αρκετά κι επικοινωνεί ικανοποιητικά παρόλο που είναι πια θεόκουφος. Ωστόσο, είναι προφανές ότι θα μείνει κατάκοιτος για μήνες, με το αριστερό πόδι μπανταρισμένο. Δεν μπορεί πια να κάνει

το παραμικρό μόνος του αλλά ακόμη κι αν καταφέρει κάποτε να κάνει μερικά βήματα με το πι, δεν θα μπορούμε να τον αφήνουμε καθόλου μόνο του.

Στο εξής, λοιπόν, ο μπαμπάς θα χρειάζεται συνεχή και αδιάλλειπτη φροντίδα 24 ώρες το 24ωρο: τα φάρμακά του, τα γύρισματά του (έχει ανοίξει λίγο στον πισινό και στις φτέρνες), τα πλυσίματά του, οι γυμναστικές ασκήσεις του, το τάισμά του, το ξεσκάτισμά του, τελειωμό δεν έχουν. Επιπλέον, από την ώρα που τον φέραμε στο σπίτι, τον έχει πιάσει συχνοουρία (μάλλον νευρική) και απαιτεί πάπια κάθε ένα τέταρτο, μέρα και νύχτα. Εντέλει θα του βάλουμε καθετήρα. Η νέα κατάστασή του απαιτεί και τεράστια έξοδα: Περίπου η μισή του σύνταξη, δηλαδή 600 ευρώ το μήνα, πηγαίνει σε προσωπικά του έξοδα...

Τετάρτη, 6 Μαΐου 2015

... Στο εξής θα μπαινοβγαίνουμε στα νοσοκομεία και θα έχουμε ατέλειωτα τρεχάματα και ταλαιπωρίες – ιδίως εγώ, που είμαι η κύρια επιφορτισμένη με την φροντίδα του κατάκοιτου πλέον πατέρα μου. Γίνεται όλο και πιο δύσκολο για μένα να γράφω τα ημερολόγιά μου, εφόσον τα καθήκοντά μου εδώ στην οικογένεια έχουν αυξηθεί υπερβολικά (υπερωρίες, βαρέα και ανθυγιεινά!), άρα δεν διαθέτω πια χρόνο, όπως δεν διαθέτω ούτε χώρο, ούτε μηχανήματα, ούτε υποστήριξη.

Το Matrix εξακολουθεί να αντιδρά στους σκοπούς μου, πολύ βίαια μάλιστα -ωστόσο, εγώ συνεχίζω: Σηκώνομαι κατά τις 6:00 το πρωί και ξεκινώ τη συγγραφή, ενώ γράφω και τις μεσημεριανές ώρες που υπάρχει ησυχία· κουραστικό αλλά δεν γίνεται αλλιώς.

Ούτε πολυβλέπουμε πια τον Αντωνάκη· παίζω μαζί του ρακέτες ή ποδόσφαιρο μόλις μια φορά την

εβδομάδα -το πολύ. Λόγω της ειδικής κατάστασης του πατέρα μου, δεν μας τον αφήνουν πια, ούτε τον πηγαινοφέρνουμε στο σχολείο. Δεν έχουμε τον χρόνο να ασχοληθούμε μαζί του, μα ούτε είναι το σπίτι μας πλέον περιβάλλον κατάλληλο για ένα παιδί..

Το κερασάκι στην τούρτα: Εδώ και λίγες μέρες ο Νάσος έχει αποκτήσει σκύλο, ένα καφετί κουτάβι δυόμισι μηνών, που είναι ντίνγκο Αυστραλίας, αξίας 5000 ευρώ, λέει. Του τον χάρισε η αδελφή του η Μιχαέλα, ξαναλέει. Προς το παρόν το σκυλί είναι ήσυχο, δεν ενοχλεί· όμως, έτσι ήταν στις αρχές και ο Λόκι...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Κάτι πολύ παράξενο συμβαίνει με τα σκυλιά – λες και είναι αυτά πλέον το κυρίαρχο είδος στις πόλεις των ανθρώπων: Παντού, ακόμη και σε αριστοκρατικές συνοικίες, ακούγονται συνεχώς διαπεραστικά γαυγίσματα από όλες τις κατευθύνσεις.

Φυσικά, πουθενά δεν γίνεται το μπάχαλο που γίνεται γύρω από το σπίτι μου: Εδώ και λίγους μήνες, αμέτρητα σκυλιά μας κυκλώνουν από παντού και ουρλιάζουν υστερικά, ασταμάτητα, μέρα και νύχτα. Μόλις σταματούν τα μεν, ξεκινούν τα δε -σα να κάνουν βάρδιες! Κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει σε κανένα άλλο σημείο της πόλης. Πιθανότατα πρόκειται για ένα νέο είδος ηχητικού πολέμου...

Αυτό δεν συνέβαινε κάποτε: Τη νύχτα δεν ακούγονταν γαυγίσματα, όχι συνεχώς. Τώρα συχνά με ξυπνούν επίμονα γαυγίσματα μέσα στη νύχτα – συχνά αναγκάζομαι να χρησιμοποιώ μια συσκευή λευκού θορύβου που αγόρασα πρόσφατα μέσω Διαδικτύου από το εξωτερικό. Ευτυχώς, βοηθάει αρκετά.

Σήμερα το απόγευμα κάθησα καμιά ώρα στη βεράντα μαζί με τη μαμά, την Πόπη και τη Θεώνη. Από παντού ολόγυρα αντηχούσαν εκνευριστικά γαυγίσματα, επιθετικά και ακατάπαυστα, τόσο που και οι γυναίκες το παρατήρησαν ενοχλημένες. Μέσα στη μία ώρα που μείναμε στη βεράντα, πέρασαν από μπροστά μας οκτώ καμαρωτοί μαλάκες με τους σκυλάραπές τους, ο ένας πίσω από τον άλλο, σα να έκαναν παρέλαση! Ως αποτέλεσμα, όλα τα σκυλιά της γειτονιάς ούρλιαζαν διαρκώς σαν τρελά. Μα καλά, όλοι οι σκυλοκράτορες από τη Νηρηίδων περνούν; Γίνεται το ίδιο σε όλους τους δρόμους της Γλυφάδας; Αμφιβάλλω...

Παρασκευή, 8 Μαΐου 2015

Η μαμά κι εγώ ξενυχτάμε ακόμη μια νύχτα, από τότε που φέραμε τον μπαμπά στο σπίτι: Ο γέρος φωνάζει διαρκώς, κάθε δέκα λεπτά, πότε για να κάνει τα ψιλά του και πότε τα χοντρά του. Εμείς του φωνάζουμε ότι έχει καθετήρα, εκείνος όμως επιμένει. Παράλληλα, συνεχώς μοιρολογάει ότι τον τσούζει ο πισινός του επειδή έχει ερεθιστεί από την κατάκλιση. Τον πλένω και του βάζω κρέμες όσο πιο συχνά μπορώ, μα εκείνος μέρα και νύχτα δεν σταματά να κλαψουρίζει ότι έχει ανοίξει πίσω. Η μητέρα μου αδυνατεί να κοιμηθεί τις νύχτες εξαιτίας του και κοντεύει να πάθει νευρικό κλονισμό.

Σήμερα τα ξημερώματα, την 15η φορά που μας σηκώνει όρθιες, ο μπαμπάς ζητάει επίμονα να αφήσω το πι κοντά του, πράγμα που κάνω για να τον ξεφορτωθώ. Άλλωστε, είμαι σίγουρη ότι δεν μπορεί να σηκωθεί -εδώ με το ζόρι κουνάει τα χέρια του. Λίγο αργότερα μας ξαναφωνάζει για κατούρημα· αυτή τη φορά δεν ανταποκρινόμαστε στις φωνές του κι εκείνος δεν

επιμένει. Ωστόσο, η μαμά (που η κάμαρά της είναι δίπλα στου μπαμπά) ακούει κάτι περίεργους ήχους -απανωτά τριξίματα από το κρεβάτι του- και σηκώνεται να δει τι γίνεται. Βλέπει, λοιπόν, το κάγκελο κατεβασμένο στο πάτωμα και τον πατέρα μου μισοκρεμασμένο στο κρεβάτι, έτοιμο να κατέβει για να πιάσει το πι! Η μητέρα μου βάζει αμέσως τις φωνές κι εγώ τρέχω αλαφιασμένη για να προλάβω τον μπαμπά στο τσακ, πριν φάει τα μούτρα του. Ακολουθούν φωνές, σφαλιάρες, φασαρία, κακό: Η μαμά του δίνει δυο χαστούκια, ο μπαμπάς τής τα αντιγυρίζει, αλληλοβρίζονται και χαλάνε τον κόσμο! Μετά από 53 χρόνια γάμου, οι γέροι παίζουν ξύλο! Εντέλει, τον ξαναβάζουμε στο κρεβάτι και αυτή τη φορά φροντίζω να δέσω το κάγκελο στο κρεβάτι με σχοινιά. Έκτοτε ο μπαμπάς ησυχάζει κάπως και θα μας αφήσει να κοιμηθούμε για κανένα δίωρο. Όσο για τη μαμά, στο εξής θα παίρνει μισό ηρεμιστικό χάπι πριν τον ύπνο -κι ας ελπίσουμε ότι αυτό θα την ηρεμήσει...

Διαπιστώσεις και συμπεράσματα: α) Παρά την αδιάκοπη γκρίνια και την ανημπόρια του, ο πατέρας μου όχι μόνο κατάφερε να κατεβάσει το κάγκελο του κρεβατιού αλλά το έκανε και αθόρυβα, ώστε να μην τραβήξει την προσοχή! Ακόμη, κατάφερε να μισοσηκωθεί μόνος του, αυτός που όταν πάμε να τον καθίσουμε στο κρεβάτι γίνεται εκατό κιλά και φωνάζει ότι υποφέρει! *Άρα, δεν είναι τόσο ανήμπορος όσο μας κάνει να νομίζουμε...* “Ο άνθρωπος είναι τρελός, έχει ψύχωση με την τουαλέτα!” φωνάζει η μητέρα μου κι εγώ τότε συνειδητοποιώ ότι όντως, έτσι είναι: Ο γέρος έχει έμμονη ιδέα με τις σωματικές του ανάγκες εδώ και μήνες, δηλαδή από τότε που τον φέραμε από τον Ευαγγελισμό! Προφανώς, η βαριά αντιβίωση που του

έδωσαν για να ξεπεράσει το πνευμονικό οίδημα, του χάλασε τον εγκέφαλο – γι' αυτό κάθε είκοσι λεπτά έτρεχε με το πι στην τουαλέτα μέσα στη νύχτα, τρελαίνοντας τη μητέρα μου. Δυστυχώς, δεν το πήραμε χαμπάρι έγκαιρα ότι είχε γίνει ψυχωτικός· αποδίδαμε τη συμπεριφορά του σε γεροντική παραξενιά...

β) Όλοι, συγγενείς, φίλοι και γνωστοί, το θεωρούν αυτονόητο ότι εγώ ειδικά πρέπει να υπηρετώ νυχθημερόν τον πατέρα μου, εγκαταλείποντας ζωή, δουλειά, ασχολίες, τα πάντα, προκειμένου να του κάνω όλα όσα χρειάζεται κάθε ώρα και στιγμή: "Δεν πρέπει να μένει καθόλου στο κρεβάτι, πρέπει να είναι πάντα καθιστός σε καρέκλα, και να περπατάει με το πι όσο πιο συχνά γίνεται" (κι εγώ να είμαι διαρκώς δίπλα του, προσέχοντας μην πέσει και φάει τα μούτρα του, την ώρα που προσπαθεί να κάνει πράγματα που έτσι κι αλλιώς δεν μπορεί να κάνει) ... "Να του κάνεις τις ασκήσεις του σωστά, χωρίς να τον βοηθάς καθόλου" (παρόλο που αδυνατεί να κάνει οποιαδήποτε κίνηση μόνος του) ... "Να μη τον ταΐζεις, να του δίνεις το πιάτο να τρώει μόνος του" (και να κάνει πέντε ώρες να φάει, αν φάει) ... "Δεν του δίνετε αρκετό νερό, γι' αυτό βούλωσε ο καθετήρας! Πρώτη φορά μου συμβαίνει αυτό, είκοσι χρόνια που είμαι νοσοκόμα, να βουλώσει ο καθετήρας!" (μου κάνει η Σταυρούλα, η νοσοκόμα που φωνάζουμε μια φορά τη βδομάδα για να μας βοηθάει· σήμερα τη φωνάξαμε έξτρα, επειδή βούλωσε ο καθετήρας και γέμισε όλο το κρεβάτι κατρουλιό).

Όλοι -ιδίως ο Θάνος, που τελευταία το παίζει πρύτανης της ιατρικής- κάθε τόσο σπεύδουν να με νουθετήσουν ότι δεν κάνω σωστά την μία ή την άλλη δουλειά, κανείς όμως δεν κάθεται να αναρωτηθεί πόσες ώρες και πόσο κόπο απαιτεί η φροντίδα ενός

κατάκοιτου γέρου με 1500 προβλήματα υγείας. “Δεκάδες συγγενείς μου έχουν γεράσει κι έχουν πεθάνει, τέτοιο χάλι δεν το 'δα πουθενά!” λέει η μητέρα μου κι έχει δίκιο.

γ) Παραδόξως, το μυαλό του μπαμπά έχει καθαρίσει αρκετά μετά το ατύχημα, λες και ταρακουνήθηκε ο εγκέφαλος. Δεν ξεχνάει πια τόσο πολύ, ενώ παρακολουθεί το περιβάλλον με περισσότερο ενδιαφέρον. Υποψιάζομαι ότι ο μπαμπάς έχει στανιάρει διανοητικά επειδή κατά βάθος το απολαμβάνει όλο αυτό, δηλαδή το ότι έχει γίνει πλέον η κύρια απασχόληση όλης της οικογένειας, παρόλο που ο ίδιος υποφέρει. Άλλωστε, απαιτεί ξεκάθαρα να μην καθόμαστε ούτε λεπτό: Ζητάει να τον γυρίζουμε από δω κι από κει κάθε τριάντα δευτερόλεπτα, άλλοτε θέλει να του κάνουμε έξτρα ασκήσεις στο πόδι, άλλοτε φωνάζει επειδή πονάει ο πισινός του και θέλει ξανά αλοιφές, ενώ μοιρολογάει με τις ώρες όταν κρίνει πως δεν τρέχουμε αυτοστιγμή να τον εξυπηρετήσουμε.

δ) Τι σημαίνει να είσαι γεροντοκόρη: Όταν εγώ γεράσω, δεν θα έχω κανέναν να με σκατοσφουγγίζει, γι' αυτό πρέπει να φροντίσω να μην γεράσω ποτέ με αυτό τον τρόπο. Από την άλλη, όταν εγώ θα έχω να πολεμήσω με τα δικά μου γεράματα, δεν θα είμαι υποχρεωμένη να υπομένω τις γεροντική κατάντια και τις αρρώστιες κανενός άλλου.

ε) Από μια ηλικία και μετά, όταν οι γονείς σου μπαινοβγαίνουν στα νοσοκομεία άρρωστοι, κατάκοιτοι και ανήμποροι, εσύ δεν μένεις πια ο ίδιος: Τα παραμύθια της νιότης σβήνουν, καθώς τώρα βλέπεις ξεκάθαρα πόσο βδελυρό πράγμα είναι η ζωή και πού πραγματικά καταλήγει...

στ) Και κάτι ακόμη: Μόλις τώρα συνειδητοποιώ ποιά είναι η φυσική κατάληξη για τους μεγάλους έρωτες, αυτούς που διαρκούν μια ζωή: Μέρα με τη μέρα, το αντικείμενο του έρωτά σου μετατρέπεται σε μια γέρικη, σιχαμερή, κρεάτινη μάζα, που υπάρχει μόνο και μόνο για να βασανίζεται και να βασανίζει τους άλλους γύρω του. Σίγουρα, πάντως, δεν θα ήθελα ποτέ να δω τον Γιώργο Φραντζή ή τον Ορέστη να καταλήγουν κάποτε σαν τον πατέρα μου...

Σάββατο, 16 Μαΐου 2015

Εικόνες του Matrix: Το πρωί (όπως κάθε πρωί) ήλθε η θεία Ερμιόνη για καφέ. Ανάμεσα στ' άλλα μας είπε για ένα γνωστό της ζευγάρι που δεν έκανε παιδιά και γι' αυτό αποφάσισαν να υιοθετήσουν ένα γυφτάκι. Δυο χρόνια αργότερα και οι δυο γονείς είχαν πεθάνει από καρκίνο. Τώρα το κοριτσάκι βρίσκεται σε ορφανοτροφείο και περιμένει να ενηλικιωθεί για να κληρονομήσει την τεράστια περιουσία των θετών της γονέων. Καλά τη βόλεψε το γυφτάκι, όμως δεν μπορώ να μη συνδυάσω την περίπτωση με δυο άλλες παρόμοιες που άκουσα χρόνια πριν (βλ. 12 Σεπτ. 2004, βιβλίο τέταρτο)...

Προβλήματα πλουσίων: Κατά τ' άλλα, η θεία Ερμιόνη εξακολουθεί να είναι όλο παράπονα και κλάψα για την τύχη της, επειδή σε νεαρή ηλικία παντρεύτηκε από τρελό έρωτα τον θείο Αλέκο, ο οποίος ανέκαθεν της έκανε τη ζωή ποδήλατο. Εδώ και πολλά χρόνια, όμως, είναι τρελός για δέσιμο: Αντί να κοιμάται τις νύχτες, κλωθογυρίζει αδιάκοπα μέσα στο σπίτι ή έξω στους δρόμους, δεν αφήνει ούτε τη θεία να κοιμηθεί και συνεχώς την βρίζει "άχρηστη", "βρωμιάρα", "πουτάνα", κλπ. Τελευταία, μάλιστα, ο θείος έχει παρανοήσει

εντελώς και πιστεύει ακράδαντα ότι η γυναίκα του (ετών 74) εκπορνεύεται μαζί με την αδελφή της την Πόπη (ετών 72) και ότι και τις δύο μαζί τις πηδάει ο Ντένις (σύζυγος της Πόπης, επίσης ετών 72), και ότι οι δυο σιτεμένες κυρίες βρίσκουν πελάτες στο Internet!

Η θεία Ερμιόνη έχει πάθει σοβαρή κατάθλιψη με αυτή την κατάσταση, μάλιστα έκανε απόπειρα αυτοκτονίας πριν από λίγους μήνες. Παρόλα αυτά, ο θείος Αλέκος συνεχίζει να της σπάει τα νεύρα συνεχώς, μέχρι που της λέει ότι "Αν δεν υπήρχαν συνέπειες, θα σε σκότωνα!" (*άλατις οι μεγάλοι έρωτες!*). Από την άλλη πλευρά, η θεία ποτέ δεν έκανε πραγματικές προσπάθειες για να διορθώσει οτιδήποτε – μάλλον επειδή αγαπάει τον "Αλεκουλίνι" της όπως είναι...

Και να σκεφτείς ότι αυτοί έχουν λεφτά με τη σέσουλα, πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ στην τράπεζα, έχουν σπίτια, οικόπεδα, μια παχυλή σύνταξη στρατιωτικού, κι έναν γιο που είναι είναι ευτυχισμένος οικογενειάρχης με δυο παιδιά και πετυχημένος διευθυντής πωλήσεων. Όλα τα έχουν αυτοί, όλα τέλεια – κι όμως, είναι πολύ πιο τρελοί και δυστυχισμένοι από τη δική μου οικογένεια: Εμάς δεν μας πιάνουν υστερίες κάθε τόσο, ούτε παίρνουμε αντικαταθλιπτικά για να κοιμηθούμε, ούτε κάνουμε απόπειρες αυτοκτονίας, παρόλο που ούτε ξέρουμε πια από πού μας έρχονται οι αναποδιές και η φτώχεια.

Βεβαίως, υπάρχει και η ψυχολογική εξήγηση του φαινομένου: Ας υποθέσουμε ότι η ζωή σου είναι ένας ωραίος, ροζ τοίχος· μόνο σε μια γωνίτσα υπάρχει μια μαύρη κοιλίδα. Πού θα εστιαστεί η προσοχή σου; Στο μαύρο, φυσικά. Δεν θα σκέφτεσαι τίποτε άλλο εκτός από τη μαύρη κηλίδα. Να γιατί όλοι οι πλούσιοι και πετυχημένοι είναι ψυχανώμαλοι και δυστυχείς.

Ας υποθέσουμε, τώρα, ότι η ζωή σου είναι ένας μαύρος τοίχος και κάπου υπάρχει μια ροζ κηλίδα. Πού θα εστιαστεί η προσοχή σου; στο ροζ, βέβαια -αν και με μια μόνιμη πικρία: Γιατί να μην είναι όλα ροζ; Να γιατί οι φτωχοί είναι πιο χαρωποί από τους πλούσιους, ωστόσο κάθε τους χαρά σκιάζεται από ένα μόνιμο παράπονο...

Κυριακή, 17 Μαΐου 2015

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια σχολή πρακτικής μαγείας. Ο δάσκαλος/μάγος χρησιμοποιεί ένα χοντρό βιβλίο μαγείας και διάφορα υλικά, με τα οποία πραγματοποιεί οποιαδήποτε επιθυμία των μαθητών του -με αυτό τον τρόπο τους διδάσκει.

“Ποιός θέλει ν' αλλάξει κόσμο; Ποιός θέλει να βιώσει τον έρωτα;” μας ρωτά όλους.

“Εγώ”, απαντώ δειλά.

Μου λέει και κάθομαι σε μια καρέκλα, στην αψιδωτή εσοχή ενός τοίχου, με το βιβλίο ανοιχτό μπροστά μου. Στις σελίδες του διακρίνω περίεργα σχήματα και ξόρκια. Ξεχωρίζει το σκίτσο ενός δράκου και μια επίκληση σ' αυτόν, πράγμα που δεν μου αρέσει, ωστόσο διστάζω να σταματήσω.

Ο δάσκαλος είναι έτοιμος να ξεκινήσει το τελετουργικό, όμως ξαφνικά ακούγονται ταραχές απέξω. Η μαγεία διακόπτεται πριν καν αρχίσει, ο μάγος αναγκάζεται να βγει έξω να δει τι συμβαίνει, καθυστερεί πολύ, κι εγώ μουρμουρίζω ότι "*τό 'ξερα!"*.

Εντέλει σηκώνομαι από τη θέση μου, κλείνω το βιβλίο και κατεβαίνω μια περιστροφική σκάλα που οδηγεί έξω. Στο δρόμο συναντώ τον δάσκαλο που φεύγει, ξανανεβαίνω στην τάξη, όμως τώρα είμαι μόνη και ξέρω πως άδικα περιμένω...

Απογευματινή βόλτα στη Γλυφάδα, στους δρόμους κάτω από τη λεωφόρο Βουλιαγμένης: Λες και εισέρχομαι σ' ένα άλλο σύμπαν, ο κόσμος φαίνεται διαφορετικός εδώ· σε κάθε βήμα απολαμβάνω την ηρεμία, την ησυχία, την καθάρια ατμόσφαιρα, τη σχετική χλιδή. Υπάρχει κόσμος στα μπαλκόνια μα δεν ουρλιάζουν σαν μουρλοί, υπάρχουν και σκυλιά στις αυλές μα δεν γαυγίζουν όλα μαζί συνεχώς, σαν δαιμονισμένα.

Το 'χω διαπιστώσει αρκετές φορές: Όταν περπατώ σε αυτούς τους δρόμους οι σκέψεις μου ηρεμούν, η ψυχή μου χαλαρώνει, δεν αισθάνομαι καμία κούραση, όση ώρα κι αν περπατήσω. Όταν, όμως, περπατώ σε δρόμους της Άνω Γλυφάδας, ακόμη κι όταν υπάρχει απόλυτη ησυχία (που συνήθως δεν υπάρχει), ναι μεν ξεθυμαίνω από την κούραση της ημέρας αλλά οι σκέψεις μου εξαγριώνονται, η ψυχή μου φουρτουνιάζει, ενώ μετά από μισή ώρα νιώθω κουρασμένη, η μέση μου πονάει, τα πόδια μου επίσης. Τι μπορεί να συμβαίνει; Γιατί υπάρχει τόση ταραχή στην ατμόσφαιρα της περιοχής μας; *Με τι ακτινοβολούν τις γειτονιές μας;*

Όσο το σκέφτομαι, τόσο πιο πιθανό μου φαίνεται: Οι περιοχές διαβίωσης των φτωχών ακτινοβολούνται συνεχώς από αρνητικές ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες, έτσι ώστε οι κάτοικοι να πάσχουν από κάθε είδους σωματικές, ψυχικές και πνευματικές ασθένειες. Ειδικά το σταυροδρόμι Νηρηίδων και Μετεώρων, εκεί όπου μένω εγώ, είναι το κέντρο του (ηλεκτρομαγνητικού) κυκλώνα...

Τετάρτη, 20 Μαΐου 2015

Αυτή τη φορά πηγαίνω απογευματινή βόλτα στο Πανόραμα Γλυφάδας, η οποία θα διαρκέσει περίπου δυο

ώρες. Οι γειτονιές αυτές είναι ακόμη πιο πολυτελείς από αυτές της Κάτω Γλυφάδας. Φυσικά, παρατηρώ τα ίδια: Όσο κι αν περπατήσω δεν κουράζομαι, δεν πονούν τα πόδια ούτε η μέση μου, αισθάνομαι ανάλαφρη και ήρεμη, οι σκέψεις μου καταλαγιάζουν. Αν βρεθώ ένα στενό πιο πέρα, εκεί όπου ξεκινούν οι πιο λαϊκές συνοικίες, νιώθω αμέσως τη διαφορά – και δεν έχει να κάνει μονάχα με θορύβους ή κίνηση: είναι ένα αλλόκοτο βάρος στην ατμόσφαιρα, κάτι που σου πλακώνει την ψυχή...

Άρα λοιπόν, δεν υπάρχουν μονάχα στοχευμένα άτομα. Υπάρχουν και στοχευμένες γειτονιές, στοχευμένες περιοχές, ακόμη και στοχευμένες χώρες. Υποψιάζομαι ότι η Ελλάδα είναι μια από τις πιο στοχευμένες χώρες του πλανήτη – ίσως γι' αυτό εδώ τίποτα δεν λειτουργεί σωστά, ενώ κυριαρχούν η ασυδοσία και η παράνοια...

Κάποτε, όταν ένας άρρωστος αργούσε να θεραπευτεί, οι παλιοί γιατροί πρότειναν "αλλαγή περιβάλλοντος": Μάλλον ασυνείδητα ή εμπειρικά, γνώριζαν ότι ορισμένες περιοχές σε αρρωσταίνουν ενώ άλλες σε θεραπεύουν. Φυσικά, οι σημερινοί γιατροί (που είναι στα κόλπα και ξέρουν τι συμβαίνει) δεν συστήνουν ποτέ κάτι τέτοιο στον ασθενή τους. Απλά τον πλακώνουν στα φάρμακα και στις εγχειρήσεις...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Απρίλιος-Μάιος 2015):*** Την 1η Απριλίου βρίσκω στο δρόμο μου ένα διαφημιστικό χαρτί του Sam Kusba -για δεύτερη συνεχόμενη μέρα. Κοιτάζω μήπως έχει μοιράσει και αλλού τέτοια χαρτιά, όμως όχι· προφανώς, *εκείνα τα δύο χαρτιά προορίζονταν ειδικά για μένα...*

Στις μέρες που ακολουθούν δέχομαι καταιγισμό από ***“σημεία”***: Όταν πηγαίνω στο ψιλικατζίδικο, βλέπω ένα βιβλίο με τίτλο "Hello", έτσι τοποθετημένο ώστε να κρύβεται το 'o' πίσω από άλλα έντυπα. Επιπλέον, υπάρχει απέξω μια μοτοσυκλέτα με αριθμό 539 (= Η ΚΟΛΑΣΙΣ). Την επομένη κρατάμε τον Αντωνάκη μέχρι το απόγευμα· μόλις έρχεται η μάνα του να τον πάρει, ο μικρός αναφωνεί τη λέξη “κόλαση” τρεις φορές, έτσι χωρίς λόγο. Τρεις μέρες αργότερα, ο μικρός συμπληρώνει τυχαία πέντε λέξεις μέσα σ' ένα σταυρόλεξο· η μία από αυτές είναι η λέξη “κόλαση”. Γύρω στα μέσα του μήνα τα “σημεία” σταματούν, όμως έχουν ήδη προοιωνίσει κάτι πολύ κακό -αυτό που θα έλθει στις 17 Απριλίου...

Φθάνοντας ο Μάης, μου περνάει από το νου ότι πιθανότατα η σπασμένη πυραμίδα οργονίτη επηρεάζει αρνητικά όλους μέσα στο σπίτι, οπότε αποφασίζω να την ξεφορτωθώ οριστικά.

Παρά τις περιπέτειες και τα τρεχάματα στα νοσοκομεία, σε γενικές γραμμές αυτοί οι δυο μήνες πήγαν καλύτερα απ' όσο περίμενα: Κατά μέσο όρο είχα δύο υπναγωγικά οράματα φωτιάς, 5 φορές το εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση”, 2 φορές το αντίθετό του (“παράδεισος”). Οι καθαρές νύχτες ανήλθαν σε 21-22 κάθε μήνα.

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (Μάιος 2015):*** Όλο τον Απρίλιο και τον Μάιο προσπαθώ να εκδώσω το "Forbidden Diary II” μα στέκεται αδύνατον: Το εξώφυλλο δεν βγαίνει με τίποτα, και όταν τους δίνω ένα δικό μου εξώφυλλο μου απαντούν πως δεν το δέχονται επειδή είναι πειραγμένο με ιό! Μα τούτε και το περιεχόμενο γίνεται δεκτό και δεν μπορώ να καταλάβω το λόγο: Τους το στέλνω σε pdf, όπως ακριβώς και τα

προηγούμενα που τους έχω στείλει, ενώ ακολουθώ την εκδοτική διαδικασία ακριβώς με τον ίδιο τρόπο. Ευτυχώς, τη δεύτερη φορά που δοκιμάζω δέχονται το περιεχόμενο, μα εξακολουθεί να υπάρχει κάποιο πρόβλημα λέει -δεν καταλαβαίνω με τι. Εντέλει, το βιβλίο θα εμφανιστεί κανονικά στο Διαδίκτυο μετά από λίγες μέρες. Πάλι καλά...

Επίσης, τελευταία ανακάλυψα ότι η "Φαιώ" διαθέτει τα ηλεκτρονικά βιβλία μου σε μεγάλα ψηφιακά βιβλιοπωλεία του εξωτερικού, τα οποία περιλαμβάνουν εκατομμύρια free e-books. Τα βιβλία είναι δωρεάν, ωστόσο τα εν λόγω sites είναι συνδρομητικά και οι αναγνώστες πληρώνουν 60-300 ευρώ το χρόνο, ανάλογα τη γκάμα που επιθυμούν! Να πώς οι εκδοτικές εταιρείες κερδίζουν τελικά από τα δωρεάν ηλεκτρονικά βιβλία, χωρίς να δίνουν δεκάρα στους συγγραφείς! Όχι ότι με πειράζει εμένα αυτό· αντίθετα, εξυπηρετεί τους σκοπούς μου...

Ματαιότητες

Κυριακή, 7 Ιουνίου 2015
"...Πες μου πατέρα, αν μπορούσες να ξαναρχίσεις τη ζωή σου από την αρχή, τι θα άλλαζες;" ρωτά η Αλίκη τον μπαμπά σε μια στιγμή.
"Δεν θα παντρευόμουν!" αποκρίνεται εκείνος θλιμμένα.

Αρχικά δεν δίνω βάση σ' αυτή την απάντηση του μπαμπά, θεωρώ ότι αστειεύεται – δεν είναι η πρώτη φορά που μας λέει κάτι τέτοιο. Γρήγορα, όμως, συνειδητοποιώ την αλήθεια, δηλαδή ότι ο πατέρας μου δεν ήταν ποτέ ικανοποιημένος με την οικογένειά μας. Ναι μεν απέκτησε παιδιά, εγγόνια και δισέγγονο, όμως: Την μητέρα μου δεν την ερωτεύτηκε ποτέ, ούτε εκείνη τον ερωτεύτηκε· οι δυο τους παντρεύτηκαν επειδή ήθελαν να κάνουν οικογένεια κι έμειναν μαζί από καθήκον. Από τις τρεις τους κόρες, η πρώτη έμεινε γεροντοκόρη· η τρίτη ήταν τετραπληγική και πέθανε στα πέντε της χρόνια· μονάχα η δεύτερη έζησε φυσιολογικά και παντρεύτηκε – αλλά έτσι κουβάλησε στο σπίτι τους Μαρκάκηδες, που είναι τυπικοί ερπετοειδείς, φύσεις εγκληματικές και παρασιτικές...

Όσο για την όποια περιουσία που απέκτησε ο μπαμπάς με τη δουλειά του στα καράβια, την έβλεπε να εξανεμίζεται σταδιακά, χρόνο με το χρόνο, εξαιτίας των ατέλειωτων αναγκών και απαιτήσεων που πρόβαλαν διαρκώς οι Μαρκάκηδες, πολύ μεθοδικά και τελεσίδικα. Ο ίδιος παραπονιόταν συχνά, φώναζε, επαναστατούσε, όμως κανείς δεν τον άκουγε. Άλλωστε, οι πιέσεις που δεχόταν για να τους τ' ακουμπάει ήταν φοβερές.

Τώρα πια, τα σπίτια έχουν αφεθεί να ρημάζουν (καθότι δεν υπάρχουν φράγκα για επιδιορθώσεις), ενώ μέρα με τη μέρα οι αυλές γεμίζουν με όλο και περισσότερες παλιατσαρίες που μαζεύει κυρίως ο Γιάνναρος. Όσο για μένα, απλά έχω βαρεθεί. Δεν ασχολούμαι, άλλωστε δεν το θεωρώ πια δικό μου σπίτι. Εγώ μονάχα δουλεύω εδώ...

Τρίτη, 9 Ιουνίου 2015

♠ Ακόμη μια φορά πρέπει να υπομείνω την ολιγόλεπτη κούρσα από το σπίτι μου μέχρι το σπίτι του Αργύρη Ξιφαρά. Ο τύπος ρωτά να μάθει για την κατάσταση του πατέρα μου, που πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο: Μέρα με τη μέρα πέφτει ψυχολογικά και σωματικά, η πρόσφατα ανακτημένη πνευματική του διαύγεια έχει πάει περίπατο, αν και τρέφεται επαρκώς αδυνατίζει συνεχώς, δυσκολεύεται όλο και περισσότερο να κάνει έστω λίγα βήματα με το πι, πάντα με βοήθεια.

"Τα ξέρω αυτά, νομίζεις ότι εγώ δεν τα 'χω περάσει;" μου πετάει ο Αργύρης κι εγώ απορώ: *Πώς τα 'χει περάσει, δηλαδή;* "Όταν ήταν τα παιδιά μωρά ποιός τα ξεσκάτιζε, νομίζεις; Και τα μωρά είναι χειρότερα από τους γέρους, ξέρεις!" συνεχίζει ακάθεκτος, κι εγώ μένω εμβρόντητη με τη λογική του.

"Οι γέροι, όμως, ανοίγουν από την κατάκλιση. Τα μωρά δεν ανοίγουν", του κάνω ψύχραιμα.

"Αυτό συμβαίνει επειδή το σώμα δεν παίρνει αέρα στο κρεβάτι", αναγκάζεται να παραδεχτεί.

"Ο πατέρας μου δεν σηκώνεται σχεδόν καθόλου από το κρεβάτι", του υπενθυμίζω.

"Όχι, μωρέ, με όλα αυτά ο πατέρας σου μπορεί να σπαστεί, να σπαστεί..."

Πετάει ασυναρτησίες, ή μου φαίνεται; Δεν είναι η πρώτη φορά: Ενίοτε πετάει λέξεις που δεν υπάρχουν καν! Παραείναι ψυχανώμαλος ο τύπος, και πρέπει να δω τι θα κάνω με δαύτον...

Ακολουθεί επαναληπτικό μάθημα αγγλικών με τη Μάρθα και τη Θεώνη: Μετά από πρόταση του πατέρα τους, συνεχίζουμε τα μαθήματα ως το τέλος του μήνα με φωτοτυπίες, εφόσον έχουμε τελειώσει τη βασική ύλη από τα τέλη του Μάη. Τα κορίτσια είναι ευγενικά και μελετηρά, δεν έχω ιδιαίτερο πρόβλημα μαζί τους, ωστόσο εξακολουθώ να παρατηρώ ορισμένα περίεργα: Έτσι και δυσκολευτούν λίγο σε μια άσκηση, κλαψουρίζουν και παραπονούνται για ώρα πολλή – ιδίως η Θεωνίτσα, η οποία δεν σταματά λεπτό την κλάψα και μου σπάει τα νεύρα.

Σε μια στιγμή, η Μάρθα αναλύεται σε δάκρυα και ζητάει να μην κάνουμε μια σελίδα ασκήσεων που της φαίνεται κάπως δύσκολη. Δεν αντέχω και ξεσπάω: "Βάλτε λίγο το μυαλό σας να δουλέψει, δεν είναι όλες οι ασκήσεις τυφλοσούρτες! Θυμηθείτε, πώς κλίνεται ο Αόριστος, πώς γίνεται η ερώτηση, πώς η άρνηση, μην περιμένετε να εμφανιστεί μπροστά σας η λύση ως εκ θαύματος!"

Με τον ίδιο τρόπο αντιδρούν αν δεν γνωρίζουν μια λέξη ή αν δεν θυμούνται κάτι: "Το να μην ξέρετε κάτι δεν είναι λόγος για να κλαίτε. Όταν δεν ξέρουμε κάτι, το μαθαίνουμε. Αν τα ξέρατε όλα δεν θα χρειαζόταν καν να κάνουμε μάθημα", τους εξηγώ και το βουλώνουν για λίγο.

Τα κορίτσια (όπως όλα τα σημερινά παιδιά) αντιδρούν με αυτό τον τρόπο επειδή γονείς και δάσκαλοι τούς έχουν περάσει την εντύπωση ότι είναι μεγαλοφυίες. Έτσι, οι μικρές θεωρούν αδιανόητο να

μην ξέρουν κάτι ή να μην παίρνουν άριστα 20 σε όλα, κάθε μέρα. Το θέμα είναι ότι κάποια στιγμή πρέπει να ξεφύγω από τέτοιες αρρωστημένες καταστάσεις -πριν να είναι πολύ αργά...

Παρασκευή, 12 Ιουνίου 2015

☼ ***Αναφορά εκδόσεων:*** Νωρίς το πρωί πηγαίνω στο Τμήμα Εισαγωγής της Μεγάλης Ελληνικής Βιβλιοθήκης για να καταθέσω τρία αντίτυπα του μυθιστορήματός μου "Νέμεσις". Το κτήριο είναι τεράστιο, πολυτελές, εντυπωσιακό, με θυρωρείο στην κεντρική είσοδο και αμέτρητα δωμάτια κατά μήκος των μεγάλων διαδρόμων.

Ανεβαίνω στον πρώτο όροφο, χτυπώ την πόρτα και περνώ μέσα στην τεράστια αίθουσα, όπου διάφοροι κάθονται σε διάφορα γραφεία. Δεν βλέπω, όμως, κανέναν να δουλεύει.

"Θα ήθελα να καταθέσω ένα βιβλίο στη βιβλιοθήκη", εξηγώ στην αρμόδια κυρία που κάθεται μπροστά.

"Πούν'το;" μου κάνει εκείνη, μάλλον ειρωνικά.

"Εδώ!" της κάνω, δείχνοντας την ασημόχρωμη τσάντα μου.

"Αφήστε δυο αντίτυπα στο τραπέζι πίσω κι ένα στο διπλανό γραφείο".

Αφήνω τα δύο αντίτυπα στο τραπέζι πίσω μου και προχωρώ προς το διπλανό γραφείο, όπου κάθεται ένας άνδρας.

"Όχι εκεί, στο διπλανό γραφείο, σας είπα!" μου λέει η κυρία δεικτικά.

"Αυτό δεν είναι το διπλανό γραφείο;" απορώ εγώ.

Τότε η κυρία μου δείχνει μια κλειστή πόρτα πίσω της.

Μπαίνω μέσα, επαναλαμβάνω τα ίδια στην κοπέλα που κάθεται στο μοναδικό γραφείο της

τεράστιας αίθουσας, εκείνη όμως μου λέει ότι δεν χρειάζεται να της αφήσω τίποτα εφόσον το βιβλίο μου ήδη διαθέτει ISBN από τον οίκο "Φαιώ".

Ύστερα λέω ν' αφήσω δυο CD-ROM του ίδιου μυθιστορήματος μέσα στις θήκες τους για το ψηφιακό αρχείο της Βιβλιοθήκης, όμως η κοπέλα μου απαντά ότι δεν μπορεί να τα δεχτεί επειδή πρέπει να έχουν ετικέτα πάνω στο δίσκο! Αυτό δεν το καταλαβαίνω αλλά δεν θα ασχοληθώ περισσότερο: “Δεν πειράζει”, της κάνω και ξαναβάζω τα CD-ROM στην τσάντα μου. Αποχαιρετώ ευγενικά και φεύγω, ενώ αναρωτιέμαι: *Γιατί, αλήθεια, όλη αυτή η φασαρία με τα CD-ROM; Δεν θα μπορούσε η υποβολή να γίνει μέσω Διαδικτύου, όπως γίνεται στις ψηφιακές βιβλιοθήκες του εξωτερικού;*

Λοιπόν, κάτι δεν με έπεισε σ' αυτή την ιστορία -κάπως αλλιώς τα είχα φανταστεί τα πράγματα: Κατ' αρχήν, περίμενα ότι θα υπήρχαν καμιά τριανταριά άλλοι συγγραφείς πριν από μένα, οι οποίοι θα αδημονούσαν να παραδώσουν τα βιβλία τους· ωστόσο, ήμουν ολομόναχη. Είδα πολυτέλεια, είδα μεγαλεία, μα δεν είδα ουσία: Δεν θα έπρεπε να μου δώσουν να συμπληρώσω κάποια φόρμα, ένα έγγραφο; Όταν παραδίδω ηλεκτρονικά αρχεία σε ψηφιακές βιβλιοθήκες του εξωτερικού, πάντα συμπληρώνω μια φόρμα υποβολής (submission form). Δεν θα 'πρεπε να συμπληρώσω κάτι τέτοιο κι εδώ; Ουσιαστικά, δεν υπάρχει καμία απόδειξη ότι παρέδωσα οτιδήποτε στη Μεγάλη Ελληνική Βιβλιοθήκη!

Κατακλείδα: Έναν μήνα αργότερα, πηγαίνω στα κεντρικά της Μεγάλης Ελληνικής Βιβλιοθήκης και ζητώ να μου δώσουν να διαβάσω το μυθιστόρημα φαντασίας “Νέμεσις”. Γρήγορα διαπιστώνω πως το βιβλίο μου δεν εμφανίζεται πουθενά στη βιβλιοθήκη. Δεν θα ξανασχοληθώ ποτέ πια με αυτήν. Παραείναι μπουρδέλο...

Κυριακή, 14 Ιουνίου 2015

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Η Αννέτα, η 23χρονη φιλενάδα του Γιάννη, η οποία συζεί μαζί του εδώ και τέσσερις μήνες, μόλις έπιασε δουλειά στα "Τρία Κυκλάμινα" (ύστερα από μεσολάβηση της αδελφής μου) και μας πληροφορεί τα εξής: Όπως γίνεται πια σε όλες τις επιχειρήσεις, οι υπάλληλοι του εστιατορίου δουλεύουν 8, 10, 12 ώρες, έξι μέρες τη βδομάδα, και όλες αυτές τις ώρες δεν τους επιτρέπεται να καθήσουν σε καρέκλα, ούτε καν στο διάλειμμα! "Αυτό γίνεται για να υπάρχει η εντύπωση πως ο υπάλληλος βρίσκεται διαρκώς υπ' ατμόν", επισημαίνω αλλά κανείς δεν φαίνεται να το κατανοεί. Επιπλέον, οι εργαζόμενοι είναι υποχρεωμένοι να κάνουν πολλές διαφορετικές δουλειές, όλοι ασχολούνται με όλα. Παράλληλα, πρέπει να υπομένουν διαφόρων ειδών βρισιές, μπηχτές, πιέσεις, ίντριγκες – όχι μόνο από τα αφεντικά αλλά κυρίως μεταξύ συναδέλφων.

Ωστόσο, είναι ευχαριστημένοι εφόσον πληρώνονται έστω 500 ευρώ το μήνα, δεδομένου ότι σε πολλές επιχειρήσεις οι υπάλληλοι δεν πληρώνονται καθόλου ή υποπληρώνονται -εξαιτίας της οικονομικής κρίσης, και καλά. Ακόμη, ζουν συνεχώς με το άγχος της ξαφνικής απόλυσης εφόσον τα αφεντικά δεν τους κρατάνε πια πάνω από μερικούς μήνες, για να μην αποκτούν δικαιώματα. Και όμως, όλοι αυτοί όχι μόνο αντέχουν αλλά και τη βρίσκουν με όλα αυτά! *Αυτοί δεν ενοχλούνται από τίποτα· μονάχα από άτομα σαν εμένα ενοχλούνται...*

Δευτέρα, 15 Ιουνίου 2015

Συνταρακτικές εξελίξεις: Σήμερα το βράδι η

Αλίκη διοργανώνει αποχαιρετιστήριο τραπέζι για τον Θανάση, ο οποίος αύριο κιόλας αναχωρεί για την Αμερική! Εκτός από την οικογένεια παρευρίσκονται φίλοι του νεαρού, ο πατέρας του ο Αντώνης και τα ετεροθαλή αδέλφια του. Ο σκύλος του ο Μαξ κλωθογυρίζει διαρκώς στα πόδια μας ευελπιστώντας σε κανένα κόκκαλο, αλλά δεν μας ενοχλεί καθόλου.

Ανάμεσα στ' άλλα που ακούγονται, ο Αντώνης μας πληροφορεί ότι πρόσφατα πέθανε η Ελένη Λάζου, καλή φίλη της αδελφής μου προ τριακονταετίας. Η είδηση με θλίβει· μαζί της έκανα κι εγώ παρέα εκείνες τις αθώες εποχές. Η κοπέλα πέθανε από καρκίνο μέσα σ' έξι μήνες, πριν καλά-καλά καταλάβουν οι γιατροί από τι έπασχε...

Σε μια στιγμή, ενώ τσουγγρίζουμε τα ποτήρια κι ευχόμαστε όλοι καλό ταξίδι στο Θανάση, ο βαφτισιμιός μου ζητάει χαρτί και μολύβι, κάθεται στον καναπέ μόνος του και γράφει ένα γράμμα:

“Θάνο, σου εύχομε καλή τίχη στην Αμερική.
Να τους σκίσεις όλους στη γυμναστική.
Να βρεις μια οραία γκόμενα.
Να κερδίσεις πολά λεφτά και να γίνης πλούσιος.
Και να θυμάσαι ότι σε αγαπώ”.

Όλοι θαυμάζουμε τον μικρό για την πρωτοβουλία του και για το ωραίο γράμμα του, που υποδηλώνει συγγραφικό ταλέντο.

“Σε ποιόν μοιάζει;” ρωτώ και ορισμένοι μουσκλώνουν.

“Έχει πάρει από όλους μας όλα τα καλά στοιχεία”, παραδέχεται τελικά ο Γιάννης.

Παρακολουθώ χαλαρά τις συζητήσεις, δεν πολυμιλώ γιατί κανείς δεν φαίνεται διατεθημένος να με ακούσει, άλλωστε δεν θα μείνω για πολύ: Μετά από μιάμιση ώρα περίπου, αναγκάζομαι να φύγω επειδή ο

μπαμπάς αδημονεί και φωνάζει διαρκώς στη Θεώνη, η οποία έχει προσφερθεί να τον κοιτάζει όση ώρα διαρκεί το δείπνο. Έτσι, κατόπιν απαίτησης του Νάσου, κατεβαίνω εγώ κάτω και μένει πάνω η μητέρα μου ως τις 2:00 τα ξημερώματα...

Τρίτη, 16 Ιουνίου 2015

Μετά από αρκετή ώρα συγκινητικών αποχαιρετισμών, σήμερα το μεσημέρι ο Νάσος αναχώρησε για την Αμερική. Θα φιλοξενηθεί από τη 45χρονη Ρόμπυ, αδελφή ενός φίλου του, η οποία είναι πάμπλουτη, έχει δικά της εστιατόρια και κατοικεί μαζί με τον Αμερικανό σύζυγό της σε μια πολυτελή βίλσ, σε κάποιο αριστοκρατικό προάστιο του Νιού Τζέρσεϋ.

Ο ανηψιός μου θα δουλέψει εκεί σαν σερβιτόρος και θα βγάζει γύρω στα 4000 δολλάρια το μήνα. Τους πρώτους τρεις μήνες τυπικά θα είναι εκεί σαν τουρίστας, μετά όμως θα πρέπει να βρει γυναίκα να παντρευτεί, έστω με λευκό γάμο. Ευελπιστεί να πλουτίσει γρήγορα, να ασχοληθεί ακόμη πιο επαγγελματικά με το body building, να κερδίσει ακόμη περισσότερα χρήματα και να γίνει παγκοσμίως διάσημος.

Όλα συνέβησαν πολύ γρήγορα: Την πρόταση του την έκανε ο φίλος του ο Τζίμης (επίσης μποντιμπιλντεράς και μάλλον ύποπτη φάτσα) πριν από δεκαπέντε μέρες – πράγμα που σημαίνει ότι ο Θάνος πήρε αμέσως την απόφαση και μέσα σε δυο βδομάδες ετοίμασε όλα τα απαραίτητα χαρτιά. Πάντως, μόλις σήμερα μάθαμε ότι στο ίδιο εστιατόριο εργάζεται άλλος ένας παλιός φίλος του ανηψιού μου, ο οποίος έφυγε από την Ελλάδα πριν από οκτώ μήνες. *Μήπως, τελικά, η απόφαση δεν ήταν τόσο ξαφνική;*

Η όλη διαδικασία (εισητήρια, βίζες, διαβατήρια,

χρήματα για τα πρώτα έξοδα) έχει στοιχίσει πάνω από 2000 ευρώ τα οποία οι Μαρκάκηδες βρήκαν -ακόμη μια φορά- σε χρόνο ρεκόρ: Κάποιοι τους δάνεισαν κι άλλοι τους χάρισαν 200, 300, 500 ευρώ και συγκεντρώθηκε το ποσό εύκολα και γρήγορα, όπως πάντα. Ειδικά ο φίλος του ο Πάνος, παιδί μάλλον φτωχό, του χάρισε 1000 ευρώ, λέει ο Νάσος.

Οι προβλέψεις είναι γενικά πολύ καλές, επικρατεί αισιοδοξία στην οικογένεια, κι εγώ προτιμώ να μη σκέφτομαι ότι *κανένας δεν φεύγει ποτέ από αυτό το σπίτι.* Θέλω να βλέπω την όλη φάση θετικά κι ελπίζω ο Θανάσης να τα πάει καλά και να μείνει εκεί μόνιμα: Μπορεί να είναι ένα άνοιγμα για όλους μας, μια δίοδος προς μια καλύτερη ζωή. Ήδη αρχίζω να σκέφτομαι το ενδεχόμενο να βρεθώ κι εγώ στην Αμερική κάποια στιγμή -αν και θέλει πολλή σκέψη το πράγμα: Ήδη η Αλίκη μου το 'χει σκάσει το παραμύθι, ότι αν πάω εκεί θα μπορώ να δουλεύω μέσω Διαδικτύου και να βάζω τα χρήματα που θα κερδίζω στον τραπεζικό λογαριασμό του Νάσου! Όπως και να 'χει, ακόμη κι αν τελικά οι υπόλοιποι δεν φύγουμε, θα 'ναι ένας Μαρκάκης λιγότερος εδώ. Και αυτό κέρδος είναι για μένα...

Παρασκευή, 19 Ιουνίου 2015

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι στο σπίτι, παρέα μ' ένα φιλικό ζευγάρι. Νιώθω ευχάριστα, ώσπου κοιτάζω έξω από το παράθυρο και βλέπω μαύρη καπνιά να σκεπάζει γοργά το βουνό.
“Τι είναι αυτό;” απορεί η γυναίκα.
“Μαύρη βροχή, έρχεται γρήγορα!” απαντώ εγώ.

Την επόμενη στιγμή τρέχουμε να βγούμε από το σπίτι, αφού πρώτα βρίσκω και παίρνω μαζί μου ό,τι πολυτιμότερο έχω – δηλαδή το μεταλλικό κουτί όπου

φυλάω τα στικάκια με τα πολύτιμα κείμενά μου. Βγαίνουμε βιαστικά στη βεράντα, όμως είναι ήδη πολύ αργά: Ο ουρανός είναι κατάμαυρος, σα νύχτα, ενώ μαύρη πλημμύρα έχει καλύψει τα πάντα γύρω μας και η στάθμη του νερού έχει ανέβει μέχρι τα σκαλιά της βεράντας.

"Τι κάνουμε τώρα;" ρωτάει ο άνδρας ανήσυχος.

"Τι να κάνουμε αγάπη μου; Θα πάρουμε βαθιά ανάσα και θα βουτήξουμε" απαντά η γυναίκα μάλλον επιπόλαια, ενώ αγκαλιαζόμαστε και οι τρεις σε αλληλεγγύη.

Διαφυγή δεν φαίνεται πουθενά. Αυθόρμητα πισωπατώ κι ευελπιστώ ότι μέσα στο σπίτι θα είμαστε ασφαλείς -αν τα νερά δεν ανέβουν κι άλλο...

Ερμηνεία: Ακόμη ένα όνειρο που με προειδοποιεί ότι έχω μαύρα μεσάνυχτα σχετικά με πράγματα που γίνονται γύρω μου και εναντίον μου. Πιθανότατα, άτομα του στενού κοινωνικού ή/και οικογενειακού μου κύκλου συνομωτούν εναντίον μου με τρόπους που δεν φαντάζομαι. Μόνο στο σπίτι μου είμαι ασφαλής -αλλά ως πότε;

Το πρωί μας παίρνει τηλέφωνο ο Θάνος, ακούγεται πολύ ενθουσιασμένος και μας ανακοινώνει τα εξής απίθανα: Τα πράγματα είναι πολύ καλύτερα απ' όσο περίμενε, η περιοχή είναι πολύ αριστοκρατική και πανάκριβη, γεμάτη βιλάρες, πισίνες και πολύ πράσινο, στους δρόμους κυκλοφορούν ελάφια! Η Ρόμπυ και ο Κρις, ο άνδρας της, τον έχουν σαν παιδί τους και θα τον πάρουν μαζί τους σε τριήμερη εκδρομή με το ιδιωτικό τους τζετ! Το σπίτι όπου μένουν δεν είναι βίλα· είναι τριώροφο παλάτι, 600 μ2 ο κάθε όροφος, και το δωμάτιο του Θανάση είναι μεγάλο σαν το σπίτι μας!

Όσο για τη δουλειά, θα εργαστεί κατευθείαν σαν σερβιτόρος και όχι σαν βοηθός, επειδή η Ρόμπυ έκρινε ότι ο ανηψιός μου μιλάει ικανοποιητικά αγγλικά (με το

ζόρι απόφοιτος D' class, προ δεκαετίας) και θα του δίνουν γύρω στα 4000 $ το μήνα! Ακόμη, του έχουν ήδη βρει τρία ή τέσσερα άτομα για να τους κάνει personal training, και με αυτά θα βγάζει γύρω στα 10.000 $ το μήνα (!) “Να μη σας απασχολούν πια τα λεφτά, θα σας βοηθήσω όλους, δεν θα ξαναστενοχωρηθείτε ποτέ πια για λεφτά”, δηλώνει με σιγουριά ο νεαρός και μάλλον το εννοεί. Πήγε και σ' ένα κοντινό γυμναστήριο, όπου έμεινε έκθαμβος με τον εξοπλισμό που είδε εκεί. “Τα πράγματα που είδα εδώ, στην Ελλάδα δεν θα έλθουν ούτε μετά από 200 χρόνια”, μου λέει.

Θέλω να πιστεύω ότι ο Θανάσης τελικά θα τα καταφέρει και θα φτιαχτεί στην Αμερική, αν και δεν μπορώ να παραβλέψω το πλήθος από σκοτεινά σημεία που έχει αυτή η υπόθεση: Κατ' αρχάς, τον Τζίμη τον γνωρίζει εδώ και χρόνια, γιατί του έκανε την πρόταση τώρα; Μήπως ο Θάνος μπήκε τώρα σε χοντρά κυκλώματα, πιο χοντρά από αυτά όπου ανήκε ως χθες;

Ακόμη: Τόσο εύκολα σε δέχονται σ' ένα παλάτι και φροντίζουν να παίρνεις 10.000 ευρώ το μήνα; Εν προκειμένω, για να προσληφθεί κανείς ως σερβιτόρος σε τέτοια αριστοκρατικά εστιατόρια συνήθως απαιτείται πτυχίο από σχετική ανώτερη σχολή, άπταιστα αγγλικά, δυο άλλες ξένες γλώσσες και ανάλογη προϋπηρεσία. Αν πήγαινα εγώ (ας πούμε) να δουλέψω εκεί, σίγουρα θα μου έλεγαν ότι δεν έχω τα τυπικά προσόντα και ότι τα αγγλικά μου δεν είναι αρκετά καλά!

Επιπλέον, αυτό που είναι ευκαιρία για έναν άνθρωπο, μπορεί να είναι παγίδα για κάποιον άλλο. Για χ, ψ, ω λόγους, σ' έναν δεδομένο χώρο δεν έχουν όλοι οι άνθρωποι την ίδια μεταχείριση: Η αντιμετώπιση που έχει κάποιος κάπου εξαρτάται κυρίως από τα κυκλώματα που τον προστατεύουν.

Όσο για μένα, καλά θα κάνω να προσέξω πώς θα χειριστώ την υπόθεση στο μέλλον, σε περίπτωση που όλα πάνε καλά και ο Νάσος πλουτίσει στην Αμερική. Καλό είναι να επωφεληθώ όπως μπορώ, αλλά να έχω το νου μου ώστε μη μπλέξω χειρότερα απ' όσο είμαι μπλεγμένη τώρα. Ο χρόνος θα δείξει...

Κυριακή, 21 Ιουνίου 2015

Έχοντας κλείσει πια τα επτά του χρόνια, ο Αντώνης αρέσκεται να εκφράζει τα συναισθήματά του με τον γραπτό λόγο και να γεμίζει σελίδες ολόκληρες με μικρές ιστορίες προσεκτικά γραμμένες. Σήμερα, που έχω τα γενέθλιά μου, μέσα σε δέκα λεπτά της ώρας έγραψε τα παρακάτω, με αυτή ακριβώς την ορθογραφία:

“Ο παπούς όλο κημάτε σαν μορό,
ποτέ δεν έχει πάψει να ροχαλίζει.
Ο παπούς πάντα όταν ξυπνάει
ποτέ δεν μας αφήνη ίσηχους.
Και όλο μας λέει σήκοσέ με
ή κάνει κακά πάνο του και
όταν σηκόνεται με το ζώρι περπατάει.
Μπαμπά σ' αγαπώ πάρα πολή
Μαμά σ' αγαπώ πολύ
Νονά καλά γεναίθληα.
Να πας μέχρη 100 χρονών με πολύ αγάπη.
Και σου έφχομε καλί τίχη.
Χρώνια πολά, καλή τίχη
Το βαφτηστήρι σου Αντώνης Μαρκάκης
Δεν θα παντρευτούμε ποτέ γιατή
έχεις άλον άντρα σε αφήσα”

Αν έλεγε κάποιος στη 10χρονη Θεωνίτσα να τα γράψει αυτά, η μικρή θα κλαψούριζε καμιά ώρα, θα της

έπαιρνε κανένα δίωρο να τα τελειώσει και η ορθογραφία της θα ήταν χειρότερη από του Αντώνη! Τέλος πάντων, αν το αγαπητό μου βαφτιστήρι γράφει μια ολόκληρη σελίδα στα επτά, στα δεκαεπτά θα γράφει βιβλίο! Σε ποιόν μοιάζει άραγε;

Δευτέρα, 22 Ιουνίου 2015

Πριν καν κλείσει μια βδομάδα στην Αμερική, τα πράγματα για τον Θανάση αρχίζουν να μην είναι τόσο ρόδινα. Άλλες εντυπώσεις του είχαν δημιουργηθεί στην αρχή, άλλα διαπιστώνει τώρα: Αρχικά είχε κανονίσει να πάρει μαζί του τον Μαξ, ο οποίος θα έφθανε στην Αμερική μια βδομάδα αργότερα με φορτωτική, τάχα ως δώρο στην οικοδέσποινα. Δεν τον πήρε κατευθείαν μαζί του, για να μην υποψιαστούν οι αρχές ότι δεν πάει για τουρίστας. Τέλος πάντων, αφού του έκανε όλα τα απαραίτητα εμβόλια, του έβγαλε εισιτήριο, του αγόρασε και ειδικό κλουβί αξίας 115 ευρώ, στο τέλος η Ρόμπυ του ανακοίνωσε ότι ένα τέτοιο σκυλί θα απαιτεί πολύ μεγαλύτερα έξοδα και χώρο απ' όσο νόμιζαν, οπότε δεν θα μπορέσει να το δεχθεί στο σπίτι της. Λογικό μου φαίνεται: Η κυρία φιλοξενεί ήδη ένα άγνωστό της άτομο, δεν είναι υποχρεωμένη να ανεχθεί και τον σκύλο του. Γιατί, όμως, δεν το ξεκαθάρισε από την αρχή αυτό στον Θανάση;

Εντέλει το σκυλί θα μείνει μόνιμα εδώ, θα κλωθογυρίζει στο μπαλκόνι αλλά θα μπαίνει και μέσα στο διαμέρισμα του Νάσου και θα μασουλάει ό,τι βρίσκει μπροστά του, εφόσον αφήνουν συχνά τη μπαλκονόπορτα ανοιχτή. Τη φροντίδα του θα την αναλάβουν ο Γιάννης και η Αλίκη. Ας ελπίσουμε, μόνο, ότι ο καλόβολος ως τώρα Μαξ δεν θα εξελιχθεί σε Λόκι Νο 2.

Ακόμη, από τα σημερινά τηλεφωνήματα του

Θανάση στην Αλίκη και στο Γιάννη, μαθαίνουμε τα εξής: Τα εστιατόρια και τα πλούτη δεν ανήκουν στη Ρόμπυ αλλά στον Κρις, που δεν είναι σύζυγος αλλά γκόμενός της. Ο Θάνος αρχικά θα εργαστεί σαν βοηθός σερβιτόρου, όχι σαν σερβιτόρος (είπα κι εγώ) επειδή δεν γνωρίζει καλά τη γλώσσα και δεν καταλαβαίνει τι του λένε οι πελάτες. Η δουλειά είναι 12ωρη και πολύ κουραστική, οπότε δεν θα έχει χρόνο για να ασχολείται επαγγελματικά με το body building. Από χρήματα θα βγάζει γύρω στα 4000 $ το μήνα, δεν ξέρει όμως ακόμη τι έξοδα θα έχει, καθότι το κόστος ζωής στην περιοχή είναι πανύψηλο. Αν δουλέψει σκληρά για πέντε-έξι χρόνια, αν αποταμιεύσει αρκετά χρήματα και αν καταφέρει να παντρευτεί Αμερικανίδα για να πάρει την υπηκοότητα, τότε θα μπορέσει ίσως να ξανασχοληθεί με τον πρωταθλητισμό στο body building.

Όσο για τα personal, η Ρόμπυ απλά έχει μιλήσει σε κάποιες φιλενάδες της, όχι πως τα έχει κλείσει κιόλας. Παράλληλα, του ξεκαθάρισαν ότι στην Αμερική τα standards για τους αθλητές είναι πολύ υψηλά. Στην Ελλάδα μπορεί ο Θάνος να είναι πρωταθλητής, εκεί όμως δεν είναι τίποτα – το διαπίστωσε αυτό με τα μάτια του, σε κοντινά γυμναστήρια που επισκέφθηκε: Εκεί οι απλοί πελάτες είναι διπλοί από το Νάσο σε μέγεθος -πόσο μάλλον οι επαγγελματίες γυμναστές.

Αλήθεια, πώς είναι δυνατόν, όλοι οι Αμερικανοί που γυμνάζονται να είναι "ντουλάπες"; Μήπως στήσανε στον Θάνο κανένα “θέατρο γυμναστηρίου” για να του κόψουν τον πολύ βήχα;

Πέμπτη, 25 Ιουνίου 2015

Έπεται και συνέχεια: Με νέο τηλεφώνημα, ο Νάσος μας πληροφορεί πως η Ρόμπυ μόλις τσακώθηκε

και χώρισε από τον Κρις, ο οποίος είναι μέθυσος και πίνει δέκα μπουκάλια κρασί την ημέρα – ωστόσο καταφέρνει να διοικεί μια τεράστια επιχείρηση! Έτσι, λοιπόν, η κυρία θ' αποχωρήσει σύντομα από το παλάτι και το εστιατόριο του πάμπλουτου Κρις και θα πάει να δουλέψει ως υπάλληλος αλλού κι αλλού, συγκεκριμένα στην Καλιφόρνια (όπου, εντελώς τυχαία, βρίσκεται η καρδιά του body building), μαζί με τον Θανάση που είναι πρόθυμος -αλλά και υποχρεωμένος- να την ακολουθήσει!

Μυστήρια πράγματα: Τώρα βρήκε η Ρόμπυ να χωρίσει από τον Κρις, μόλις πήγε εκεί ο Νάσος; Επιπλέον, η κυρία πάσχει από καρκίνο του μαστού και στα τέλη Ιουλίου θα κάνει μαστεκτομή, λέει. Δηλαδή, ο ανηψιός μου πήγε εκεί για να της κάνει το νοσοκόμο; Κοίτα να δεις, που μέσα σε μια βδομάδα το όνειρο έγινε εφιάλτης! Ή, μήπως, έτσι μας τα παρουσιάζει ο Θάνος; Τι ακριβώς συμβαίνει; Πιάσ' το αυγό και κούρεφ' το! Στ' αλήθεια, πάντως: Τι ακριβώς πήγε να κάνει ο Νάσος στην Αμερική, και μάλιστα με άτομα της υψηλής κοινωνίας;

Κατακλείδα: Λίγες μέρες αργότερα, η Ρόμπυ θα τα ξαναφτιάξει με τον Κρις (αν υποθέσουμε ότι τα χάλασαν ποτέ), οπότε δεν θα χρειαστεί να αποχωρήσει από την χλιδή ούτε αυτή, ούτε ο Νάσος...

Παρασκευή, 26 Ιουνίου 2015

Στο μεταξύ ο πατέρας μου φαίνεται ότι έχει μείνει οριστικά κατάκοιτος, ενώ εξακολουθεί να αδυνατίζει μέρα με τη μέρα, τόσο πνευματικά όσο και σωματικά – παρόλο που τρώει το φαγητό του και παρά τις έξτρα βιταμίνες που του δίνουμε. Ακόμη, οι πληγές στον κόκκυγα και στις φτέρνες του έχουν αρχίσει να τον

πονάνε, δεν μπορεί να γυρίζει καθόλου στο πλάι για να τις ανακουφίζει, μετά βίας κινείται πάνω στο κρεβάτι, και κάθε τόσο ζητάει να τον καθίζουμε για λίγο στην άκρη του κρεβατιού παρόλο που ακόμα κι έτσι εξακολουθεί να πονάει. Προσπαθούμε να τον ανακουφίζουμε με αλοιφές και αναλγητικά, μα αυτά δεν φέρνουν σπουδαίο αποτέλεσμα.

Επιπλέον, εδώ και λίγες μέρες ο μπαμπάς έχει γίνει πολύ ενοχλητικός: Του έχει γίνει έμμονη ιδέα ότι μπορεί να πάει μόνος του στην τουαλέτα, συνεχώς φωνάζει πότε εμένα και πότε τη μάνα μου, και δεν σταματάει αν δεν παρουσιαστεί μια από μας μπροστά του. Μόλις μας δει, απαιτεί να του βγάλουμε το κάγκελο του κρεβατιού για να πάει μόνος του στην τουαλέτα – με μια βραχνή, αλλόκοτη φωνή που δεν θυμίζει καθόλου τον πατέρα μου. Αναγκάζομαι να τον καθίζω στην άκρη του κρεβατιού επειδή δεν βολεύεται σε καμία άλλη στάση. Μετά τρομάζει να τραβηχτεί από το βραχίονα του κρεβατιού για να επανέλθει ψηλά στη θέση του, καθώς έχει γίνει πολύ δυσκίνητος. Δέκα λεπτά αργότερα ξαναρχίζει τις φωνές για να πάει τουαλέτα, κ.ο.κ. Η μητέρα μου εκνευρίζεται, τον βρίζει, χάνει την υπομονή της, ενώ εμένα με πονάει η πλάτη μου από τα πολλά σηκώματα και τραβήγματα του μπαμπά.

Σήμερα το πρωί η μητέρα μου τον βρήκε καθισμένο στο κρεβάτι και γερμένο προς τα έξω, έτοιμο να πηδήξει κάτω! “Θέλω να πάω στην τουαλέτα!” της έλεγε, ενώ εκείνη τον έβριζε έξω φρενών. Στο τσακ τον προλάβαμε πριν πάρει τη βουτιά.

... Και όμως, προτιμώ αυτή την κατάσταση στο σπίτι παρά να δούλευα σε κάποια επιχείρηση! Εδώ μπορεί να υπάρχει κούραση, απογοήτευση και ματαιοπονία (όπως πάντα), όμως δεν υπάρχει κακία, πονηρία, λαγνεία.

Προτιμώ χίλιες φορές να ξεσκατίζω τον πατέρα μου παρά να εργάζομαι σε εταιρείες/μπουρδέλα! Προτιμώ τα σκατά παρά τους ανθρώπους! Ίσως οι γονείς μου να είναι αδύναμοι, αποτυχημένοι, ηλίθιοι, δεν είναι όμως κακοί, ούτε πονηροί, ούτε πόρνοι χωμένοι στα κυκλώματα μέχρι το λαιμό.

Ο σημερινός κόσμος είναι γεμάτος από ξύπνιους και πετυχημένους απατεώνες, ενώ οι καλοί κι έντιμοι άνθρωποι αποτελούν είδος προς εξαφάνιση. Οι γονείς μου είναι από τους τελευταίους που απομένουν. Όταν θα φύγουν από τη ζωή, μαζί τους θα φύγει μια αθώα θαλπωρή που δεν θα ξαναβρώ ποτέ, πουθενά. Γι' αυτό ας εκτιμώ το λίγο χρόνο που μου μένει να ζήσω μαζί τους...

Υπερκλιμάκωση

Σάββατο, 27 Ιουνίου 2015

Η ιστορία ξεκινά από χθες τη νύχτα, με μια περίεργη ακουστική υπναγωγική παραίσθηση που με προβλημάτισε αρκετά, καθώς μου ήλθε χωρίς καμία απολύτως αφορμή: “hell crusher”.

Το νόημά της εξηγείται γρήγορα, πριν καν χαράξει: Γύρω στις 3:30 τα ξημερώματα επιστρέφει η αδελφή μου από τη δουλειά και μας πληροφορεί ότι πριν από λίγο η κυβέρνηση εξήγγειλε δημοψήφισμα για τις 5 Ιουλίου, όπου ο λαός θα πρέπει να ψηφίσει “Ναι” ή “Όχι” στα νέα μέτρα που προτείνουν οι Ευρωπαίοι, άρα “Ναι” ή “Όχι” στο ευρώ.

Το θέμα είναι πως ό,τι κι αν βγει, οι μικρομεσαίοι Έλληνες θα βγουν χαμένοι: Αν υπερισχύσει το “Ναι”, θα παραμείνουμε στην ευρωζώνη αλλά θα είμαστε υποχεί-ρια των Ευρωπαίων, οι οποίοι θα μας επιβάλουν ακόμη πιο σκληρά μέτρα για την πληρωμή του εθνικού χρέους (γιατί, τώρα δεν είμαστε υποχείρια; δεν μας βάζουν όλο και σκληρότερα μέτρα;). Αν βγει το “Όχι”, η Ελλάδα θα βγει από την ευρωζώνη, θα επιστρέψει στη δραχμή, θα κηρυχθεί εθνική χρεωκοπία και θα κουρευτούν όλες οι τραπεζικές καταθέσεις (δηλαδή θα μας κατακλέψουν κανονικά). Οι συνέπειες θα είναι ανεξέλεγκτες εφόσον η χώρα μας, λόγω γεωφυσικών και άλλων ιδιαιτεροτήτων, βρίσκεται πάντοτε στη μπούκα του κανονιού.

Ως άμεσο αποτέλεσμα, υπάρχουν ήδη τεράστιες ουρές στα ATM των τραπεζών καταμεσής της νύχτας, καθώς όλοι τρέχουν να σηκώσουν όσα χρήματα

προλάβουν. Η αδελφή μιας συναδέλφου της Αλίκης έπαθε καρδιακή προσβολή κι έμεινε στον τόπο μόλις άκουσε τα νέα!

Το ίδιο πρωί, έρχεται στο σπίτι μας η Θεώνη και μας λέει πως ο γιος της ο Αργύρης έκλαιγε στο τηλέφωνο επειδή πήγε να σηκώσει λεφτά από το ATM αλλά δεν τα κατάφερε. Του στοίχισε του μάγκα, καθότι είναι καλομαθημένος στο πολύ χρήμα...

Κατά τη γνώμη μου, όλη αυτή η υπόθεση είναι μια ακόμη σπασμωδική ***Μετάλλαξη του Πλέγματος***, έτσι ώστε να συνθλίψει όχι τους πολλούς αλλά τους λίγους διαφορετικούς -σαν εμένα. Οι πολλοί δεν κινδυνεύουν, παρά τη συνεχή γκρίνια τους· μια χαρά είναι βολεμένοι στα κυκλώματα. Η δική μου οικογένεια, όμως, αντιμετωπίζει πλέον καταστροφή μέσα (οι πολλαπλές αρρώστιες του μπαμπά) και καταστροφή έξω (η επικείμενη χρεωκοπία της χώρας)...

Δευτέρα, 29 Ιουνίου 2015

Οι τράπεζες είναι κλειστές και θα παραμείνουν έτσι μέχρι τις 7 Ιουλίου τουλάχιστον, οπότε υπάρχει σοβαρό πρόβλημα ρευστότητας: Τώρα μπορεί κάποιος να σηκώνει 60 ευρώ την ημέρα από το ATM και 120 ευρώ την εβδομάδα από τη σύνταξή του.

Προς το παρόν διατηρώ την ψυχραιμία μου, δεν φαντάζομαι να φθάσουν στα άκρα τα πράγματα, απλά ανησυχώ κάπως για τα 24.000 ευρώ που έχω στον τραπεζικό λογαριασμό μου.

Στη διάρκεια του πρωινού τρέχω τρεις φορές σε δυο κοντινά ATM μα δεν λειτουργεί κανένα. Την τέταρτη φορά, γύρω στις 2:00 το μεσημέρι, ανακαλύπτω ότι τα μηχανήματα λειτουργούν αλλά το ΝΑΤ δεν έχει καταβάλει ακόμη τις συντάξεις.

Και ξαφνικά, η ***υποψία:*** Μήπως ο Θανάσης πήγε στην Αμερική, άρον-άρον και πάνω στην ώρα, για να κρύψει χρήματα (ποιός ξέρει πόσα) μακριά από την επικίνδυνη πια ευρωζώνη; Αν επιστρέψει γρήγορα, σίγουρα αυτό συμβαίνει...

Τρίτη, 30 Ιουνίου 2015

Συντονισμός του Πλέγματος: Νωρίς το πρωί ξαναπηγαίνω στο κοντινότερο ATM. Βάζω μέσα την κάρτα, ζητάω ανάληψη 60 ευρώ και περιμένω το θαύμα. Η κάρτα βγαίνει έξω αλλά τόσο τσίμα-τσίμα που δεν μπορώ να τη γραπώσω με τα δάχτυλά μου! Ξαναμπαίνει αυτόματα μέσα, ξαναβγαίνει, τα ίδια! Εντέλει, το μηχάνημα μου τραβάει την κάρτα μέσα! Παθαίνω σοκ! Όχι μόνο δεν κατάφερα να σηκώσω χρήματα αλλά έχασα και την κάρτα! Επιστρέφω σπίτι όλο νεύρα, εκτοξεύοντας ένα κάρο μπινελίκια στον "θεό" αυτού του κόσμου, που δεν είναι θεός αλλά δαίμονας...

Λίγο αργότερα, ενώ καθόμαστε με τη μητέρα μου έξω στη βεράντα, έρχεται ένας γύφτος και ζητάει να του δώσουμε το ψυγείο που σαπίζει στην αυλή μας εδώ κι ένα χρόνο. Εμείς θα το δίναμε ευχαρίστως, όμως ο Γιάννης το θέλει εκεί για να το καμαρώνει σαν τοτέμ, οπότε λέμε όχι. "Μήπως, όμως, μπορείς να πάρεις εκείνο το παλιό ντουλάπι;" προτείνει η μάνα μου στο γύφτο, δείχνοντάς του το παλιό ξύλινο ντουλάπι της Αλίκης, που κι αυτό σαπίζει στη βεράντα μας εδώ κι ένα χρόνο. Ο τύπος αρνείται· μόνο αν του δώσουμε δέκα ευρώ θα το πάρει, λέει. Η μαμά είναι πρόθυμη, εγώ απορώ κι εξίσταμαι: "Σου περισσεύουν δεκάρικα;" της κάνω αυστηρά. Τότε ο γύφτος κατεβάζει την τιμή στα πέντε ευρώ, εγώ λέω ότι δεν έχω ψηλά, εκείνος δηλώνει ότι έχει να μας δώσει ρέστα, βγάζει ένα μάτσο

χαρτονομίσματα από την τσέπη του και τα ανεμίζει με καμάρι μπροστά μας! “Εσύ έχεις περισσότερα λεφτά από μας”, διαπιστώνει η μαμά αλλά επιμένει να πάω να φέρω το πεντοευρώ αμέσως. Εκείνος βουτάει το χαρτονόμισμα, πετάει ένα “πάω να φέρω το αυτοκίνητο” κι εξαφανίζεται εν ριπή οφθαλμού.

Το ανωτέρω περιστατικό με ωθεί να καταλάβω επιτέλους σε τι περιβάλλον έχω μεγαλώσει: Ο πατέρας ήταν πάντα αδύναμος και απαθής, η μάνα ηλίθια, η αδελφή και τα ανήψια λαμόγια ολκής, εγώ μάλλον εύπιστη, η τύχη μας σκατά...

Σα να μην έφταναν όλα αυτά, πρέπει να τρέχω και τον μπαμπά στο Ασκληπιείο Βούλας επειδή έχει φουσκώσει πολύ η περιοχή κάτω από το δεξί αυτί του και δεν ξέρουμε τι συμβαίνει. Φοβόμαστε μήπως τον κρατήσουν μέσα κι έχουμε πάλι νοσοκομεία, εγχειρήσεις, τρεχάματα και ιστορίες για αγρίους, όμως οι γιατροί διαγιγνώσκουν φλεγμονή παρωτίτιδας, του γράφουν διπλή αντιβίωση και τον στέλνουν σπίτι. Στο μεταξύ έχει έλθει η Θεώνη, η μητέρα μου έχει ακυρώσει το τελευταίο μάθημα με τις κόρες του Αργύρη (γιούπι!), το οποίο όμως τελικά μου το πληρώνουν. Πάλι καλά...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούνιος 2015):*** Ο Ιούνιος αποδεικνύεται πολύ παράξενος μήνας: Κάθε μέρα έχει συννεφιά ή βροχή, ιδίως τα απογεύματα, γεγονός πρωτοφανές για την Αττική αυτή την εποχή. Δεν ξέρω αν αυτό σημαίνει κάτι, πάντως αν αυτός ο καιρός συνεχιστεί και τον επόμενο μήνα, κάτι παράξενο συμβαίνει και δεν μας το λένε...

Στις 11 του μήνα δούλεψα στο Internet από τις 4:30 ως τις 5:10 το απόγευμα· από τις 11:00 τη νύχτα που έπεσα στο κρεβάτι ως τις 2:00 το πρωί μισοάκουγα

ή μισοέβλεπα τη λέξη “κόλαση” ή “hell” διαρκώς, σε όνειρα ή σε υπναγωγίες. *Τρέχα γύρευε τι ακριβώς συμβαίνει με το Internet και πώς ακριβώς επηρεάζει τον ανθρώπινο εγκέφαλο...*

Στις 15 Ιουνίου, δηλαδή μια μέρα πριν φύγει ο Νάσος για την Αμερική, είχα μια ασυνήθιστη υπναγωγική παραίσθηση με θάλασσα φωτιάς, πράγμα που μου έφερε έντονες αμφιβολίες σχετικά με αυτό το ταξίδι...

Κατά τ' άλλα: Ένα μεσημέρι, κατά τη διάρκεια της σιέστας, αποφασίζω να κάνω ένα πείραμα: Φορώ τα δαχτυλίδια αθανασίας με αντίθετη πολικότητα (ο θετικός πόλος στο αριστερό χέρι και ο αρνητικός στο δεξί) και ξαπλώνω ανάσκελα. Μέσα σε είκοσι λεπτά αρχίζω να νιώθω δυσφορία, πονοκέφαλο, ζάλη. Άρα τα δαχτυλίδια πρέπει να φοριούνται με τον θετικό πόλο στο δεξί χέρι για να έχουν ευεργετική επίδραση...

Ακόμη, φαίνεται ότι η επίδραση των δακτυλίων αθανασίας ενισχύεται όσο περνούν οι μήνες: Βρίσκω ότι βοηθούν σημαντικά την πέψη (ό,τι κι αν έχω φάει αποβραδίς, δεν έχω δυσπεψία ούτε καούρες τη νύχτα), χαλαρώνουν το σώμα και ηρεμούν το υποσυνείδητο. Επιπλέον, πετυχαίνω σημαντική πρόοδο στην αντιμετώπιση των νυχτερινών μου προβλημάτων. Συγκεκριμένα, αυτό το μήνα είχα μόλις ένα όραμα φωτιάς, τρεις φορές το εφιαλτικό μήνυμα “κόλαση” και 24 καθαρές νύχτες.

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (Ιούνιος 2015):*** Παρά τις δυσκολίες, συνεχίζω την έκδοση των ελληνικών τόμων “Απόλυτο Κακό” και στα τέλη του Ιουνίου εκδίδω τον τρίτο τόμο με την "Φαιώ". Καταχωρώ τα βιβλία μου και σε ορισμένες ψηφιακές βιβλιοθήκες, πάντως δεν τρέφω ψευδαισθήσεις: Η έκδοση των ημερολογίων μου στα

ελληνικά δεν θα βρει μεγάλη απήχηση, εφόσον η ανταπόκριση των Ελλήνων αναγνωστών στα e-books είναι ελάχιστη.

Απορίας άξιον: Πώς τα καταφέρνουν ορισμένοι σούπερ εκδοτικοί οίκοι και όλα τους τα βιβλία κάνουν τιράζ δεκάδων χιλιάδων αντιτύπων, παρόλο που τα περισσότερα από αυτά είναι μέτρια και κοστίζουν γύρω στα 15-20 ευρώ; Αλήθεια, διαθέτει ο σημερινός μέσος Έλληνας της κρίσης 20 ευρώ για να αγοράσει ένα βιβλίο, όσο καλό κι αν είναι, τη στιγμή που με λίγο ψάξιμο μπορεί κανείς να ανακαλύψει θαυμάσια βιβλία στην τιμή των 5 ευρώ ή και λιγότερο;

Έχω την έντονη ***υποψία*** ότι οι περισσότεροι εκδοτικοί οίκοι (ελληνικοί και ξένοι) χρησιμεύουν περισσότερο ως κάλυψη για το ξέπλυμα μαύρου χρήματος: Λένε ότι πουλάνε χ εκατομμύρια βιβλία το χρόνο για να δικαιολογήσουν τα εκατομμύρια ευρώ που κερδίζουν από διάφορες άλλες, σκοτεινές δοσοληψίες. Κατά πάσα πιθανότητα, τον ίδιο σκοπό εξυπηρετούν όλες οι τέχνες...

Παρασκευή, 3 Ιουλίου 2015

☺ Λίγο μετά το μεσημέρι γευματίζω μαζί με τον Αντωνάκη κι έχουμε ανοίξει συζήτηση επί παντός επιστητού:

“Λοιπόν, Τώνη, έχεις ερωτευθεί καμία πιτσιρίκα;”

“Δεν σου λέω!” μου κάνει πονηρά.

“Μήπως, όμως, είναι ώρα να ερωτευθώ εγώ κανέναν;”

“Όχι, να μην ερωτευθείς κανέναν!”

“Γιατί όχι;”

“Επειδή θα καυγαδίζεις μαζί του όπως καυγαδίζει ο μπαμπάς με την Αννέτα! Οι ερωτευμένοι όλο καυγαδίζουν!”

“Εσύ δεν μαλώνεις με τις φιλενάδες σου;”
“Όχι, εγώ απλά τις ερωτεύομαι!”

Έπειτα το θέμα αλλάζει: “Θέλεις, Τώνη, να κάνει ο μπαμπάς σου άλλο ένα παιδί με την Αννέτα για να έχεις αδερφάκι;” τον ρωτάω.
“Όχι, δεν θέλω αδερφάκι! Τι να το κάνω;”
“Θα παίζεις μαζί του...”

“Θα είναι πολύ μικρό και δεν θα μπορεί να παίζει ποδόσφαιρο!”
“Μα επειδή θα είναι μικρό, θα του βάζεις ένα σωρό γκολ!”
“Έχω εσένα για αδελφάκι, εσύ παίζεις ποδόσφαιρο αρκετά καλά!”

Όταν τελειώνω το φαγητό, η κοιλιά μου έχει φουσκώσει και νιώθω πρησμένη.
“Πάλι έφαγα πολύ και φούσκωσα! Τι λες, Αντώνη, έχω μεγάλη κοιλιά;”
“Ναι, είναι μεγάλη! Μοιάζεις με στρώμα θαλάσσης!” μου κάνει γελαστά.
“Πρέπει να αδυνατίσω, λοιπόν!”
“Α, όχι, καλύτερα έτσι, καλύτερα! Θα σε βάζω μέσα στη θάλασσα, θα ανεβαίνω πάνω σου και θα κάνω σέρφινγκ!”
Ύστερα από αυτή τη διαφωτιστική συζήτηση με τον Αντωνάκη, μάλλον πρέπει να κάνω λίγο κράτει με τη μάσα...

Κυριακή, 5 Ιουλίου 2015

Η κρίσιμη μέρα του δημοψηφίσματος έφτασε. Μετά από αρκετή αμφιταλάντευση, προτιμώ τελικά να ψηφίσω “Ναι”. Σαφώς, η δική μου ψήφος δεν θα αποφασίσει το αποτέλεσμα, ωστόσο εμένα προσωπικά

με συμφέρει να μείνουν τα πράγματα και οι αποταμιεύσεις μου ως έχουν. Δεν έχω καμία όρεξη να χάσω ξαφνικά τα μισά μου χρήματα ή παραπάνω, ούτε να βρεθεί η οικογένειά μου χωρίς σύνταξη και μισθούς για τα επόμενα δύο-τρία χρόνια. Το "Όχι" είναι για τους αχαΐρευτους που χρωστάνε πολλές χιλιάδες ευρώ στις τράπεζες και είναι τόσο ηλίθιοι ώστε να ελπίζουν πως με μια εθνική χρεωκοπία θα τους χαριστούν τα χρέη. Ούτε το "Ναι" είναι καλό, μα από τα δύο κακά επιλέγω το μικρότερο. Στο κάτω-κάτω, τα τσιράκια των κυκλωμάτων που έφεραν τη χώρα σε αυτό το σημείο ας το σκέφτονταν καλύτερα...

Δευτέρα, 6 Ιουλίου 2015

Τα αποτελέσματα: Ο λαός ψήφισε "Όχι" σε ποσοστό 61,2% περίπου, ωστόσο η κυβέρνηση θα υπογράψει τελικά τη συμφωνία με τους Ευρωπαίους εταίρους, λέγοντας "Ναι" στα καινούργια μέτρα-καρμανιόλες: Οι συντάξεις και οι μισθοί θα πέσουν ένας διάβολος ξέρει πόσο, μάλλον θα κουρευτούν και οι καταθέσεις -ελπίζω από τις 100.000 ευρώ και πάνω. *Αν αυτό δεν είναι χρεωκοπία, τότε τι είναι;*

Όσο για μένα, ήδη αντιμετωπίζω παράδοξα προβλήματα: Σήμερα λάβαμε τη νέα χρεωστική μας κάρτα, παραδόξως όμως δεν μπορώ να τη χρησιμοποιήσω ξέγνοιαστα: Κάθε φορά που βάζω στο ATM, το μηχάνημα μόλις που τη βγάζει έξω -μετά βίας μισό εκατοστό· δεν μπορώ να την πιάσω καλά, γλυστράνε και τα δάχτυλά μου, οπότε καταφεύγω σ' ένα μικρό τέχνασμα: κόβω ένα τραχύ φύλλο από έναν θάμνο εκεί κοντά, το στερεώνω στα δάχτυλά μου και τραβάω με αυτό την κάρτα...

Μυστήριο, πάντως: Παίρνω χρήματα με την κάρτα εδώ και δέκα χρόνια τουλάχιστον, τέτοιο θέμα δεν είχα ποτέ. Γιατί να έχω τώρα; Πάντως, το συζητούν και στην τηλεόραση ότι πολλοί χάνουν την κάρτα στο μηχάνημα. Πιθανότατα, οι τράπεζες έχουν σφίξει επίτηδες το μηχανισμό από μέσα, έτσι ώστε να μην πετάει την κάρτα καλά έξω, να την ξανατραβάει μέσα και να δυσκολεύονται ορισμένοι σαν εμένα... Από πού να πρωτοπροστατευτώ αλήθεια; Από την πατρίδα; Από την οικογένεια; Ή από τη θρησκεία;

☺ Η κατάσταση στην Ελλάδα είναι πολύ μπερδεμένη, δεν ξέρουμε πλέον πού στεκόμαστε, ωστόσο ο Αντωνάκης έχει πιάσει σωστά το νόημα. Αφού του εξήγησα λίγα πράγματα για τη Γερμανία, τον Χίτλερ, την Μέρκελ και τον Σόιμπλε, μέσα σε πέντε λεπτά της ώρας ο μικρός έκατσε κι έγραψε ένα γράμμα στη γερμανική κυβέρνηση, όπου τα λέει χύμα και σταράτα:

‖“Χίτλερ κότα, αντί να πολεμίσεις με την κολογερμανία σου, που κάνατε τον πόλεμο, θα πληρόσετε ακριβά που κρίφτηκες στον πόλεμο.

Μια κότα ίσε, μεγαλήτερη κότα δεν υπάρχει από σένα! Αν περιμένης πος θα πληρόσουμε για αυτό το πόλεμο ίσε γελασμένος.

Κύριε Σόημπλερ και κηρία Μέγκελ νομίζις πως θα πληρόσουμε από πάνο για αυτά που κάνατε, όχι ληπόν, εσείς θα πληρόσετε, ούτε δεκάρα δεν σας αξίζει, και μην ξεχάσετε το σημαντηκότερο, θα πληρόσετε εσείς όλες τις τράπεζες από 1000 εβρό και 10 εκατομήρια.

Αντώνης Μαρκάκης, 7 ετόν”. ‖

* * * *

Τρίτη, 7 Ιουλίου 2015

Πιθανότατα λόγω της διπλής αντιβίωσης που πήρε πρόσφατα ο μπαμπάς για τη φλεγμονή παρωτίτιδας, η υγεία του έχει επιδεινωθεί δραματικά: Δεν μπορεί πια να μείνει καθιστός, ούτε να γυρίσει στο πλάι, παρά μόνο αν τον βαστάμε με όλη μας τη δύναμη. Ο εγκέφαλός του φαίνεται να μη δίνει πια εντολή για τίποτα, δυσκολεύεται ακόμη και να καταπιεί, πνίγεται σχεδόν σε κάθε μπουκιά. Μέρα με τη μέρα αδυνατίζει και οι μυς του νερουλιάζουν, παρόλο που εξακολουθεί να τρώει επαρκώς. Επιπλέον, από την πολύωρη ακινησία η πληγή στον κόκκυγα έχει ανοίξει ακόμη περισσότερο, ματώνει και μαυρίζει. Σα να μην έφταναν όλα αυτά, εδώ και δυο-τρεις μέρες μοιάζει να έχει χάσει τα μυαλά του: Ολημερίς κι οληνυχτίς φωνάζει διαρκώς να τον σηκώσουμε να πάει τουαλέτα. Δεν ησυχάζει λεπτό, δεν κοιμάται σχεδόν καθόλου, φωνάζει μόνο με μια φωνή υπόκωφη, βραχνή και παράξενα ρυθμική, σα να είναι κασετόφωνο.

Με τα πολλά, αποφασίσαμε σήμερα να καλέσουμε ασθενοφόρο για να τον πάμε σε κανένα εφημερεύον, αλλά οι τραυματιοφορείς μόλις τον είδαν είπαν ότι δεν έχει νόημα να τον πάρουν επειδή “Κανείς δεν πρόκειται να ασχοληθεί μαζί του, ο Ευαγγελισμός είναι το μοναδικό νοσοκομείο που εφημερεύει σήμερα, εκατοντάδες άτομα περιμένουν στην ουρά και οι γιατροί δίνουν προτεραιότητα σε επείγουσες περιπτώσεις. Ένας 84χρονος που τα έχει ψιλοχάσει δεν είναι κάτι επείγον. Άντε να τον δει ένας παθολόγος μετά από δέκα ώρες και δεν θα του δώσει τα σωστά φάρμακα, βέβαια” μου εξήγησαν και δεν είχα λόγο να μη τους πιστέψω. Έτσι, ο μπαμπάς έμεινε εδώ -προς μεγάλη μου ανακούφιση...

Κι ένα ***“σημείον”:*** Όλο το απόγευμα σήμερα, ακριβώς έξω από το σπίτι μας είναι σταθμευμένο ένα αμάξι με αριθμό κυκλοφορίας 2925 = ΕΙΣ ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΟΝ. Δεν δίνω σημασία, τα κόλπα του Matrix δεν με τρομάζουν, ούτε καν με εντυπωσιάζουν πια -γιατί τώρα ξέρω πόσο στημένα είναι όλα...

Τετάρτη, 8 Ιουλίου 2015

Κι άλλο ***“σημείον”:*** Το μεσημέρι πηγαίνει η αδελφή μου για ψώνια και μας φέρνει δυο αποδείξεις με καθόλου τυχαία ποσά: 29,25 ευρώ και 27,10 ευρώ [2710 = ΤΟ ΠΥΡ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΟΝ]. Σαφώς δεν μπορώ να αγνοήσω τα συγκεντρωμένα πια *σημεία:* Σίγουρα κάτι προοιωνίζουν, κάτι καθόλου καλό, και ξέρω τι: Μέρα με τη μέρα ο μπαμπάς αποτρελαίνεται, εξακολουθεί να φωνάζει αδιάλειπτα να τον σηκώσουμε για να πάει στο μπάνιο, ενώ κάθε τόσο πετάει ασυναρτησίες. Δεν κοιμάται πια ούτε μέρα ούτε νύχτα, κοντεύει να τρελάνει και μας. “Τέτοια γεράματα δεν έχω ξαναδεί σε κανέναν μέχρι τώρα! Ό,τι χειρότερο και ανώμαλο, εδώ μέσα πάντα συμβαίνει!” αγανακτεί η μάνα μου -με το δίκιο της.

Εντέλει, μετά από αρκετές διαπραγματεύσεις με την Αλίκη (“Όταν ο Θάνος χρειάζεται 500ριές για λούσα, τα βρίσκουμε στο άψε-σβήσε! Για τον μπαμπά, όμως, δεν μπορούμε να βρούμε 80 ευρώ να φωνάξουμε έναν γιατρό!” είπα στην αδελφούλα μου, που γκρίνιαζε γι' αυτό το έξοδο), παίρνουμε την απόφαση και καλούμε μια ψυχίατρο συστημένη από μια φίλη της αδελφής μου. Μένω κατάπληκτη μόλις διαπιστώνω πως είναι η ίδια στην οποία είχα απευθυνθεί εγώ 7-8 χρόνια πριν, για τα δικά μου απίθανα προβλήματα!

“Πού σας ξέρω; Μήπως πηγαίνατε στο ΙΚΑ; Μήπως στην Εφορία;” με ρωτάει χαμογελαστά μόλις με βλέπει. “Μάλλον στο ΙΚΑ”, απαντώ εγώ ήρεμα.

Όντως δεν θυμάται, ή κάνει ότι δεν θυμάται; Όπως και να 'χει, εγώ δεν έχω όρεξη να ξύνω παλιές πληγές, οπότε κάνω το κορόιδο. Εντέλει, η ψυχίατρος γράφει στο μπαμπά φάρμακα για σχιζοφρένεια και άνοια. Μένει να δούμε τα αποτελέσματα...

Δευτέρα, 13 Ιουλίου 2015

Ο μπαμπάς δεν πολυφωνάζει πια, ούτε πολυκουνιέται, καθώς τα νέα φάρμακα τον ηρεμούν αλλά και τον αποκοιμίζουν για τα καλά. Όλο και περισσότερο μοιάζει με μούμια πάνω στο κρεβάτι. Μόλις ήλθε και τον είδε η Σταυρούλα, η νοσοκόμα, άρχισε να φωνάζει με την εκνευριστική, αργόσυρτη, δεσποτική φωνή της ότι δεν τον περιποιούμαστε σωστά γι' αυτό κατήντησε έτσι, ότι δεν τον γυρίζουμε (λες και μπορεί να μείνει γυρισμένος πάνω από μερικά δευτερόλεπτα), ότι δεν τον σηκώνουμε (λες και μπορεί να σηκωθεί), ότι δεν του κάνουμε ασκήσεις στα πόδια (λες και μπορεί να τις κάνει), χωρίς να υπολογίζει καθόλου ότι το μυαλό του έχει γίνει πολτός. Το μόνο που κοίταζε ήταν πώς θα φορτώσει σε μας το φταίξιμο για την κατάσταση του μπαμπά, λες και αυτή έχει προσλάβει εμάς και όχι εμείς αυτήν! “Η Σταυρούλα θέλει να διατηρείται ο γέρος σε αυτή την κατάσταση επ' άπειρον, έστω κι αν αρρωστήσουμε όλοι μας, για να την έχουμε ανάγκη και να τη χρυσοπληρώνουμε!” λέει η μαμά. Όντως, η κυρία χρεώνει 25 ευρώ για μιάμιση ώρα περίπου. Σαν πολλά δεν είναι; Δεν κάνει και τίποτα που να μη μπορώ να το κάνω εγώ: ένα μπάνιο πάνω στο κρεβάτι, ένα ξύρισμα, ένα λούσιμο, αλλαγή σεντονιών. Για ποιό λόγο, λοιπόν,

να της δίνουμε 25 ευρώ κάθε βδομάδα; Για να μας κατηγορεί και να κάνει την έξυπνη; Γι' αυτό, λοιπόν, προτείνω να τη σουτάρουμε πάραυτα και ευτυχώς οι υπόλοιποι συμφωνούν...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Τέτοια πράγματα δεν συνέβαιναν κάποτε, ας πούμε τρεις δεκαετίες πριν. Εκείνες τις εποχές υπήρχε περισσότερη λογική στον κόσμο. Για παράδειγμα, όταν είχες έναν κατάκοιτο γέρο στο σπίτι σου, δεν χρειαζόταν να απολογείσαι κάθε ώρα και στιγμή στους πάντες. Τότε κανείς δεν σου έλεγε ότι φταις εσύ που κατήντησε έτσι, ούτε ότι είσαι υποχρεωμένος να βρίσκεσαι από πάνω του 24 ώρες το 24ωρο, να μην τρως, να μην κοιμάσαι, να μην δουλεύεις, να μην κάνεις τίποτε άλλο παρά να ασχολείσαι μαζί του. “Ήταν καλός πατέρας, έχετε υποχρέωση να είστε συνεχώς από πάνω του” λέει η ξαδέρφη Ανθή. “Να τον σηκώνετε καθιστό κάθε ώρα και στιγμή, πάση θυσία” μας μηνύει δια τηλεφώνου ο ξάδερφος Βασίλης από την Κεφαλλονιά. “Ο παππούς έχει αναπνευστικό, πρέπει να τον έχετε συνεχώς καθιστό, από καρέκλα σε καρέκλα” μας έλεγαν οι γιατροί στη Βούλα. Όταν, όμως, ο μπαμπάς βρισκόταν στο νοσοκομείο, μας τα έλεγαν αλλιώς: “Είναι μεγάλος άνθρωπος, 84 ετών, έχει πάρα πολλά προβλήματα υγείας, δεν μπορούμε να εγγυηθούμε για τίποτα, μπορεί να καταλήξει από στιγμή σε στιγμή!”

Ακόμη: “Όλοι οι γέροι μετά τα 70 πάσχουν από άνοια”, υποστηρίζουν οι σημερινοί γιατροί και μάλλον έχουν δίκιο. Όλοι οι ηλικιωμένοι σήμερα έχουν άνοια, Alzheimer, σχιζοφρένεια, παράνοια, ή όλα αυτά μαζί – όχι ότι οι νεότεροι είναι πιο λογικοί. Κάποτε, πριν από 30-40 χρόνια ας πούμε, δεν ήταν έτσι τα πράγματα. Οι περισσότεροι γέροι τότε είχαν σχετικά σώας τας φρένας.

Τι έχει αλλάξει τώρα; Γιατί καταστρέφεται ο ανθρώπινος εγκέφαλος μετά τα 70; Φταίνε οι ψεκασμοί; Τα εμφυτεύματα; Η μόλυνση του περιβάλλοντος; Τα φάρμακα που παίρνουν όλοι από μια ηλικία και μετά για καρδιά, πίεση, ζάχαρο κλπ; Ή μήπως οι εγχειρήσεις που κάνουν όλοι από τα πενήντα τους ακόμη, στα γόνατα, στη μέση, στην πλάτη, κλπ, για ψύλλου πήδημα;

Τετάρτη, 15 Ιουλίου 2015

Προαίσθηση: Σήμερα έκανα το πρώτο μου μπάνιο στη θάλασσα για φέτος, στην παραλία της Βάρκιζας. Ενώ περίμενα στη στάση το λεωφορείο του γυρισμού, ξαφνικά που ήλθε μια έντονη φαντασίωση: “Αυτός ο άνδρας μου αρέσει, έχει ό,τι θέλω: Αυτοκινούμενο τροχόσπιτο και μεγάλη μηχανή τύπου Goldwing!” λέω σ' έναν συνομιλητή.
“Και πώς συνδυάζονται αυτά τα δυο;” με ρωτάει.
?! Τότε, εκείνη τη στιγμή ακριβώς, περνά από μπροστά μου ένα ωραίο αυτοκινούμενο τροχόσπιτο. Το οδηγεί ένας εμφανίσιμος πενηντάρης. Στη θέση του συνοδηγού κάθεται μια γυναίκα. Καθώς το όχημα απομακρύνεται, βλέπω ότι στο πίσω μέρος του είναι στερεωμένη μια μεγάλη μοτοσυκλέτα.

Παρασκευή, 17 Ιουλίου 2015

Προφητικό Όνειρο: Περπατώ γοργά προς την Κάτω Γλυφάδα. Πηγαίνω να συναντήσω την αδελφή μου σε μια ωραία πετρώδη παραλία, η οποία σε κάποιο σημείο έχει άμμο. Ξαφνικά με πλησιάζει ένας νέγρος, που ξέρω ότι είναι ο αδελφός του Sam Kusba. Με πιάνει και με ακουμπά στο σβέρκο -προφανώς θέλει να μου κάνει κάτι κακό. Εγώ ανατριχιάζω με απέχθεια και του φωνάζω: “Ξέρω τι είσαι, είσαι ένας μαύρος μάγος!”

Εκείνος δεν πτοείται και με ακολουθεί σε μια σκάλα. “Ξέρω τι κάνεις και πώς να το αντιμετωπίσω! Δεν μπορείς να μου κάνεις τίποτα!” του φωνάζω με σιγουριά. Μετά ξυπνώ, κάπως ταραγμένη.

Επαλήθευση: Το απόγευμα, γύρω στις 6:30, μου τηλεφωνεί η αδελφή μου και κανονίζουμε αμέσως να πάμε για μπάνιο σε μια πλάζ της Γλυφάδας η οποία είναι πετρώδης αλλά σε κάποιο σημείο έχει άμμο. Θα μείνουμε μόνο μισή ώρα επειδή η Αλίκη δουλεύει στις 8:00. Καθώς πηγαίνω στην καμπίνα για ν' αλλάξω, βλέπω εκεί απέξω να με κοιτάζει ένας νέγρος, που μοιάζει αρκετά με τον αδελφό του Sam Kusba. Μήπως ήταν ο ίδιος; 🏛

☺ Σήμερα φορώ ένα ωραίο, πολύχρωμο φόρεμα που αφήνει αρκετό από το στήθος ακάλυπτο. Η μητέρα μου γκρινιάζει ότι παραείναι προκλητικό.

“Όταν η κόρη σου η Αλίκη τα φοράει ακόμη πιο ξώβυζα, δεν της λες κουβέντα!” της κάνω. Ύστερα γυρνάω στον Αντωνάκη, ο οποίος κάθεται και μας ακούει με ενδιαφέρον. “Νομίζεις ότι είμαι σέξι με αυτό το φουστάνι;” τον ρωτάω.

“Όχι, δεν είσαι σέξι!” μου απαντάει απότομα.

“Δεν είμαι; Και πώς είναι, δηλαδή, οι σέξι γκόμενες;”

“Οι σέξι έχουν μακριά μαλλιά και τα 'χουν όλα έξω, σουτιέν και βρακί!”

“Α, εγώ τα 'χω μέσα, το σουτιέν και το βρακί...”

“Δεν πρέπει να είσαι σέξι, το σεξ είναι κακό!”

“Μπα; Και γιατί είναι κακό;”

“Γιατί ο άνδρας και η γυναίκα δείχνουν τα πουλιά τους!” λέει σοβαρά ο σπόρος και μου κόβει την κουβέντα.

Τετάρτη, 22 Ιουλίου 2015

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ένας δαιμονικός,

επικίνδυνος τύπος απειλεί την περιοχή και επιτίθεται σε νέες κοπέλες. Αναλαμβάνω να τον σταματήσω, τον πολεμώ με δυο μεγάλα ξύλα, εκείνος όμως είναι σαν άυλος και δεν πληγώνεται, ούτε φεύγει. *Χρειάζεται κάτι άλλο*, συνειδητοποιώ, και τότε μου έρχεται η ιδέα να απαγγείλω δυνατά και συλλαβιστά την ελληνική αλφάβητο: “Αλ Φα Βη Τα Γα...”. Την απαγγέλλω ολόκληρη, αντηχεί τριγύρω θριαμβευτική και διώχνει το τέρας...

Χθες ήλθε η κυρία Λεμονιά από το χωριό της στη Λακωνία επειδή έπιασε φωτιά το κοντινό βουνό, τους έκαψε όλα τα δέντρα και γέμισε καπνιά το εξοχικό τους. Θα μείνει για λίγες μέρες εδώ δίπλα μας, στου γιου της του Φώτη, ο οποίος ετοιμάζει το σπίτι για να παντρευτεί το φθινόπωρο.

Δεδομένων των συνθηκών, η κυρία Λεμονιά χρειάστηκε να αδειάσει τα ψυγεία της. Ορισμένα πράγματα δεν χωρούν στου Φώτη, οπότε τα έδωσε στη Θεώνη με εντολή να πάρουμε εμείς δυο μεγάλα (αλλά μισοφαγωμένα) κουτιά παγωτό. Μόνο που καθώς τα τρώγαμε, βρήκαμε μέσα πέντε-έξι κομματάκια γυαλί, τα οποία άνετα θα μπορούσαν να περάσουν για πάγος και να τα καταπιούμε κανονικά! Εγώ, μάλιστα, σε μια στιγμή έκοψα το κάτω χείλος μου!

Εκτιμήσεις: Αυτό τώρα είτε είναι κάποιο είδος μαύρης μαγείας, είτε καθαρή απόπειρα φόνου! Φυσικά, δεν θα πούμε τίποτα σε κανέναν· η Λεμονιά θα ισχυριστεί ότι είναι αθώα περιστερά και θα μας βγάλει ψεύτες. Κατά τ' άλλα, η κυρία είναι θρήσκα, τρέχει στις εκκλησίες, κάνει μεγάλους σταυρούς και κοινωνάει κάθε Κυριακή, αφού πρώτα εξομολογείται σε βλοσυρούς παπάδες...

Ωστόσο, εγώ δεν θα το αφήσω έτσι το πράγμα: Σήμερα το βράδι παίρνω μια αυτοκόλλητη ετικέτα και

με κόκκινο μαρκανδόρο γράφω επάνω με μεγάλα κεφαλαία γράμματα τη λέξη ΚΟΛΑΣΗ. Αργά τη νύχτα, κολλάω την ετικέτα πάνω στην εξώπορτα των καλών μας γειτόνων, προσέχοντας να μη με δει κανείς. *Αυτό θα πει να πολεμάς τον εχθρό με τα ίδια του τα όπλα.* Το χαρτάκι θα μείνει κολλημένο στην εξώπορτα της Λεμονιάς τρεις μέρες. Ύστερα θα την ξύσουν. *Το πήραν το μήνυμα, όμως...*

Σάββατο, 25 Ιουλίου 2015

Σήμερα το πρωί, καθώς πήγαινα στο σούπερ μάρκετ, διασταυρώθηκα με ξανθιά τύπισσα γύρω στα σαράντα η οποία, χωρίς να με γνωρίζει, όποτε με βλέπει μου πετάει σπόντες του τύπου “Εγώ είμαι παρθένα!”.

Αυτή τη φορά, όμως, ήταν πιο επιθετική: “Χαιρετώ την παρθένα!” μου κάνει με πονηρό χαμόγελο.

“Επίσης!” της απαντώ ψύχραιμα.

“Να 'σαι καλά!” λέει και συνεχίζει το δρόμο της.

Εκείνο που μου αρέσει στις πόλεις είναι το ότι μπορώ να περπατώ με σχετική ελευθερία: περνώ κάθε μέρα από τα ίδια μέρη, χωρίς να συναντώ γνωστούς. Τουλάχιστον, αυτή η εντύπωση μου δίνεται. Είναι έτσι όμως; Το γεγονός ότι εγώ δεν τους γνωρίζω, δεν σημαίνει πως δεν με γνωρίζουν ούτε αυτοί. *Αυτοί ίσως να με γνωρίζουν όλοι...*

Δευτέρα, 27 Ιουλίου 2015

Το απόγευμα πηγαίνω για μπάνιο μαζί με την Αλίκη και μαθαίνω τα εξής συνταρακτικά: Στο τελευταίο του τηλεφώνημα ο Νάσος φαινόταν πολύ απογοητευμένος από την όλη κατάσταση εκεί, στην Αμερική: “Αν ήθελα να κάνω το χαμάλη, θα τον έκανα και στην Ελλάδα!” είπε στη μητέρα του, εξηγώντας της

ότι τα αφεντικά του απαιτούν να δουλεύει σκληρά σαν βοηθός σερβιτόρου δώδεκα ώρες την ημέρα και να αφήσει εντελώς το body building για τα επόμενα τρία χρόνια τουλάχιστον. Εκείνος, φυσικά, αρνείται να χάσει όσα έχει πετύχει εδώ και μερικά χρόνια, οπότε συνεχίζει τη σκληρή προπόνηση, τις δίαιτες και τα αναβολικά, με αποτέλεσμα να μην είναι τόσο αποτελεσματικός στη δουλειά του. Στο μεταξύ δεν έχει βγάλει σπουδαία λεφτά, δεν κερδίζει πολύ περισσότερα απ' όσα κέρδιζε στην Ελλάδα, και όσα χρήματα έχει βγάλει ως τώρα τα έχει ξοδέψει για δίαιτες και αναβολικά, λέει. Επιπλέον, η Ρόμπυ του ανακοίνωσε ότι θα πρέπει να της πληρώνει ενοίκιο 600 δολλάρια το μήνα!

Φαίνεται, λοιπόν, ότι του την έφεραν για τα καλά του Νάσου: Όντως, το παιδί δεν έφυγε από την Ελλάδα με το σκεπτικό να δουλεύει δώδεκα ώρες την ημέρα σαν χαμάλης και να εγκαταλείψει τη γυμναστική. Αλλιώς του τα έλεγαν στην αρχή, μέχρι που τον παραμύθιαζαν ότι θα βγάζει ένα βουνό λεφτά με τα personal training στην Αμερική -μούσι, φυσικά.

Από την άλλη πλευρά, μια και βρέθηκε εκεί ο Θάνος, δεν θα μπορούσε να βάλει κι αυτός λίγο νερό στο κρασί του, να συνεχίσει τη γυμναστική αλλά με μέτρο για λίγα χρόνια, μέχρι να δει τι άλλο μπορεί να γίνει; Μήπως, όμως, ο Θανασάκης πήγε στην Αμερική μόνο και μόνο για να κρύψει λεφτά (γύρευε πόσες χιλιάδες ευρώ) εν όψει της επικείμενης χρεωκοπίας στην Ελλάδα, οπότε σκαρφίστηκε όλο αυτό το σενάριο για να δικαιολογήσει το ταξίδι και τα σχετικά έξοδα;

Τέλος πάντων, την Πέμπτη το πρωί ο νεαρός θα είναι εδώ, πίσω στην Ελλάδα και στο σπίτι. Το εισιτήριό του θα το πληρώσει η Χριστίνα, λέει, με την οποία τα έχει ξαναφτιάξει -για πολλοστή φορά. Σαν στρείδι

του κολλάει αυτή η ψυχωτική, παρά τα τραγελαφικά επεισόδια που δημιουργούνται διαρκώς μεταξύ τους.

Κατά τ' άλλα, η αδελφή μου είναι πυρ και μανία με τη μαμά: πιστεύει ότι εκείνη φταίει για όλα επειδή κακόμαθε τα παιδιά με τα χατήρια και τα λεφτά αβέρτα. Ωστόσο, την εποχή που η ίδια και οι γιοί της μας τα ροκάνιζαν ασύστολα, η κυρία γούσταρε και καμάρωνε σαν παγώνι· τώρα που ο Πακτωλός στέρεψε, είναι όλο γκρίνια. Όσο για μένα, δεν παίρνω ξεκάθαρη θέση. Στο κάτω-κάτω, εγώ υπάλληλος είμαι...

Παρασκευή, 30 Ιουλίου 2015

Δεν ξέρω πώς έχουμε μπλέξει έτσι: Από χθες το βράδι ο Νάσος βρίσκεται εδώ, πίσω στην Ελλάδα, μόνο που τώρα μένει στο σπίτι της Χριστίνας. Όμως ο Μαξ παραμένει στο σπίτι του ανηψιού μου, στον δεύτερο όροφο, επειδή η Χριστίνα τυχαίνει να έχει γάτα. Ο σκύλαρος τριγυρνά στο μπαλκόνι μα η τζαμόπορτα μένει ανοιχτή, οπότε μπορεί να μπαινοβγαίνει στο διαμέρισμα όποτε του γουστάρει! Ως αποτέλεσμα, έχει ρημάξει τα πάντα: έπιπλα, βιβλία, αντικείμενα, το στρώμα και δεν ξέρω τι άλλο! Επιπλέον, η αδελφή μου είναι υποχρεωμένη να καθαρίζει κάθε μέρα τα σκυλόσκατα! Αμφιβάλλω αν υπάρχει άλλος τέτοιος καλομαθημένος σκύλος σε ολόκληρη την Ελλάδα! Ας ελπίσουμε, τουλάχιστον, ότι τώρα που θα βλέπει το αφεντικό του, ο σκύλαρος θα σκάσει και δεν θα μας ξεκουφαίνει τις νύχτες...

Κι ένα ***μυστήριο:*** Ο Θανάσης δεν μου φαίνεται καθόλου πεσμένος ή απογοητευμένος· αντίθετα, είναι ψύχραιμος, ροδοκόκκινος και πιο ογκώδης από πριν! Μου θυμίζει μπαλόνι παραφουσκωμένο, έτοιμο να σκάσει!

“Πώς τα κατάφερες, αλήθεια, ενώ δούλευες σκληρά δώδεκα ώρες την ημέρα, να φουσκώσεις ακόμα περισσότερο;” τον ρωτώ.
“Στην Αμερική υπάρχουν πράγματα που εδώ στην Ελλάδα δεν θα τα δούμε ούτε σε διακόσια χρόνια!” μου κάνει με καμάρι. *Αναβολικά, εννοεί; Ή τίποτε άλλο;*
“Εγώ πήγα στην Αμερική για ν' ασχοληθώ με αυτό που αγαπάω! Αν ήταν να μην ασχοληθώ με αυτό που αγαπάω, καθόμουν κι εδώ!” συμπληρώνει με στόμφο.

Αλήθεια, τι περίμενε; Πως θα τον δέχονταν με ανοιχτές αγκάλες σ' ένα παλάτι, θα του έδιναν και 10.000 δολλάρια το μήνα για να κάνει γυμναστική και να το παίζει βαρύ πεπόνι; Σα να μη μας τα λέει καλά ο Θανασάκης. Μάλλον πήγε να κρύψει λεφτά στην Αμερική, φεύγοντας εντελώς ξαφνικά, μόλις δυο βδομάδες πριν το κλείσιμο των τραπεζών στην Ελλάδα.

Η αδελφή μου είναι ήδη όλο νεύρα, ανησυχεί για την υγεία του γιού της και μας νουθετεί να μη του δίνουμε χρήματα, ώστε να μη μπορεί να παίρνει αναβολικά. Η μαμά είναι αναστατωμένη, η ψύχωσή της με τον Θάνο έχει παραφουντώσει και ήδη σκέφτεται πώς θα δώσει στο παιδί όσο περισσότερα φράγκα γίνεται. Εγώ, από τη μεριά μου, σκέφτομαι πώς θα συνεχίσω να πληρώνομαι κανονικά χωρίς να με παίρνει κανείς χαμπάρι – εφόσον πια η κατάσταση στην οικογένεια αλλά και στην πατρίδα έχει γίνει μάλλον έκρυθμη.

! Και μια ασυνήθιστη, ευχάριστη εμπειρία για μένα: Σήμερα το πρωί πήγα μαζί με τον Θανάση στο σούπερ μάρκετ και -για πρώτη φορά στη ζωή μου- διαπίστωσα πόσο απολαυστικό είναι για μια γυναίκα να ψωνίζει μ' έναν δυνατό άνδρα δίπλα της: εκείνος να σπρώχνει το καρότσι κι εκείνη να το γεμίζει! Αν πλήρωνε κιόλας, θα ήταν η τέλεια εμπειρία -αλλά ας

μην είμαστε πλεονέκτες...

Σάββατο, 31 Ιουλίου 2015

Στο μεταξύ, η ψύχωση του μπαμπά όσο πάει χειροτερεύει, παρά τα βαριά χάπια που παίρνει: Φωνάζει συνεχώς τα ονόματά μας (Μαριέεεετα! Υβόοοονη! Αλίιιικη!) και ζητάει να τον ξύνουμε σε διάφορα σημεία του σώματος, μέρα και νύχτα, ανά δυο λεπτά! Άλλοτε, πάλι, μας φωνάζει και μετά δεν θυμάται καν το γιατί -απλά θέλει να μας βλέπει γύρω του. Του αυξάνουμε τη δόση του αντιψυχωσικού (σύμφωνα με τις οδηγίες της ψυχιάτρου), ησυχάζει για μια-δυο μέρες, μετά πάλι τα ίδια. Ας ελπίσουμε ότι κάποια στιγμή θα βρούμε την κατάλληλη δόση του φαρμάκου που θα τον ηρεμήσει.

Εντάξει, και αλλού υπάρχουν κατάκοιτοι, μα τέτοια χάλια πουθενά: *Και* έχει ανοίξει, *και* έχει τρελαθεί, *και* φωνάζει διαρκώς, και *χρειάζεται* οξυγόνα, *και* ινσουλίνες, *και* ένα κάρο χάπια, *και* κοντεύει να πάθει αγκύλωση στα πόδια παρά τις ασκήσεις που του κάνω κάθε τόσο, *και... και... και...* Ωστόσο δεν τον βλέπω να ξεμπερδεύει γρήγορα, εφόσον τρέφεται κανονικά. Μπορεί να τραβήξει χρόνια αυτή η κατάσταση...

Η καλή μας φίλη η Θεώνη είναι πάντα εδώ και μας συμπαραστέκεται όπως μπορεί: Μας βοηθάει να σηκώνουμε και να μετακινούμε τον μπαμπά, ενώ μας δανείζει όσα χρήματα χρειαζόμαστε χωρίς να μας πιέζει να τα επιστρέψουμε ατάκα κι επί τόπου. Μέχρι τώρα μας έχει δανείσει 1200 ευρώ δίχως καν να της τα ζητήσουμε. Επιπλέον, κάθε μέρα εδώ και σαράντα χρόνια, έρχεται σπίτι και μας φέρνει πάντα κάτι: Φαγητό, γλυκά, ή ρούχα που της χαρίζουν οι κυράδες στις οποίες δουλεύει. Ωστόσο, εκείνη δεν δέχεται ποτέ

τίποτα από εμάς, ούτε ένα ποτήρι νερό! Καμιά φορά πνίγεται στο βήχα, της έρχεται να μείνει ξερή, όμως δεν δοκιμάζει ούτε γουλιά από το ποτήρι νερό που της φέρνουμε! Δεν είναι αλλόκοτο αυτό, για κάποιον που μπαινοβγαίνει στο σπίτι εδώ και σαράντα χρόνια, και είναι πολύ φίλος; Μας σιχαίνεται, άραγε; *Ή μήπως συμβαίνει κάτι άλλο, ακόμη πιο παράξενο;*

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούλιος 2015):*** Αρχίζω να ελπίζω ότι ο συστηματικός ψυχικός πόλεμος που έχει εξαπολυθεί εναντίον μου εδώ και εννέα χρόνια, πλησιάζει στο τέλος του! Δεν έχω πια υπναγωγικές ή υπνοπομπικές παραισθήσεις φωτιάς, ενώ το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" έρχεται στα όνειρά μου το πολύ μια-δυο φορές το μήνα, συχνά αντικρουόμενο από το αντίθετό του ("παράδεισος"). Κατά τον Ιούλιο οι καθαρές νύχτες ανήλθαν στις 29 (!), οπότε αρχίζω να θεωρώ το όλο πρόβλημα λήξαν...

* * * *

Δευτέρα, 3 Αυγούστου 2015

Κατά τη διάρκεια της νύχτας μου έρχεται το ***εφιαλτικό μήνυμα*** "in hell" προφορικά, σε υπνοπομπική παραίσθηση, εκεί που καθόλου δεν το περίμενα. Ταράζομαι, το θεωρώ κακό οιωνό -και όντως, είναι:

Το απόγευμα αναγκαζόμαστε να μεταφέρουμε τον μπαμπά στη "Σωτηρία" επειδή παρουσιάζει υψηλούς σφιγμούς (γύρω στους 100, παρά τον βηματοδότη) και μειωμένο οξυγόνο (72% παρά τον νεφελοποιητή), ενώ τρέμει διαρκώς. Οι γιατροί θα διαγνώσουν λοίμωξη του αναπνευστικού και θα του δώσουν ισχυρή αντιβίωση, ωστόσο σύντομα θα παρουσιαστούν και άλλα

προβλήματα: Η πληγή στον κόκκυγα λόγω της κατάκλισης χειροτερεύει, του βάζουν επιθέματα αλλά συνεχίζει να ανοίγει και σε άλλα σημεία του σώματος (γοφοί, φτέρνες, αυτί). Τα πόδια του έχουν πάθει αγκύλωση και δεν μπορεί να κουνηθεί. Επιπλέον, αδυνατεί να καταπιεί, οπότε τον ταΐζουν με ορούς. Ωστόσο, μετά από τρεις μέρες παρουσιάζει σχετική βελτίωση και του δίνουν εξιτήριο...

Δευτέρα, 10 Αυγούστου 2015

Γύρω στο μεσημέρι αποφασίζουμε να ξαναπάμε τον μπαμπά σε νοσοκομείο, επειδή από το πρωί βρίσκεται σε αφασία: Δεν κινείται καθόλου και το στόμα του χάσκει σαν σπηλιά. Την ώρα που φθάνει το ασθενοφόρο, τυχαίνει να είναι εδώ η θεία Ερμιόνη. Λίγα δευτερόλεπτα πριν φύγω μαζί με τον μπαμπά και το ασθενοφόρο, να σου και ο Γρηγόρης παρών και ανήσυχος.

“Γρηγόρη; Πώς βρέθηκες εδώ; Δεν πήγες στη δουλειά;” τον ρωτά η μητέρα του.

“Ξέρω γω; Ξέρω γω πώς βρέθηκα εδώ; Ήμουν μέσα στο αμάξι, κόντευα να φθάσω στη δουλειά μου στα Σπάτα, και πριν καταλάβω καν πώς και γιατί, έκανα μεταβολή και βρέθηκα εδώ...” ξεφυσά ο Γρηγόρης προβληματισμένος.

Να δεις που αυτή είναι η τελευταία φορά που ο Γρηγόρης βλέπει τον νονό του, συλλογίζομαι αλλά διώχνω τη σκέψη αμέσως, ενώ ένας από τους τραυματιοφορείς με φωνάζει να φύγουμε.

“Πνευμονία εξ εισροφήσεως” λένε τώρα οι γιατροί, θα του δώσουν ξανά αντιβίωση – όμως κάθε φορά που ο γέρος παίρνει αντιβίωση χάνει κάτι από το μυαλό του. Το ίδιο έχω παρατηρήσει και σε άλλους

γέρους που παίρνουν ισχυρή αντιβίωση με ορούς: Μπαίνουν στα νοσοκομεία περπατώντας, αλλά μετά από λίγες μέρες καταλήγουν κατάκοιτοι με άνοια...

Το θέμα είναι ότι ο μπαμπάς έχει καταντήσει πια φυτό και η περίπτωσή του έχει ξεπεράσει κατά πολύ "τα αναμενόμενα", εφόσον:

- Εξακολουθεί να βρίσκεται σε αφασία, δεν μπορεί ούτε να μιλήσει, βγάζει μονάχα άναρθρες ψυθιριστές φωνές.
- Αδυνατεί να καταπιεί, οπότε του βάζουν levin σίτισης.
- Επειδή όμως έχει την τάση να το βγάζει, του δένουν τα χέρια σε γροθιές με επιδέσμους.
- Τα πόδια του έχουν πάθει αγκύλωση, παρά τη γυμναστική που του έκανα καθημερινά.
- Δεν μπορεί να κινηθεί, όπου τον αφήσεις εκεί μένει.
- Φυσικά, του έχουμε βάλει καθετήρα.
- Παρουσιάζει άνοια και ψύχωση, εξώ εξακολουθεί να παίρνει ισχυρά αντιψυχωσικά φάρμακα.
- Συν τα παλιά γνωστά προβλήματα: καρδιακή ανεπάρκεια (έχει βηματοδότη), καρδιακή μαρμαρυγή, χρόνια αποφρακτική πνευμονοπάθεια (έχει συμπυκνωτή οξυγόνου και νεφελοποιητή με μάσκα), νεφρική ανεπάρκεια, ζάχαρο, πίεση, κλπ.
- Επιπλέον, συνεχίζει να ανοίγει παντού, παρά τα επιθέματα που του βάζουν στο νοσοκομείο. "Ό,τι κι αν του κάνετε, θα συνεχίσει να ανοίγει επειδή δεν αναπνέει καλά, δεν τρέφεται αρκετά, τίποτα δεν δουλεύει σωστά στο σώμα του", μας εξηγούν οι γιατροί.

Πέμπτη, 13 Αυγούστου 2017

Κατα τις πρώτες τρεις μέρες στο στρατιωτικό νοσοκομείο, ο μπαμπάς απλώς αφηνόταν ανάσκελα ακίνητος στο κρεβάτι, με το ίδιο πάμπερ στον πισινό, ενώ η κατάκλιση στον κόκκυγα κόντευε να σαπίσει.

Μιλούσα επανειλημμένα στις νοσοκόμες να κάνουν κάτι, όμως εκείνες απαντούσαν πάντα το ίδιο: “Περιμένουμε οδηγίες”.

Υποψιάζομαι ότι τον άφηναν επίτηδες να σαπίσει για να τελειώνει μια ώρα γρηγορότερα, σήμερα όμως που πήγε εκεί η αδελφή μου, τα βρήκε εντελώς διαφορετικά τα πράγματα: Τον έχουν αλλάξει, τον έχουν πλύνει, τον έχουν ξυρίσει, του έχουν βάλει επιθέματα, όλα τέλεια. “Ο μπαμπάς έγινε τζιτζί”, λέει η Αλίκη χαρακτηριστικά. Τι έγινε αλήθεια; Άλλαξαν οι εντολές ξαφνικά; Ή μήπως είδαν ότι ο γέρος δεν θα πέθαινε μέσα σε 3-4 μέρες;

Λεπτομέρεια: Όταν πήγα στα γραφεία να κανονίσω τα χαρτιά για την εισαγωγή, η αρμόδια υπάλληλος μου τα μάσησε περίεργα: “Ήταν διπλωματούχος καπετάνιος ο πατέρας σας; Μήπως ήταν πρακτικός; Αν ήταν πρακτικός δεν δικαιούται να νοσηλεύεται εδώ, οπότε θα πρέπει να πληρώσει!” Μετά την αρχική έκπληξη (απ' όσα νοσοκομεία έχουμε βρεθεί, μονάχα εδώ τέθηκε τέτοιο θέμα) εξήγησα στην υπάλληλο ότι ο πατέρας μου έχει βγάλει κρατική σχολή εμποροπλοιάρχων, έχει το ανάλογο δίπλωμα, κι αν θέλει μπορώ να της το φέρω. Η κυρία δεν επέμεινε και το θέμα έμεινε εκεί...

Δευτέρα, 17 Αυγούστου 2015

Παρόλο που ο πατέρας μου εξακολουθεί να πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο, σήμερα του έδωσαν εξιτήριο. Μόλις φθάσαμε σπίτι, του ελευθερώσαμε τα χέρια από τους επιδέσμους επειδή έτσι κι αλλιώς δεν μπορεί να τα κουνήσει για να βγάλει το levin. Τότε είδαμε ότι οι νοσοκόμες είχαν ξεχάσει εκεί την βελόνα από τον ορό, που ήταν περασμένη ακόμα στο χέρι του! Αν είναι δυνατόν! Και υποτίθεται ότι το εν

λόγω (στρατιωτικό) νοσοκομείο είναι από τα καλύτερα!
... Εκτός από 24ωρη non-stop φροντίδα, ο πατέρας μου απαιτεί πια γύρω στα 800 ευρώ το μήνα έξοδα (νοσοκόμες και γιατροί που έρχονται κάθε τόσο στο σπίτι, τρεχάματα στα νοσοκομεία, ιατρικά και φαρμακευτικά είδη, κλπ). Έτσι, γύρω στις 12 του μήνα ξεμένουμε από λεφτά, καθώς μάλιστα οι απαιτήσεις των Μαρκάκηδων παραμένουν αμείωτες...

Μυστήριο, πάντως: Εδώ και πολλά χρόνια, πολύ πριν αρρωστήσει ο μπαμπάς, την ίδια μέρα περίπου ξεμέναμε από λεφτά παρόλο που τότε η σύνταξή του ήταν κατά 400 ευρώ μεγαλύτερη κι εγώ κέρδιζα 500-800 ευρώ το μήνα από τα ιδιαίτερα μαθήματα. Γύρευε τι απίθανα ποσά μας έτρωγαν τότε οι Μαρκάκηδες! Αλλά τώρα που, λόγω της κατάστασης του μπαμπά, τα φράγκα δεν φτάνουν ούτε για ζήτω, η αδελφούλα μου εξακολουθεί να παραπονιέται ότι “η μαμά μας κατέστρεψε, επειδή δεν έλεγε ποτέ όχι και μας έδινε όσα λεφτά ζητάγαμε!”. Όταν τα μασούλαγαν, όμως, ήταν καλά...

Πέρα από "τα αναμενόμενα": Όπως και να 'χει, αυτό το πράγμα στο κρεβάτι δεν είναι ο πατέρας μου. Δεν είναι το σώμα του και σίγουρα δεν είναι το πνεύμα του. Είναι απλά ένα ζωντανό πτώμα που μου έχουν αναθέσει να το περιποιούμαι. Κάνω ό,τι μπορώ φυσικά, είμαι συνεπής στα καθήκοντά μου, μα δεν σκοπεύω να πεθάνω εγώ γι' αυτό – παρόλο που οι επιταγές της κοινωνίας προστάζουν αυτό ακριβώς: “Ήταν καλός πατέρας, γι' αυτό έχετε υποχρέωση να ξεκληριστείτε όλοι για να ζήσει αυτός έστω λίγο παραπάνω!” ακούω συχνά-πυκνά από συγγενείς και γνωστούς.

Περαιτέρω παρενέργειες: Από τότε που ο μπαμπάς μπήκε στο νοσοκομείο, η μαμά παρουσιάζει

βραδυκαρδία: Έχει μόλις 36-40 παλμούς, από 80 που είχε, και ο γιατρός της συνέστησε να βάλει βηματοδότη! Αυτό μας έλειπε τώρα! Φυσικά, αρνήθηκα: Αν βάλει βηματοδότη σ' αυτή την ηλικία, θα χάσει τα μυαλά της όπως άρχισε να τα χάνει κι ο πατέρας μου από την ημέρα που έβαλε τον δικό του.

Γενικότερα, η νάρκωση (ακόμη και η τοπική) σε ανθρώπους άνω των 80 μπορεί να προκαλέσει άνοια, συνεπώς οι εγχειρήσεις πρέπει να αποφεύγονται. Εντέλει, ο γιατρός θα της υποδείξει να κάνει εξετάσεις για θυρεοειδή και θα αποδειχθεί η μαμά έχει ελαφρό υπερθυρεοειδισμό, ο οποίος μάλλον της προκαλεί και τη βραδυκαρδία. Στο εξής θα παίρνει χάπια Τ4, οι παλμοί της καρδιάς θα επανέλθουν στο φυσιολογικό αλλά η κατάσταση θα χρειάζεται τακτική παρακολούθηση.

Λοιπόν; Τι συμβαίνει αυτό το μήνα; Πολλοί άνθρωποι, γνωστοί και συγγενείς, έχουν πεθάνει από τότε που ήμουν μικρή· τέτοια χάλια δεν είχε κανένας! Όλοι οι φίλοι, γνωστοί και γείτονες απορούν με την κατάσταση του πατέρα μου, που όμοιά της δεν έχουν ξαναδεί πουθενά. “Γιατί πρέπει να υποφέρει τόσο αυτός ο άνθρωπος πριν πεθάνει;” αναρωτιούνται όλοι. “Δεν ήταν τόσο κακός άνθρωπος!” ψελίζει η μητέρα μου γεμάτη θλίψη. “Αυτό είναι κατάρα!” λέει η αδελφή μου -και μάλλον έχει δίκιο...

Πέρα απ' αυτά, νιώθω ότι μια μεγάλη εποχή της ζωής μου πλησιάζει στο τέλος της. Σύντομα, ίσως πιο σύντομα απ' όσο φαντάζομαι, δεν θα έχω γονείς άρα ούτε δουλειά (εφόσον η πραγματική δουλειά μου ήταν πάντα εδώ, μέσα στην οικογένεια), ούτε σύνδεση με τον κόσμο (εφόσον οι γονείς μου ήταν ο σύνδεσμός μου με τον κόσμο). Ωστόσο, νιώθω ότι έτσι πρέπει να γίνει. Οι γονείς έχουν παραγεράσει, η εποχή τους έχει περάσει, κι

εγώ πρέπει να δω πώς θα κινούμαι από δω και πέρα...

Κυριακή, 17 Αυγούστου 2015

Η κατάσταση του μπαμπά επιδεινώνεται σταθερά και απίστευτα: Έχει αρχίσει πια ν' ανοίγει παντού, όπου ακουμπάει ανοίγει πληγές, τα χέρια του έχουν φουσκώσει, έχουν μελανιάσει και βγάζουν υγρά, ενώ βρίσκεται πια σε μόνιμη αφασία: Δεν μιλάει, δεν κινείται, όπου τον αφήσεις εκεί μένει. Μάλλον δεν νιώθει πολλά πράγματα, οπότε πιθανότατα δεν υποφέρει πια. "Όλα τα σπάνια, τα παράξενα, τα άσχημα και τα δύσκολα εδώ μέσα μαζεύονται", λέει με πίκρα η μητέρα μου. Τέλος πάντων, περισσότερο για να μη μας κατηγορήσουν για αδιαφορία, σήμερα το μεσημέρι ξαναπήγαμε το μπαμπά σε νοσοκομείο.

Μόλις μπήκαμε στο δωμάτιο, είδα πως δίπλα στο κρεβάτι του πατέρα μου ήταν ξαπλωμένος ένας άνδρας γύρω στα 30, συνοδευόμενος από τη μητέρα του. Όπως έμαθα σύντομα από την ίδια, μέχρι πέρυσι ο γιος της ήταν υγιής, ώσπου έπαθε ξαφνικά καρδιακό επεισόδιο. Πριν τέσσερις μήνες έπαθε εγκεφαλικό που τον έχει αφήσει στο κρεβάτι. Τώρα έχει μείνει κατάκοιτος, φοράει μονίμως πάνα, δεν μιλάει, δεν τρώει παρά μόνο υγρά με σύριγγα, έχει και αγγειολογικά προβλήματα που απαιτούν επέμβαση. Δηλαδή, εδώ κι ένα χρόνο ο τύπος παθαίνει πράγματα που παθαίνουν οι 85άρηδες -και όσο πάει χειροτερεύει. Ήδη κοντεύει ν' ανοίξει, λέει η μητέρα του. Πολύ παράξενη περίπτωση, *ποιός ξέρει τι ή ποιοί του φταίνε κι αυτουνού...*

Παρασκευή, 22 Αυγούστου 2015

Εκτός από τα χέρια, τώρα έχουν φουσκώσει τα πόδια και ο κορμός του μπαμπά. Εξακολουθεί να

βρίσκεται σχεδόν συνέχεια σε αφασία, δεν κουνιέται, δεν μιλάει, δεν νοιάζεται για τίποτα -και μάλλον είναι καλύτερα έτσι. Οι γιατροί λένε κατηγορηματικά ότι δεν είναι πια για σπίτι, "άλλωστε ο νεφελοποιητής που έχετε δεν αρκεί πια για να καλύψει τις ανάγκες του, χρειάζεται νοσοκομειακό μηχάνημα" μας εξηγούν, και μας δίνουν μια λίστα με ειδικές κλινικές χρονίων παθήσεων για να τον πάμε εκεί μόλις βγει από το νοσοκομείο. Τελικά, υπάρχει μόνο μία κλινική που τον δέχεται σε αυτά τα χάλια, βρίσκεται στο Αιγάλεω και θα μας στοιχίζει 200 ευρώ τη βδομάδα.

Στο μεταξύ, οι γειτόνισσες πηγαινοέρχονται στο σπίτι μας όλο αυτό τον καιρό, με τη Θεώνη μπροστάρισσα. Μόνο η θεία Πηνελόπη δεν έχει πατήσει επειδή θέλει να τον θυμάται όπως ήταν, λέει. Άλλωστε, και αυτή τα χάλια της έχει: Τα πόδια της είναι μονίμως πρησμένα και μελανιασμένα, δεν μπορεί να περπατήσει, λέει, στη λαϊκή όμως πηγαίνει. Μας μήνυσε μόνο με τη Θεώνη ότι “ο κουμπάρος δεν ήταν κανονικός καπετάνιος, δεν ήταν της σχολής, ήταν πρακτικός, γι' αυτό παίρνει τόσο μειωμένη σύνταξη!”. Δηλαδή, μετά από 55 χρόνια που μας γνωρίζει, η κυρία ακόμη δεν έμαθε ότι ο μπαμπάς έχει βγάλει κρατική σχολή εμποροπλοιάρχων κι έχει πάρει το ανάλογο δίπλωμα εδώ και σαράντα χρόνια; Ή μήπως βρισκόμαστε στο έτος 1800, οπότε γίνονταν δεκτοί και πρακτικοί καπετάνιοι;

“Γύρευε τι παρασκήνιο παίζεται πίσω από την πλάτη μας όλα αυτά τα χρόνια”, επισημαίνω στη μαμά, ενώ η Θεώνη είναι παρούσα. “Όλα τους ενοχλούν σε μας: Τους πειράζει που ο μπαμπάς έγινε καπετάνιος, τους πειράζει που εγώ παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών, τους πειράζει που η Αλίκη σπούδασε δασκάλα! Υπάρχει, βέβαια, μια εξήγηση γι' αυτό:

Εκείνοι, όσα πετυχαίνουν τα πετυχαίνουν χάρη στα ύποπτα κυκλώματα όπου ανήκουν! Για να κάνουν εκείνοι έστω δυο βήματα, πρέπει να λειτουργήσουν δέκα διαφορετικά κυκλώματα! Ενώ εμείς, αυτά τα λίγα που καταφέρνουμε, τα καταφέρνουμε με την αξία μας! Γι' αυτό σκυλιάζουν!”

Παραδόξως, η Θεώνη ακούει χωρίς να μιλάει και χωρίς να εκπλήσσεται, μ' ένα βλέμμα λοξό και παράξενα βλοσυρό. Πιθανότατα, γνωρίζει καλά για ποιό πράγμα μιλάω. Ίσως δεν έπρεπε να μιλήσω μα δεν άντεξα...

Ξαφνική συνειδητοποίηση: Ο πατέρας μου πήρε το δίπλωμα του πρώτου καπετάνιου το 1971. Το 1972 γεννήθηκε η μικρότερη αδελφή μου, η Ελπίδα, η οποία έπασχε από τετραπληγία και πέθανε στα πέντε της χρονια. Έκτοτε ως οικογένεια πηγαίνουμε σταθερά από το κακό στο χειρότερο. Σα να μου φαίνεται ότι έχουμε πληρώσει πολύ ακριβά αυτή την “απαράδεκτη” επιτυχία του μπαμπά... Μήπως, όμως, κάποτε ο μπαμπάς είπε “όχι” σε κάποιους; Ή μήπως κάποιοι τον έκριναν ακατάλληλο για τα κυκλώματα; Μα ούτε κι εγώ ή η μητέρα μου γίναμε ποτέ δεκτές σε κλίκες...

Και μια δεύτερη: Όταν ο άνθρωπος καταλήγει κατάκοιτος, ουσιαστικά χάνει την ανθρώπινη ιδιότητα· δεν είναι πια ούτε ζώο· είναι ένα νεκροζώντανο ον. Ωστόσο, η κοινωνία επιφορτίζει την οικογένεια και πληρώνει ανθρώπους για να διατηρούν τους νεκροζώντανους σε αυτή την κατάσταση όσο γίνεται περισσότερο.

Και μια τρίτη: Όσο είσαι νέος και υγιής, τα τέρατα που λέγονται άνθρωποι σε σαμποτάρουν διαρκώς στο κάθε σου βήμα. Δεν σε αφήνουν να ζήσεις. Όταν είσαι γέρος, άρρωστος και κατάκοιτος, δεν σε αφήνουν να πεθάνεις. Και με κάθε πτώμα που

διατηρείται πάση θυσία στη ζωή, ορισμένοι κάνουν χρυσές δουλειές: γιατροί, νοσοκόμες, γηροκόμοι, φαρμακευτικές εταιρείες, κλινικές, φαρμακεία, όλοι τους τρώνε με χρυσά κουτάλια...

Η Πρώτη Απώλεια

Τρίτη, 25 Αυγούστου 2015

Ο μπαμπάς πέθανε σήμερα, στις 2:25 τα ξημερώματα. Ως αιτία θανάτου αναφέρονται "οξείες λοιμώξεις του αναπνευστικού", οι οποίες επέφεραν "σηπτική καταπληξία". Χθες του είχαν κάνει γαστροστομία και τον είχαν καθαρίσει χειρουργικά από τις κατακλίσεις, ώστε να είναι έτοιμος να μεταφερθεί σε κλινική χρονίων νοσημάτων. *Μάλλον πάνω στην ώρα πέθανε...*

Το πρωί πήγα στο νοσοκομείο μαζί με την Αλίκη, πήραμε το εξιτήριο και το πιστοποιητικό θανάτου και μετά αγοράσαμε φθηνά μαύρα ρούχα από ένα μαγαζί στην Ομόνοια. Καθώς περιμέναμε το μετρό, ήλθε και κάθησε δίπλα μου η μητέρα του 30χρονου κατάκοιτου που ήταν στο ίδιο δωμάτιο με τον πατέρα μου. Δεν μου μίλησε καθόλου, έκανε σα να μη με γνώριζε. Ούτε εγώ της μίλησα. Θεώρησα την συμπεριφορά της αρκετά περίεργη, δεδομένου ότι είναι καλή γυναίκα και οι δυο μας τα πηγαίναμε καλά.

Καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας πηγαινοέρχονται στο σπίτι μας γείτονες, φίλοι και συγγενείς. Κατά τις 3:00 το απομεσήμερο καθόμαστε να φάμε σουβλάκια οικογενειακώς και τότε ακριβώς η κυρά Λεμονιά και ο γιος της από δίπλα αρχίζουν να κοπανάνε δυνατά τους τοίχους με σφυριά. Ναι μεν κοπανάνε και ξυλοχαλάνε ασταμάτητα, εδώ και δέκα χρόνια τουλάχιστον, αλλά σήμερα ειδικά βρήκαν την ώρα! Τι γίνεται με δαύτους; Πόσο στενά μπορεί να μας παρακολουθούν και με ποιόν απίθανο τρόπο;

Μυστήρια που παρατηρήθηκαν γύρω από την ημερομηνία θανάτου του πατέρα μου: α) Στις 21 Αυγούστου πήγα ν' αγγίξω μια μεγάλη κρεατοελιά που είχα πίσω στην πλάτη, μέσα από το σουτιέν, κι εκείνη μου έμεινε στο χέρι! Συχνά με προβλημάτιζε αυτή η ελιά επειδή άλλαζε σχήμα, κοβόταν, μάτωνε. Τώρα στη θέση της υπάρχει μόνο ένα κάκαδο...

β) Ξημερώνοντας Σάββατο, ο ανηψιός Γιάννης ονειρεύεται τον πατέρα μου να βάφει το σπίτι μας ανασκουμπωμένος και μπογιατισμένος. Ξαφνικά ο μπαμπάς σταματά και λέει στον Γιάννη: “Εγώ κουράστηκα, τώρα εσύ πρέπει να βάψεις το σπίτι!”. Ύστερα εμφανίζονται δυο άγγελοι, ένας μαύρος κι ένας άσπρος. Ο μπαμπάς πλησιάζει τον άσπρο και περνούν μαζί μέσα από μια πόρτα, απ' όπου διαχέεται λαμπρό φως. Έκτοτε ο ανηψιός μου το παίζει άνδρας του σπιτιού, θέλει να ελέγχει τα πάντα και στα τρία σπίτια, και σκοπεύει να τα βάψει όλα το γρηγορότερο δυνατόν. Έτσι λέει, δηλαδή.

γ) Την Κυριακή κάηκε η μπαταρία του κομπιούτερ μου κι έκτοτε πρέπει να το έχω συνεχώς στην πρίζα για να δουλεύει.

δ) Ξημερώνοντας Δευτέρα, κατά τις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα, ονειρεύομαι ότι είμαι στο σπίτι μου και άκουω δυνατά, αργόσυρτα, πένθιμα τύμπανα από πάνω. Σίγουρη ότι το θόρυβο τον προκαλούν οι Μαρκάκηδες, κλαίω και φωνάζω διαρκώς: “Μακάρι να μην είχαν γεννηθεί ποτέ! Αυτό θέλω!”. Ξυπνώ με σφίξιμο στην καρδιά.

ε) Το ίδιο πρωί, κατά τις 6:00 τα χαράματα, η μαμά ακούει επί πέντε λεπτά της ώρας την ανάσα του μπαμπά να έρχεται από το χωλ, όπου βρίσκεται ακόμη το κρεβάτι του.

στ) Το πρωί της Δευτέρας, μόλις φθάνω στο νοσοκομείο, ακούω μια τύπισσα να προφέρει τη λέξη “κόλαση” στο τηλέφωνο. Απορώ επειδή τέτοιου είδους ***σημεία*** είχα καιρό να παρατηρήσω...

ζ) Σήμερα το βράδι, κατά τις 10:00, ενώ βρισκόμαστε οικογενειακώς μαζεμένοι στο σαλόνι, ακούω ξεκάθαρα το βογγητό του μπαμπά να έρχεται από την κρεβατοκάμαρα.

η) Τη βδομάδα που μεσολαβεί ανάμεσα στον θάνατο και στην κηδεία του μπαμπά, παρατηρώ αύξηση των νυχτερινών τρόμων: Η λέξη "κόλαση" έρχεται δυο φορές ως υπνοπομπική παραίσθηση, ενώ έχω και μια υπνοπομπική παραίσθηση φλόγας. Ελπίζω, μόνο, το πρόβλημα να είναι προσωρινό. Δεν θα ήθελα να ακολουθήσει επιδείνωση των φαινομένων, πάνω που πίστευα ότι το θέμα έχει λυθεί.

θ) Στις 2 Σεπτεμβρίου (στα εννιάμερα), νωρίς το πρωί, ενώ είμαι ξύπνια στο κρεβάτι, σε μια στιγμή ακούω ξεκάθαρα τη φωνή του μπαμπά να με φωνάζει: “Υβόννηηηηη!” – όπως τότε, που ήταν στο νοσοκομειακό κρεβάτι του στο χωλ.

Δευτέρα, 31 Αυγούστου 2015

Σήμερα έγινε η κηδεία του μπαμπά στο Νεκροταφείο Γλυφάδας. Καθυστέρησε τόσο επειδή την προηγούμενη βδομάδα δεν υπήρχε κενή θέση για τάφο. "Αυτός ο άνθρωπος, έζησε δύσκολα, πέθανε δύσκολα, θάφτηκε δύσκολα", παρατηρεί η θεία Ερμιόνη -όχι άδικα: *Όπως είναι η ζωή ενός ανθρώπου (εύκολη ή δύσκολη, γεμάτη χαρές ή πόνο), έτσι θα είναι και ο θάνατός του...*

Ο ξάδερφος Δαμιανός μεσολάβησε μ' ένα γνωστό του γραφείο κηδειών κι έγιναν όλα σε πολύ καλή τιμή.

Παρευρέθηκε όλη η γειτονιά, φυσικά ήλθαν τα ξαδέρφια με τις γυναίκες τους, καθώς και ο Βασίλης από την Κεφαλλονιά.

Η Αλίκη έκλαιγε σχεδόν σε όλη τη διάρκεια της κηδείας, ενώ η μαμά ήταν πολύ συγκινημένη. Εγώ δεν έχυσα ούτε ένα δάκρυ, δεν ένιωσα τίποτα το ιδιαίτερο πέρα από μια συγκίνηση – την ίδια που να ένιωθα αν βρισκόταν ένας ξένος στο φέρετρο. Δεν ξέρω γιατί· ίσως επειδή ο πατέρας μου είχε αποχωρήσει από αυτό τον κόσμο πολύ πριν το αναγγείλουν οι γιατροί...

Όταν πλησιάσαμε στον τάφο και άνοιξαν το φέρετρο, έτρεξε κοντά ο Γρηγόρης και φανερά συγκινημένος άφησε μέσα ένα μικρό μπουκάλι κρασί κι ένα πακέτο τσιγάρα, όπως του είχε ζητήσει κάποτε ο πατέρας μου να κάνει στη συγκεκριμένη περίπτωση. Εγώ αποχαιρέτησα τον μπαμπά με ένα φιλί στο μέτωπο, χωρίς λόγια, ούτε κλάματα. Ήταν παγωμένος, μετά από μια βδομάδα στο ψυγείο. Στους άλλους που με ρωτούσαν πώς ένιωθα, έλεγα ότι δεν έχω όρεξη για τίποτα και ότι θέλω να πάω να ξαπλώσω...

Ακολούθησε ο καφές της παρηγοριάς στο κοντινό καφενείο και μετά η μακαρία στο σπίτι, με την παραδοσιακή ψαρόσουπα. Η καλή μας φίλη η Θεώνη είχε σηκωθεί από τις 5:00 τα χαράματα για να ετοιμάσει τα πάντα και όλοι έμειναν έκθαμβοι με τη μαγειρική της. Στο τέλος επέμενε κι έπλυνε τα αμέτρητα πιάτα. Πάντως, ήταν η μόνη απ' όλους τους παρευρισκόμενους που δεν μας ευχήθηκε “Να ζήσετε να τον θυμόσαστε” ή κάτι τέτοιο. Γείτονες και συγγενείς περάσαμε την ώρα μας σε σχετικά ήρεμο κλίμα, συζητώντας για τις καλοσύνες του μπαμπά αλλά και για διάφορα άλλα θέματα, μέχρι τις 7:30 το απόγευμα που έφυγαν οι τελευταίοι...

Τετάρτη, 2 Σεπτεμβρίου 2015

Σήμερα, στα εννιάμερα του μπαμπά, ετοιμάσαμε τα κόλυβα για το τρισάγιο. Η Θεώνη ήλθε και μας βοήθησε, γεμάτη προθυμία.

"Πάρε λίγα για το γιο σου τον Αργύρη!" της είπε σε μια στιγμή η μητέρα μου.

"Όχι, ο Αργύρης δεν θέλει απ' αυτά, θέλει μεγάλη ποσότητα!" δήλωσε η Θεώνη με μάλλον περίεργο ύφος. Τελικά, δέχθηκε να πάρει ένα πιάτο με κόλυβα στο σπίτι της. Δε νομίζω να τα φάει...

Στο δρόμο για το νεκροταφείο η αδελφούλα μου κι εγώ ξεκινήσαμε μαζί, ωστόσο δεν περπατήσαμε μαζί: Εκείνη έτρεχε σα να την κυνηγούσαν και φρόντιζε να προπορεύεται σταθερά, όσο κι αν εγώ τάχυνα το βήμα μου. Δεν επέμενα, την άφησα να τρέχει μόνη μπροστά. Στο γυρισμό η Αλίκη έπιασε χαρωπή κουβέντα με την κυρία Λεμονιά και περπατούσε όσο αργά χρειαζόταν ώστε η χοντρή 70χρονη γυναίκα να την προλαβαίνει άνετα. Εγώ ακολουθούσα, σιγοντάροντας διακριτικά την κουβέντα...

Δευτέρα, 7 Σεπτεμβρίου 2015

☺ Το απόγευμα ο Αντωνάκης είναι εδώ και παίζουμε ποδόσφαιρο. Λίγο πριν τελειώσουμε, καταφθάνει η κυρία Στέλλα (παλιά γειτόνισσα) για να μας συλλυπηθεί για τον μπαμπά. Κάθεται στη βεράντα μαζί με τη μητέρα μου, ενώ ο μικρός είναι όλο τσαντίλα:

"Τώρα βρήκε να 'ρθει; Πες της να φύγει και να ξανάρθει αργότερα!" μου λέει, ευτυχώς χαμηλόφωνα.

"Δεν γίνεται αυτό", του εξηγώ αλλά ύστερα συνεχίζω το παιγνίδι μαζί του μέχρι που τελειώνει η παρτίδα. Φυσικά κερδίζει ο Τώνης και μένει ικανοποιημένος.

Αμέσως μετά, χωρίς να του πει κανείς τίποτα, ο μικρός τρέχει στην κουζίνα, παίρνει τρία κουτιά με μπισκότα, τα βγάζει έξω στη βεράντα και τα αφήνει μπροστά στην κυρία Στέλλα για κέρασμα! Όταν η γυναίκα ζητάει νερό, προθυμοποιείται να πάει ο ίδιος να το φέρει τρέχοντας. Δεν τον αφήνουμε, βέβαια· πηγαίνω και φέρνω εγώ ένα ποτήρι νερό.

Μετά από λίγη ώρα έρχεται η μητέρα του Αντώνη. Ο νεαρός της ζητάει αγκαλιές και φιλιά, και μετά πηγαίνει σε όλους μας με τη σειρά, χώνεται στην αγκαλιά μας και θέλει φιλιά. Πάει και στην κυρία Στέλλα, που δεν την έχει ξαναδεί ποτέ. Έχω το πιο αξιαγάπητο βαφτιστήρι...

Πέμπτη, 10 Σεπτεμβρίου 2015

Το πρωί πήγα μόνη μου για μπάνιο στο "Πεύκο", στη Βούλα. Αφού απόλαυσα τη βόλτα πλάι στο κύμα, την ωραία θάλασσα και τη σχετική ησυχία (εκεί δεν υπάρχουν πλήθη από αλαλάζοντα πιτσιρίκια, όπως σε άλλες πιο δημοφιλείς παραλίες) για μιάμιση περίπου ώρα, επέστρεψα στο σπίτι στις 3:00 το απόγευμα.

☺ Ο Τώνης ήταν εκεί και δεν είχε πάρει ακόμα μεσημεριανό. Με περίμενε υπομονετικά τόσες ώρες, για να φάμε μαζί.

"Θα της βγάλω το κοτσίδι της νονάς, που άργησε!" με μάλωσε η μαμά στ' αστεία.

"Όχι, θα της δώσεις φιλί!" είπε ο Τώνης ανήσυχος. "Να το δω!"

Έτσι, η μαμά αναγκάστηκε να με φιλήσει, ο Αντωνάκης με φίλησε επίσης, τον φίλησα κι εγώ και μετά φάγαμε τα μακαρόνια μας. Λοιπόν; Ποιός άλλος άνδρας κάνει τέτοια κόλπα;

Παρασκευή, 11 Σεπτεμβρίου 2015

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Πρώτη μέρα στο σχολείο σήμερα, πηγαίνω τον Αντώνη στον αγιασμό. Στέκομαι παράμερα και μένω μέχρι το τέλος για να τον φέρω πίσω. Σύντομα παρατηρώ τα εξής περίεργα: Παρόλο που τα παιδιά είναι λίγα (καμιά εκατοστή συνολικά), δεν ξεχωρίζουν τριάδες, ούτε καν τάξεις! Ο καθένας στέκεται όπου θέλει και κάνει ό,τι θέλει: Κάποιοι γυρίζουν στο πλάι ή πίσω, μιλούν με τους διπλανούς ή παίζουν μαζί τους, ενώ άλλοι γυρίζουν την πλάτη στον παπά που λειτουργεί και ατενίζουν το άπειρο – σα να μη γίνεται αγιασμός, σα να μην υπάρχουν δάσκαλοι μπροστά τους! Ορισμένες χλιαρές παρατηρήσεις των δασκάλων πέφτουν στο κενό.

Όπως έχω πληροφορηθεί από παιδιά και γονείς, κάτι ανάλογο συμβαίνει και μέσα στις τάξεις κατά τη διάρκεια των μαθημάτων. Από την άλλη, πολλά παιδιά πάνε και στέκονται στη θέση τους στη γραμμή πριν καν χτυπήσει το κουδούνι, σαν μάλλον ελαττωματικά ρομποτάκια που περιμένουν εντολές τις οποίες αδυνατούν να εκτελέσουν...

Καμία σχέση με το σχολείο της εποχής μου: Τότε είμασταν πολύ περισσότερα παιδιά στο δημοτικό (γύρω στα 350) και ακόμη περισσότερα στο γυμνάσιο (περίπου 800), ωστόσο μόλις χτυπούσε το κουδούνι στοιχιζόμασταν όλοι στο λεπτό και σχηματίζαμε ξεκάθαρες τριάδες. Όταν γινόταν η προσευχή ή μιλούσαν οι δάσκαλοι, προσέχαμε σχεδόν όλοι. Αν κάποιος αδιαφορούσε, του γινόταν παρατήρηση και συνήθως συμμορφωνόταν. Και κανείς δεν στεκόταν στη γραμμή πριν χτυπήσει το κουδούνι.

“Τα σημερινά παιδιά δεν έχουν καθόλου αυτοέλεγχο, γι' αυτό και οι δάσκαλοι δεν ασχολούνται! Πού να τα

έβαζαν να κάνουν "ανάπαυσις", "προσοχή", "στοιχηθείτε", "ατενώς", όπως γινόταν με μας κάποτε! Θα καιγόταν ο εγκέφαλός τους!” εξηγώ αργότερα στη μητέρα μου.
“Τα σημερινά παιδιά είναι σκατομαθημένα από το σπίτι τους, οι γονείς τους κάνουν όλα τα χατήρια και δεν τους βάζουν χαλινάρι πουθενά!” λέει εκείνη.
“Ο Τώνης, όμως, ξεχωρίζει! Μόνον αυτός και ελάχιστα άλλα παιδιά κοιτούσαν μπροστά τους και πρόσεχαν τον αγιασμό!”
Πράγματι, ο Αντωνάκης είναι ένα ιδιαίτερα έξυπνο και πειθαρχημένο παιδί, σπάνιο για τα σημερινά δεδομένα -ίσως επειδή δεν τον αφήνουμε ασύδοτο.

Σε γενικές γραμμές, τα έξυπνα παιδιά είναι και καλά. Τα ανυπάκουα, αναιδή, εκνευριστικά παιδιά είναι χαζά μα ενστικτωδώς κρύβουν τη χαζομάρα τους πίσω από την υπερκινητικότητα και την αυθάδεια. Ωστόσο, στη σύγχρονη κοινωνία αυτή ακριβώς η συμπεριφορά είναι που εκλαμβάνεται ως ένδειξη εξυπνάδας...

Σάββατο, 12 Σεπτεμβρίου 2015

☺ Είναι απόγευμα κι έχει έλθει ο Αντωνάκης για να παίξουμε ποδόσφαιρο. Επειδή το μηχανάκι του Γιάννη είναι έτσι στημένο ώστε να πιάνει όλο το χώρο στη μπροστινή αυλή, καταλήγουμε να κλωτσάμε μια μικρή πλαστική μπάλα στο οφίς. Στο μεταξύ, στη βεράντα βρίσκονται η Αννέτα και η Θεώνη και κουβεντιάζουν με τη μητέρα μου. Ξαφνικά ο Τώνης τρέχει έξω και λέει στην κοπέλα:
“Αννέτα, είσαι η πιο όμορφη του κόσμου!”
“Κι εγώ; Δεν είμαι η πιο όμορφη του κόσμου;” του κάνω.
“Η Αννέτα είναι η πιο όμορφη και χωρίς αντιρρήσεις!”

Μετά από λίγο έρχεται ο Γιάννης και πληροφορεί τον γιόκα του ότι θα έλθει η μαμά του να τον πάρει για να τον πάει στο πάρτυ του μικρού ξαδέρφου του. Ο Τώνης πετάει από τη χαρά του, με αφήνει να του βάζω γκολ, θα με αφήσει να κερδίσω και το σετ, μου λέει.
"Εσύ είσαι η νονά μου η Βασιλική!" δηλώνει όλο χαμόγελα.
"Η Βασιλική; Ποιά Βασιλική;" απορώ.
"Εννοώ ότι είσαι βασίλισσα! Όπως ο μπαμπάς είναι βασιλιάς!"
Ύστερα πλησιάζει και μου κάνει μερικούς τεμενάδες όλο νάζι. "Βασίλισσά μου!" φωνάζει, ενώ εγώ γελάω.

Συνεχίζουμε το παιγνίδι, εκείνος εξακολουθεί να με αποκαλεί βασίλισσά του, ωστόσο σπεύδει να προσθέσει κι άλλα μέλη στη βασιλική οικογένεια: "Όμως, είναι και η μαμά μου βασίλισσα! Και η γιαγιά! Και η Αννέτα! Και η Θεώνη!" Πάντως, σε μένα συνεχίζει να κάνει τεμενάδες μέχρι το πάτωμα. Αλλά το σετ δεν θα με αφήσει να το κερδίσω. Είναι ή δεν είναι τεχνίτης στις γυναίκες ο μικρός;

Τρίτη, 15 Σεπτεμβρίου 2015

Τελειώνοντας το μάθημα στις δίδυμες εγγονές της Θεώνης, στρίβω στο πρώτο στενό δεξιά και καμιά εκατοστή μέτρα πιο κάτω αντικρύζω τη Μαρίνα μαζί με την αδελφή της και τα παιδιά τους, που μόλις βγαίνουν από το αμάξι τους. Με χαιρετούν πρόσχαρα, με πληροφορούν ότι η Μαρίνα έχει νοικιάσει σπίτι εκεί ακριβώς και με προσκαλούν να έλθω να το δω. Μετά από επιμονή του Τώνη, δέχομαι.

Μόλις μπαίνω μέσα, μένω έκθαμβη: Το ισόγειο διαμέρισμα φαίνεται καινούργιο και άνετο, γύρω στα 50 μ2, με ξύλινο πάτωμα, ευρύχωρη κουζίνα με λαμπερά

γαλάζια ντουλάπια, και μεγάλη αυλή με δέντρα στο πίσω μέρος. Κι όλα αυτά με 250 ευρώ ενοίκιο το μήνα! Παραδόξως, εδώ η Μαρίνα είναι καλή νοικοκυρά: Όλο το σπίτι είναι καθαρό και τακτοποιημένο, εκτός από μια στοίβα παιγνίδια του μικρού που είναι αφημένα σε μια γωνιά στο σαλόνι.

Εκείνο, όμως, που με ξαφνιάζει περισσότερο, είναι η εξωπραγματική ησυχία του χώρου: Καθώς το διαμέρισμα δεν έχει μπαλκόνι στο δρόμο, δεν ακούγονται καθόλου οι ήχοι της γειτονιάς. Όσο για τους υπόλοιπους ενοίκους, "είναι όλοι ηλικιωμένοι και πολύ ήσυχοι· ούτε σκυλιά, ούτε μουσικές, ούτε φωνές!" με πληροφορεί η Μαρίνα. Δεν μπορώ να μη το σκεφτώ: *Καλό της έκανε, τελικά, ο Γιάννης που την έδιωξε!*

Δεν θα μείνω περισσότερο από δέκα λεπτά. Με ρωτούν αν θέλω κανένα αναψυκτικό, ζητώ μονάχα λίγο νερό που πίνω στο πόδι. Δεν θα μου πουν να καθήσω, όση ώρα συζητάμε είναι στα όρθια -η γνωστή φιλοξενία της Μαρίνας. Όχι ότι με νοιάζει...

Τετάρτη, 16 Σεπτεμβρίου 2015

Τι μαθαίνει κανείς: "Πριν από μερικά χρόνια η Μαρίνα έκανε πλαστική στα βυζιά της για να τα μεγαλώσει! Ο Γιάννης έδωσε 3000 ευρώ γι' αυτά!" μας αποκάλυψε ο Νάσος σήμερα το απόγευμα και μείναμε όλοι κάγκελο.

"Μα αν η Μαρίνα είχε κάνει εγχείρηση, δεν θα καθόταν καθόλου στο νοσοκομείο;" απόρησα.

"Με μια τέτοια εγχείρηση, την επόμενη μέρα βγαίνεις· και για ένα διάστημα η Μαρίνα φορούσε φαρδιά φούτερ στο σπίτι", μου θύμισε ο Νάσος.

Μια διαφορά την έχω όντως προσέξει: Θα ορκιζόμουν ότι κάποτε η Μαρινούλα είχε μικρά στήθη,

τα οποία μάλιστα μετά το θηλασμό του γιού της είχαν πάρει την κατιούσα. Τα τελευταία χρόνια, όμως, εμφανίζεται με τροφαντά, στητά στήθη που μου έφερναν μεν μια απορία αλλά δεν το σκεφτόμουν περισσότερο, εφόσον απέδιδα το γεγονός σε δική μου κακή μνήμη!

Όταν η μαμά πληροφόρησε την αδελφή μου, εκείνη δεν έδειξε καμία έκπληξη επειδή γνώριζε για την πλαστική εγχείριση εδώ και πολύ καιρό: "Η Μαρίνα έκανε αύξηση και ανόρθωση στήθους πριν από πέντε χρόνια, επειδή με το θηλασμό του Τώνη τα βυζιά της είχαν πέσει πολύ", μας πληροφόρησε μ' ένα μάλλον αδιάφορο ύφος. Η αδελφούλα μου το ήξερε από την αρχή και σε μας δεν είχε αναφέρει τίποτα...

Αναρωτιέμαι, πάντως, πού στο διάβολο βρίσκουν τα λεφτά οι Μαρκάκηδες κάθε φορά που τους έρχεται η όρεξη για κάποιο τρελό έξοδο; Πώς βρέθηκαν τρία χιλιάρικα για την εγχείρηση της Μαρίνας; Αυτοί τότε δεν πλήρωναν ούτε τους λογαριασμούς τους, τους πληρώναμε εμείς επειδή πείναγαν, όπως μας λέγανε.

Το καινούργιο τους απόκτημα είναι ένα τεράστιο, πανέμορφο ενυδρείο που πρόσφατα έφερε ο Γιάννης στο σπίτι, το οποίο "κανονικά κοστίζει γύρω στις 2000 ευρώ", όπως ομολογεί ο ίδιος, "όμως ένας καλός φίλος μου το έδωσε μονάχα με 100 ευρώ". Παραείναι μαφιόζοι μου φαίνεται...

Παρασκευή, 18 Σεπτεμβρίου 2015

♠ Είναι η τρίτη χρονιά φέτος που αποκλειστικοί μαθητές μου είναι τα δίδυμα εγγόνια της Θεώνης. Συνεχίζω το ίδιο τροπάρι, όπως πέρυσι: Επιστρέφοντας από τη δουλειά του ο πατέρας τους έρχεται και με παίρνει με το αμάξι και πηγαίνουμε μαζί στο σπίτι του για το μάθημα. Παραδόξως, ο κύριος έχει κόψει τα

περίεργα ψαξίματα στο αμάξι... Όταν τελειώνουμε γυρίζω σπίτι μόνη, με τα πόδια, σερβίροντάς του το μούσι ότι έχω άλλο μάθημα μετά.

Δεν ξέρω αλλά αρχίζει να μου χτυπάει παράξενα το γεγονός ότι από τότε που άρχισα δοσοληψίες μαζί τους δεν έχω σταυρώσει άλλον μαθητή! Τόσο λίγους μαθητές δεν είχα ούτε την πρώτη χρονιά που ξεκίνησα, πριν από δεκαπέντε χρόνια! Έναν μοναδικό πελάτη έχω, για τρίτη χρονιά φέτος (επαναλαμβάνω), και τυχαίνει να είναι ο πιο μουρλός του λεκανοπεδίου Αττικής!

Βέβαια, δεν βάζω αγγελίες στην εφημερίδα, ούτε με νοιάζει πραγματικά αυτή η δουλειά ή οποιαδήποτε άλλη (εφόσον όσα χρήματα κι αν βγάλω θα μου τα φάνε μεθοδικά οι Μαρκάκηδες), ωστόσο προβληματίζομαι. Φέτος ήταν να ξεκινήσει μαζί μου γερμανικά η κόρη της Μάντυ, τελικά όμως θα της τα κάνει η δασκάλα του πιάνου, λέει...

* * * *

Τρίτη, 22 Σεπτεμβρίου 2015

Αργά το βράδι έχουμε επεισόδια, δηλαδή καυγά τρικούβερτο μεταξύ Γιάννη και Αννέτας. Εκείνος ουρλιάζει σαν τρελός και βροντάει τα έπιπλα με βία, εκείνη φωνάζει και κλαίει γοερά. Κάποια στιγμή ο Γιάννης τη διώχνει, εκείνη φεύγει μα γρήγορα επιστρέφει κλαίγοντας εφόσον δεν έχει πού να πάει: Οι γονείς της είναι χωρισμένοι, ο πατέρας δεν τη θέλει, η μάνα έχει ξαναπαντρευτεί κι επίσης δεν τη θέλει, οπότε η κοπέλα δεν έχει δική της οικογένεια ούτε σπίτι.

Μόλις τη βλέπει ο ανηψιός μου αρχίζει να ουρλιάζει ακόμα χειρότερα, ενώ η Αννέτα ωδύρεται ακόμα πιο δυνατά. Πραγματικά τη λυπάμαι, αλλά φαίνεται πως είμαι η μόνη που τη λυπάται:

“Ξαναγύρισε πάλι! Τι θέλει και γυρίζει πίσω; Αυτή η κοπέλα είναι πολύ νευρική, δεν ξέρει πώς να ηρεμήσει έναν άνδρα! Χάθηκε να 'χει κι ένα δικό της σπίτι;” λέει η μάνα μου χολωμένη.
“Η Αννέτα είναι καλή κοπέλα μα έχει ψυχολογικά προβλήματα”, εξηγεί η αδελφή μου. “Ο 12χρονος αδελφός της είναι ανάπηρος και καθυστερημένος, ενώ ο μεγαλύτερος αδελφός της σκοτώθηκε πέρσι σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Επιπλέον, η οικογένειά της είναι διαλυμένη, η κοπέλα δεν τα πάει καθόλου καλά με τους γονείς της και πριν έλθει στου Γιάννη νοίκιαζε σπίτι μόνη της! Πριν από τρία χρόνια, έκανε απόπειρα αυτοκτονίας επειδή την είχαν απολύσει από τη δουλειά της, δεν είχε να φάει αλλά στη μάνα της δεν ήθελε να γυρίσει! Αυτή έχει μεγάλα ψυχολογικά προβλήματα και τα πληρώνει ο Γιάννης!” καταλήγει με βλοσυρό ύφος.
“Τι θέλει και του πάει κόντρα; Στο κάτω-κάτω, ο Γιάννης της παρέχει δωρεάν σπίτι! Άτυχο είναι το παιδί μας, να μη μπορεί να βρει μια σωστή κοπέλα, πιο ισορροπημένη και με δικό της σπίτι!” συνεχίζει η μητέρα μου, ενώ εξακολουθούν να αντηχούν από πάνω φωνές, κλάμματα, γδούποι, χτυπήματα, κακό.

Στο σημείο αυτο δεν κρατιέμαι άλλο κι επεμβαίνω: “Και μια υπηρέτρια να προσλάβεις εσωτερική για να σου κάνει τις δουλειές, θα της δίνεις 800 ευρώ το μήνα κι ένα ρεπό τη βδομάδα! Η Αννέτα κάνει όλο το νοικοκυριό, πρόσφατα ο Γιάννης της φόρτωσε κι ένα κουτάβι που λερώνει παντού, δουλεύει και στα "Τρία Κυκλάμινα" , του ακουμπάει όλα της τα λεφτά στο χέρι, προσέχει και τον Αντώνη! Τι άλλο θα 'πρεπε να κάνει, δηλαδή, για να είναι αντάξια του πρίγκηπα;”
“Ναι, αλλά το θέμα είναι γιατί τα κάνει όλα αυτά η Αννέτα! Τα κάνει επειδή δεν έχει δική της οικογένεια,

ούτε σπίτι, και αν φύγει από δω δεν έχει πού να πάει!” πετάγεται η αδελφή μου.
“Θα μπορούσε να 'ναι πιο πρόσχαρη, όχι τόσο μονοκόμματη! Θα μπορούσε να έχει κι ένα δικό της σπίτι!” επαναλαμβάνει η μαμά.
“Σοβαρά τώρα, πιστεύετε ότι μια εύπορη και πρόσχαρη κοπέλα θα έμπαινε ποτέ εδώ μέσα; Μόνο τα βουνά από τζάτζαλα να έβλεπε στην αυλή, θα γινόταν μπουχχός!” αντιτάσσω και η Αλίκη σιωπά, μη μπορώντας να διαφωνήσει. *Η Αννέτα δεν έχει καταλάβει ακόμη πού έχει πέσει*, σκέφτομαι μα δεν το λέω...

Τετάρτη, 23 Σεπτεμβρίου 2015

Απόψε είμαστε όλοι μαζεμένοι στο σαλόνι μας, ο Νάσος έχει φέρει παγωτό να φάμε και η κουβέντα μας αφορά την Αννέτα και τον Γιάννη, οι οποίοι φαίνονται μέλι-γάλα όλη μέρα και δεν μιλούν καθόλου για τον χθεσινό ομηρικό καυγά, σα να μην έγινε ποτέ. Κάτι πάει ν' αναφέρει η μαμά στην Αλίκη για τα χθεσινά επεισόδια, η αδελφή μου παίρνει φόρα και αρχίζει -ακόμη μια φορά- να εξαπολύει λίβελους για την Αννέτα:
“Και στη δουλειά, στα "Τρία Κυκλάμινα", τα ίδια κάνει: Όλο μούτρα και κατήφεια είναι, δεν γελάει ποτέ, παραπονιέται πως οι άλλοι της φέρονται άσχημα και τη βρίζουν, καπνίζει συνεχώς το ένα τσιγάρο πίσω από το άλλο, παρατάει το πόστο της...”
“Δηλαδή, στη δουλειά τη βρίζουν όλοι την Αννέτα;” απορώ.
“Ναι, έχει γίνει στόχος! Της τη λένε όλοι, μα η ίδια το προκαλεί αυτό επειδή δεν είναι ετοιμόλογη, ούτε ξύπνια, ούτε διαλλακτική! Η Αννέτα έχει χαμηλή αυτοεκτίμηση, όλο παριστάνει το θύμα και γι' αυτό οι συνάδελφοι την κοροϊδεύουν και της κάνουν τη ζωή

δύσκολη! Επιπλέον, φαίνεται συνέχεια καταβεβλημένη και μετά από μόλις οκτώ ώρες δουλειά είναι ψόφια στην κούραση!”

“Πράγματι, αυτή η κοπέλα όταν έρχεται από τη δουλειά της δείχνει πάντα εξουθενωμένη! Ενώ εσύ, Αλίκη μου, δουλεύεις δεκάωρα και δωδεκάωρα και είσαι πάντα φρέσκια!” λέει η μαμά, όλο θαυμασμό για την κόρη της. Κατά τη γνώμη τους, δηλαδή, το να δουλεύεις οκτώ ώρες την ημέρα ασταμάτητα, χωρίς καν να κάθεσαι σε καρέκλα, ενώ όλοι παρακολουθούν και κριτικάρουν την παραμικρή σου κίνηση, δεν είναι αρκετός λόγος για να κουράζεσαι...

“Εγώ, ας πούμε, δεν έχω ποτέ τέτοια προβλήματα! Όπου κι αν έχω δουλέψει, όλοι με σέβονται και με παραδέχονται”, συνεχίζει η Αλίκη όλο καμάρι. “Δουλεύω διαρκώς, σαν το σκυλί, αλλά έχω πάντα έτοιμη την απάντηση, κανείς δεν τολμά να μου την πει, ούτε καν τα αφεντικά! "Σιγά ρε, οι απόφοιτοι της Οξφόρδης! Ποιό πανεπιστήμιο έχετε βγάλει και το παίζετε σπουδαίοι;" τους λέω άμα με παρασκοτίσουν. Εγώ, όμως, είμαι ξύπνια, είμαι ετοιμόλογη, δεν αφήνω κουβέντα να πέσει κάτω!”

Η πουτανιά και η ρουφιανιά είναι έμφυτα ταλέντα, ή τα έχεις ή δεν τα έχεις, δεν διδάσκονται, συλλογίζομαι αλλά κρατώ το στόμα μου κλειστό, ενώ συγκεκριμένες υποψίες αρχίζουν να σχηματίζονται στο μυαλό μου. Εδώ και μερικούς μήνες έχω παρατηρήσει ότι η αδελφούλα μου έχει αλλάξει στυλ: Μιλάει πολύ, μεγαλόφωνα και καμαρωτά, πουλάει γερό τσαμπουκά παντού και στους πάντες, ενώ πετάει συνεχώς εξυπνάδες του τύπου: “Δεν υπάρχουν θύτες και θύματα! Τα θύματα θέλουν να είναι θύματα, αλλιώς θα έβρισκαν τον τρόπο να μην είναι θύματα! Η Αννέτα, ας πούμε, θα

έπρεπε να είναι πιο πρόσχαρη, πιο έξυπνη, να ελίσσεται, να μην είναι τόσο μονοκόμματη! Αλλά δεν είναι, γι' αυτό και παθαίνει όσα παθαίνει!"

Κατά πάσα πιθανότητα, το Αλικάκι έχει χωθεί ακόμη πιο βαθιά στα κυκλώματα, της έχουν μιλήσει για την στοχοποίηση ατόμων, γουστάρει και συμμετέχει χαρωπά, οι ιθύνοντες της υπόσχονται προστασία παντού και πάντα, οπότε η αδελφούλα μου αρχίζει να νιώθει παντοδύναμη.

Όσο για την Αννέτα, είναι μόλις 23 ετών αλλά ήδη αντιμετωπίζει πλήθος από πάγια προβλήματα:

- Η ίδια της η οικογένεια την έχει εξοβελίσει.
- Ο Γιάννης την σπίτωσε για να έχει δωρεάν υπηρέτρια, baby sitter και μαιτρέσσα, ενώ του δίνει στο χέρι όσα λεφτά παίρνει από τη δουλειά της.
- Την απατάει ασύστολα και της το δείχνει ξεκάθαρα, ενώ τη βρίζει και την ταπεινώνει με τον χειρότερο τρόπο, στην πρώτη ευκαιρία.
- Στο εστιατόριο όπου δουλεύει όλοι την υποτιμούν, τη βρίζουν και την πιέζουν απ' όλες τις μεριές, και μετά την κατηγορούν πως δεν είναι πρόσχαρη και τσαχπίνα.
- Ό,τι και να κάνει η Αννέτα δεν θεωρείται ποτέ αρκετό, φταίει πάντα για όλα, ιδίως για όσα παθαίνει από τους άλλους.

Όλα τα παραπάνω αποτελούν τυπικά γνωρίσματα των στοχοποιημένων ατόμων: Την Αννέτα την πολεμούν παντού οι πάντες επειδή, σε αντίθεση με την πλειοψηφία των σημερινών ανθρώπων, δεν διαθέτει αρκετά ερπετοειδή στοιχεία στον γενετικό της κώδικα – άρα είναι ακατάλληλη για τα κυκλώματα. Συνεπώς, όπου κι αν βρεθεί, της δημιουργούν σοβαρά προβλήματα, της σπάνε τα νεύρα συνεχώς, την φέρνουν σε απόγνωση, οπότε κάνει λάθη και οι άλλοι βρίσκουν την ευκαιρία να

πούν πως φταίει η ίδια για όσα παθαίνει. Με δύο λόγια, η Αννέτα αποτελεί στόχο ορατών και αόρατων δυνάμεων -όπως εγώ- επειδή είναι αυτή που είναι, έν σχετικά αθώο πλάσμα φυλακισμένο σ' έναν κόσμο πουλημένων ερπετοειδών υβριδίων...

Παρασκευή, 25 Σεπτεμβρίου 2015

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ζω σε χωριό και είμαι κυνηγός βρυκολάκων. Κρατώ ένα μακρύ μπαστούνι σαν όπλο και πολεμώ ενάντια σε πολλούς, που έχουν μολύνει μια ξαπλωμένη κοπέλα. Τους νικώ μα σύντομα διαπιστώνω πως “Τίποτα δεν τους πιάνει!”, ενώ οι εχθροί με ψάχνουν, με εντοπίζουν και φωνάζουν: “Εδώ είναι!”. Τώρα είμαι υποχρεωμένη να περάσω μια δοκιμασία, μαζί με πέντε συμπολεμιστές μου, κάπου στην Αγγλία. Μόνο ένας από μας θα περάσει την εξέταση, οι άλλοι θα πεθάνουν.

Σηκώνομαι και φεύγω, καταφέρνω να το σκάσω πριν καν αρχίσει η δοκιμασία. Τρέχω μέσα σε γκρίζα στενά και μισόφωτα υπόγεια, ώσπου καταλήγω σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο. Εκεί μέσα διακρίνω την επιγραφή "Lovenest" και δυο σιαμαίους εραστές, οι οποίοι είναι ενωμένοι στην κοιλιά και έχουν μόνο δύο πόδια. Το θέαμα μου φέρνει αποτροπιασμό. Εξακολουθώ να τρέχω επειδή κάποιος με κυνηγά ακόμη. Τελικά με βρίσκει, κρατάει μαχαίρι, όμως δεν σκοπεύει να με σκοτώσει, λέει. Θα μου επιβάλει μονάχα φόρους...

Μυστήριο: Αργά το απόγευμα, ενώ πλένω τα πιάτα, κάτω χαμηλά ανάμεσα στον πάγκο και στην ηλεκτρική κουζίνα διακρίνω τρεις παράξενους λευκούς δίσκους, διαμέτρου 7-10 εκατοστών περίπου, που φαίνονται να αιωρούνται οριζόντια στον αέρα. Γρήγορα διαπιστώνω ότι είναι μανιτάρια με μακριούς μίσχους (!)

και βιάζομαι να τα ξεκολλήσω με τη σκούπα. Μόνο αφού τα πετάω στα σκουπίδια και καθαρίζω το μέρος, συνειδητοποιώ το παράξενο της υπόθεσης: *Πώς φύτρωσαν εκεί; Δεν υπάρχει χώμα, παρά μόνο τοίχος.*

Λίγες μέρες αργότερα θα διαπιστώσω ότι ο μίσχος έχει ξαναφυτρώσει, στην κόγχη του τοίχου με το ντουλάπι. Τον ξανακόβω και ψεκάζω με εντομοκτόνο -πράγμα που λύνει το πρόβλημα οριστικά...

Κυριακή, 27 Σεπτεμβρίου 2015

Το 40ήμερο μνημόσυνο του μπαμπά το κάναμε σήμερα. Δεν αφήσαμε για την άλλη Κυριακή επειδή θα ήταν 41 μέρες και δεν κάνει, λένε. Τα έξοδα τα πλήρωσε ο Γρηγόρης, ο οποίος φαίνεται ιδιαίτερα συγκινημένος με τον θάνατο του νονού του. "Μακάρι να μπορούσαμε να γυρίσουμε το χρόνο πίσω, στις εποχές που ταξίδευε", μου είπε ενώ φεύγαμε από το καφενείο. Τελικά, αυτό είναι που συγκινεί περισσότερο όταν πεθαίνει ένας ηλικιωμένος: Μαζί του φεύγει και μια πιο αθώα εποχή που δεν πρόκειται να ξανάρθει ποτέ...

Στο μνημόσυνο παρέστησαν ξανά οι γείτονες και οι συγγενείς. Ήλθε και η Πέρσα στο νεκροταφείο και στο καφενείο, αφού προ ημερών με πήρε τηλέφωνο κι εξέφρασε την επιθυμία να παρευρεθεί. Αρχικά απόρησα με αυτή την επιθυμία της (από πού και ως πού;), είχα και ορισμένες επιφυλάξεις καθότι η κυρία ασχολείται με μαύρη μαγεία μέσα σε χοντρά κυκλώματα και μου έχει ήδη δημιουργήσει πολύ σοβαρά προβλήματα, ωστόσο δεν μπορώ να πω ότι είδα τίποτα το ύποπτο εκ μέρους της. Άλλωστε, ο λιτός μα αριστοκρατικός τάφος ήταν ήδη έτοιμος. Πιθανότατα, η Πέρσα θέλησε να έλθει επειδή ο πατέρας μου θύμιζε και σ' αυτήν κάποιες παλιές καλές εποχές, όταν η ίδια ερχόταν στο σπίτι μας

και κάναμε ωραία παρέα -ήρεμα, φιλικά, ευχάριστα, χωρίς φρικτές υποψίες. Της πρότεινα να περάσει και από το σπίτι, όπου θα ακολουθούσε γεύμα με μπόλικα εδέσματα. Όμως δεν δέχτηκε να έλθει επειδή περίμενε κάποιους συγγενείς είπε...

☺ Ο Αντωνάκης ήταν στα μέσα και στα έξω καθ' όλη τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος: Χωρίς να του το πει κανένας, καθαρά από δική του πρωτοβουλία, μπαινόβγαινε συνέχεια, έφερνε τα φαγητά έξω στα τραπέζια και σερβίριζε όλους με προθυμία και χαρά. Σε μια στιγμή θέλησε η αδελφή μου να μεταφέρει έξω μια πιατέλα με κρέατα αλλά ο μικρός τη σταμάτησε: "Όχι, γιαγιά, δεν θα πας τίποτα εσύ έξω, εγώ θα τα πάω!" της είπε αποφασιστικά, βούτησε την πιατέλα και την πήγε στο μεγάλο τραπέζι. Αφού σερβιρίστηκαν όλοι, κάθησε τελευταίος. Λίγο αργότερα, αφού είχαν φάει όλοι, ο μικρός τους πήρε όλους σβάρνα και εισέπρατε αγκαλιές και φιλιά. Τέτοιος άνδρας δεν υπάρχει άλλος σε ολόκληρη την οικουμένη!

Τετάρτη, 30 Σεπτεμβρίου 2015

?! Νωρίς το πρωί, ανάμεσα στον ύπνο και στο ξύπνιο, ακούω τη φωνή του μπαμπά να με φωνάζει: "Υβόννηηηη!" -όχι τόσο δυνατά μα ξεκάθαρα. Να είναι η ψυχή που τριγυρίζει στο σπίτι για σαράντα μέρες, όπως λένε; Ή απλά το μυαλό μας δημιουργεί τέτοια φαινόμενα για σαράντα μέρες, όσο χρειάζεται για να χωνέψουμε την πραγματικότητα του θανάτου**;**

Εδώ και λίγες μέρες η καρδιά της μαμάς έχει επανέλθει στους σωστούς χτύπους, δηλαδή 70-85 το λεπτό. Πιθανότατα, το πρόβλημα οφειλόταν στον θυρεοειδή κι επιλήθηκε χάρη στα χάπια T4 που παίρνει. Ίσως, όμως, ασυνείδητα να συντονίστηκε με την πορεία

θανάτου του συζύγου της: Η βραδυκαρδία εμφανίστηκε μόλις ο μπαμπάς μπήκε στη “Σωτηρία” στις αρχές Αυγούστου και εξαφανίστηκε δυο μέρες πριν κάνουμε το σαρανταήμερο μνημόσυνο...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:*** Ακόμα μια φορά, ο ***ηχητικός πόλεμος*** αλλάζει μορφή κι επανέρχεται: Εδώ και μερικούς μήνες πλήθος σκυλιά έχουν μαζευτεί στις αυλές γύρω από το σπίτι μας και αλυχτούν αδιάκοπα, όλη μέρα και όλη νύχτα, με τον Μαξ μπροστάρη! Το σκυλί μένει ολομόναχο στο σπίτι του Νάσου για πολλές ώρες κάθε μέρα, οπότε όσο πάει αγριεύει. Παραδόξως, κανένας από τους γείτονες δεν παραπονιέται, ούτε για τον Μαξ ούτε για τα υπόλοιπα δαιμονόσκυλα. Μάλλον γουστάρουν κιόλας...

Δεν ξέρω κατά πόσον όλα αυτά είναι προσχεδιασμένα και οργανωμένα από κυκλώματα, ωστόσο είναι γεγονός ότι τέτοιο σκυλολόι δεν υπάρχει σε καμία άλλη γειτονιά σε όλη την Αθήνα! Κάθε μέρα πηγαίνω βόλτες σε διάφορες γειτονιές, σαφώς ακούγονται διάφορα σκυλιά από δω κι από κει, όμως πουθενά δεν είναι τόσο πολλά, με τόσο δυνατά γαβγίσματα, ακατάπαυστα, για ώρες. Κάτι τέτοια φαινόμενα μονάχα γύρω από το σπίτι μου συμβαίνουν.

Εντέλει το πρόβλημα της σκυλοηχορύπανσης λύνεται εν μέρει χάρη σ' έναν ανεμιστήρα τύπου box που αγόρασα πρόσφατα. Το εν λόγω μηχάνημα καλύπτει ικανοποιητικά τους εξωτερικούς θορύβους εξαιτίας της διπλής κίνησής του, χάρη στην οποία ο αέρας του δωματίου δονείται συνεχώς και παρεμποδίζει τη μετάδοση των εξωτερικών ήχων. Ωστόσο, δεν καλύπτει καλά τα ουρλιαχτά του Μαξ, εφόσον αυτός βρίσκεται ακριβώς πάνω από το κεφάλι μου.

Επιπλέον, εξακολουθώ να αντιμετωπίζω συγκαλυμένες κοροϊδίες *(συμμοριτική παραφύλαξη)* στο δρόμο: Για την ακρίβεια, δεν περνάει μέρα χωρίς να δεχθώ κάποια λεκτική επίθεση από αγνώστους, συνήθως μέσα από διερχόμενα αμάξια: Κάποιος αηδιάζει και φτήνει κάτω επιδεικτικά· άλλος με φωνάζει "μαλάκω" δήθεν επειδή στέκομαι στη λευκή γραμμή του δρόμου· άλλος χασκογελάει κοροϊδευτικά επειδή έτσι· άλλος μου φωνάζει ακατάληπτα μα επιθετικά λόγια, κ.ο.κ. Τελευταία αντιδρώ δυναμικά, ρίχνοντάς τους μια μεγαλόπρεπη μούντζα όποτε προλαβαίνω. Αυτή η αντίδρασή μου τους κόβει το βήχα, μάλλον επειδή δεν την περιμένουν...

Και κάτι ακόμα: Όταν περνώ από φανάρι που ανάβει με πάτημα κουμπιού, το πατάω ακόμη κι αν δεν θέλω να περάσω απέναντι. Απλά απολαμβάνω να σταματάω την κυκλοφορία στις λεωφόρους. Οι περισσότεροι που την πληρώνουν δεν μου έχουν κάνει τίποτα, αυτό όμως δεν έχει σημασία εφόσον όλοι είναι Ένα. Άλλωστε, όλοι αυτοί είναι μαθημένοι να προοδεύουν παντού απρόσκοπτα, καθώς διαθέτουν τη λεγόμενη "θεία χάρη". Έτσι, τους κακοφαίνεται όταν καθυστερούν κάπου έστω για μισό δευτερόλεπτο. Εγώ φροντίζω να καθυστερούν πάνω από μισό δευτερόλεπτο.

Παρατήρηση: Από τότε που άρχισα να αντιδρώ με αυτό τον τρόπο, οι κοροϊδίες εναντίον μου έχουν εξαφανιστεί. Μαχαίρι, όμως...

Στέρηση

Οι επόμενοι δύο μήνες προβλέπονται ιδιαίτερα δύσκολοι: Δεν θα έχουμε έσοδα στο σπίτι επειδή η μεταβίβαση της σύνταξης στη μαμά αναμένεται να ολοκληρωθεί στα τέλη του Νοέμβρη. Στο μεταξύ, χρωστάμε ήδη 1200 ευρώ στη Θεώνη, 300 στη θεία Ερμιόνη και 700 στο γραφείο κηδειών. Τα έξοδα κηδείας θα τα πληρώσουμε μόλις τα πάρουμε από το ΝΑΤ -και βλέπουμε...

Κυριακή, 11 Οκτωβρίου 2015

☻ Παίρνω το μεσημεριανό μου μαζί με τον Αντωνάκη και μετά τρώμε σταφύλια. Ο μικρός δεν με αφήνει να τα φάω με την ησυχία μου, προσπαθεί διαρκώς να μου πάρει ρόγες, εγώ δεν τον αφήνω και στο τέλος καταφέρνω να του πάρω εγώ μία. Τότε αρχίζει να φωνάζει σαν υστερικός: "Κλέφτρααα! Κλέφτρααα! Μου πήρες ένα σταφύλι! Τώρα θα μου δώσεις άλλο ένα! Τώραααα! Κλέφτρααααα!" Η φωνή του βραχνιάζει αλλόκοτα, δεν ησυχάζει μέχρι που παίρνω μια ρόγα από το ψυγείο και του τη δίνω.

Μετά από λίγο έρχεται πάλι κοντά μου και μου λέει: "Θα μου το πληρώσεις αυτό που μου έκανες, που μου έκλεψες το σταφύλι μου!"

"Σου έδωσα πίσω τη μία ρόγα που σου πήρα!" του υπενθυμίζω.

"Α, ναι, το ξέχασα!"

"Βέβαια, το καλό το ξεχνάς, το κακό δεν το ξεχνάς!" του κάνω και το βουλώνει.

Συμφεροντολόγος μέχρι αηδίας -παρά τη γοητεία και τα νάζια του. Ωστόσο, εξακολουθώ να πιστεύω ότι ο Αντώνης είναι καλό παιδί. Απλά, δεν παύει να είναι σημερινό παιδί...

☺ Το απόγευμα η μαμά απασχολεί τον μικρό βάζοντάς του να κάνει προσθέσεις και αφαιρέσεις, τις οποίες εκείνος εκτελεί πρόθυμα και σωστά. Ύστερα τον βάζει να γράψει μια εκθεσούλα με θέμα "Γιατί μου αρέσει το ποδόσφαιρο". Ο νεαρός, όμως, αντί να αναπτύξει αυτό το θέμα, κάθεται και γράφει πέντε ερωτήσεις για να τις απαντήσει η μητέρα μου:

Γιατη εισαι γρια, γιατί μεγάλωσες;
Πως νιοθης που εισαι 80 χρονων;
Τη σαρέση απο τη ζωή;
Γιατη σου αρεσει το σταβρώλεξο;
Γιατη καπνηζουν οι άνθροποι;

“Αν βάζαμε τη Θεωνίτσα (10 χρονών) να γράψει τα ίδια, θα έκλαιγε δύο ώρες και θα της έπαιρνε άλλες δύο να τα γράψει -πόσο μάλλον να τα σκεφτεί κιόλας!” λέω στην αδελφή μου, που μόλις έχει έλθει.

“Σουτ, θα της τα πει καμιά ώρα! Δεν σου κόβει;” μου κάνει και μου δείχνει με τρόπο τον Αντωνάκη.

“Σωστά, δίκιο έχεις!” παραδέχομαι. “Αλλά σε ποιόν μοιάζει το παιδί;”

Η αδελφή μου δεν απαντά. Μονάχα με αγριοκοιτάζει...

Τρίτη, 13 Οκτωβρίου 2015

Από σήμερα ξεκίνησα μαθήματα γερμανικών με τη Μαρίνα, την πρώην γυναίκα του Γιάννη. Φαίνεται καλή κι επιμελής μαθήτρια, να δούμε όμως πόσο θα κρατήσει κι αυτό το παραμύθι...

! Από το πρώτο κιόλας μάθημα, διαπίστωσα ότι η απόλυτη, ηδονική ησυχία του σπιτιού της έχει πάει

περίπατο! Τώρα, μέσα στο κατά τ' άλλα πανήσυχο διαμέρισμα, ακούγεται συνεχώς ένα διακοπτόμενο σφύριγμα! Δεν σταματά ποτέ, ούτε μέρα ούτε νύχτα, επειδή έχει πάθει κάποια βλάβη ο συναγερμός και δεν φτιάχνεται, όπως με πληροφόρησε η Μαρίνα...

Σάββατο, 24 Οκτωβρίου 2015

☺ Τελευταία ο Τώνης έχει προβλήματα με τα κορίτσια: Ορισμένες καρακαϊδόνες πάνε και τον χτυπάνε στα διαλείμματα -έτσι, χωρίς λόγο, λέει.

“Κι εσύ τι κάνεις; Τις χτυπάς κι εσύ;” τον ρωτάω.

“Όχι, εγώ δεν τις δέρνω, γιατί τα αγόρια δεν πρέπει να χτυπάνε τα κορίτσια!” μου απαντάει με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου.

“Και γιατί σε δέρνουν αυτές;”

“Δεν ξέρω! Ίσως τους αρέσω και το δείχνουν έτσι!”

Αργότερα ο νεαρός έρχεται και μου δείχνει ορισμένα πράγματα που έκατσε κι έγραψε μονάχος του σ' ένα παλιό τετράδιο:

‖ Ιστορία Α ‖

(Τώνης): “Μου αρέσεις πολύ! Θες μου δόσεις ένα φυλί;”

(Κοπέλα): “Εντάξι”

(Τώνης): “Θες να βγούμε και βόλτα;”

(Κοπέλα): “Ναι”

(Τώνης): “Θα το κανονίσο εγώ, εσύ δεν χριάζετε να κάνις τίποτα. Μόνο να περάσις καλά!”

‖ Ιστορία Β ‖

(Τώνης): “Αγάπη μου εσύ, λατρία μου! Δεν σε αφήνω ούτε για ένα δις ευρώ! Είσαι η ψηχή μου, σ' αγαπώ όσο τίποτα, το ξέρις!”

(Κοπέλα): “Μπορείς να μου πάρεις αυτό το δόρο;”

(Τώνης): “Ναι, μπορό! Όλα θα τα πάρω εγώ για την ψηχή μου!”

Τρέχω και δείχνω τους διαλόγους στη μητέρα μου. “Πώς σου φαίνονται οι ερωτικές ιστορίες του Αντώνη;” τη ρωτάω.

“Έτοιμος είναι!” μου κάνει σκεφτική. “Θα γίνει αυτός ένας μαλαγάνας!” ...

Το βράδι έρχονται κάτω τα ανήψια μου, πρώτα ο Νάσος και μετά ο Γιάννης, για μια σύντομη επίσκεψη. Μετά από λίγα λεπτά ομιλίας, συνειδητοποιώ ότι και οι δυο τους έχουν γίνει ψυχωτικοί: Εδώ και κανένα χρόνο περίπου δεν συζητούν· παραληρούν μονάχα, αποκλειστικά για ένα θέμα: Πόσο άχρηστες πουτάνες είναι οι κοπέλες τους, τις οποίες όμως φροντίζουν να σπιτώνουν για να τους υπηρετούν νυχθημερόν με κάθε δυνατό τρόπο: Ως οικιακές βοηθοί, ως baby sitter για τον Αντώνη, ως μαιτρέσσες τη νύχτα, ενώ τους δίνουν στο χέρι όσα λεφτά βγάζουν από τη δουλειά τους!

Ωστόσο, ό,τι κι αν κάνουν αυτές οι κοπέλες, ποτέ δεν είναι ικανοποιητικό για τους πρίγκηπες, οι οποίοι ψάχνουν την παραμικρή ευκαιρία για να προσάψουν κάποιο σοβαρό ελάττωμα στις υπηρέτριες: Η Χριστίνα έχει υπερβολικά πολλά ρούχα άρα είναι πουτάνα· η Αννέτα βάφει τα νύχια της με διάφορα χρώματα άρα είναι πουτάνα· η Χριστίνα δεν έφτιαξε επακριβώς το φαγητό που ήθελε ο Νάσος, άρα είναι ηλίθια και άχρηστη· η Αννέτα δεν φέρθηκε με το σωστό (δουλικό) τρόπο σε κάποια περίπτωση, άρα είναι ανάξια και σύντομα θα πάρει πόδι, κ.ο.κ.

Το παραλήρημα καταλήγει πάντα σε μια συγκεκριμένη ανακοίνωση: Αν κάποια στιγμή οι άντρακλες κρίνουν πως οι δουλάρες δεν τηρούν ορισμένα στάνταρ, θα τις διαολοστείλουν ατάκα κι επί τόπου! Στο μεταξύ

εκείνες, σαν καλές υπηρέτριες, τρέχουν μέρα-νύχτα, με την ψυχή στο στόμα, για να ικανοποιήσουν τις ορέξεις των αφεντάδων τους!

Η περιφρόνηση που δείχνουν τα ανήψια μου όταν μιλούν για τις κοπέλες τους -αλλά και για όλες τις γυναίκες- ξεπερνά κάθε όριο: Και οι δυο τους είναι πεπεισμένοι ότι όλες ανεξαιρέτως οι γυναίκες είναι πουτάνες, όλες κυκλοφορούν στο δρόμο σχεδόν γυμνές, στην πλαζ όλες είναι γυμνόστηθες με στρινγκ, όλες είναι πάντα πρόθυμες για ένα πήδημα στα γρήγορα και ανίκανες για οτιδήποτε άλλο.

Κατά πάσα πιθανότητα, τα ανήψια έχουν μπλέξει με κάποια οργάνωση φασιστικού τύπου (συχνά εκφράζουν θαυμασμό για τα φασιστικά καθεστώτα), η οποία τους κάνει πλύση εγκεφάλου με ρατσιστικές και μισογυνικές θεωρίες. Και τα ανηψάκια μου, σαν αγοράκια που είναι, την έχουν δει “ανώτερη αρσενική ράτσα” και καμαρώνουν σαν γύφτικα σκεπάρνια απέναντι στις “κατώτερες, ευτελείς ράτσες”, ιδίως αυτή των γυναικών.

Δεν γουστάρω πια να κάνω παρέα μαζί τους, δεν θέλω να μιλάω μαζί τους για κανένα θέμα. Οι κύριοι είναι παράφρονες, έχουν μια εντελώς παραμορφωμένη αντίληψη της πραγματικότητας και η κατάστασή τους χειροτερεύει μέρα με τη μέρα – σε σημείο που δεν αποκλείεται κάποια στιγμή να γίνουν επικίνδυνοι...

Κυριακή, 25 Οκτωβρίου 2015

Το αίνιγμα “Θεώνη”: Πάντα άψογη φίλη απέναντί μας, εδώ και πολλά χρόνια μας χαρίζει ρούχα, παπούτσια, κουβέρτες, ενώ μας συμπαραστέκεται στα όποια προβλήματά μας. Μας έχει συντρέξει με το παραπάνω στην αρρώστια του μπαμπά, μας βοηθούσε στην περιποίησή του όταν αυτός ήταν κατάκοιτος πάνω

στο κρεβάτι, μας έχει δανείσει 1200 ευρώ χωρίς καν να τα ζητήσουμε (πετώντας τα χαρτονομίσματα μάλλον επιδεικτικά πάνω στο τραπέζι), μαγείρεψε για το τραπέζι της κηδείας, συγύρισε μόνη της όλη την αυλή την παραμονή του μνημοσύνου -πάντα δίπλα μας. Και όμως, κάτι δεν μου πάει καλά μ' αυτή τη γυναίκα:

* Καταρχήν, κάνει εφόδους στο σπίτι τουλάχιστον δυο φορές την ημέρα, ακόμη και σε ώρες ακατάλληλες, μεσημέρι ή νύχτα. Συχνά μπαίνει μέσα χωρίς να χτυπήσει κουδούνι, αν η πόρτα είναι γυρτή, απλά τη σπρώχνει, μπαίνει μέσα και τη βλέπουμε ξαφνικά μπροστά μας.
* Τελευταία έχει αρχίσει να μας το παίζει αφεντικό: Αν με δει να κάνω μια δουλειά, λέει πως δεν την κάνω καλά· αν με στείλει να της αγοράσω κάτι, ύστερα λέει πως δεν της πήρα το σωστό πράγμα κλπ.
* Όλο παραπονιέται πως οι γάτες του γείτονα έρχονται και λερώνουν τα παρτέρια της αυλής μας και πως βρωμοκοπάει ο τόπος σαν βόθρος (οι γάτες όντως έρχονται αλλά δεν είναι τόσο ενοχλητικές). Πριν καθίσει στη βεράντα μας, φροντίζει πρώτα να καθαρίσει την καρέκλα της μ' ένα βρεμένο πανί που έχει φέρει από το σπίτι της, "επειδή εδώ κάθονται οι γάτες", όπως λέει δεικτικά.
* Δεν δέχεται ποτέ το παραμικρό κέρασμα από μας, ούτε καν ένα ποτήρι νερό. Αν καμιά φορά δεχθεί κάποιο δώρο από τη μητέρα μου, ύστερα παραπονιέται πως ήταν ελαττωματικό ή χαλασμένο!

Σήμερα το απόγευμα ήταν ακόμη μια φορά πυρ και μανία με τον ηλίθιο άντρα της κόρης της, ο οποίος εδώ και χρόνια τραβολογιέται στα δικαστήρια κατηγορούμενος για φόνο εξ αμελείας επειδή προκάλεσε το θάνατο ενός φίλου του, αφού τον παρέσυρε να τρέχουν

μες τη νύχτα οδηγώντας μεθυσμένοι. Όλα τους τα χρήματα πηγαίνουν στους δικηγόρους, χρωστάνε παντού και ούτε λόγος να κάνουν παιδί. Στο τελευταίο δικαστήριο αποφασίστηκε να πληρώσουν 300.000 ευρώ ως αποζημίωση στη χήρα! Ωστόσο, η υπόθεση πηγαίνει από έφεση σε έφεση εδώ και δέκα χρόνια! "Μα αυτή η χήρα πότε θα δικαιωθεί πια;" απορεί ακόμη και η μητέρα μου. *Όχι ότι δεν ξέρω τι είδους υψηλά κυκλώματα προστατεύουν τη Θεώνη και τα τέκνα της...*

Όπως και να 'χει, η συμπεριφορά της Θεώνης δεν μου φαίνεται καθόλου φυσιολογική: Πρώτα μας ευεργετεί στο έπακρο (φιλανθρωπία = τρόπος αφοπλισμού) και μετά μας μειώνει, μας προσβάλλει και μας κουτσομπολεύει συστηματικά. Ακόμη, μου φαίνεται αρκετά παράξενο το ότι αυτή, ακόμη και στους δύσκολους καιρούς της οικονομικής κρίσης, έχει πάντα χρήματα διαθέσιμα για κάθε ενδιαφερόμενο: Όποτε κι αν της ζητήσει κανείς λεφτά, όσα κι αν της ζητήσει, τα έχει έτοιμα στη στιγμή, ατάκα κι επί τόπου!

Αρχίζω να πιστεύω πως κάποιο περίεργο ρόλο παίζει αυτή, εδώ και σαράντα χρόνια που μπαινοβγαίνει εδώ μέσα: Χωρίς να αποκλείω και τη χρήση μαύρης μαγείας (με τα φαγητά και τα ρούχα που μας φέρνει σχεδόν κάθε μέρα), περισσότερο μου δίνει την εντύπωση ότι εκτελεί χρέη παρακολούθησης και συκοφάντησης. Βρίσκεται στο σπίτι μας διάφορες ώρες της ημέρας (πρωί, μεσημέρι, βράδι) και φροντίζει να μας ψαρεύει συστηματικά: "Έχετε χρήματα στην τράπεζα;" ... "Τσακώθηκε ο Γιάννης με την Αννέτα;" ... "Ήλθε η Ερμιόνη σήμερα;" ... "Πού δουλεύει τώρα ο Νάσος;" ... "Πού έχει πάει τώρα η Αλίκη; ... Γιατί δεν βρίσκεικ δουλειά η Υβόννη;" κλπ. Της αρέσει ιδιαίτερα να πετάει φυτιλιές και να δυναμιτίζει σχέσεις. Κάθε

φορά που έρχεται, δεν παραλείπει να πετάει σπόντες του τύπου: “Η Αννέτα ήλθε και φώλιασε εδώ μέσα!” (τα ίδια έλεγε για τη Χριστίνα, τα ίδια και για τη Μαρίνα). *Λες και ο γιόκας της δεν έχει φωλιάσει στην πάμπλουτη οικογένεια της γυναίκας του...* Η μαμά μου, από τη μεριά της, πέφτει εύκολα στην παγίδα και θέλει να διώξει τις φιλενάδες των εγγονών της δια παντός.

Έχω την εντύπωση ότι η Θεώνη προσπαθεί με διαρκή κουτσομπολιά να μας απομονώνει απ' όλο τον κόσμο – και μάλλον το έχει ήδη καταφέρει σε μεγάλο βαθμό: Εξαιτίας της είχαμε κόψει σχέσεις με τη θεία Ερμιόνη και τον άνδρα της για 15 χρόνια, επειδή εκείνη πήγαινε και τους έλεγε πως ο μπαμπάς είναι ανεπρόκοπος και μέθυσος και πως όλοι εμείς είμαστε άφραγκοι ζητιάνοι – εκείνες τις καλές εποχές, που ο πατέρας μου έπαιρνε καλή σύνταξη, δουλεύαμε όλοι και δεν υπήρχε οικονομική κρίση! Γύρευε τι έλεγε για μας τόσα χρόνια, ώστε οι θείοι δεν περνούσαν ούτε από το πεζοδρόμιό μας! Μόνον όταν αρρώστησε ο μπαμπάς σοβαρά, ο θείος Αλέκος αποφάσισε να αναθερμάνει τις σχέσεις.

Ο ξάδερφος Δαμιανός μας το έχει επισημάνει δυο φορές τελευταία – σε στυλ συμπάθειας, που όμως θα μπορούσε να είναι και προειδοποίηση: “Σαράντα χρόνια τώρα, όποτε ερχόμαστε για επίσκεψη, είναι πάντα και η Θεώνη εδώ!” Όντως, όποτε δεχόμαστε επισκέψεις από συγγενείς, η Θεώνη τυχαίνει να είναι πάντα εδώ και φροντίζει να μένει μέχρι να φύγουν οι καλεσμένοι...

Δεδομένου ότι η Θεώνη είναι οικιακή βοηθός στο επάγγελμα κι έχει δουλέψει σε πολλούς πλούσιους, σίγουρα έχει μπει σε χοντρά κυκλώματα κι εκτελεί εντολές τους. Κάπως έτσι έχει βολέψει τα δυο παιδιά της, τον Αργύρη και τη Ράνια: δουλεύουν και οι δυο τους για την πάμπλουτη Φανή Αυγέρη, και η δουλειά

τους είναι να φυλάνε την τεράστια βίλα της στην Εκάλη! Πληρώνονται αδρά για να κατοικούν σε μια βιλάρα! Τι κάνει νιάου νιάου στα κεραμίδια; Τα χοντρά κυκλώματα! Ακόμη: Πώς είναι δυνατόν, μια φτωχή αγράμματη καθαρίστρια να κάνει κολλητή παρέα με πάμπλουτες κυρίες όπως η Πόπη και η Τάνια; Αυτό από μόνο του είναι πολύ ύποπτο...

Ως και η μητέρα μου έχει αρχίσει να ενοχλείται από την αλαζονία, την αναίδεια και την αδιακρισία της καλής φιλενάδας της, παρόλο που καταλήγει: "Μας έχει βοηθήσει πολύ όμως, δεν μπορούμε να πούμε τίποτα!"
"Δεν μπορούμε να πούμε τίποτα, πρέπει να προσέχουμε, όμως! Να μη της λέμε τίποτα για μας, να μην ξέρει τι κάνουμε και πού βρισκόμαστε!" επισημαίνω.
"Σωστά, δεν είναι να της λες τίποτα, άλλωστε είναι άρρωστη η γυναίκα: Εδώ και χρόνια πάσχει από κατάθλιψη και ψύχωση, παίρνει και χάπια..."
"Καλύτερα να έχεις λογικό εχθρό παρά τρελό φίλο!" καταλήγω και η μαμά συμφωνεί...

Φυλακή Υψίστης Ασφαλείας

Η γη είναι μια διαστρική φυλακή υψίστης ασφαλείας, όπου οι φυλακισμένοι είναι πολύ λιγότεροι από τους δεσμοφύλακες. Πιστεύω ότι η αντιστοιχία είναι γύρω στο 1:100. Ποιά να είναι, όμως, τα εγκλήματα των φυλακισμένων; Αν κρίνω από τις "τιμωρίες", πιθανόν πρόκειται για αιχμαλώτους διαστρικού πολέμου.

Εγώ ανήκω στους φυλακισμένους. Από τότε που γεννήθηκα, όπου σταθώ κι όπου βρεθώ περιστοιχίζομαι

από δεσμοφύλακες, οι οποίοι έχουν ως κύριο έργο να με μειώνουν και να με περιορίζουν με κάθε τρόπο: Με κοροϊδεύουν, με υποτιμούν, με βρίζουν, με κατηγορούν, με αδικούν, με κλέβουν, με σαμποτάρουν, με χτυπούν ακόμη και με ψυχοτρονικά μέσα. Σε όλη μου τη ζωή υφίσταμαι συντονισμένες μαζικές επιθέσεις με τρομερά όπλα, από πάρα πολλά μέτωπα. Από όσους ανθρώπους έχω γνωρίσει στη ζωή μου, μονάχα η Μαρία Σχοινά δεν με μείωνε. Ίσως επειδή εκείνη ήταν σαν εμένα...

Η ζωή, με την ευρύτερη έννοια, ουσιαστικά δεν μου έχει δώσει απολύτως τίποτα – ούτε πρόκειται, παρά τις αδιάκοπες προσπάθειές μου. Ό,σα μου έχει δώσει είναι μετρημένα με το σταγονόμετρο κι έχουν αποδειχθεί παγίδες: Ορισμένες όμορφες στιγμές φιλίας τις έχω πληρώσει με ψυχικό πόνο και έσχατο τρόμο· η οικογενειακή θαλπωρή στο Φεζαρρομαρκέικο μου έχει στοιχίσει ο κούκος αηδόνι· τα περισσότερα από τα χρήματα που έχω κερδίσει δουλεύοντας, μου τα έχουν φάει οι Μαρκάκηδες πολύ μεθοδικά, χρόνο με το χρόνο· όσο για τον έρωτα, αυτός μου απαγορεύεται δια ροπάλου -κυριολεκτικά, όμως.

Σε γενικές γραμμές, μου είναι αδύνατο να επιχειρήσω το παραμικρό μέσα στη "φυλακή" χωρίς να συναντήσω κάθε είδους δυσκολίες, εμπόδια, αναβολές, καθυστερήσεις, ματαιώσεις, αποτυχίες. Συναντώ αφύσικη αντίσταση στο παραμικρό μου βήμα. Μονάχα όταν υπηρετώ άλλους (πχ όταν κάνω θελήματα για την οικογένεια) δεν συναντώ εμπόδια. Όλα αυτά μου συμβαίνουν επειδή ζω μέσα σε μια ιδιότυπη φυλακή υψίστης ασφαλείας. Μια φυλακή ψυχών...

Διάρθρωση της φυλακής: Η Διαστρική Φυλακή της Γης διαρθρώνεται σε “γειτονιές”. Οι άνθρωποι που

κατοικούν στο δρόμο όπου ζει ένας "φυλακισμένος", από τη μία γωνία ως την άλλη, δεν είναι καθόλου τυχαίοι. Περιστοιχίζουν το θύμα και φροντίζουν να περιχαρακώνουν τη ζωή του συστηματικά, ο καθένας με τον τρόπο του.

Στη δική μας γειτονιά, για παράδειγμα, οι έγκλειστοι είμαστε οι γονείς μου κι εγώ. Ο μπαμπάς ήταν πάντα ανύποπτος, η μαμά κάτι υποψιάζεται μα δεν το έχει συνειδητοποιήσει πλήρως. Όπως εγώ, έτσι και αυτή ανέκαθεν αποτελεί στόχο παρακολούθησης, ενώ συναντά αφύσικα εμπόδια στο κάθε της βήμα. Όλοι οι γείτονες παίζουν το ρόλο των δεσμοφυλάκων, με πολύ συγκεκριμένους ρόλους:

Κατάσκοποι: Φέρονται ως στενοί φίλοι και φροντίζουν να επισκέπτονται το στοχευμένο άτομο κάθε μέρα, ακόμη και δυο ή τρεις φορές την ημέρα, πρωί, μεσημέρι, βράδι, επί δεκαετίες. Εκτός από κατασκοπία, προκαλούν διάσπαση της καθημερινής ζωής του θύματος εφόσον εμφανίζονται οποιαδήποτε ώρα της ημέρας χωρίς προειδοποίηση -ακόμη και σε ώρες κοινής ησυχίας!

Στη δική μας περίπτωση, ως τέτοιους έχω σταμπάρει την Ερμιόνη και τη Θεώνη: Η μία φεύγει, η άλλη έρχεται, στρογγυλοκάθονται κι επαναλαμβάνουν τις ίδιες και τις ίδιες κουβέντες επί ώρες. Στο μεταξύ κόβουν κίνηση: ποιός μπαίνει, ποιός βγαίνει, παρακολουθούν λόγια, μαθαίνουν μυστικά – κι εμάς όλο και κάτι θα μας ξεφύγει με το πολύ μπλα-μπλα. Αυτές έρχονται όποτε θέλουν, όσο συχνά θέλουν, κάθονται όση ώρα θέλουν. Εμείς, όμως, σπανίως τις επισκεπτόμαστε εφόσον δεν μας δίνουν το θάρρος· αν τις επισκεφθούμε (το πολύ τρεις φορές το χρόνο), μας δίνουν να καταλάβουμε ότι πρέπει να εξαφανιστούμε

μέσα σε μισή ώρα το πολύ. Και κάτι ακόμη: Με αυτά τα άτομα έχουμε σταθερή, καθημερινή σχέση εδώ και πενήντα χρόνια· ωστόσο, ως τώρα έχει σταθεί αδύνατο να αποκτήσουμε άλλους οικογενειακούς φίλους...

Συκοφάντες: Συνήθως είναι πρόσωπα που παίζουν το ρόλο του καρδιακού, αληθινού φίλου. Φροντίζουν να κερδίζουν την εμπιστοσύνη του θύματος με συχνές επισκέψεις, διαχυτικό στυλάκι και συνεχείς αγαθοεργίες. Παράλληλα, όμως, επιδίδονται σε συστηματικές συκοφαντίες που δυσφημούν το θύμα και το απομονώνουν σταδιακά.

Για παράδειγμα, η Θεώνη: Ξέρει πώς να εμφανίζεται ως άγγελος καλοσύνης, ωστόσο μας δυσφημεί και μας απομονώνει με συνεχείς, μεθοδικές συκοφαντίες. Δεν διστάζει να πει ακόμη και σε μας τους ίδιους (εμμέσως πλην σαφώς) ότι είμαστε ψωραλέοι, ζητιάνοι, βρωμιάρηδες, χωρίς στον ήλιο μοίρα. Ακόμη, φροντίζει να πετάει συνεχώς φυτιλιές, προσπαθώντας να μας κάνει να τσακωθούμε με τους πάντες: Με τον Φώτη που "οι γάτες του λερώνουν τα παρτέρια σας και βρωμάνε σα βόθρος"· με την Πηνελόπη "που δεν δίνει του αγγέλου της νερό" και που λέει πως "ο κουμπάρος ήταν πρακτικός καπετάνιος, χωρίς δίπλωμα"· με την πρώην γυναίκα του Γιάννη "που ήλθε και φώλιασε εδώ μέσα"· με τη τωρινή γκόμενα του Γιάννη που επίσης “ήλθε και φώλιασε εδώ μέσα", κλπ.

Μαύροι μάγοι: Γείτονες και φίλοι που, αφού πρώτα εκτελούν ευσυνείδητα καθήκοντα στενής παρακολούθησης και συκοφάντησης του στόχου, κάποτε αποφασίζουν ότι το θύμα πρέπει να καταστραφεί. Δηλώνουν πρόθυμοι να χρησιμοποιήσουν μαύρη μαγεία γι' αυτό το σκοπό και κάνουν ό,τι χρειάζεται, σύμφωνα πάντα με τις οδηγίες των κυκλωμάτων.

Ουσιαστικά δεν πρόκειται για μαγεία, επειδή δεν υπάρχει μαγεία. Τα "μάγια" είναι μονάχα ένα είδος σκηνοθεσίας που ρίχνει στάχτη στα μάτια τόσο των θυμάτων όσο και των θυτών. Υποτίθεται, ας πούμε, ότι κάποια συγκεκριμένα υλικά που θάβονται στον κήπο του στόχου θα του φέρουν συμφορά· όμως, τη συμφορά τη φέρνει η συντονισμένη εχθρική δράση των κυκλωμάτων και όχι τα θαμμένα υλικά, τα "πειραγμένα" τρόφιμα, τα "μελετημένα" ρούχα, και δεν ξέρω τι άλλο.

Στη δική μας περίπτωση, ως "μαύρες μάγισσες" έχω σταμπάρει την Πηνελόπη, την Λεμονιά, ίσως τη Θεώνη, ενώ δεν αποκλείω και την Ερμιόνη. Γενικότερα, δεν εμπιστεύομαι καθόλου όλες αυτές τις κυρίες που μπαινοβγαίνουν στο σπίτι μας τα τελευταία πενήντα χρόνια: Δεν το βρίσκω πια τόσο φυσικό, να βρίσκεται συνεχώς κάποια από αυτές στο σπίτι μας, η μία να φεύγει η άλλη να 'ρχεται. Σε άλλα σπίτια δεν γίνονται αυτά ούτε κατά διάνοια...

Πράκτορες ηχητικού πολέμου: Μαζεύονται γύρω από το σπίτι του στόχου και φροντίζουν να μην αφήνουν το θύμα να ησυχάσει ούτε στιγμή, προκαλώντας διαρκή, αφύσικη ηχορύπανση σε καθημερινή βάση. Για παράδειγμα, οι Μαρκάκηδες βάζουν μουσικές στο διαπασών όλη μέρα, εδώ και δεκαπέντε χρόνια τουλάχιστον, ενώ τώρα φέρνουν και διαόλους (υστερικά κωλόσκυλα) στο σπίτι.

Πράκτορες οικονομικού πολέμου: Με συστηματικές αλλά συγκαλυμένες ενέργειες, ωθούν το θύμα σταδιακά στην απόλυτη ένδεια. Εν προκειμένω, οι Μαρκάκηδες προκαλούν μεθοδική οικονομική αφαίμαξη από μένα και τους γονείς μου εδώ και δεκαετίες, με το πρόσχημα ότι “είμαστε οικογένεια”. Εξαιτίας τους οι γονείς μου πτώχευσαν κι εγώ παραλίγο να μείνω στον

άσσο. Χώρια τα υπόλοιπα προβλήματα που δημιουργούν συνεχώς...

Κομπάρσοι: Οι υπόλοιποι γείτονες συμπληρώνουν το θέατρο του παράλογου που συντελείται κάθε στιγμή γύρω από το στοχευμένο άτομο. Για παράδειγμα, κάποιοι βάζουν μουσικές ή τηλεοράσεις στο διαπασών, ή φωνάζουν συνεχώς στα μπαλκόνια τους σα να αγορεύουν, μέρα και νύχτα, επί χρόνια ολόκληρα. Άλλοι αγοράζουν βλαμμένα σκυλιά με στεντόριο, υστερικό, ακατάσχετο γαύγισμα.

Γύρω από το δικό μας σπίτι έχουν μαζευτεί πλέον δεκάδες σκυλάραπες και το γαύγισμά τους αντηχεί διαπεραστικό κι εκνευριστικό όλη μέρα· επιπλέον, τα λασπόνερα από τα βρωμόσκυλα έρχονται και λιμνάζουν ακριβώς έξω από την εξώπορτά μας! Γενικότερα, η ένταση που παρατηρείται γύρω από το σπίτι μας εδώ και δεκαετίες, είναι φαινόμενο πρωτοφανές σε όλη την Αθήνα...

Κρίσιμα ερωτήματα

1ον) Άραγε, όλοι αυτοί παίζουν το ρόλο τους συνειδητά ή ασυνείδητα;

Κρίνοντας από την όλη συμπεριφορά τους, είναι μάλλον συνειδητοί σε ό,τι κάνουν. Ξέρουν τι συμβαίνει, μας αναγνωρίζουν ως φυλακισμένους και φροντίζουν να μας φέρονται ανάλογα κάθε στιγμή: Μας παρακολουθούν αδιάλλειπτα σαμποτάροντας μεθοδικά κάθε μας κίνηση, και μας επιβάλλουν τις προκαθορισμένες "τιμωρίες".

2ον) Να είναι έτσι διαμορφωμένες όλες οι γειτονιές του κόσμου;

Δεν μπορώ να είμαι σίγουρη, πιστεύω όμως πως ναι. Δεν αντιμετωπίζουν όλοι οι “έγκλειστοι” τις ίδιες ποινές, είναι όμως όλοι τους μοναχικά και αποτυχημένα

άτομα. Γενικά, γύρω από μια “κακότυχη” οικογένεια μαζεύονται πλήθος δεσμοφυλάκων.

3ον) Γιατί μου είναι αδύνατο να επικοινωνήσω με άλλα άτομα/στόχους;

Λογικά, εμείς οι "φυλακισμένοι" θα 'πρεπε να είμαστε όλοι μαζί μια μεγάλη, ενωμένη παρέα. Ωστόσο, με ορισμένους λέω μονάχα ένα ξερό "γειά" -εδώ και δεκαετίες! Πιθανότατα αυτό οφείλεται σε κάποιο μηχανισμό απομόνωσης της φυλακής. Ίσως, όμως, να είμαστε πιο ασφαλείς έτσι: Η ένωση δεν κάνει πάντα τη δύναμη· καμιά φορά κάνει έναν μεγαλύτερο στόχο.

4ον) Πώς ξεχωρίζει ένας "φυλακισμένος"; Συνήθως αδυνατεί να συνάψει ερωτικές σχέσεις· δεν έχει μόνιμο επάγγελμα· βρίσκεται πάντα στα όρια της ένδειας· το σπίτι του είναι φτωχικό, στην αυλή του μαζεύονται παλιατσαρίες· οι λιγοστοί φίλοι του είναι προβληματικοί, δυσάρεστοι, διφορούμενοι.

Ειδικές λεπτομέρειες

Οι πιο σημαντικοί “δεσμοφύλακες” κατοικούν στο ίδιο κομμάτι του δρόμου με τον στόχο -αυτό ακριβώς συμβαίνει στη δική μας περίπτωση! Όσοι μένουν πέρα από τα σταυροδρόμια συνήθως δεν είναι τόσο ενοχλητικοί, ούτε τόσο επικίνδυνοι. Οι γυναίκες αναλαμβάνουν συνήθως ρόλους παρακολούθησης, συκοφάντησης και μαύρης μαγείας. Οι άνδρες αναλαμβάνουν κυρίως τον οικονομικό και ηχητικό πόλεμο. Οι χειρότεροι δεσμοφύλακες μένουν κοντά στα θύματα και παριστάνουν μονίμως τον καλό φίλο, τον ευεργέτη.

Να γιατί είναι πάντα πολύ δύσκολο -ουσιαστικά αδύνατο- για έναν "φυλακισμένο" να αλλάξει τόπο κατοικίας. Ακόμα κι αν το καταφέρει, οι αφύσικες αντιξοότητες που θα συναντήσει στο νέο του

περιβάλλον θα τον κάνουν να επιστρέψει πίσω άρον-άρον! Οι "έγκλειστοι" δεν γίνονται πουθενά αλλού δεκτοί· όπου κι αν βρεθούν αντιμετωπίζουν λυσσαλέο πόλεμο και αφύσικα προβλήματα, έτσι ώστε να επιστρέφουν πάντα πίσω στο λεγόμενο οικογενειακό περιβάλλον.

Η φυλακή της Γης είναι έτσι φτιαγμένη ώστε οι "έγκλειστοι" να μη μπορούν να σταθούν πουθενά για πολύ, έξω από το "κελί" τους: Στους χώρους εργασίας αντιμετωπίζουν ασίγαστο mobbing· στις κάθε είδους ομάδες, παρέες ή λέσχες αντιμετωπίζονται ως ανεπιθύμητοι παρίες, μέχρι που τελικά αποβάλλονται· έξω από το σπίτι/κελί τους νιώθουν πάντα ανεπιθύμητοι ή απειλούμενοι. Να γιατί όπου κι αν έχω βρεθεί εγώ εκτός γειτονιάς, μου φέρονται σα να είμαι λεπρή, σκουπίδι, εγκληματίας και δεν ξέρω τι άλλο...

Ο μόνος εφικτός ***τρόπος δράσης*** για έναν "έγκλειστο" είναι να μη μένει για πολύ στο σπίτι και στη γειτονιά του, αλλά ούτε και να τα εγκαταλείπει τελείως. Να αποφεύγει το πολύ συναγέλασμα με τους "δεσμοφύλακες", κι όποτε αναγκάζεται να συζητά μαζί τους να μη τους αποκαλύπτει τίποτα σημαντικό για τον ίδιο, για τα σχέδιά του ή για τις όποιες επιτυχίες του. Όσο πιο χαμηλά νομίζουν οι άλλοι ότι βρίσκεται ο στόχος, τόσο πιο ασφαλής είναι...

?! Ο προδιαλογισμός αυτός έγινε καταμεσής στη νύχτα. Ύστερα αποκοιμήθηκα και ξυπνώντας μου ήλθε η οπτική υπνοπομπική παραίσθηση “Το σπίτι της κόλασης” με μεγάλα κόκκινα γράμματα...

Προστριβές

Τρίτη, 27 Οκτωβρίου 2015

Προχθές η αδελφή μου ανακοίνωσε στον Θάνο ότι η ίδια δεν μπορεί πια να ξεσκατίζει και να βολτάρει τον Μαξ, οπότε να κοιτάξουν να δώσουν το σκυλί. Ο ανηψιός μου συνέναισε με βαριά καρδιά κι έκτοτε αναζητούμε εναγωνίως κάποιον που να είναι πρόθυμος να φορτωθεί το ζώο.

Σήμερα το πρωί εμφανίστηκε ο Θάνος μαζί με όλα τα ρούχα και τα συμπράγκαλά του που τα 'φερε από το σπίτι της Χριστίνας επειδή τσακώθηκαν, λέει. Μέχρι το μεσημέρι καταφθάνει η Χριστίνα, όλα μέλι-γάλα με τον Θανάση, τα ξαναφτιάχνουν εν ριπή οφθαλμού, και ο μάγκας δηλώνει ότι στο εξής θα έρχεται τρεις φορές τη βδομάδα να σκατοσφουγγίζει τον Μαξ και να τον πηγαίνει βόλτα. Αυτό, βέβαια, σημαίνει ότι το σκυλί θα μείνει οριστικά εδώ, τέρμα η αναζήτηση νέου κορόιδου.

Προφανώς, το ανωτέρω σκηνικό στήθηκε για να παραμείνει ο σκύλος στο σπίτι και να μας τρελαίνει με τα στεντόρια γαβγίσματά του γύρω στις έξι ώρες κάθε απόγευμα -όταν δεν συνεχίζει το ρεσιτάλ όλη νύχτα...

Παρασκευή, 6 Νοεμβρίου 2015

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο σπίτι, περπατώ από το χωλ στην κουζίνα διασχίζοντας το οφίς, όμως οι χώροι είναι σκοτεινοί και γεμάτοι μυρμήγκια που καλύπτουν και μαυρίζουν όλους τους τοίχους. Ξυπνώ ανήσυχη και συλλογίζομαι το όνειρο, το οποίο έχω ξαναδεί δυο-τρεις φορές μέσα στον τελευταίο

χρόνο. *Ερμηνεία: Το σπίτι μας δέχεται πολύ αρνητικές ενέργειες, μάλλον από μαύρη μαγεία. Ακόμη: πιθανότατα, η δουλειά που θα πάω να κάνω σήμερα στον ΕΟΠΥΥ Καλλιθέας δεν θα ευοδωθεί*...۩

Το πρωί πηγαίνω στον ΕΟΠΥΥ Καλλιθέας για να κανονίσω την είσπραξη των δύο τελευταίων δόσεων από τον συμπυκνωτή οξυγόνου του πατέρα μου (180 ευρώ). Όμως, με πληροφορούν ότι τα χρήματα αυτά δεν μπορούν να μπουν στον παλιό λογαριασμό του επειδή η τράπεζα τον έχει κλείσει προκειμένου ν' ανοίξει νέο λογαριασμό στη μητέρα μου, η οποία στο εξής φέρεται ως αποκλειστικός δικαιούχος της σύνταξης. Το μόνο που μπορεί να γίνει, είναι να λάβουμε αυτό το ποσό ως κληρονομιά...

Τέλος πάντων, τελικά αποφασίζουμε να μην κυνηγήσουμε αυτά τα λεφτά επειδή η διαδικασία που απαιτείται ένα φοβερά πολύπλοκη, χρονοβόρα και πολυέξοδη: Πρέπει να βγάλω διάφορα χαρτιά για αποποίηση ή μη αποποίηση κληρονομιάς στο Πρωτοδικείο, πράγμα που μπορεί να οδηγήσει σε αναπάντεχα κληρονομικά μπλεξίματα, ταλαιπωρίες για τη γριά και ανάπηρη μητέρα μου η οποία δεν μπορεί να τρέχει στους Αμπελοκήπους, συν κανένα 50άρι έξοδα για χαρτόσημα, εισιτήρια, ταξί και δεν ξέρω τι άλλο μπορεί να χρειαστεί. "Τι είχαμε, τι χάσαμε", λέει η αδελφή μου και συμφωνεί να παρατήσουμε το θέμα...

Δευτέρα, 9 Νοεμβρίου 2015

☺ Παίρνοντας τον Αντώνη από το σχολείο σήμερα το απόγευμα, ακούω ένα κοριτσάκι να τον χαιρετάει επίμονα, όλο συμπάθεια.

"Γιατί σε χαιρετάει αυτή, Τώνη; Είναι συμμαθήτριά σου;" τον ρωτώ.

“Όχι, αυτή πάει στην πρώτη τάξη. Όμως, με συμπαθεί επειδή εγώ προστατεύω όλα τα παιδιά της πρώτης τάξης από τα κακά παιδιά που πάνε και πειράζουν τα μικρά!”
“Δηλαδή, τι κάνεις; Πώς τα προστατεύεις;”
“Πάω στα παλιόπαιδα και τους λέω ότι θα τα πλακώσω στο ξύλο!”
“Κι εκείνοι τι κάνουν; Δεν σε δέρνουν;”
“Όχι, το βάζουν στα πόδια!”
“Σοβαρά; Μα εσύ είσαι ένας σούπερ ήρωας! Αν όμως το κακό παιδί είναι μεγάλο, της 5ης ή της 6ης τάξης ας πούμε, τότε τι γίνεται;”
“Έχω φίλους στην 6η τάξη, που με βοηθάνε!”
“Άρα είσαι ένας σούπερ ήρωας με σωστές διασυνδέσεις! Μπράβο!”
“Κι έχω πει στο μπαμπά ότι δεν χρειάζεται να έρχεται να με παίρνει κανείς από το σχολείο, μπορώ να έρχομαι μαζί με τους φίλους μου που είναι μεγάλοι και πάνε στην 6η τάξη, αλλά εκείνος μου λέει όχι!”
“Καλά σου λέει ο μπαμπάς!”

Αργότερα, στο σπίτι, διηγούμαι τα καθέκαστα στον πατέρα του ο οποίος, αφού ακούει όλο καμάρι, ρωτάει τον μικρό: “Ελπίζω να μη λες ψέματα, έτσι;”
Ο Τώνης χαμογελά ντροπαλά και χαμηλώνει το βλέμμα.
“Δεν θέλω να λες ψέματα, δεν είναι ωραίο” του κάνει αυστηρά ο Γιάννης.
Πάντως, εγώ πιστεύω πως κάτι θα 'ναι αλήθεια απ' όσα μου είπε ο σπόρος...

Κατά τ' άλλα, φέτος ο Αντώνης είναι πιο θετικός απέναντί μου: Δεν με βρίζει όποτε τον πηγαινοφέρνω στο σχολείο, αντίθετα δείχνει χαρούμενος. Καμιά φορά τραγουδάει κιόλας. Πρέπει να είναι το μοναδικό παιδί σε όλη την Ελλάδα, που πηγαίνει στο σχολείο τραγουδώντας! Άλλωστε, κάνουμε τόσα άλλα πράγματα μαζί:

Παίζουμε μονόπολι, ποδόσφαιρο, ρακέτες, τρώμε μαζί, τον βοηθάω και στη μελέτη. Έχει γίνει ένα πολύ καλό κι ευγενικό παιδί.
“Όταν μεγαλώσεις, να γίνεις γιατρός για να με γιατρεύεις που θα είμαι πολύ γριά και άρρωστη”, του λέει σε μια στιγμή η μητέρα μου.
“Θα γίνω ποδοσφαιριστής, θα έχω πολλά λεφτά και θα φέρνω τους καλύτερους γιατρούς για να σε κάνουν καλά!” της απαντά ο Τώνης.

Κατά τ' άλλα: Αυτές τις μέρες (δεδομένου ότι έχουμε λάβει επιτέλους τη σύνταξη αναδρομικά) η αδελφή μου έχει ξοδέψει γύρω στα 450 ευρώ για να αγοράσει καινούργια έπιπλα για το δωμάτιο του Αντώνη. Ο Γιάννης προτίθεται να το βάψει κι εγώ θα του χαρίσω ένα ωραιότατο χαλί, σχετικά καινούργιο και φρεσκοπλυμένο.
“Ένα τόσο καλό παιδί να μην έχει δικό του δωμάτιο... Ακόμη και τα πιο φτωχά παιδιά σήμερα έχουν το δωμάτιό τους!” λέει η Αλίκη, πολύ σωστά.

Ελπίζω μονάχα το νέο δωμάτιο του παιδιού να μην καταντήσει αποθήκη, όπως το νηπιακό του δωμάτιο: ήταν ωραίο, με μοντέρνα πολύχρωμα έπιπλα, ωστόσο οι καλοί του γονείς γρήγορα το μετέτρεψαν σε αποθήκη, όπου δεν χωρούσε να περάσει ούτε μύγα από τις παλιατσαρίες που στοίβαζαν εκεί μέσα...

Παρασκευή, 13 Νοεμβρίου 2015

Σήμερα ολοκληρώθηκε το δωμάτιο του Τώνη· αφού το έβαψε ο Γιάννης, τοποθετήσαμε μέσα τα καινούργια του έπιπλα: ένα μοντέρνο κρεβάτι με θαλασσιά βάση, ένα λευκό γραφείο/βιβλιοθήκη, μια παλιά καρέκλα που έβαψε η αδελφή μου με χαρούμενα χρώματα, ένα δικό μου ασπρογάλαζο χαλί, ωραία

τρισδιάστατα αυτοκόλλητα στη ντουλάπα, χαριτωμένα μαξιλαράκια, μοντέρνες λευκές κουρτίνες μπροστά στο παράθυρο.

... Μέχρι που η Αλίκη άνοιξε το παράθυρο του δωματίου και της ήλθε μια φοβερή μπόχα στη μούρη! Ο λόγος: η Φλόσυ, το νέο κουτάβι που πρόσφατα απέκτησε ο Γιάννης (όλα τα 'χαμε, αυτό μας έλειπε), συνηθίζει να κάνει τις ανάγκες της στο πίσω μπαλκόνι· όμως, κανένας δεν καθαρίζει και ως αποτέλεσμα το σκατό έχει φθάσει το μισό μέτρο! Είδε κι έπαθε η αδελφή μου να καθαρίσει το μπαλκόνι από τις σκυλοκουράδες!

Τέλος πάντων, κάποια στιγμή τελείωσε κι αυτό, οπότε όλα ήταν έτοιμα και λαμπερά. Το απόγευμα περιμέναμε να έλθει ο Γιάννης από τη δουλειά για να καμαρώσει κι αυτός το ωραίο δωμάτιο του γιού του, όμως εκείνος μας πήρε τηλέφωνο κατά τις έξι και αλαφιασμένος μας ρωτούσε αν υπάρχει καμιά τράπεζα ανοιχτή τέτοια ώρα! “Τι συμβαίνει, Γιάννη;” τον ρωτήσαμε εμείς ανήσυχοι. “Τίποτα, τίποτα”, απαντούσε εκείνος βιαστικά.

Εντέλει, όπως μάθαμε αργά το βράδι, ο κύριος μόλις απολύθηκε από τη δουλειά του! Τελευταία στιγμή, αφού είχε τελειώσει τη βάρδια, του ανακοίνωσαν ότι καταργήθηκε η θέση του χειμερινού ναυαγοσώστη! Ο νεαρός ρωτούσε για την τράπεζα επειδή φοβήθηκε μήπως η τράπεζα του παρακατήσει τα 4400 ευρώ της αποζημίωσης, καθότι τους τα χρωστάει σε δάνεια.

Όλοι απορήσαμε με τη συγκυρία: Σήμερα ειδικά, που είμασταν όλοι χαρούμενοι για το καινούργιο, πανέμορφο δωμάτιο του παιδιού, βρήκε να απολυθεί ο Γιάννης; “Μην τυχόν και χαρούμε με κάτι εδώ μέσα”, παραπονέθηκε η μητέρα μου.

Λεπτομέρεια: Προχθές βρήκα έξω από την πόρτα μας ένα μεγάλο φρέσκο κρεμμύδι με μια περίεργη μακρόστενη τρύπα επάνω: Το κοίταξα προσεκτικά και είδα πως ήταν ξεκάθαρα μαχαιρωμένο μέχρι μέσα. Χωρίς να το σκεφτώ περισσότερο, το πέταξα αμέσως στα σκουπίδια...

Σάββατο, 14 Νοεμβρίου 2015

Όπως πληροφορήθηκε η αδελφή μου μετά από δικό της τηλεφώνημα στο ξενοδοχείο "Blue Rose", ο Γιάννης ήταν ένας από τους πέντε που απολύθηκαν επειδή η θέση τους καταργήθηκε. Ήταν, όμως, ο μόνος που δεν είχε ειδοποιηθεί πρωτύτερα και ο μόνος που δεν του πρότειναν μια άλλη θέση. Δεν σκοπεύουν να τον έχουν ούτε εποχιακό για το καλοκαίρι: εφόσον τον αποζημίωσαν, τον έχουν διώξει δια παντός.

Οι λόγοι της απόλυσης: Η εταιρεία δεν ήταν ευχαριστημένη μαζί του, η αξιολόγησή του ήταν D (η χαμηλότερη δυνατή), ενώ συχνά έλειπε από του δουλειά του για μέρες χωρίς σοβαρή δικαιολογία. Πέρυσι, μάλιστα, τους κρέμασε δυο ολόκληρους μήνες μέσα στο καλοκαίρι επειδή ο κύριος μεγαλοπιανόταν κι επιδιδόταν σε ύποπτες -αλλά μάλλον επιζήμιες- δοσοληψίες από το πρωί ως το βράδι! *Τότε είχε γλυτώσει στο τσακ την απόλυση. Γιατί όχι και τώρα;*

“Ξέρεις από τι δουλειά έφυγε; Άσυλο ήταν εκεί μέσα, δεν υπάρχουν πουθενά τέτοιες δουλειές”, μου εξηγεί η Αλίκη. “Έπαιρνε 800 ευρώ το μήνα, χωρίς καμία καθυστέρηση ποτέ, συν τα ένσημά του, εύκολη δουλειά, κανένας δεν του κόλλαγε. Ας πάει τώρα αλλού, να μη τον πληρώνουν, να του τρώνε τα ένσημα και να τον βρίζουν όλη μέρα!”

Δευτέρα, 16 Νοεμβρίου 2015

Όσο για τον πρωταθλητή μας τον Θανάση, με πολλή σοβαρότητα και βαρύγδουπο ύφος δηλώνει ότι τώρα σηκώνει απίθανα κιλά στο body building, όπως πιέσεις πάγκου με 720 κιλά στα πόδια!

“Ξέρετε γιατί τα καταφέρνω εγώ;” μας κάνει αναψοκοκκινισμένος.

“Γυμνάζεσαι σκληρά, παίρνεις και διάφορες ουσίες...” απαντά η μαμά.

“Συμπληρώματα διατροφής και αναβολικά παίρνουν κι άλλοι, όμως δεν σηκώνουν ούτε το ένα τέταρτο απ' όσα σηκώνω εγώ” αντιλέγει, καμαρώνοντας σαν γύφτικο σκεπάρνι. “Για την ακρίβεια, εγώ τώρα παίρνω μονάχα τεστοστερόνη, ενώ οι άλλοι παίρνουν τέσσερις ή πέντε άλλες ουσίες! Εκείνοι, όμως, κάθε Σάββατο βγαίνουν, ξενυχτάνε και πίνουν, ενώ εγώ έχω τέσσερα χρόνια να βάλω αλκοόλ στο στόμα μου!”

“Και πάλι, αυτά τα κιλά δεν δικαιολογούνται με τίποτα”, του κάνω – για να μην του πω ότι είναι αφύσικο να σηκώνει ένας άνθρωπος τέτοια βάρη.

“Επιπλέον, εγώ πριν πάω στο γυμναστήριο οραματίζομαι πρώτα ό,τι είναι να κάνω. Επίσης, φροντίζω να αποδίδω πάντα στο 100% των δυνατοτήτων μου, συγκεντρώνομαι σε ό,τι κάνω, δεν μετακινώ απλώς τα σίδερα όπως κάνουν οι άλλοι!”

“Δηλαδή, σηκώνεις τα κιλά με ψυχοκίνηση!” του λέω μεταξύ αστείου και σοβαρού.

Ο Θανάσης μισογνέφει καταφατικά και συνεχίζει: “Θέλω να πάω να δω και τον αθλητικό ψυχολόγο της σχολής, όμως αυτός με αποφεύγει...”

“Και πώς θα σε βοηθήσει αυτός;” απορώ.

“Θα με βοηθήσει να ξεπεράσω τα όρια των δυνάμεών μου!”

“Πώς δηλαδή;”
“Θα μου το υποβάλλει μέσω ύπνωσης (!) Ο ψυχολόγος θα με υπνωτίσει και θα μου υποβάλλει συγκεκριμένες εντολές, έτσι ώστε να καταφέρω να ξεπεράσω τα όριά μου και να γίνω ακόμα καλύτερος!”

Σαφώς όλα τα ανωτέρω μπορεί να είναι παραμύθια, όμως έχω την αίσθηση ότι τουλάχιστον ένα μέρος από αυτά αληθεύει. Ακόμη και τα μισά κιλά να σηκώνει ο ανηψιός απ' όσα λέει, πάλι αφύσικο είναι. Δεν αποκλείεται να παίζει και καμιά ύπνωση στη μέση, ή κάποια άλλη "εξωτική" μέθοδος επίτευξης υπεράνθρωπων επιδόσεων. Υποψιάζομαι πως ο Master Nassos ανακατεύεται σε πολύ χοντρά κόλπα – μα εφόσον δεν έχω περισσότερα στοιχεία, δεν μπορώ να προχωρήσω σε υποθέσεις...

* * * *

Παρασκευή, 20 Νοεμβρίου 2015

Όπως κάθε πρωί, έτσι και σήμερα η θεία Ερμιόνη είναι εδώ και κουβεντιάζουμε για τα αγαπημένα της θέματα: Πόσο παράξενος και ανυπόφορος είναι ο σύζυγός της ο Αλέκος, που αυτή θυσιάστηκε για να τον πάρει, αυτή που κάποτε την ήθελαν σαν τρελοί όλοι οι γαμπροί της Αθήνας μα αυτή στραβώθηκε και πήρε τον Αλέκο, κλπ, κλπ.

Από την άλλη, ακόμα μια φορά κομπάζει ότι ο γιος της ο Γρηγόρης εργάζεται σαν σούπερ διευθυντής (δεν έχω καταλάβει τι ακριβώς κάνει, δικό του γραφείο δεν έχει, όλο στο τηλέφωνο μιλάει και πάει ένα-δυο ταξίδια την εβδομάδα) και βγάζει 4000 ευρώ το μήνα, τα οποία ο εργοδότης του δίνει στο χέρι, χώρια τα πριμ και τα δώρα, και που του έχει υπογράψει συμβόλαιο για πέντε χρόνια και δεν μπορεί να τον κουνήσει κανένας

από εκεί για κανέναν λόγο.

Μας τα πρήζει επίσης σχετικά με το πόσο μεγαλοφυής είναι ο 14χρονος εγγονός της, που πάντα παίρνει 20άρια σε όλα τα μαθήματα, ενώ διαπρέπει στα σπορ και προορίζεται για Ολυμπιονίκης. Υπάρχει και μια 12χρονη εγγονή για την οποία έχουν άλλες ανησυχίες: μήπως δεν ψηλώσει αρκετά, μήπως παχύνει, μήπως πάθει θυρεοειδή όπως η μάνα της, μήπως τα δόντια της δεν είναι απόλυτα ίσια – μήπως δεν είναι τέλειο κομμάτι κρέας για τον γαμπρό μεθαύριο...

Παράλληλα, η θεία δεν παραλείπει να μας πετάει σπόντες του τύπου "Εγώ δεν έχω δανειστεί ποτέ λεφτά, πα-πα-πα!" (μόλις της ξεπληρώσαμε τα 300 ευρώ που μας είχε δανείσει το καλοκαίρι) ... "Ο άνδρας μου φοβάται μήπως δεν υπάρχουν λεφτά για την κηδεία του μεθαύριο" (παρά την παχυλή στρατιωτική του σύνταξη και τις σεβαστές καταθέσεις του στην τράπεζα) ... "Όπως ένας που πέθανε πρόσφατα και τα παιδιά του δεν είχαν λεφτά να τον θάψουν" (ξεκάθαρη σπόντα για μας) ... "Μα και η κηδεία του κουμπάρου μια χαρά ήταν, όλα όπως έπρεπε. Κανείς δεν πάει άθαφτος!"

Σε μια στιγμή, η θεία Ερμιόνη παίρνει το σύνηθες γλυκερό της ύφος και λέει: "Βλέπω και μερικές ψυλομύτες εδώ στη γειτονιά, την κόρη του πιλότου ας πούμε, τα παιδιά του κυρ Τάσου και τα παιδιά του Γκίκα, που παρά τα πλούτη τους και την υψηλή τους θέση δεν έχουν κάνει τίποτα στη ζωή τους, ούτε οικογένεια, ούτε παιδιά, τίποτα! Ενώ άλλοι, που ξεκίνησαν φτωχοί, τώρα έχουν καλοπαντρευτεί, έχουν καλές δουλειές και βγάζουν ένα σωρό λεφτά! Γι' αυτό, λέω, τι σημασία έχουν τα πλούτη, η μόρφωση και η κοινωνική θέση, όταν κάποιος δεν έχει μυαλό;"

"Όπως εγώ, δηλαδή, που είμαι κόρη καπετάνιου αλλά

δεν έχω πια μόνιμη δουλειά, ούτε έχω παντρευτεί", της κάνω. Δεν άντεξα να κάνω άλλο το μαλάκα...
"Μα δεν εννοώ αυτό, άλλωστε εσύ μπορεί να μην έκανες οικογένεια, όμως έχεις ανήψια, οι γονείς σου έχουν εγγόνια και δισέγγονο..." πάει να τα μπαλώσει η θεία Ερμιόνη.
"Ναι αλλά εγώ δεν έχω τίποτα και όλοι με περιφρονούν γι' αυτό! Ξέρω τι λένε όλοι για μένα: Ιδού η κόρη του καπετάνιου, που μας το παίζει και μορφωμένη, έμεινε γεροντοκόρη, χωρίς παιδιά, χωρίς λεφτά, ενώ οι δικές μας κόρες, φτωχές και αγράμματες, τώρα είναι καλοπαντρεμένες, πλούσιες κι ευυπόληπτες!"
"Δεν έχω ακούσει κανέναν να λέει έτσι..."
"Δεν το λένε ξεκάθαρα αλλά το καταλαβαίνω ότι έτσι λένε! Μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία καλύτερα να είσαι κατά συρροήν δολοφόνος παρά γεροντοκόρη!"
"Μα εσείς δεν είστε όπως η οικογένεια του Τάσου που και τα δυο του παιδιά έμειναν ανύπαντρα! Εσύ έχεις οικογένεια, δεν είναι το ίδιο" επιμένει η θεία.
"Όταν βλέπεις σε μια οικογένεια να μένουν όλα τα παιδιά ανύπαντρα ή όλα τους να πηγαίνουν από το κακό στο χειρότερο, εκεί μέσα έχει πέσει χοντρή μαύρη μαγεία!" παίρνω φόρα και λέω. Το μετανιώνω αμέσως αλλά είναι πολύ αργά...

Στο σημείο αυτό, η θεία χαμογελά πονηρά και λέει: "Όπως η κυρά Κούλα, που χειρότερη γυναίκα από αυτήν δεν υπάρχει, βρίσκει συνέχεια στην αυλή της δεμένα μάγια! Οι κόρες της παντρεύτηκαν μεν, όμως και οι δυο γαμπροί της είναι βαριά άρρωστοι, ενώ οι συμφορές τους βρίσκουν η μία μετά την άλλη! Έχει πάθει τα μύρια κακά αυτή η γυναίκα, όμως μυαλό δεν βάζει!"

“Κάνει μάγια αυτή;” ρωτώ -δεν έχω καταλάβει το σκεπτικό της θείας.
“Όχι, αυτή τα βρίσκει! Άλλοι της κάνουν τα μάγια επειδή αυτή είναι η πιο κακή γυναίκα που υπάρχει! Γι' αυτό και παθαίνει ό,τι παθαίνει!”
Σα να μη μας τα λες καθόλου καλά, θείτσα...
“Τα πράγματα δεν είναι καθόλου έτσι”, απαντώ ψύχραιμα. “Τα μάγια δεν επηρεάζουν τους κακούς ανθρώπους επειδή οι δαίμονες δεν πειράζουν τους δαίμονες. Το κακό δεν βλάπτει το κακό. Υπάρχουν άνθρωποι που δεν τους πιάνει τίποτα, ούτε κατάρες, ούτε μαγεία, επειδή ακριβώς είναι σατανικοί και ο σατανάς δεν βλάπτει τους σατανάδες!”

Κάπου εδώ η θεία το βουλώνει, συμφωνώντας μάλλον απρόθυμα. Πάντως, άλλη φορά θα έχω το νου μου να μην ξαναμπώ σε τέτοιες συζητήσεις: Ποτέ δεν ξέρεις αυτά που λες σε τίνος αυτιά καταλήγουν τελικά. Στο εξής, όταν η κουβέντα παίρνει μια τροπή που δεν μου αρέσει, απλά θα σηκώνομαι και θα αποχωρώ αξιοπρεπώς...

Εικόνες του Matrix: ***α)*** Μέσα στο Νοέμβρη έγιναν πολλαπλά τρομοκρατικά χτυπήματα στο Παρίσι από Τζιχαντιστές, οι οποίοι δεν δίστασαν να χτυπήσουν ακόμη και καφετέριες! Το έκαναν επειδή η Γαλλία βομβάρδισε τη Συρία, λένε. Σύνολο εκατοντάδες νεκροί, τρόμος παντού, οι Γάλλοι φοβούνται να βγουν από τα σπίτια τους. Έχουν κλείσει τα σχολεία, οι δημόσιες υπηρεσίες, τα μαγαζιά, δεν ξέρω για πόσες μέρες! Παρόμοια φαινόμενα έλαβαν χώρα και στο Βέλγιο, ενώ όλη η Ευρώπη δέχεται απειλές. Τέτοιο κλίμα φόβου δεν είχε δημιουργηθεί ούτε τότε με την κατάρρευση των δίδυμων πύργων στην Αμερική. Στο

μεταξύ, η Αμερική απειλεί ότι θα ανακατευτεί παντού για να εξολοθρεύσει τους τρομοκράτες.

β) Πρόσφατα η Τουρκία κατέρριψε ένα ρωσικό αεροπλάνο επειδή μπήκε στον εναέριο χώρο της. “Κάναμε το σωστό”, λένε οι Τούρκοι. Δηλαδή, ποτέ πριν στα χρονικά δεν είχε παραβιαστεί ο εναέριος χώρος τους; Και όταν εκείνοι παραβιάζουν τον ελληνικό εναέριο χώρο και τα μαχητικά τους φθάνουν μέχρι την Αττική, είναι καλά; Στο μεταξύ, γίνονται όλο και πιο προκλητικοί, εκφράζουν αξιώσεις για τα νησιά του Αιγαίου και ονειρεύονται να ξαναστήσουν τη μουσουλμανική αυτοκρατορία. Φυσικά, η Τουρκία παριστάνει τον κάργα με τις πλάτες της Αμερικής...

γ) Η Συρία βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση εδώ και δεκαετίες, χωρίς να έχει καταλάβει κανένας το γιατί. Πρόσφατα, όμως, δέχεται ακόμα πιο ανελέητους βομβαρδισμούς· ως αποτέλεσμα, εκατομμύρια νέοι πρόσφυγες έχουν εισβάλει σε όλη την Ευρώπη αλλά κυρίως στην σχεδόν χρεωκοπημένη Ελλάδα, και δεν ξέρουμε πια τι να τους κάνουμε.

δ) Τελικά, μας ψεκάζουν και το λένε ξεκάθαρα: Εξαιτίας της μυστηριώδους επανεμφάνισης της λύσσας (καμιά τριανταριά κρούσματα συνολικά, η μεγάλη πλειοψηφία σε αλεπούδες), αεροπλάνα θα μας ψεκάσουν με αντιλυσσικό εμβόλιο, λέει. *Πού ξανακούστηκε εμβόλιο εξ ουρανού;* Το πιο περίεργο είναι ότι αν αυτή η ουσία ακουμπήσει κάποιον, αυτός αμέσως κολλάει λύσσα, οπότε πρέπει να προσέχουμε, ξανά λέει. Προφανώς, περισσότερο κινδυνεύουμε από το εμβόλιο παρά από τις λυσσασμένες αλεπούδες.

... Ακόμη μια φορά, κάτι απροσδιόριστο αλλά πολύ χοντρό παίζεται σε βάρος των λαών. Δεν αποκλείεται όλα τα παραπάνω να αποτελούν προοίμιο του 3ου

Παγκοσμίου Πολέμου. Πιθανότατα, όμως, όλα αυτά σκηνοθετούνται ώστε ο κόσμος να τρομάξει και να δεχθεί αδιαμαρτύρητα το τσιπάκι στο χέρι (μάλλον από το 2018) και τη στενή παρακολούθηση της ζωής τους από κάμερες, δορυφόρους και υπερυπολογιστές...

Διαφημιστικά μηνύματα: Μια εκθαμβωτική ξανθιά περπατά κουνάμενη σινάμενη μέσα σ' ένα φημισμένο ιταλικό μουσείο γεμάτο εντυπωσιακά έργα τέχνης, ενώ μια υποβλητική ανδρική φωνή εξ ουρανού αναγγέλλει (περίπου) τα εξής: “Ο παλιός κόσμος ήταν όμορφος αλλά ανήκει στο παρελθόν. Δεν μπορούμε να μείνουμε πίσω, πρέπει να προχωρήσουμε μπροστά”. Τότε, ανοίγει στην οροφή ένα μεγάλο άνοιγμα, απ' όπου πέφτει ένα μεταξωτό ύφασμα. Η πανέμορφη (μα σαφώς ερπετοειδής) γυναικάρα το γραπώνει αποφασιστικά και αρχίζει να σκαρφαλώνει προς τον ουρανό, ενώ η υποβλητική φωνή συνεχίζει: “Η μόνη διαφυγή είναι προς τα πάνω, σ' ένα άλλο σύμπαν!” Μόνο στο τέλος αποκαλύπτεται ότι όλο αυτό το ευφάνταστο σενάριο αποτελεί διαφήμιση για ένα καινούργιο άρωμα.

Το έχω παρατηρήσει και άλλες φορές: Μέσα από συγκεκριμένες διαφημίσεις δίνονται πολύ έντεχνα μηνύματα προς μυημένους: Στην ανωτέρω διαφήμιση, για παράδειγμα, δίνεται σχεδόν ξεκάθαρα η πληροφορία ότι οι ερπετοειδείς κύριοι της Γης προσπαθούν ή έχουν καταφέρει να ανοίξουν μια δίοδο προς ένα άλλο σύμπαν.

Μα κι εγώ πολύ συχνά έχω την αίσθηση ότι ο σημερινός κόσμος δεν έχει καμία σχέση με τον κόσμο πριν το 2000: Τα ωραία πράγματα που περιμέναμε κάποτε δεν ήλθαν ποτέ, ενώ άλλα -που κάποτε δεν φανταζόμασταν καν- τώρα αποτελούν την καθημερινή

πραγματικότητα. *Σίγουρα, δεν θα 'πρεπε να ασχολούμαι με Ξιφαράδες εγώ τώρα...* Δεν αποκλείεται, λοιπόν, να βρισκόμαστε ήδη σ' ένα άλλο σύμπαν, όπου οι ερπετοειδείς άρχουν απόλυτα ή οι Ανδρομέδιοι δεν έχουν φθάσει ακόμη...

Δευτέρα, 30 Νοεμβρίου 2015

☺ Το απόγευμα πηγαίνω και παίρνω τον Αντωνάκη από το σχολείο. Ο μικρός παραπονιέται ότι φέτος οι δάσκαλοι δεν αφήνουν τα παιδιά να παίζουν με μπάλες στο διάλειμμα για να μη χτυπάνε. Τουλάχιστον, έχει ήδη ξεκινήσει προπόνηση στην Ακαδημία Ποδοσφαίρου που πήγαινε και πέρσι.

“Σίγουρα δεν υπάρχει καλύτερος παίκτης από σένα εκεί”, του κάνω αστεία.

“Υπάρχουν, πολλοί μάλιστα!”

“Σοβαρά; Κακό αυτό!”

“Όχι, είναι καλό!”

“Μπα; Και γιατί;”

“Επειδή όταν υπάρχουν κι άλλοι παίκτες καλύτεροι από μένα, η ομάδα μου θα κερδίζει! Αλλά κι εγώ θα μαθαίνω απ' αυτούς!”

Μάλιστα, αυτό θα πει ομαδικό πνεύμα κι έλλειψη εγωισμού! Μονάχα όταν παίζει με μένα ο Τώνης χαλάει τον κόσμο για να κερδίζει πάντα με πολλά γκολ διαφορά! “Αυτά που κάνει με σένα δεν τολμάει να τα κάνει πουθενά αλλού, γι' αυτό όλο σε κυνηγάει να παίξετε”, μου εξηγεί η μητέρα μου.

Αργότερα, στο σπίτι, καθόμαστε κι ακούμε τον Μαξ και τα υπόλοιπα σκυλιά τριγύρω που ουρλιάζουν στεντόρια με τις ώρες -όπως κάθε μέρα.

“Συνεχώς το ίδιο λέω μα θα το ξαναπώ, γιατί είναι αφύσικο”, λέω στη μαμά. “Αυτό που γίνεται με τα

κωλόσκυλα εδώ γύρω μας δεν γίνεται πουθενά, σε καμιά άλλη γειτονιά Αθηνών και Πειραιώς!”
Τότε πετάγεται ο μικρός και λέει: “Αυτό συμβαίνει γιατί πάνε όλοι μαζί και αγοράζουν όμοια σκυλιά που γαβγίζουν όλα το ίδιο πολύ και δυνατά! Αυτό το κάνουν επίτηδες, γιατί θέλουν να ενοχλούν κάποιον, κι επειδή δεν μπορούν να φωνάζουν και να ενοχλούν οι ίδιοι, βάζουν το σκυλί τους να φωνάζει!”
Φανταστικό: Παρόλο που είναι μόλις επτά ετών, ο Τώνης έχει πιάσει για τα καλά το νόημα!

Αργότερα έρχεται η αδελφή μου και μας λέει ότι σκοπεύει να πάρει τον Μαξ με το αυτοκίνητο μιας φίλης της και να τον παρατήσει σε καμιά εξοχή. Το ίδιο απόγευμα εγώ αποφασίζω να εκτελέσω ένα ***μαγικό τελετουργικό*** (πέτρωμα εχθρού), ως εξής: Πάνω σε λευκό χαρτί γράφω με κεφαλαία γράμματα ΣΚΥΛΟΣ ΜΑΞ ΤΟΥ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΑΡΚΑΚΗ. Το διπλώνω και το βάζω κάτω από μια επίπεδη πέτρα, μέσα σ' ένα ξύλινο κουτί στην αποθήκη.

Πέμπτη, 3 Δεκεμβρίου 2015

Η κατάσταση δεν παρουσιάζει καμία βελτίωση, οπότε δοκιμάζω ένα άλλο ***μαγικό τελετουργικό*** (κάψιμο εχθρού): Γράφω σ' ένα λευκό φύλλο χαρτί την ως άνω φράση, πάω στην τουαλέτα και δοκιμάζω να το κάψω μ' ένα σπίρτο. Ωστόσο, θα χρειαστεί να επαναλάβω τρεις φορές το κάψιμο γιατί η φωτιά σβήνει στα πρώτα γράμματα! Εντέλει θα τα καταφέρω, κρατώντας σταθερή τη φλόγα του σπίρτου πάνω στο χαρτί, παρακολουθώντας συγκεντρωμένα ένα-ένα τα γράμματα να καίγονται μέχρι το Σ. Στο τέλος, πετάω το καμένο απομεινάρι μέσα στη λεκάνη της τουαλέτας...

Προάγγελοι

Παρασκευή, 4 Δεκεμβρίου 2015

♠ Ακόμα μια φορά, γύρω στις 5:30 το απόγευμα έρχεται ο Αργύρης επιστρέφοντας από τη δουλειά του και με παίρνει με το αμάξι για να πάμε σπίτι του, όπου θα κάνω μάθημα αγγλικών στις κόρες του. Στα επτά ή οκτώ λεπτά που διαρκεί η διαδρομή, ακούω τα εξής απίθανα: "Ο Έλληνας είναι ένα άχρηστο ον, ικανός μόνο για τη μαλακία και... τη μαλακία! Ανάμεσα στη μαλακία και στη μαλακία τι μπορείς να διαλέξεις;" αγορεύει ο Αργύρης όλο οίστρο, με αφορμή έναν τύπο που πάρκαρε σ' ένα πεζοδρόμιο.

"Έλα ντε!" του κάνω.

Λίγο πιο πέρα, κάποιος καθυστερεί λίγο να ξεπαρκάρει και ο Αργύρης γίνεται Τούρκος: "Γι' αυτό σου λέω, οι Έλληνες είναι ο πιο άχρηστος, ο πιο ανίκανος, ο πιο τεμπέλης λαός πάνω στη γη! Χειρότερη φάρα δεν υπάρχει! Καλά κάνουν οι Γερμανοί και τους πατάνε κάτω!" φωνάζει, ενώ εγώ αδημονώ να φθάσουμε. "Ο Ελληνάρας δεν καταλαβαίνει, δεν μαθαίνει τίποτα! Να, στις προάλλες οι Τούρκοι έριξαν ένα ρωσικό αεροπλάνο και όλοι ανεξαιρέτως οι Ρώσοι αρνούνται τώρα ν' αγοράσουν τουρκικά προϊόντα! Συντονίζονται οι άνθρωποι, όχι όπως οι Έλληνες που είναι αλαλούμ!"

Και πού ξέρεις, Ρούλη, τι κάνουν όλοι ανεξαιρέτως οι Ρώσοι; σκέφτομαι αλλά δεν λέω τίποτα επειδή δεν έχω όρεξη για αντιπαραθέσεις με τον τρελό.

“Ενώ οι Έλληνες”, συνεχίζει εκείνος ακάθεκτος, “είναι ξεφτυλισμένος λαός: Κάθε τόσο οι Τούρκοι παραβιάζουν τον εναέριο χώρο μας και φθάνουν μέχρι την Αττική, αλλά οι Έλληνες τρέχουν σαν χαζοί και αγοράζουν τούρκικα προϊόντα!”
Σοβαρά; Πότε ήταν η τελευταία φορά που είδα τούρκικο προϊόν σε σούπερ μάρκετ;
“Ή βλέπουν εκείνα τα τούρκικα σήριαλ! Γι' αυτό σου λέω, οι Έλληνες είναι χαμένα όντα, είναι μόνο για φτύσιμο! Τα λέω και στα παιδιά μου αυτά, ξέρεις!”
Τα καημένα τα παιδάκια, έχουν μαλάκα πατέρα...

Προφανώς ο κύριος ξεχνάει πως και αυτός είναι Έλληνας, ή νομίζει πως ο ίδιος είναι η μοναδική εξαίρεση που επιβεβαιώνει τον κανόνα. Ο τύπος πάσχει από παρανοϊκή σχιζοφρένεια παραληρηματικού τύπου, είναι μουρλός για δέσιμο, έχει ξεφύγει εντελώς. Ωστόσο, και πάλι αδυνατώ να εξηγήσω αυτό το ασίγαστο μίσος που δείχνει για τους Έλληνες...
“Μα καλά, ρε Αργύρη”, του απαντώ σε μια στιγμή, που δεν αντέχω άλλο να κάνω το βλάκα. “Πώς είναι δυνατόν αυτός ο τόσο άχρηστος λαός να επιβιώνει τόσες χιλιάδες χρόνια; Αυτό δεν μπορώ να το καταλάβω, ξέρεις...”
Για μια στιγμή μόνο, ο Αργύρης μένει κόκκαλο. “Αυτό είναι θαύμα της φύσης!” μου απαντά βιαστικά και ύστερα συνεχίζει το ακατάσχετο παραλήρημά του: “Σύντομα, όμως, οι Έλληνες θα εξαλειφθούν! Είναι θέμα λίγου χρόνου!” καταλήγει αυτάρεσκα.
“Θα το δούμε αυτό” του κάνω, ενώ έχει έλθει επιτέλους η ώρα να κατεβούμε από το αυτοκίνητο.
“Εγώ μπορεί να μη ζω μέχρι τότε!” ξεφυσά ενοχλημένος. “Άλλωστε, τι απομένει πια στους Έλληνες;” συνεχίζει, μόλις μπαίνουμε στο σπίτι. “Το μόνο που μπορούν πλέον να κάνουν, είναι να πληρώνουν

χαράτσια και να φεύγουν...”
Αυτό το τελευταίο δεν το πιάνω αμέσως: *Πού να φεύγουν δηλαδή; Σε άλλες χώρες;*
“Να φεύγουν προς τα πάνω!” εξηγεί ο Αργύρης με μάτια που λάμπουν από ικανοποίηση. Δηλαδή, ο κύριος εννοεί ότι αργά ή γρήγορα όλοι οι Έλληνες θα εξαλειφθούν αυτοκτονώντας ο ένας πίσω από τον άλλον! Κι ενώ τα λέει αυτά, οι κόρες του είναι μπροστά και ακούνε με προσοχή...

Σάββατο, 5 Δεκεμβρίου 2015

Όσο πάει ο σκύλος μας τρελαίνεται: Εδώ και τρεις βδομάδες περίπου γαβγίζει διαπεραστικά, στεντόρια, μέρα και νύχτα. Χθες βράδι σηκώθηκα μες τη νύχτα, ώρα 1:30, ενώ το τέρας ούρλιαζε επί δυο ώρες τουλάχιστον κι άρχισα να καταριέμαι τους Μαρκάκηδες, φροντίζοντας να με ακούει η μαμά. Ο Μαξ εξακολούθησε να ωρύεται όλη νύχτα, δεν κοιμήθηκε κανένας μας.

Νωρίς το πρωί η μαμά πήρε τηλέφωνο το Νάσο, του παραπονέθηκε ότι ο σκύλος ουρλιάζει ασταμάτητα και ότι πρέπει να φύγει το συντομότερο. Το βράδι η αδελφή μου πήρε το ζώο με το αμάξι της φίλης της τής Λιάνας και το άφησε κάπου έξω από το γκολφ, κοντά στο τέρμα των λεωφορείων.

Μέσα στις επόμενες μέρες, η αδελφή μου θα ξαναπεράσει μερικές φορές από εκεί και θα δει τον Μαξ να κάθεται ήσυχα μαζί με άλλα δύο σκυλιά. Όλα τους είναι ταϊσμένα και φροντισμένα. Έκτοτε ησυχάζουμε, και εμείς και ο σκύλος και η γειτονιά: Χωρίς τον Μαξ μπροστάρη, τα υπόλοιπα κοπρόσκυλα δεν χαλάνε τόσο πολύ τον κόσμο. Ηρεμήσαμε, λοιπόν. Να δούμε μέχρι πότε...

Δευτέρα, 7 Δεκεμβρίου 2015

Σήμερα το πρωί, πηγαίνοντας στο Internet Cafe, συναντώ στο δρόμο μου εκείνη τη βλαμμένη που όποτε με βλέπει μου φωνάζει από μακριά:
"Χαιρετώ την παρθένα!"
"Είσαι πολύ βλαμμένη, το ξέρεις; Είσαι τρελή για δέσιμο!" της φωνάζω κι εγώ, χτυπώντας χαρακτηριστικά το κεφάλι με το δάχτυλό μου.
Εκείνη μου χαμογελά ειρωνικά και μπαίνει στο σπίτι της. Εγώ απομακρύνομαι βιαστικά, νιώθοντας μια άγρια χαρά για το βρισίδι που της έριξα.

Κατακλείδα: Στο εξής η τύπισσα δεν θα με ξαναενοχλήσει. Όποτε με βλέπει, με χαιρετάει χλιαρά και απομακρύνεται στα γρήγορα...

 Το απόγευμα πηγαίνω και παίρνω τον μικρό από το σχολείο. Επιστρέφοντας, συναντάμε στο δρόμο τον ανηψιό Γιάννη, ο οποίος έχει μόλις γυρίσει από μια δουλειά με το νέο του αυτοκίνητο, που το αγόρασε πριν από λίγες μέρες -ενώ είχε μόλις απολυθεί από τη δουλειά του: Είναι σχεδόν καινούργιο και του στοίχισε μόνον 2500 ευρώ, λέει. Και μια ***σύμπτωση:*** Το αμάξι είναι ασημί κι έχει αριθμό 8615· ίδιο χρώμα και ίδιο αριθμό έχει ένα από τα τέσσερα αυτοκίνητα που υπάρχουν στην αυλή του Αργύρη Ξιφαρά...

Καθώς πηγαίνουμε οι τρεις μας στο σπίτι, ο Αντωνάκης παραπονιέται για τα πόδια του που πονάνε τελευταία, μάλλον επειδή όποτε παίζει ποδόσφαιρο πέφτει επεισοδιακά και σέρνεται κάτω με τα γόνατα -κάθε λίγο και λιγάκι, και δεν είναι πια τριών ετών.
"Ο προπονητής είπε να μην παίξει καθόλου ποδόσφαιρο μέχρι αύριο, ώστε να μπορεί να αποδώσει σωστά με την ομάδα του. Αν δω ότι παίζει καλά θα του αγοράσω

καινούργια αθλητικά παπούτσια. Αν δεν παίζει καλά, αντί αθλητικά παπούτσια θα του πάρω μπαλαρίνες και θα τον γράψω στο μπαλέτο!” κάνει ο Γιάννης, κοιτώντας με νόημα τον γιο του.
“Εγώ δεν πάω στο μπαλέτο!” διαμαρτύρεται ο μικρός.

Αργότερα έρχεται και τον παίρνει η μητέρα του, διακόπτοντας το παιγνίδι με τελίτσες που παίζουμε. Ο μικρός είναι όλο τσαντίλα επειδή δεν έχει προφτάσει να μου πάρει τη ρεβάνς.
“Θα πας σε πάρτυ γενεθλίων σήμερα, Αντώνη!” του υπενθυμίζει η Μαρίνα.
“Πάρτυ; Και πότε θα κάνω τα μαθήματά μου;” απαντά ο σπόρος, όλο ανησυχία.
Δίχως αμφιβολία, ο Αντωνάκης είναι ο πιο υπεύθυνος άνδρας στην οικογένεια...

Τρίτη, 8 Δεκεμβρίου 2015

♠ Τη συνηθισμένη ώρα περνά ο Αργύρης για να με πάρει με το αμάξι του. Μόλις στρίβουμε στο πρώτο στενό, βλέπει κάποιον που προσπαθεί να παρκάρει· τον κοιτάζει ειρωνικά και αρχίζει: “Να τα πάλι! Ο Ελληνάρας κάνει ό,τι του κατέβει, δεν έχει μυαλό!”
Αντί για απάντηση, αυθόρμητα κοιτάζω προς τα πάνω· ο Αργύρης το αντιλαμβάνεται, ξεχνάει αμέσως τους Έλληνες και μου γυρίζει το φύλλο:
“Αααα, ξέρεις, εγώ δεν είμαι τρελός! Μερικοί λένε ότι είμαι γραφικός, αλλά δεν είμαι γραφικός, εγώ είμαι λογικός!”
Γραφικός εσύ; Μόνο γραφικός δεν είσαι, καημένε, τραγικός είσαι! συλλογίζομαι.
“Ό,τι λέω εγώ Υβόννη, είναι απόλυτα λογικό”, συνεχίζει με αυτάρεσκο γελάκι. “Δέκα σαν εμένα να υπήρχαν στην Ελλάδα, η χώρα δεν θα είχε φθάσει σε αυτό το

σημείο!”
Σαν εσένα αποκλείεται να υπάρχει άλλος σε ολόκληρη την υφήλιο, σκέφτομαι.

Η κούρσα συνεχίζεται σχετικώς ομαλά, όσο ομαλή μπορεί να είναι μια συνύπαρξη έστω λίγων λεπτών με τον Αργύρη, καθώς φροντίζει (όπως πάντα) να αντιτάσσει ένα ηλίθιο “όχι” στην παραμικρή κουβέντα που θα μου ξεφύγει.

Κάποια στιγμή, με δική του πρωτοβουλία πιάνουμε κουβέντα για το τζόκερ, που αυτή τη φορά μοιράζει έντεκα εκατομμύρια ευρώ. Ο Αργύρης υποστηρίζει με πάθος ότι αν στην ηλικία που είμαστε κερδίσουμε τόσα χρήματα, δεν θα προλάβουμε να τα ξοδέψουμε, οπότε θα μας είναι άχρηστα! Το λέει και το ξαναλέει, οπότε σε μια στιγμή του κάνω χαρωπά:
“Ας τα κερδίσουμε, και θα δούμε τι θα τα κάνουμε!”
“Ναι, θα τα ξοδέψουμε στην άλλη ζωή! Ώρε, τρέλλα!” αναφωνεί θριαμβευτικά.
Μου παίρνει λίγα λεπτά μέχρι να συνειδητοποιήσω πως ο τύπος μόλις βρήκε την ευκαιρία να με αποκαλέσει τρελή...

Φαντάζομαι πως με κάτι τέτοια πούστικα κόλπα ο τύπος καταφέρνει να μειώνει συνεχώς και τη σύζυγό του, η οποία μου έχει κάνει ουκ ολίγα παράπονα: “Αν τύχει να αρρωστήσουν τα παιδιά, ο Αργύρης με βρίζει "σκύλα" και με κατηγορεί ότι δεν τα φροντίζω αρκετά” ... “Με θεωρεί ανίκανη για τα πάντα, στις προάλλες τσακωθήκαμε επειδή έλεγε πως δεν ξέρω να βάλω σωστά το πλυντήριο!” ... “Συνεχώς μου λέει ότι είμαι χαζή και ότι σκέφτομαι λάθος γιατα πάντα!” ... “Δεν ξέρεις τι κρύβεται πίσω από ένα γάμο, Υβόννη! Γι' αυτό σου λέω, μια χαρά είσαι όπως είσαι! Το μόνο θέμα είναι πως θα πρέπει να φροντίσεις εσύ τους γέρους

γονείς σου!" μου έλεγε πρόπερσι η γυναίκα του η Κορίνα, όταν με πηγαινόφερνε εκείνη. Τότε δεν την είχα καταλάβει, επειδή εγώ (όπως και όλος ο κόσμος) θεωρούσα τον Αργύρη ιδανικό σύζυγο. Ο κύριος φροντίζει να παίζει αυτό το θέατρο πολύ καλά.

Πάντως, θυμάμαι ότι ακόμη και όταν με πηγαινόφερνε η Κορίνα, συχνά με έπιανε ζαλάδα μέσα στο αμάξι. Η κυρία μιλάει πολύ, δεν αφήνει τον άλλο να σταυρώσει κουβέντα, αλλά σίγουρα δεν έχει την παράνοια του άνδρα της. *Όμως, τι ακριβώς συμβαίνει μέσα σε αυτό το αμάξι;*

Το μάθημα εκτυλίσσεται ήρεμα, σε γενικές γραμμές δεν έχω πρόβλημα με τα κορίτσια. Ωστόσο, βρίσκω ότι έχουν αρχίσει να αποκτούν την παρανοϊκή νοοτροπία του πατέρα τους: Οι δεσποινίδες αδυνατούν να δεχτούν ότι έχουν κάνει ένα-δυο λάθη στο διαγώνισμα που τους έβαλα σήμερα, οπότε θα πάρουν 98 ή 99% αντί το επιθυμητό 100%.

"Ώστε έκανα δύο λάθη; Πού; Αποκλείεται!" κάνει η Θεωνίτσα και η καρδιά της πάει να σπάσει.

"Τιιι;;; Δεν μπορεί να έκανα εγώ λάθος! Δεν μπορεί, μάλλον εσείς δεν τα λέτε καλά!" μου λέει η Μάρθα, ενώ είναι έτοιμη να ξεσπάσει σε δάκρυα.

"Έτσι είναι η αγγλική γλώσσα, όταν ρωτάμε why, απαντάμε με because, όχι με why!" της εξηγώ ήρεμα.

"Μα γιατί, κυρία, αφού στα ελληνικά..."

"Τώρα κάνουμε αγγλικά", της υπενθυμίζω. "Και δεν τα εφεύρα εγώ τα αγγλικά, άρα πρέπει να ακολουθούμε τους κανόνες!"

Αργότερα, όταν φθάνω στο σπίτι, η γιαγιά τους η Θεώνη είναι εκεί και με ρωτάει πώς τα πήγαν οι μικρές στο διαγώνισμα.

“Πήραν 99% και είχαμε κλάμματα!” βιάζομαι να της απαντήσω.
“Αα, τα καημενούλια μου, κλάψανε! Γιατί, όμως, να κάνουν λάθος; Δεν ξέρανε ότι θα έμπαινε διαγώνισμα; Δεν είχαν προετοιμαστεί;” παραπονιέται, κοιτάζοντάς με επιτιμητικά.
“Και βέβαια το ήξεραν! Μα και το 99% είναι άριστα!” της εξηγώ αλλά εκείνη συνεχίζει να με κοιτάζει με καχυποψία.

Εκτίμηση της κατάστασης: Μονάχα το υπεροπτικό υφάκι του Αργύρη που αντιμετωπίζω μόλις μπαίνω στην αμαξάρα που του χάρισε ο πεθερός του, φτάνει για να μου χαλάει τη διάθεση. Χώρια οι προσβλητικές μπηχτές που μου πετάει κάθε τόσο, αρκετά μεθοδικά ώστε να τις συνειδητοποιώ ώρες αργότερα: “Ο γαμπρός μου δεν οδηγεί. Τι πανίβλακας!” *[ούτε εγώ οδηγώ]* ... “Κάποτε, πριν την κρίση, οι άνθρωποι ήταν πιο ξέγνοιαστοι. Τώρα χρωστάς! Κατάλαβες; Τώρα χρωστάς!” *[λόγω της κατάστασης του μπαμπά, χρωστάμε στη μητέρα του εννιακόσια ευρώ και ο κύριος, προφανώς, το γνωρίζει]* ... “Στην ηλικία που είναι ο γαμπρός μου, 53, 55, γερνάς! Ενώ εγώ είμαι 41, είμαι σε άλλη ηλικία, είναι αλλιώς για μένα!” *[κι εγώ 52 είμαι, αλλά ο Αργύρης έχει περισσότερες ρυτίδες από μένα]* κ.ο.κ.

Το θέμα είναι ότι από τις αρχές του μήνα ο κύριος έχει ξαναρχίσει να μου δημιουργεί πρόβλημα. Τους περασμένους μήνες την έβγαζα σχετικώς καθαρή με τη μέθοδο της σιωπής στο αμάξι, τώρα όμως έχει αρχίσει να μου επιτίθεται, να με μειώνει συστηματικά και να μου σπάει να νεύρα.

Αλήθεια, γι' αυτό έφυγα από την Παγγαία; Γι' αυτό έχω περάσει όλη αυτή τη μεταφυσική οδύσσεια

που περνάω τα τελευταία 15 χρόνια; Για να μου τη λέει ο κάθε Ρούλης; Ας καθόμουν στην Παγγαία, καλύτερα! Από την άλλη πλευρά: Πού έχω βρεθεί μέχρι τώρα και δεν έχω αντιμετωπίσει εχθρότητα, κοροϊδία, υποτίμηση, δολοπλοκίες; Όπου κι αν πάω, είτε υπάρχουν εκεί εκατό άτομα είτε ένα, παντού και πάντα τα ίδια. Μόνο στο σπίτι μου νιώθω άνετα. Μονάχα εκεί μπορώ να αναπνέω...

Τρόπος Δράσης: Από το νέο έτος θα κόψω τις βόλτες με το αμάξι: Θα πω του μαλάκα ότι στο εξής θα έρχομαι μόνη μου για μάθημα, επειδή τάχα θα έχω έναν νέο μαθητή από τις 5:00 ως τις 6:00. Δεν νομίζω ότι θα ησυχάσω, γιατί ο τύπος είναι σίγουρα βαλτός να μου εξαπολύει ψυχικές επιθέσεις. Τέλος πάντων, βλέποντας και κάνοντας...

Γενικότερα, μου φαίνεται ότι δεν είναι καθόλου σοφό εκ μέρους μου να συνεργάζομαι με ανθρώπους αμόρφωτους: Είναι άξεστοι, κομπλεξικοί, παμπόνηροι αλλά αμαθείς, τυφλά πιόνια των κυκλωμάτων, άρα επικίνδυνοι. Καλά μου τα 'λεγε κάποτε η Μαρία Σχοινά: "Τους αγράμματους να τους φοβάσαι! Είναι όλοι τους διαόλου κάλτσα, σε πουλάνε και σ' αγοράζουν πριν καν το πάρεις χαμπάρι!"

Όντως, όσοι αμόρφωτοι γνωρίζω είναι όλοι ζώα, αλλά ζώα με λεφτά και τύχη: Όλοι τους καλοπαντρεύονται με πάμπλουτους/ες, βρίσκουν τις πιο απίθανες δουλειές χωρίς καν να διαθέτουν τα τυπικά προσόντα, και αποκτούν ένα κάρο λεφτά γρήγορα κι εύκολα! Αναμενόμενο, εφόσον δεν έχουν κανέναν ενδοιασμό να χωθούν σε χοντρά κυκλώματα και να εκτελούν τυφλά οποιαδήποτε εντολή, αρκεί να έχουν τις ανάλογες απολαβές. Ζώα με λεφτά -και η περιοχή μας είναι γεμάτη από δαύτους...

Στο εξής, λοιπόν, όσο είναι δυνατόν πρέπει να αποφεύγω ανθρώπους χαμηλού μορφωτικού επιπέδου – τουλάχιστον, θα κοιτάω να έχει βγάλει κάποιος ένα Γενικό Λύκειο. Όχι ότι ο μορφωμένος δεν θα κάνει το κακό, όμως είναι και το επίπεδο που μετράει. Για παράδειγμα, προτιμώ να έχω να κάνω με την Πέρσα (κι ας είναι πάρα πολύ επικίνδυνη) παρά με Αργύρηδες και Θεώνες...

Σάββατο, 19 Δεκεμβρίου 2015

Σήμερα το απόγευμα ήλθε η Θεώνη για επίσκεψη και η μητέρα μου βρήκε την ευκαιρία να της δώσει 100 ευρώ ακόμη από το χρέος μας. Έτσι, από 1200 ευρώ που της χρωστάγαμε αρχικά, τώρα έχουμε κατέβει στα 800 ευρώ. “1200 ήταν;” κάνει σε μια στιγμή η Θεώνη. “Μήπως ήταν 1300;” Εντέλει συμφωνούμε ότι ήταν 1200, άλλωστε η μητέρα μου σημειώνει τι γίνεται. “Δεν έκανα στεφάνι στον Θανάση, οπότε θα μου χρωστάτε 700 ευρώ”, συνεχίζει ήρεμα η Θεώνη.

Όλα καλά και ωραία, η φιλανθρωπία της Θεώνης είναι συγκινητική, αν και μένα κάτι δεν με πείθει. Άλλωστε, σύντομα η κυρία ξεκινάει άλλο τροπάρι:
“Εγώ ποτέ δεν έχω δανειστεί λεφτά, μπορεί να είμαι μια φτωχή γυναίκα που δουλεύει σε σπίτια για να ζήσει, αλλά ο Θεός με αξίωσε να μη δανειστώ ποτέ χρήματα από κανέναν! Άλλοι δανείζονται από μένα, μερικοί μου τα τρώνε κιόλας!”
“Κι εμείς με την κατάσταση του μπαμπά βγήκαμε εκτός λογαριασμού, δεν ξέραμε πια πόσα πληρώναμε κάθε μήνα! Μόνο τα οξυγόνα στοίχιζαν ένα κάρο λεφτά”, της υπενθυμίζω.
“Το ξέρω, εδώ ήμουν κι έβλεπα... αλλά κι εγώ με τη μάνα μου, τα ίδια πέρασα, και δεν είχα χρήματα ούτε να

της πάρω μπέιμπι λίνο! Εγώ όμως έκανα τα κουμάντα μου σωστά και δεν δανείστηκα ποτέ!”
“Τι να γίνει, εμάς δεν μας αξίωσε ο Θεός να μη δανειστούμε”, της κάνω.

Απλά, αυτό το στυλάκι "εγώ, η φτωχή γυναίκα που δεν χρωστάω ποτέ σε κανέναν αλλά δίνω στους πάντες και όλοι μου χρωστάνε", δεν μου αρέσει καθόλου. Κάποια στιγμή θα πρέπει να ξεφορτωθώ οριστικά τη Θεώνη και τον ψυχανώμαλο γιόκα της...

Δευτέρα, 21 Δεκεμβρίου 2015

☺ Σήμερα η μαμά είναι άρρωστη με ίωση, μένει στο κρεβάτι κι εγώ παίρνω το μεσημεριανό μου μαζί με τον Αντωνάκη. Ξαφνικά, χωρίς εγώ να πω τίποτα σχετικό, ο μικρός παίρνει πονηρό ύφος και λέει:
“Ο Ανρί είναι βλάκας, θα τον σχίσω, θα τον σκοτώσω!”
“Για πρόσεχε πώς μιλάς για τον άντρα μου!”
“Θα τον σκοτώσω, είπα!”
“Μα ο Ανρί μου έκανε πρόταση γάμου και είπε να πάω να ζήσω μαζί του στον πύργο του στη Γαλλία! Τι να κάνω, να δεχτώ;”
“Όχι, να μην δεχτείς!”
“Μπα, γιατί;”
“Γιατί μετά εγώ με ποιόν θα παίζω; Και ύστερα η μαμά θέλει να της κάνεις γερμανικά και από του χρόνου θα μου κάνεις και μένα αγγλικά...”
“Καλά, τότε να πάμε όλοι μαζί στη Γαλλία, ο Ανρί λέει ότι μας δέχεται όλους!”
“Και θα μείνω αμόρφωτος;” (!)
“Μα όχι, θα σου φέρνουμε δασκάλους εκεί, στον πύργο...”
“Εγώ δεν έρχομαι στον πύργο του Ανρί, κι εσύ δεν θα τον παντρευτείς!”

“Μα τότε να παντρευτώ κάποιον άλλον!”
“Όχι, κανέναν άλλον! Γιατί μετά δεν θα παίζεις μπάλα μαζί μου!”
“Μου επιτρέπεις να παντρευτώ τον Ρονάλντο;”
“Αυτόν ναι, σου επιτρέπω!” λέει όλο χαμόγελα ο μικρός. “Αλλά δεν μπορείς!”
“Γιατί δεν μπορώ;”
“Επειδή είναι παντρεμένος και η γυναίκα του είναι κουκλάρα!”
“Κι εγώ είμαι κουκλάρα!”
“Τι λες, εσύ είσαι πενήντα, ενώ αυτός είναι είκοσι οκτώ...”
“Ναι, αλλά εμένα με φλερτάρουν εικοσάρηδες στο δρόμο!”
“Ψέματα λες!” θυμώνει ο Τώνης. Εγώ επιμένω, αυτός αρχίζει το κλαψούρισμα “Δεν σε αντέχω άλλο πια!” και τρέχει στο σαλόνι αναστατωμένος...

Κατά τ' άλλα: Από χθες ο Γιάννης και η Αννέτα έχουν χωρίσει. Ο Γιάννης την έδιωξε κλωτσηδόν, μάλλον επειδή ο ανηψιός μου έκρινε πως η δουλάρα δεν ανταποκρινόταν τέλεια στα καθήκοντά της. Έτσι, η κοπέλα του πέταξε ότι "τουλάχιστον θα δίνω τα λεφτά μου εκεί που αξίζει", μετά μάζεψε τα πράγματά της και πήγε να μείνει στο σπίτι της μάνας της.
“Μόλις απολύθηκα από τη δουλειά μου, η Αννέτα άρχισε να αδιαφορεί εντελώς για το σπίτι, ενώ μου έκανε διαρκώς νούμερα για να βρει ευκαιρία να φύγει”, μας εξήγησε ο ανηψιός μου.

Πάντως, όλοι νιώθουν ανακουφισμένοι επειδή “ήταν πολύ υστερική αυτή, ο Γιάννης χρειάζεται μια πιο ήρεμη γυναίκα, που να του κάνει περισσότερες δουλειές στο σπίτι”, λέει η μάνα μου και η αδελφή μου συναινεί. *Να δούμε πού θα βρει το νέο κορόιδο...*

Πέμπτη, 24 Δεκεμβρίου 2015

☺ Γιορτινό δείπνο με την οικογένεια σε απαρτία. Ενώ όλοι συζητάμε περί ανέμων και υδάτων κοντά στο αναμμένο τζάκι, ο Αντωνάκης προσπαθεί να στρώσει μόνος του το τραπέζι. Μετά φέρνει φλυτζάνια με νερό και προσφέρει σε όλους.

"Να φέρνεις νερό όταν σου ζητάνε, όχι όταν δεν σου ζητάνε" του λέει ο Γιάννης, χαμογελαστός και ικανοποιημένος με το γιο του.

"Και το νερό το φέρνουμε σε ποτήρια, όχι φλυτζάνια", συμπληρώνει η μητέρα μου.

"Να παίξω λίγο με τη νονά;" ρωτάει τότε ο μικρός τον πατέρα του.

"Όχι, τώρα δεν είναι ώρα για παιχνίδια, ούτε είναι δυνατόν να παίζεις συνεχώς!"

Ο Τώνης συνοφρυώνεται αλλά δεν τολμά να πάει κόντρα στον αυστηρό μπαμπά του.

"Λοιπόν, θεία, πώς τα πας; Πώς πάει η δουλειά σου;" με ρωτά ο Γιάννης λίγο αργότερα.

"Εγώ τα πάω καλά σε γενικές γραμμές", απαντώ αυθόρμητα. "Η δουλειά όμως δεν πάει τόσο καλά, τα λεφτά είναι πολύ λίγα και οι πελάτες όσο πάνε τρελαίνονται. Νομίζω πως είναι ώρα να αλλάξω επάγγελμα, δεν είναι καλές εποχές για μαθήματα κατ' οίκον..."

"Οι εποχές δεν είναι καλές για καμία δουλειά που απαιτεί συναναστροφή με ανθρώπους. Είναι όλοι τρελοί πλέον", συμφωνεί κι επαυξάνει ο Γιάννης.

Όλα καλά κι ωραία, τρώμε ρολό κοτόπουλο, μπιφτέκια με πάπρικα, σαλάτα και πατάτες φούρνου, η Αλίκη έχει αγοράσει δωράκια για όλους, περνάμε ευχάριστα. Μονάχα ο Θάνος είναι βαρύς και ασήκωτος, με το ζόρι λέει μια κουβέντα και μας κοιτάζει όλους σα

να του χρωστάμε. Κάποια στιγμή πιάνει κουβέντα με τη μητέρα του σχετικά με το σκύλο κι εκδηλώνει τη δυσαρέσκειά του που η Αλίκη ξαπόστειλε τον Μαξ χωρίς να ενημερώσει τον ίδιο πρώτα.

Αυτό είναι ψέμα, φυσικά: Επί δυο μήνες τουλάχιστον η αδελφή μου είχε καθημερινές τηλεφωνικές επαφές με τον Θανάση, του έστελνε και γραπτά μηνύματα όπου του εξηγούσε πως η κατάσταση με τον Μαξ έχει φτάσει στο απροχώρητο, εκείνος της έλεγε να τον δώσει, μόλις όμως βρισκόταν νέος ιδιοκτήτης ο κύριος έκανε την πάπια.

“Στο εξής δεν είσαι μάνα μου και να μη με ξαναπάρεις τηλέφωνο!” καταλήγει ο Νάσος όλο τσαντίλα και η Αλίκη παθαίνει την πλάκα της. Έτσι, φθάνει να του αποκαλύψει πού ακριβώς έχει αφήσει τον Μαξ “επειδή υποσχέθηκα να πω στο Νάσο την αλήθεια!” μας εξηγεί με καμαρωτό αλλά ένοχο ύφος.

“Α, ναι! Όλο το σύμπαν είναι ψέμα, όμως εμείς πρέπει να λέμε πάντα την αλήθεια!” δηλώνω στην ομήγυρη, που σίγουρα δεν καταλαβαίνουν τι εννοώ. “Δεν μπορώ, θα κάνω μία πρόβλεψη”, συνεχίζω αυθόρμητα. “Αύριο το πρωί ο Μαξ θα είναι ξανά εδώ!”

“Όχι, αυτό δεν μπορεί να γίνει”, μας διαβεβαιώνει η Αλίκη.

Εντός ολίγου ο Νάσος και η Χριστίνα αποχωρούν γεμάτοι βαρυθυμία και τουπέ, ενώ οι υπόλοιποι μένουμε να συζητάμε για ώρα πολλή το θέμα του σκύλου: Αν όντως ενοχλούσε ο σκύλος, αν έπρεπε να φύγει ο σκύλος, τι άλλο θα μπορούσε να γίνει με τον σκύλο, ποιός έπρεπε να φροντίζει τον σκύλο, τι καλός που ήταν ο σκύλος αλλά αν έμενε παραπάνω θα πεθαίναμε όλοι...

“Στο σύγχρονο δυτικό κόσμο ο σκύλος θεωρείται ζώο ιερό, όπως οι αγελάδες στην Ινδία! Στις προάλλες πήγα

στην Εθνική Τράπεζα και είδα μέσα τρία σκυλιά! Όχι ένα, τρία! Μία υπάλληλος παραπονέθηκε και τα έβγαλε έξω, ενώ αρκετοί πελάτες έλεγαν "Μα αφήστε τα καημένα τα σκυλάκια!" Αυτά είναι παρανοϊκά πράγματα!" εξηγώ και όλοι απορούν. "Κι εμείς εδώ τώρα, τόση ώρα δεν κάνουμε τίποτε άλλο παρά να χαλάμε την ώρα μας και το κέφι μας για ένα σκύλο! Τα σκυλιά έχουν αποκτήσει πια περισσότερα δικαιώματα από τους ανθρώπους!"

"Εγώ δεν στεναχωριέμαι για τα ζώα, νοιάζομαι για τους ανθρώπους!" πετάγεται η μαμά.

"Στο μεταξύ, ορισμένοι που θεωρούνται φιλόζωοι, παίρνουν ένα ζώο, το φυλακίζουν σ' ένα μπαλκόνι και νομίζουν ότι εκτελούν θεάρεστο έργο! Πάω στοίχημα ότι ο Μαξ είναι πολύ πιο ευτυχισμένος εκεί που είναι τώρα, παρά εδώ, μαζί μας! Κι αν είναι τυχερός, δεν θα ξανάρθει πίσω!"

"Όντως, αν είναι τυχερός δεν θα ξανάρθει πίσω!" συμφωνεί η Μαρίνα -αλλά μάλλον δεν καταλαβαίνει πού το πάω εγώ.

Το θέμα είναι ότι, ακόμη μια φορά σε γιορτινό τραπέζι, ο Master Nassos κατάφερε να μας χαλάσει το κέφι για να ασχοληθούμε όλοι μαζί του και με τις φοβερές ανάγκες του...

Σκυλολατρεία: Στον σύγχρονο δυτικό κόσμο ο σκύλος θεωρείται ιερό ζώο – πρόκειται για κρυφή θρησκεία της ανθρωπότητας. Ενδεικτικά παραδείγματα:

α) Μια Κυριακή, ενώ η οικογένεια Ξιφαρά καλοπερνούσαν στη βιλάρα της Φανής στην Εκάλη, ένας από τους δέκα σκυλάραπες του υποστατικού κυνήγησε κι έριξε κάτω τη μικρή Θεώνη. Το θηρίο θα κατασπάραζε τη μικρή αν δεν προλάβαιναν οι μεγάλοι

να την γλυτώσουν. Στο τέλος, όμως, αντί να περιορίσουν κάπως το σκυλί, μάλωσαν την πιτσιρίκα:
“Αν δεν πείραζες το σκυλί, δεν θα σε κυνηγούσε!” της είπε ο κατά τ' άλλα υπερπροστατευτικός πατέρας.
“Μα εγώ μόνο το χάιδεψα!” παραπονέθηκε η μικρή.
“Είδες; Εσύ φταις! Αυτό το σκυλί δεν πρέπει να το χαϊδεύεις, είναι άγριο!”
Κι επειδή είναι άγριο δικαιούται να κατασπαράσσει παιδιά! Ωραία (σκυλολατρική) λογική...

β) Πρόσφατα η Ζέτα (η μεγάλη αδελφή της Μάντυ, που ζει στην Αμερική) προθυμοποιήθηκε να θυσιάσει ένα μεροκάματο και μπόλικο χρήμα για τον σκύλο της: Επειδή έσπασε το πόδι του, η κυρία έλειψε από τη δουλειά της, οδήγησε τέσσερις ώρες για να τον πάει σε ειδικό νοσοκομείο ζώων, έσκασε 2000 $ στον χειρούργο, και μετά οδήγησε άλλες τέσσερις ώρες για να επιστρέψει στο σπίτι της. Από την άλλη, δεν χαλαλίζει ούτε 1000$ για να έλθει το καλοκαίρι στην Ελλάδα να δει τους γονείς της.

γ) Στις προάλλες πήγα βραδινή βόλτα μαζί με τον Γιάννη και τον Μαξ. Στο δρόμο έτυχε να συναντήσουμε τον πατέρα του ανηψιού μου. Μόλις μας είδε ο Αντώνης, πετάχτηκε έξω από το αμάξι κι άρχισε να φιλάει το σκυλί με πάθος, φωνάζοντας υστερικά: “Τιιιι παιδίιιι είν' αυτόooo; Το παιδίιιι μου! Αυτόooo είναι το παιδίιιι μου!” και δως του φιλιά και χάδια στο ψοφόσκυλο επί είκοσι λεπτά τουλάχιστον. Σε μας δεν μίλησε παρά ελάχιστα. Αμφιβάλλω αν ο κύριος έχει δείξει ποτέ τέτοια αγάπη στα παιδιά του...

δ) Η αδελφή μου συνήθως επιστρέφει από τη δουλειά τα ξημερώματα αλλά συχνά αδυνατεί να κοιμηθεί επαρκώς εξαιτίας των ολονύχτιων ουρλιαχτών του Μαξ, που διαρκούν ώρες ολόκληρες. Ωστόσο η

Αλίκη δεν βαρυγκομάει ποτέ, ισχυρίζεται ότι "δεν γαβγίζει ο Μαξ, άλλο σκυλί είναι", και πολύ πρόθυμα σηκώνεται νωρίς το πρωί για να τον πάει βόλτα γύρω στο τετράγωνο. Πιο μακριά δεν τον πηγαίνει ποτέ επειδή είναι εξαιρετικά ανυπάκουος, αδυνατεί να περπατήσει ίσια, την τραβολογάει από δω κι από κει και η Αλίκη τρέμει από φόβο μήπως της ξεφύγει πουθενά (πού τέτοια τύχη...).

ε) Εδώ και κανένα τρίμηνο έχει αποκτήσει και ο Γιάννης ένα σκυλί, τη Φλόσυ – προφανώς ζήλεψε από τον αδελφούλη του, που κουβάλησε τον Μαξ. "Αν πάρω σκυλί, θα το φροντίζεις;" ρώτησε πρώτα την Αννέτα. Εκείνη ούτε που διανοήθηκε να του πει "όχι", από φόβο μήπως ο μέγας εραστής την πετάξει έξω με τις κλωτσιές. Ως πρόσφατα κρατούσαν τη σκύλα μέσα στο σπίτι, μα εδώ και κανένα μήνα την έχουν βγάλει στο πλαϊνό μπαλκόνι, δηλαδή ακριβώς πάνω από την κρεβατοκάμαρά μου. Το θέμα είναι πως όλη μέρα το κουτάβι κλαίει σαν παλαβό. "Δεν είναι η Φλόσυ που κλαίει, είναι άλλο σκυλί από τη διπλανή πολυκατοικία", ισχυρίζεται η αδελφή μου -ψέμα φυσικά, το έχω ελέγξει. Επιπλέον, το σκυλί κάνει τις ανάγκες του στο μπαλκόνι, μυρίζει απαίσια και τα κάτουρα συχνά τρέχουν στη σκάλα -όπως γινόταν κάποτε με τον Λόκι. Η αδελφή μου δυσανασχετεί με τη μπόχα και τη βρώμα, όμως δεν βλέπω τίποτα να γίνεται...

στ) Αντιθέτως, η υπόθεση ήδη κλιμακώνεται αφύσικα: Όταν οι Μαρκάκηδες καθαρίζουν τα σκυλιά, οι ακαθαρσίες τρέχουν μαζί με τα νερά μέχρι έξω στο πεζοδρόμιο και σοροκαλίζουν όλα μπροστά από την εξώπορτα! Στην αρχή νομίζαμε ότι τα λύμματα προέρχονται από τα κιούγκια της διπλανής πολυκατοικίας (διαθέτουν κι αυτοί ουκ ολίγα σκυλιά), όμως γρήγορα

διαπιστώσαμε ότι αρκετά βρωμόνερα χύνονται και από τη δική μας υδρορροή!

Για την ακρίβεια, το πρόβλημα αυτό εμφανίστηκε μόλις ο Γιάννης έβγαλε έξω τη Φλόσυ: Το σκυλί είναι φοβερά νευρικό και ανεξέλεγκτο, χοροπηδάει συνεχώς τρέμοντας, μπερδεύει τα πόδια του, ενίοτε πηδάει και τον συρμάτινο φράκτη που είναι ένα μέτρο ψηλός! Ακόμη, πατάει τις κουράδες του και τις λυώνει, οι ακαθαρσίες καταλήγουν μαζί με το νερό στην αυλή κι από κει μαζεύονται έξω από την πόρτα μας! Βρωμάει σαν βόθρος, η μπόχα είναι κάτι το απερίγραπτο, θα πάθουμε καμιά χολέρα! Ακόμη, όταν η σκύλα κατουράει στο πίσω μπαλκόνι, τα κάτουρα τρέχουν κάτω στην αυλή μας! Τα σφουγγαρίζω αλλά η μυρωδιά από πάνω δεν φεύγει! Σκατά μπροστά και κάτουρα πίσω! "Ό,τι κακό και ανάποδο, σε μας έρχεται και κολάει!" λέει η μάνα μου κι έχει δίκιο.

Έχω προσπαθήσει να απομακρύνω τα λύμματα που μαζεύονται μπροστά στο πεζοδρόμιό μας με σκούπα και φαράσι, όμως η μπόχα παραμένει, χώρια που μετά από λίγες ώρες το σκατολόι είναι το ίδιο.
"Από πού να προστατευτείς εδώ μέσα" λέει η Θεώνη, που έχει κατανοήσει την κατάσταση. "Από τους ανθρώπους; Ή από τα σκυλιά;"

Δεν ξέρω πώς το καταφέρνουν αυτό οι Μαρκάκηδες, μα έχουν πάντοτε τα πιο υστερικά σκυλιά: Όπως κάποτε, με το μαλάκα το Λόκι, έτσι και τώρα δεν υπάρχουν τριγύρω πιο ενοχλητικά ζώα από τα δικά μας! Πολλά άλλα σκυλιά ακούγονται, όμως μονάχα των Μαρκάκηδων ουρλιάζουν διαρκώς, ιδίως στις ώρες κοινής ησυχίας! Βέβαια, τα σκυλιά μοιάζουν με τα αφεντικά τους: Όταν το αφεντικό είναι τρελό, και το σκυλί του θα είναι τρελό...

Βασικός μηχανισμός του Πλέγματος: Το Καλό επικρατεί στην αρχή, μόνο για λίγο. Ύστερα υποχωρεί σταδιακά, ενώ στη θέση του αναπτύσσεται το Κακό· αυτό, όμως, δεν υποχωρεί ποτέ αλλά διογκώνεται ολοένα μέχρι που κατακλύζει τα πάντα. Για παράδειγμα, στη γειτονιά μου κάποτε υπήρχε ησυχία. Ύστερα άρχισε να υπάρχει κάποια φασαρία από τις πολυκατοικίες που χτίστηκαν στις αρχές της δεκαετίας του '90. Έκτοτε επικρατεί αφύσικη διαρκής ηχορύπανση (μουσικές, σκυλιά, φωνές, ποδοβολητά κλπ), η οποία όσο πάει χειροτερεύει, παρά τις πρόσκαιρες υποχωρήσεις του φαινομένου.

Τρόπος δράσης: Όπως πάντα, καταλήγω στα 2Φ: *Φυγή ή Φόνος*. Το βασικό μου πρόβλημα είναι τα σκυλιά των ανηψιών, καθώς και όποιο άλλο κοπρόσκυλο τύχει να βρεθεί αρκετά κοντά στο σπίτι ώστε να μου σπάει τα νεύρα. Τα κωλόσκυλα δημιουργούν το πρόβλημα, αυτά πρέπει να φύγουν από τη μέση! Για λίγο καιρό, λοιπόν, θα σημειώνω πόσο συχνά και για πόση ώρα ενοχλούμαι από δαύτα. Αν διαπιστώσω ότι ουρλιάζουν υπερβολικά πολλές ώρες, τότε θα αναλάβω άμεση δράση...

Κυριακή, 27 Δεκεμβρίου 2015

☺ Παίρνουμε το πρωινό μας μαζί με τον Αντώνη, ο οποίος φαίνεται ιδιαίτερα ευδιάθετος. Μόλις τελειώνει το φαγητό, σηκώνεται και το ρίχνει στον χορό, κάνοντάς μου καντάδα σε ρυθμό ραπ:

“Νονά είσαι 27 χρονών
τώρα που είσαι νέα κοίτα να βρεις γκόμενο
πριν γεράσεις σαν τη γιαγιά
και αντί για γκόμενο έχεις το σταυρόλεξο!”

Συνεχίζουμε με σκηνές ζήλειας: Δεν θέλει ούτε ν' ακούσει ότι θα παντρευτώ τον Ανρί ή οποιονδήποτε άλλον. Η όλη φασαρία γίνεται για να με πείσει να παίξουμε μπάλα αμέσως μετά το πρωινό, πριν ξεκινήσω τις δουλειές του σπιτιού...⇧

Το απόγευμα η μαμά έχει έξοδο: Έρχεται και την παίρνει η Θεώνη και πηγαίνουν με ταξί στο σπίτι της κυρίας Τάνιας, η οποία είναι πάμπλουτη, πρώην εργοδότρια και τώρα κολλητή φίλη της Θεώνης· μένει μαζί με την κόρη της την Βιολέτα σε μια βιλάρα στην Αιξωνή. Η κόρη μόλις ορκίστηκε σαν γιατρός πνευμονολόγος και πάνε επ' ευκαιρία να τη συγχαρούν. Εμένα δεν μου πρότειναν να τις συνοδεύσω ούτε για κοπλιμέντο, παρόλο που η Αλίκη έχει μόλις πάρει τον μικρό. Έτσι, μένω μόνη στο σπίτι.

Κατά τις 8:30 το βράδι οι δυο γυναίκες επιστρέφουν κατευχαριστημένες από την επίσκεψη. Η μαμά έπαθε την πλάκα της μόλις αντίκρυσε τη βιλάρα όπου κατοικεί η Τάνια: "Τέτοιο σπίτι δεν έχεις ξαναδεί! Η Τάνια είναι ζάμπλουτη αλλά δεν παύει να είναι και άνθρωπος που βοηθάει τους φτωχούς!" μου λέει, δείχνοντάς μου μερικά τρόφιμα που τους προμήθευσε η εν λόγω κυρία.

Όλα ωραία και καλά, όμως το δικό μου μυαλό είναι μαθημένο να παίρνει ανάποδες. Να, λοιπόν, γιατί απέφυγε να με καλέσει και μένα η Θεώνη: Δεν ήθελε να πάω μαζί για να μη δω τη σπιταρόνα της φιλενάδας της, να μην καταλάβω πόσο εύπορη είναι η κυρία αυτή, ώστε να μην προχωρήσω σε συνειρμούς: Αλήθεια, δεν είναι ***μυστήριο*** το ότι η Θεώνη, μια φτωχή και αγράμματη οικιακή βοηθός, κάνει κολλητή παρέα με ζάμπλουτες κυρίες, γυναίκες εργοστασιαρχών κι εφοπλιστών, εδώ και δεκαετίες; Από πότε οι άρχοντες

γίνονται πρώτοι φίλοι με τα δουλικά; Και να πεις ότι παρά τη φτώχεια της η Θεώνη είναι καλλιεργημένη και ισορροπημένη; Όχι: Πρόκειται για μια εντελώς αμόρφωτη, αγροίκα, νευρασθενική, καταθλιπτική γυναίκα, που όμως έχει τον τρόπο να εισβάλει σε διάφορα σπίτια φερόμενη ως άγγελος καλοσύνης...

Επιπλέον, οι πλούσιοι και ισχυροί της κάνουν εξαιρετικές διευκολύνσεις, ώστε η πάμφτωχη Θεώνη να έχει απολαβές που δεν χαίρουν ούτε οι πιο εύπορες οικογένειες της γειτονιάς μας: Όπως η ίδια μας αποκάλυψε πρόσφατα, και η νύφη της και η κόρη της παντρεύτηκαν με νυφικό του οίκου μόδας "Dimisol", που είναι το νούμερα ένα όνομα στα νυφικά, μαγαζί που δεν πλησιάζεις αν δεν είσαι βιομήχανος τουλάχιστον. Της έκαναν καλή τιμή, γιατί και με αυτούς είναι φιλαράκια, λέει. Πόσο φιλαράκια μπορεί να είναι η Θεώνη με τον ιδιοκτήτη του "Dimisol" και πόση έκπτωση της έκαναν πια; Δεν πήγε η θεία Ερμιόνη στο "Dimisol", ούτε η αδελφή της η Πόπη (πάμπλουτες σύζυγοι στρατιωτικών), αλλά πήγε η Θεώνη! Ως και η μάνα μου αναγκάστηκε να παραδεχθεί: “Χοντρά κυκλώματα! Όμως εμάς η Θεώνη δεν μας έχει πειράξει, άλλωστε είναι πολύ φιλάνθρωπη γυναίκα!” *Είσαι σίγουρη;* σκέφθηκα αλλά δεν είπα τίποτα.

Τελικά, η φιλανθρωπία είναι το πιο ύπουλο όπλο των κυκλωμάτων: Υποχρεώνει και αφοπλίζει το θύμα, ώστε να μην μπορεί να υποψιαστεί τις αυθαιρεσίες των "φιλανθρώπων" -πόσο μάλλον να αμυνθεί! Κάτι ανάλογο συμβαίνει στον Τρίτο Κόσμο: Οι ισχυροί απαλλοτριώνουν τις εκτάσεις των φτωχών και τους καταδικάζουν σε πείνα, ύστερα διοργανώνουν ένα συσσίτιο και το παίζουν φιλάνθρωποι...

Δευτέρα, 28 Δεκεμβρίου 2015

 Ενώ παίρνω το πρωινό μου μαζί με τον Αντώνη, κάποια στιγμή ενημερώνω τη μαμά ότι σήμερα θα πάω στην Εφορία για να διευθετήσω μια εκκρεμότητα (ανέλπιστο: μου αφαιρούν 150 ευρώ από το ΕΝΦΙΑ χάρη σ' έναν συμψηφισμό με παλιές αχρεώστητες καταβολές, και πρέπει μόνο να πάω να πληρώσω τα υπόλοιπα 3,40 ευρώ που απομένουν απλήρωτα).

"Είναι καλά τα μαλλιά μου; Μήπως να λουστώ σήμερα και να πάω αύριο;" ρωτάω τη μητέρα μου.

"Καλά είναι, λούζεσαι αύριο", απαντά η μαμά.

"Χάλια είναι, μην πας πουθενά!" πετάγεται ο μικρός, ο οποίος ανυπομονεί να παίξουμε.

"Μην ακούς τον Αντώνη, αυτός έχει όλες του τις δουλειές έτοιμες! Τώνης και πράσινα άλογα!" κάνει η μαμά.

"Ε, όχι δα "Τώνης και πράσινα άλογα"! Να πεις "Νάσος και πράσινα άλογα", να το καταλάβω!" απαντώ στη μαμά, που μουσκλώνει.

Λίγο αργότερα έρχεται η θεία Ερμιόνη για καφέ και μας διακόπτει από το ποδόσφαιρο που παίζουμε ο Αντώνης κι εγώ στο οφίς. Ωστόσο, ο μικρός δεν δυσανασχετεί, είναι γελαστός και ευγενικός. Παίρνει ένα παλιό τετράδιο κι ένα στυλό, ξαπλώνει μπρούμυτα πάνω στο χαλί του σαλονιού κι αρχίζει να γράφει στα γρήγορα, με την απίθανη ορθογραφία του:

‖ Η Νονά Υβόννη σέξι ‖

Η Υβόννη σέξι νονά, τρελένοντε όλη η άντρες.
Της κάνουν όλη πρότασει γάμου,
επιτέλους βγίκε κι ένας ιπότης που είχε ένα
πολύ ωρέο κάστρο εδώ στην Ελλάδα.
Η Υβόννη τον εροτέφτηκε
και αφτός την εροτέφτηκε και κάναν γάμο.

Ρότισε τον μικρό Αντώνη αν θέλει
να ρθει και είπε βεβαίος.
Φάγανε και ίπιανε, έκανε τραπέζι
ο ιπότις πρίγκιπας και κάναν τρία παιδιά
και τα πρόσεχε ο Αντώνης".

Κι άλλο ένα:

‖ Η Θεά νονά κάνει θαύματα ‖
παίζει με παιδιά 3 ώρες,
δεν ηπάρχει καλήτερο θαύμα
Το καλύτερο θαύμα για τον Αντώνη
είναι το ποδόσφαιρο.
Για τους άλους δεν ξέρω.
Είναι η καλήτερη νονά όλου του κόσμου
δεν ξέρω τι να πω, έχω χάσει τα λόγια μου.
Το καλύτερο, τιν καλούν όλη η γονής
για να παίξη μαζί με τα παιδιά τους
και να πάνε στη δουλιά τους με εισιχία
και μετά τα παιδιά κάνουν πολύ εισιχία
γιατί είναι κουρασμένα. ‖

Η θεία Ερμιόνη μένει έκθαμβη: "Σου μοιάζει! Θα γίνει κεφάλι!" μου κάνει.

"Πού θα βρω άλλον τέτοιον άνδρα; Καντάδες μου κάνει, γράμματα λατρείας μου γράφει, με ακολουθει παντού, σκηνές ζήλιας μου κάνει..." ρωτώ.

"Πουθενά", απαντά η θεία γελώντας.

® Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Αύγουστος - Δεκέμβρης 2015): Ναι μεν τα οράματα φωτιάς έχουν πρακτικά εξαφανιστεί, όμως το εφιαλτικό μήνυμα (κόλαση/hell) επιμένει: Συνεχίζει να έρχεται στα όνειρά μου ή σε ακουστικές παραϋπνίες γύρω στις 2-3 φορές το μήνα, αλλά και αρκετές άλλες φορές που δεν ακούγεται καλά ή δεν φαίνεται καλά γραμμένο. Έρχεται συνήθως στις

8:00 ακριβώς (!), ιδίως όταν αφήνομαι ξαπλωμένη ανάσκελα. Άρα, πρέπει να μην μένω καθόλου ανάσκελα στο κρεβάτι και να σηκώνομαι πριν τις 7:45.

Ακόμη, εκείνο που πρέπει να προσέξω είναι η διατροφή μου το βράδι: Να μην τρώω λιπαρά ή καυτερά φαγητά, ούτε ποπ κορν. Ιδίως τα γαλακτοκομικά το βράδι επιδεινώνουν τα αρνητικά φαινόμενα σχεδόν όσο και το αλκοόλ. Όσο για την τηλεόραση, το ιδανικό θα ήταν να την καταργήσω εντελώς: Όταν το κάνω αυτό, πηγαίνω σαφώς καλύτερα.

Κατά μέσο όρο αυτούς τους μήνες μου ήλθε το εφιαλτικό μήνυμα (κόλαση/hell) γύρω στις τρεις φορές και μία φορά το αντίθετό του (παράδεισος). Οι καθαρές νύχτες ανήλθαν στις 21-24.

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (Δεκέμβριος 2015):*** Σε γενικές γραμμές, τα δωρεάν ηλεκτρονικά βιβλία (free e-books) λειτουργούν περισσότερο ως διαφήμιση. Όσο για τα ελληνικά e-books, δεν βλέπω να υπάρχει καμία ζήτηση. Για την ακρίβεια, είναι πρακτικά αδύνατο να βρει κανείς e-reader εδώ στην Ελλάδα: Έχω ρωτήσει σε μεγάλα μαγαζιά μα δεν πουλάει κανένας! Προσωπικά δεν γνωρίζω κανέναν που να διαβάζει ηλεκτρονικά βιβλία -ούτε εγώ δεν τα διαβάζω! Εδώ με το ζόρι πουλιούνται τα έντυπα βιβλία, ποιός θα καθήσει να διαβάσει e-book;

Ξέρω ότι δεν πρόκειται ποτέ να βγάλω χρήματα από αυτή τη δουλειά, όμως αυτό δεν με απασχολεί ιδιαίτερα. Περισσότερο με ενδιαφέρει η μακροημέρευση των έργων μου (“e-books are forever”) και όχι οι όποιες πωλήσεις που θα πετύχω. Έτσι, συνεχίζω τη διόρθωση και καταχώρηση των ημερολογίων μου σε ψηφιακές βιβλιοθήκες. Ως τα μέσα του Δεκέμβρη έχω

ολοκληρώσει την έκδοση των οκτώ πρώτων βιβλίων του έργου “Απόλυτο Κακό” με την εκδοτική πλατφόρμα "Φαιώ" αλλά σκοπεύω να βρω κι άλλες. Ακόμη, μέσα στον ίδιο μήνα εξέδωσα ένα μυθιστόρημα φαντασίας με τίτλο “Βανέσα”.

Η έκδοση των οκτώ πρώτων τόμων από το “Απόλυτο Κακό” έχει μόλις ολοκληρωθεί, μα δεν νιώθω ικανοποιημένη: Θέλω πολύ ν' αφήσω πίσω μου και τα πρωτότυπα ημερολόγια. Θα 'θελα να τ' αφήσω όπως ακριβώς είναι, με όλα τα ονόματα ως έχουν, ξέρω όμως πως δεν μπορώ να ρισκάρω κάτι τέτοιο. Θα δω τι μπορώ να κάνω...

Φάση 21η: Συγκέντρωση

Τετάρτη, 6 Ιανουαρίου 2016 (τα Φώτα)

☺ Νωρίς το πρωί είναι εδώ ο Αντωνάκης. Τρώμε το πρωινό μας και μετά περιμένει εναγωνίως να παίξουμε ποδόσφαιρο. Εγώ, όμως, πρέπει να τελειώσω κάτι άλλες δουλειές πρώτα.

“Οι νονές δεν παίζουν μόνο ποδόσφαιρο, έχουν κι άλλες δουλειές”, του λέω.

“Εσύ δεν είσαι νονά!” μου κάνει ο μικρός.

“Μπα; Και τι είμαι δηλαδή;”

“Εσύ είσαι 27 χρονών και είσαι μαμά!”

Εντέλει του κάνω το χατήρι και παίζουμε λίγο μπάλα στο οφίς, μέχρι που χτυπά το κουδούνι. Είναι η θεία Ερμιόνη. Ο μικρός συνοφρυώνεται και με ακολουθεί παντού μέχρι να με πείσει να τελειώσουμε όλο το σετ των 10 γκολ. Ύστερα καθόμαστε μαζί με τη θεία και τη μητέρα μου στο σαλόνι και πίνουμε τον καφέ μας...۩

Εντός ολίγου ξαναχτυπά το κουδούνι. Αυτή τη φορά είναι ο ανηψιός μου ο Γιάννης ο οποίος μας πληροφορεί, μάλλον ανήσυχος, ότι η αυλή μας έχει γεμίσει με φτερά! “Μάλλον κάποια γάτα θα βούτηξε κανένα πουλί”, συμπεραίνει. Η μαμά κι εγώ βγαίνουμε αμέσως έξω και διαπιστώνουμε ότι όλη η αυλή έχει όντως γεμίσει με μαύρα φτερά διαφόρων μεγεθών! *Δεν μου αρέσει καθόλου αυτό...*

Ο Γιάννης παίρνει το παιδί και φεύγει, ενώ εγώ κοντοστέκομαι, παρατηρώ καλύτερα την κατάσταση και βγάζω ορισμένα συμπεράσματα:

“Λοιπόν, υποψιάζομαι πως κάτι πολύ περίεργο συμβαίνει εδώ!” ανακοινώνω με σιγουριά.
“Έλα τώρα, καμιά γάτα θα το έκανε”, πετάγεται η θεία Ερμιόνη.
“Μα πώς είναι δυνατόν να έβγαλε τόσα φτερά από το πουλί;”
“Θα ήταν μεγάλο πουλί”, μου κάνει η θεία. “Έχω δει εγώ, η γάτα το πιάνει και το κουνάει δυνατά πέρα-δώθε!”
Σοβαρά; Δηλαδή, οι γάτες μπαίνουν στον κόπο να ξεπουπουλιάζουν τα θύματά τους;
“Και ο Λόκι κάποτε γράπωνε περιστέρια, όμως δεν γέμιζε ο τόπος πούπουλα, ενώ βρίσκαμε και υπολείμματα του σώματος! Εδώ δεν έχει υπάρχει ούτε ίχνος!” επισημαίνω.
“Θα το έφαγε ολόκληρο! Ή το πήγε αλλού να το φάει!”
“Ναι αλλά οι γάτες δεν κυνηγούν τόσο μεγάλα πουλιά, δεν μπορούν να τα συλλάβουν άλλωστε”, συνεχίζω.
“Θα ήταν κανένα ετοιμοθάνατο”, επιμένει η θεία.
“Και όλα τα φτερά είναι μαύρα!”
“Θα ήταν κίσσα, οι κίσσες είναι μαύρες! Πάντως, δεν είναι τίποτα, μη το σκέφτεσαι”.
Σαν πολύ δεν πασχίζει η θεία να με πείσει ότι δεν τρέχει τίποτα; Και πώς δεν το πρόσεξε η ίδια όταν ήλθε;

Λίγο αργότερα, αφού έχει φύγει η θεία Ερμιόνη, μαζεύω τα πούπουλα μέσα σ' ένα χάρτινο κουτί. Το βράδι πάω και το πετάω στη θάλασσα -έτσι, για να μη λέω ότι δεν το έκανα. Φυσικά, δεν περιμένω να λυθούν τα όποια "μάγια", για τον απλούστατο λόγο ότι δεν υπάρχουν μάγια. Απλά, αναρωτιέμαι ποιό θα είναι το επόμενο κακό που θα μας προκαλέσουν υπογείως τα κυκλώματα...

Παρασκευή, 8 Ιανουαρίου 2016

♠ Σήμερα ξαναρχίζουν τα ιδιαίτερα μαθήματα και ο Αργύρης έχει έρθει να με πάρει με το αμάξι του -ως συνήθως. Στα 6-7 λεπτά που μεσολαβούν μέχρι να φθάσουμε στο σπίτι του, ο τύπος δεν ησυχάζει λεπτό: Κάνει συνεχώς τον έξυπνο και πετάει ένα σπασμωδικό “όχι” στην παραμικρή λέξη που θα αρθρώσω. Επιπλέον, τώρα δεν βρίζει μονάχα όσους τυχαίνει να βρεθούν κοντά στο αμάξι του αλλά και όσους περνούν από μακριά: Ένα αυτοκίνητο που τον διασταυρώνει προτού εκείνος καν φθάσει στο στενό· κάποιον που έχει παρκάρει σε μια γωνία· κάποιον που υποτίθεται ότι δεν έχει ανάψει τα φώτα του (“τα άναψε μόλις άκουσε τα μπινελίκια!” καμαρώνει ο τρελο-Αργύρης, που έβριζε από εκατό μέτρα απόσταση, μέσα στο αμάξι του).

Φθάνοντας στο σπίτι, βλέπουμε ότι υπάρχει μια γάτα στην αυλή. Έξαλλος ο Αργύρης: “Παλιόγατες, που είναι μόνο βρώμα και καταστροφή, μου γρατζουνάνε το αμάξι, άχρηστα ζώα!”. Βγαίνει έξω όλο νεύρα και κυνηγάει τη γάτα από δω κι από κει, ώσπου τελικά τη διώχνει. Ύστερα, μέσα στο σκοτάδι, ψάχνει κάτω από τα τέσσερα αμάξια που υπάρχουν στην αυλή, μην τυχόν είναι κρυμμένες εκεί άλλες γάτες. Παραείναι μουρλός ο τύπος, όσο πάει μουρλαίνεται περισσότερο, κι εγώ δεν τον αντέχω άλλο, ούτε για ένα λεπτό...

Τρίτη, 12 Ιανουαρίου 2016

♠ Από σήμερα ακολουθώ άλλη τακτική με το βλάκα: Του πάσαρα το παραμύθι ότι μόλις βρήκα άλλο ένα μάθημα στην περιοχή, που το έχω βάλει πριν από τις κόρες του, οπότε δεν θα χρειάζεται πια να έρχεται να με παίρνει με το αμάξι του. Έτσι, στο εξής δεν θα με φέρνει στο μάθημα, ούτε θα με πηγαίνει σπίτι μετά.

Επιτέλους, ελευθερία! Πρέπει βέβαια να περπατάω για κανένα σαραντάλεπτο, όμως νιώθω κυρία του εαυτού μου...

Σημείωση: Για να το καταφέρω αυτό, φεύγω από το σπίτι μου κατά τις 5:00, δηλαδή σχεδόν μισή ώρα πιο νωρίς απ' όσο πραγματικά χρειάζεται, και φροντίζω να περνάω από συγκεκριμένους δρόμους, ώστε να ελαχιστοποιήσω την πιθανότητα να με συναντήσει ο μάγκας ενώ επιστρέφει από τη δουλειά του στην Εκάλη. Άλλωστε, η μάνα του έχει πάρει το θάρρος και μπαινοβγαίνει στο σπίτι μας οποιαδήποτε ώρα της ημέρας, οπότε παρακολουθεί ελεύθερα την παραμικρή μας κίνηση. *Μπλέξιμο από τα λίγα...*

Ωστόσο, ήδη βλέπω να αποτυγχάνει το κόλπο: Μόλις φθάνω στο σπίτι τους απόψε, οι μικρές μου δείχνουν ένα αγγλικό παραμύθι που διαβάζουν, παρόλο που τις δυσκολεύει κάπως επειδή έχει πολλές άγνωστες λέξεις.

“Αυτό το βιβλίο δεν είναι για Ελληνάκια, είναι για Εγγλεζάκια”, τους εξηγώ.

“Όχι Εγγλεζάκια, Αγγλάκια”, πετάγεται ο Αργύρης.

“Μερικές λέξεις, όμως, δεν τις βρίσκουμε στο λεξικό!” μου παραπονούνται.

“Μήπως δεν ψάχνετε καλά;” τις ρωτάω και αρχίζω να κοιτάζω το βιβλίο.

“Όχι, είναι επειδή έχει πολλά ρήματα στον Αόριστο”, πετάγεται ξανά ο Αργύρης.

“Έχουμε μάθει Αόριστο”, του λέω και συνεχίζω να κοιτάζω το παραμύθι.

“Μωρέ, αυτό που λέω εγώ είναι!” επιμένει εκείνος.

☺ Πιο αργά το βράδι, μόλις έχουμε τελειώσει το μάθημα γερμανικών με τη Μαρίνα κι ετοιμαζόμαστε να με πάει στο σπίτι με το αμάξι. Ο μικρός ήταν παρών

κατά τη διάρκεια του μαθήματος και μας ανησύχησε μια-δυο φορές, μα όχι τίποτα σπουδαίο. Είναι καλό και ήσυχο παιδάκι.
"Τώνη, σήμερα ήσουν άτακτος, γι' αυτό δεν θα σε πάω στη θεία Τατιάνα απόψε!" του κάνει η μαμά του αυστηρά.
"Συγγνώμη, συγγνώμη!" φωνάζει ο Αντώνης και τρέχει να της φέρει το μπουφάν. Ύστερα πάει και μας ανοίγει την πόρτα, όλο ευγένεια.
"Θα πάμε τώρα στη θεία;" ρωτάει.
"Είπα όχι!"
"Μα τι πρέπει να κάνω για να πάμε στη θεία Τατιάνα;" κάνει ο μικρός, όλο ανησυχία.

Λίγο αργότερα, φθάνοντας κοντά στο σπίτι μου, ανοίγω την πόρτα του αμαξιού για να κατέβω.
"Κλείσε την πόρτα, θα έρθω να σου την ανοίξω εγώ!" μου φωνάζει ο Τώνης.
"Δεν πειράζει, άλλωστε βιάζομαι!" του κάνω γελώντας.
Εντέλει, ο νεαρός γαλούφης καταφέρνει τη μάνα του να πάνε στη θεία...

Σάββατο, 16 Ιανουαρίου 2016

☺ Αργά το απόγευμα, μόλις επιστρέφει η αδελφή μου από τη δουλειά, προθυμοποιείται αμέσως να πάει να αγοράσει ένα νέο άλμπουμ για τάπες του Τώνη. Ξεκινάμε και οι τρεις μαζί για το ψιλικατζίδικο. Καθώς περπατάμε, ο μικρός αρχίζει να μας εξηγεί τα μεγαλεπίβολα σχέδιά του για το μέλλον:
"Όταν μεγαλώσω και γίνω είκοσι χρονών, θα πάω στο πανεπιστήμιο! Αλλά θα είμαι και διάσημος ποδοσφαιριστής με πολλά λεφτά! Και τότε εσείς δεν θα δουλεύετε, θα κάνετε μανικιούρ και πετικιούρ όλη μέρα, και θα κάθεστε στην πισίνα!"

“Τι ωραία! Όλη μέρα στην πισίνα του Αντώνη!” κάνω.
“Ναι, αλλά θα σας έχω κι ένα μεγάλο ρολόι, για να βλέπετε την ώρα και να μην κάθεστε πολύ στο νερό, αλλιώς θα μουλιάσουν τα χέρια σας!”
“Πάντως, το παιδί έχει καλές διαθέσεις!” επισημαίνω στην Αλίκη, που γελάει.
“Θα σας έχω και από ένα μεγάλο αμάξι, που θα μπορείτε να ξαπλώνετε μέσα, και ο οδηγός θα σας πηγαίνει όπου θέλετε!” συνεχίζει ο μικρός.

Φθάνουμε στο μαγαζί, αγοράζουμε ένα καινούργιο άλμπουμ για τάπες, ο Τώνης είναι όλο χαμόγελα κι ευγένειες, η πωλήτρια τον έχει ερωτευθεί.
“Γιαγιά, σε παρακαλώ πολύ, θα μου πάρεις και μία τάπα;” κάνει όλο γλύκα.
Η Αλίκη του αγοράζει τρεις τάπες με ποδοσφαιριστές.
“Να πάρουμε και μια λαμπάδα για τη γιαγιά τη μεγάλη;” ρωτάει τότε ο μικρός.
“Λαμπάδα; Τι τη θέλει η γιαγιά τη λαμπάδα;” απορεί η αδελφή μου.
“Ρώτα τη νονά!” απαντά ο μικρός.
“Δεν ξέρω τι εννοεί ο Τώνης”, απορώ κι εγώ.
“Μάλλον έχει ακούσει τη μαμά να λέει πως θα ανάψει μια λαμπάδα στην Παναγία αν με προσλάβουν για δασκάλα”, υποθέτει η Αλίκη.

Φεύγοντας, ο μικρός ανεμίζει το νέο του άλμπουμ πέρα-δώθε όλο χαρά, ενώ εγώ και η Αλίκη συζητάμε πόσο γρήγορα πέρασαν οι γιορτές -ούτε καν το καταλάβαμε φέτος.
“Εδώ φτάσαμε πενήντα χρονών, για τις γιορτές λες εσύ;” λέει η αδελφή μου.
“Εμείς, πενήντα;” δυσανασχετώ στ' αστεία.
“Ε, όχι, εσείς είστε κουκλάρες και μόνο 27 χρονών!” κάνει ο Τώνης γελαστά.

“Όχι, πες μου, ποιός άλλος άνδρας κάνει τέτοια κομπλιμέντα!” λέω στην Αλίκη.
“Κανένας!” συμφωνεί εκείνη γελώντας.
“Μεγάλος γαλίφης ο μικρός, σας καλοπιάνει για να γίνεται το δικό του! Μοιάζει της μάνας του!” αποφαίνεται η μητέρα μου με αυστηρό ύφος, μόλις της διηγούμαστε τα κατορθώματα του δισέγγονού της.
“Τα περισσότερα σημερινά παιδιά πέφτουν κάτω και χτυπιούνται μέχρι να γίνει το δικό τους!” λέω στη μαμά, που συνεχίζει να κοιτάζει τον Αντωνάκη με μισό μάτι.

Τετάρτη, 20 Ιανουαρίου 2016

Μου τα 'πρηξε σήμερα ο ανηψιός Θανάσης με τις αμπελοφιλοσοφίες του, σχετικά με το πόσο προβληματική οικογένεια είμαστε και πόσο πολύ φταίμε εμείς για όσα μας συμβαίνουν: “Το μόνο που βλέπω εγώ εδώ μέσα, είναι άνθρωποι που τα κάνουν όλα λάθος!” ... “Είμαστε οι μόνοι που αποτυγχάνουν συνέχεια”, λέει με τάχα θλιμμένο ύφος, ενώ κοιτάζει εμένα. “Δοκιμάζεις κάτι, αποτυχαίνεις, μετά δοκιμάζεις κάτι άλλο, ξαναποτυχαίνεις, ξανά πάλι δοκιμάζεις, ξαναποτυχαίνεις, κ.ο.κ., μέχρι που πεθαίνεις!” ... “Όταν βρίσκεσαι σε μια δουλειά με άλλα τριάντα άτομα και όλοι πειράζουν εσένα, αυτό κάτι σημαίνει, σημαίνει ότι εσύ κάτι δεν κάνεις σωστά!”

Του εξηγώ ήρεμα ότι ο κόσμος είναι γεμάτος κρετίνους που τους έρχονται όλα ρολόι, άρα χρειάζεται μια άλλη θεώρηση των πραγμάτων για να αντιμετωπίσει κανείς μια τέτοια πραγματικότητα· άλλωστε, όλοι οι πλούσιοι και πετυχημένοι που γνωρίζουμε είναι καταθλιπτικοί και παίρνουν τα ψυχοφάρμακα με τις φούχτες. “Λένε ότι έχουν κατάθλιψη, δεν το ξέρεις αυτό”, μου κάνει αναψοκοκκινισμένος και συνεχίζει να

διαφωνεί σπαστικά στην παραμικρή μου λέξη (μου θυμίζει έντονα τον Αργύρη). Στη συνέχεια, υποστηρίζει περιπαθώς ότι αν δεν πραγματοποιήσει κανείς όλα του τα νεανικά όνειρα, αν δεν γίνει πάμπλουτος, διάσημος και πετυχημένος, δεν δικαιούται να αισθάνεται ποτέ ευτυχισμένος.

Τότε εγώ του λέω να ψάξει να βρει εκείνος λύση, αντιλέγει και σ' αυτό, ενώ εξακολουθεί να διαφωνεί στην παραμικρή μου λέξη, προσπαθώντας να μου υποβάλλει ότι είμαι βαθύτατα δυστυχισμένη επειδή δεν έγινα αστρονόμος, ούτε διάσημη συγγραφέας, ούτε παντρεύτηκα τον άνδρα των ονείρων μου. Αρχίζω να υποψιάζομαι ότι η συζήτηση αυτή δεν είναι καθόλου τυχαία: δεν αποκλείεται ο Νάσος να την ξεκίνησε κατόπιν εντολής κυκλωμάτων, προκειμένου να με ρίξει ψυχολογικά. Εντέλει, καταλήγω να φωνάζω ότι "αυτά τα πράγματα που λες, δεν γίνονται" και αποχωρώ φουρκισμένη από το δωμάτιο.

Ο Θάνος είναι εκ φύσεως παρανοϊκός και φέρνει πάντα αντιρρήσεις στην παραμικρή λέξη που θα ακούσει. Για την ακρίβεια, θεωρεί από πριν δεδομένο πως ό,τι πούμε εμείς θα είναι λάθος. Ωστόσο, το αληθινό του πρόβλημα είναι άλλο: Πρόσφατα επέστρεψε στο δικό του σπίτι επειδή τσακώθηκε με τη γκόμενά του τη Χριστίνα, οπότε δεν μπορεί πια να μένει μαζί της. Τώρα θέλει ν' αγοράσει καινούργια έπιπλα (πριν από πέντε χρόνια η αδελφή μου είχε πάρει δάνειο από την τράπεζα για να του αγοράσει τα προηγούμενα, που έχει καταστρέψει ο σκύλος) κι εμείς δεν έχουμε 5000 ευρώ να του δώσουμε στο χέρι για να κάνει ο κύριος το κομμάτι του -πράγμα που το φέρει πολύ βαρέως.

Όσο για τον Γιάννη, είναι σαφώς πιο ανθρώπινος από τον Θάνο, όμως εδώ και μερικά χρόνια έχει πάθει

παραλήρημα μεγαλείου: Νομίζει πως είναι ο πιο έξυπνος άνθρωπος στον κόσμο και ότι όπου να 'ναι θα γίνει μεγιστάνας του πλούτου χάρη στην καπατσοσύνη του. Στο μεταξύ, τρέχει και δε φθάνει με τον ΟΑΕΔ, δεν μπορεί να βγάλει άκρη με τα απαιτούμενα χαρτιά, καθυστερούν να τον πληρώσουν και θα του φάνε κι ένα μηνιάτικο, λέει. Παράλληλα παραπονιέται ότι έχει ξεμείνει εντελώς από λεφτά κι ότι πεινάει, τη στιγμή που μόλις πριν από δυο μήνες εισέπραξε γύρω στα 4500 ευρώ ως αποζημίωση απολύσεως -αλλά: δυο μέρες μετά την απόλυση έδωσε 2500 ευρώ για να πάρει αμάξι και τα υπόλοιπα δύο χιλιάρικα τα έχει ήδη εξαφανίσει.

Η αδελφή μου η Αλίκη δεν είναι τρελή αλλά είναι σίγουρα νευρασθενική, δεν μπορεί να καθήσει ήρεμη σ' ένα μέρος ούτε για ένα λεπτό, τρέχει αλαφιασμένη όλη μέρα κι όλη νύχτα (μπαρ, χειμερινά μπάνια, φιλενάδες, από δω κι από κει) μήπως και προλάβει να ζήσει τη ζωή που της τρώνε στη δουλειά. Όταν είναι μόνη με τη μαμά, κάθεται και μιλάνε για κανένα μισάωρο -πάντα για τα προβλήματα της Αλίκης. Μόλις όμως εμφανιστώ εγώ, η αδελφούλα μου σηκώνεται και φεύγει τρέχοντας, σα να φοβάται μήπως κολλήσει καμιά τρομερή αρρώστια. Τελευταία εμφανίζεται κατά τις 2:30 το μεσημέρι, αφού εγώ έχω ξαπλώσει. Ούτε που δίνω σημασία...

Το θέμα είναι ότι πρέπει να δω τι θα κάνω με τους Μαρκάκηδες, δεδομένου ότι όσο πάνε τρελαίνονται. Δεν μπορώ πια να συνεννοηθώ μαζί τους και δεν μου κάνει καλό να τους συναναστρέφομαι. Όταν έχεις να κάνεις με παράφρονες, αργά ή γρήγορα χάνεις κι εσύ την αίσθηση της λογικής...

Δευτέρα, 25 Ιανουαρίου 2016

Αναπάντεχες εξελίξεις: Από σήμερα η αδελφή

μου βρίσκεται στην Κεφαλλονιά, όπου θα μείνει ως τον Ιούνιο! Την ειδοποίησαν την Παρασκευή ότι διορίστηκε ως δασκάλα ειδικής αγωγής στο Αργοστόλι! Μετά από ένα σχετικό πελάγωμα του τύπου “πού θα μείνω, πώς θα προλάβω να πάρω έγκαιρα τα απαιτούμενα χαρτιά από γιατρούς, κλπ”, όλα διευθετήθηκαν γρήγορα μ' ένα τηλεφώνημα στον ξάδερφο Βασίλη στο Ληξούρι: Ευχαρίστως θα την φιλοξενήσει στην ωραία γκαρσονιέρα/ξενώνα που έχει, η οποία καινούργια και πλήρως επιπλωμένη.

Η γυναίκα του η Άννα πήγε και παρέλαβε την Αλίκη από το αεροδρόμιο, την πήγε αμέσως σε γνωστούς της γιατρούς που της έδωσαν τις απαιτούμενες βεβαίωσεις στα γρήγορα, καθώς και σε όσες υπηρεσίες χρειαζόταν για να γίνει η πρόσληψη. Ως την τελευταία στιγμή ήταν αμφίβολο σε ποιό σχολείο ακριβώς θα πήγαινε η Αλίκη, όμως ο διευθυντής της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης στην Κεφαλλονιά είναι πολύ φίλος του Βασίλη, οπότε κανόνισε να προσληφθεί στο πιο βολικό σχολείο. Στο εξής, λοιπόν, θα εργάζεται περίπου τέσσερις ώρες την ημέρα και θα εισπράττει 840 ευρώ το μήνα...

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (Ιανουάριος 2016):*** Από την αρχή του χρόνου συμπληρώνω, διορθώνω και δημιουργώ τα πρωτότυπα αρχεία των ημερολογίων μου σε ηλεκτρονική μορφή: Φυσικά, τα ονόματα των προσώπων παραμένουν αλλαγμένα, όμως αφήνω ως έχουν ονόματα διασημοτήτων και έργων τέχνης. Συγκρίνω τα ηλεκτρονικά αρχεία των ημερολογίων μου με τους χειρόγραφους τόμους και προσθέτω όσα κείμενα δεν έχω ήδη περάσει -και είναι αρκετά. Επίσης, διανθίζω τα κείμενα με εικόνες από δικούς μου πίνακες ζωγραφικής,

χρωματιστά σκίτσα μου από τους χειρόγραφους τόμους "Απόλυτο Κακό", καθώς και από τα εικονογραφημένα βιβλία "Oceans of Fantasy". Στα εξώφυλλα τοποθετώ μια φωτογραφία από μέρη που έχω επισκεφθεί.

Η διαδικασία αποδεικνύεται πιο χρονοβόρα και επίπονη απ' όσο νόμιζα, υπολογίζω να μου πάρει κανένα εξάμηνο συνολικά. Όμως νιώθω πως είναι κάτι που πρέπει να γίνει, θέλω να το κάνω και μου αρέσει που το κάνω. Αναγκαστικά έχω παρατήσει προσωρινά τη μετάφραση και συγγραφή του "Forbidden Diary III". Όμως, η έκδοση των ελληνικών κειμένων μ' ενδιαφέρει περισσότερο, αυτός ήταν ανέκαθεν ο βασικός σκοπός μου. Άλλωστε, έτσι όπως είναι στημένη η όλη υπόθεση, απ' όλη αυτή την ιστορία εγώ δεν πρόκειται να βγάλω ποτέ ούτε δεκάρα. Γιατί, λοιπόν, να μην κάνω αυτό που μου αρέσει;

Τρίτη, 2 Φεβρουαρίου 2016

Όλα βαίνουν αισίως: Από την πρώτη στιγμή ο Βασίλης και η Άννα της τα προσφέρουν όλα στο πιάτο της Αλίκης: Θετική αντιμετώπιση, θερμή φιλία, το μεσημεριανό φαγητό έτοιμο πάνω στο τραπέζι, βόλτες και κοινωνικοποίηση, τέλεια υποστήριξη. “Με έχουν σαν παιδί τους”, λέει η αδελφή μου. *Μόνο τούμπες που δεν της κάνουν...* Όσο για τους συναδέλφους της στο σχολείο, έχουν μείνει έκθαμβοι με τις ικανότητές της: “Δεν φαντάζονταν ότι θα ήμουν τόσο καλή!” καμαρώνει η Αλίκη σαν γύφτικο σκεπάρνι.

... Τέτοια αντιμετώπιση θα είχα κι εγώ αν πήγαινα στη θέση της! Έτσι θα με υποστήριζαν και μένα οι συγγενείς! Απλά δεν μπορώ να διώξω μια πικρία: Εγώ, συνολικά είκοσι λεπτά την εβδομάδα έμπαινα στο αμάξι του μαλάκα του Αργύρη για να με πάει από το σπίτι μου

στο σπίτι του ερχόμενος από τη δουλειά του, και μου έσπαγε τα νεύρα κάθε ώρα και στιγμή! Χώρια οι υπόλοιπες υποψίες που μου δημιουργούσε η όλη συμπεριφορά του...

Και το πιο απίθανο: Ή Αλίκη έχει συναντήσει εκεί μια παλιά της συνάδελφο από τα "Τρία Κυκλάμινα" (!), η οποία τώρα μένει μόνιμα στο Αργοστόλι (!) και δουλεύει στο εστιατόριο της μητέρας της (!). Έτσι, η αδελφούλα μου έχει μια καλή φίλη για να περνάει την ώρα της, ενώ τρώει και στο εστιατόριό της άμα λάχει!

Λεπτομέρεια: Όποτε μας παίρνει τηλέφωνο η Αλίκη (δηλαδή τρεις ή τέσσερις φορές την ημέρα), εμένα μου πετάει ένα βιαστικό "γειά, πώς πάει;" και μετά ζητάει να μιλήσει στη μαμά, με την οποία κουβε-ντιάζει για κανένα εικοσάλεπτο τουλάχιστον, όλο χαρές και γέλια. Με δύο λόγια, η κυρία συνεχίζει την ίδια στάση περιφρόνησης που μου έδειχνε όσο έμενε εδώ. *Τα αισθήματα, όμως, είναι αμοιβαία...*

Πρόβλεψη: Σε πέντε-έξι χρόνια η αδελφούλα μου θα εμφανιστεί ξαφνικά ως συγγραφέας, θα παρουσιάσει κανένα βιβλίο σχετικά με τη διδασκαλία παιδιών με ειδικές ανάγκες και θα πουλήσει χιλιάδες αντίτυπα...

* * * *

Τετάρτη, 3 Φεβρουαρίου 2016

Εικόνες του Πλέγματος: Αλήθεια, πώς καταφέρ-νουν όλοι αυτοί οι "μισθοσυντήρητοι" γύρω μου και διατηρούν τις σπιταρώνες τους σε τόσο άψογη κατάσταση; Οι κήποι είναι τέλεια διατηρημένοι, οι αυλές τακτοποιημένες και πεντακάθαρες, τα σπίτια καλοβαμμένα -λες και κτίσθηκαν χθες! Μονάχα το δικό μας σπίτι γιατί έχει γίνει τσαντήρι: Όλο και κάτι χαλάει

κάθε μέρα (πρόσφατα χάλασε η βρύση και οι σωληνώσεις του νερού: σάπισαν από την πολλή υγρασία, όπως οι τοίχοι του οφίς και τα ντουλάπια της κουζίνας). Φτιάξαμε τη βρύση και τους σωλήνες, όμως για τα υπόλοιπα δεν γίνεται τίποτα, δεν υπάρχουν λεφτά.

Πώς, λοιπόν, όλοι αυτοί διατηρούν τα σπίτια τους τόσο τέλεια; Πού βρίσκουν την όρεξη και τα λεφτά για να κάνουν συνεχώς τα απαιτούμενα μερεμέτια; Με πολύ συντηρητικούς υπολογισμούς, βλέπω ότι για να διατηρηθεί ένα σπίτι σε καλή κατάσταση πρέπει ο ιδιοκτήτης να είναι διαρκώς με το ένα χέρι στη σκούπα και το άλλο στην τσέπη: Δυο φορές το μήνα (τουλάχιστον) πρέπει να έλθει οικιακή βοηθός, μια φορά το μήνα ο κηπουρός, συν ό,τι χαλάσει στο σπίτι, αυτά μας κάνουν το λιγότερο 300 ευρώ μηνιαίως! Πώς τους περισσεύουν (σε όλους!) 300 ευρώ το μήνα; Από την άλλη πλευρά, μπορεί τα πάντα να αστράφτουν στα σπίτια τους, όλοι τους όμως έχουν μία, δυο, ή περισσότερες σκατομηχανές (σκυλιά) στα μπαλκόνια ή στις αυλές! Βρώμα, φασαρία και ηχορύπανση! *Από εκεί φαίνεται πόσο αριστοκράτες είναι όλοι τους...*

Τηλεοπτικές διαφημίσεις (Α): Σε μία διαφήμιση εμφανίζεται μια οικογένεια, που όλα της τα μέλη ασχολούνται διακαώς με ένα μάλλον μελαγχολικό σκυλάκι: Τι χαριτωμένο που είναι το σκυλάκι, τι ωραία που τεμπελιάζει το σκυλάκι, και δως του φωτογραφίες με το κινητό στο σκυλάκι, και ξανά καμάρι στο σκυλάκι, ώσπου του δείχνουν τη φάτσα του στο τάμπλετ: το σκυλάκι κάνει σαν παλαβό και όλοι διασκεδάζουν αφάνταστα. Το "σοφό" μήνυμα: Χωρίς σκύλο καμία οικογένεια δεν μπορεί να είναι ευτυχισμένη.

(Β): Μια άλλη διαφήμιση δείχνει ένα παιδί που το παρατούν στο δρόμο. Εκείνο αναγκάζεται να τρέχει από

δω κι από κει, πολύ ανήσυχο και δυστυχισμένο, ενώ κάποιοι το κυνηγούν για να του κάνουν κακό. Εντέλει, το παιδί μπαίνει μέσα σε μια κούτα για να περάσει τη νύχτα, όπως κάνουν οι άστεγοι. Ωστόσο, μόλις ο φακός δείχνει το περιεχόμενο της κούτας, εκεί μέσα δεν βρίσκεται πια παιδί αλλά σκυλί! Και μετά, η λεζάντα: Εγκατάλειψη ζώου: Η χειρότερη μορφή κακοποίησης.

Τι θέλει να πει ο ποιητής: Παιδί και σκυλί είναι το ίδιο πράγμα, δεν πρέπει να υπάρχει καμία διάκριση ανάμεσά τους. Ακόμη, η χειρότερη μορφή κακοποίησης δεν είναι -ας πούμε- ο βιασμός και φόνος ενός παιδιού αλλά η εγκατάλειψη ενός σκύλου! *Έχει παρατρελαθεί η σημερινή κοινωνία...*

Παρασκευή, 5 Φεβρουαρίου 2016

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι στην Ιταλία, μέσα σε ένα πολυτελές palazzo. Ξαφνικά, ακούω μια φωνή να μου λέει: "Όταν κάτι δεν πετυχαίνει, είναι επειδή δεν το κάνεις σωστά!". Τότε συνειδητοποιώ ότι οι διαλογισμοί πρέπει να γίνονται σε καθιστή θέση και όχι ξαπλωμένη, όπως τους κάνω συνήθως.

Κάθομαι σε μια καρέκλα και ξεκινώ άσκηση χαλάρωσης. Το αστρικό μου σώμα εξέρχεται αμέσως και υψώνεται αβίαστα μέχρι το ταβάνι, ενώ παρατηρώ τους ψηλούς πορτοκαλόχρωμους τοίχους ολόγυρα. Βγαίνω έξω και περιπλανιέμαι πετώντας πάνω από μια όμορφη περιοχή με πλατιούς άδειους δρόμους και πράσινα θαλερά δέντρα. Κανείς δεν μπορεί να με δει, εκτός από κάτι σκυλιά που με μυρίζονται και προσπαθούν να με φθάσουν επιθετικά. Μετά βίας αποφεύγω ένα, που τεντώνεται προς το μέρος μου, δεμένο σ' έναν λεπτό κορμό με τη μακριά αλυσίδα του. *Ξυπνώ νιώθοντας ανάλαφρη κι ενεργοποιημένη.*

Επιτέλους! Καιρό είχα να βιώσω κάτι τόσο υπέροχο...۩
☺ Νωρίς το πρωί πηγαίνω τον Αντωνάκη στο σχολείο. Σε όλο το δρόμο, ο μικρός είναι όλο χαμόγελα, χαρές και τραγούδια.
"Πρώτη φορά βλέπω παιδί να είναι τόσο χαρούμενο που πάει στο σχολείο", του λέω.
"Όχι, είμαι δυστυχισμένος που πάω σχολείο", μου απαντάει.
"Μπα; Ώστε δεν σου αρέσουν τα μαθήματα;"
"Δεν είναι για τα μαθήματα, είναι για άλλους λόγους!"
"Ναι, αλλά εγώ βλέπω πως είσαι όλο ευθυμία και τραγούδι!" επιμένω.
"Απλά, μου αρέσει να είμαι χαρούμενος και να τραγουδάω!" μου κάνει ο νεαρός χαμογελώντας.
Μπροστά στον Αντώνη τύφλα να 'χουν όλες οι σχολές αυτογνωσίας...

Δευτέρα, 8 Φεβρουαρίου 2016
♠ Έρχεται το απόγευμα η Θεώνη, φαίνεται μάλλον ανήσυχη και μας πληροφορεί ότι ο γιόκας της τρακάρισε με το αμάξι καθώς επέστρεφε από τη δουλειά: "Βγήκε μία με stop και έπεσε πάνω του! Ο Αργύρης δεν έπαθε τίποτα, άνοιξαν οι αερόσακοι αμέσως, όμως το αυτοκίνητο έχει πάθει σοβαρή ζημιά, μάλλον δεν φτιάχνεται!"
"Τουλάχιστον, ο Αργύρης είναι καλά!" της λέω, κρύβοντας μια περίεργη απογοήτευση μέσα μου.
"Μόλις το έμαθε ο πεθερός του, πήγε αμέσως να τον βρει! Όμως η Κορίνα, η γυναίκα του, δεν πήγε -παρόλο που ήταν στο σπίτι!"
"Ίσως ταράχτηκε η κοπέλα", έσπευσε να τη δικαιολογήσει η μάνα μου.
Η κοπέλα απογοητεύτηκε βαθύτατα, γι' αυτό δεν πήγε·

πάω στοίχημα πως σκέφτηκε "Ο πούστης, τη γλύτωσε!" Εδώ, εγώ το σκέφτηκα...
“Κι όχι μόνο αυτό, μόλις έφθασε ο Αργύρης στο σπίτι, η Κορίνα τον έβρισε πως ήταν απρόσεκτος και εξαιτίας του καταστράφηκε το αμάξι!”
Γιατί να του το πει αυτό; Μήπως δεν έφταιγε μονάχα η άλλη οδηγός; αναρωτιέμαι -όχι ότι με νοιάζει, κιόλας...

Τρίτη, 9 Φεβρουαρίου 2016

♠ Το σκεφτόμουν να πάω για μάθημα στα κορίτσια σήμερα, επειδή ήξερα τι θα αντιμετωπίσω. Πράγματι, επ' ευκαιρία του χθεσινού ατυχήματος, ο Αργύρης παίρνει το γνώριμο ξερολίστικο υφάκι του και αρχίζει την αγόρευση:
“... γι' αυτό σου λέω Υβόννη, εδώ στην Ελλάδα τίποτα δεν λειτουργεί σωστά!”
Ωχ, σκέφτομαι. *Άντε πάλι, το παραλήρημα με τους Έλληνες! Λες και στο εξωτερικό δεν γίνονται ποτέ ατυχήματα...*
“Βγήκε η άλλη με stop, φορούσε και σαγιονάρες, έπεσε πάνω μου, παραλίγο να με σκοτώσει” συνεχίζει ο Αργύρης. “Όμως εδώ στην Ελλάδα το σωστό σου το περνάνε για λάθος: Δεν έγινε και τίποτα, ένα πταίσμα μόνο, λέει ο άλλος!” *Δηλαδή; Μήπως δεν είναι όλο το δίκιο με το μέρος σου, Ρούλη;*
“Το αμάξι φτιάχνεται;” ρωτώ από περιέργεια.
“Έχει πάθει σοβαρές ζημιές αλλά φτιάχνεται, εντάξει”.
“Σημασία έχει πως εσύ είσαι καλά”, καταλήγω.
“Όχι, Υβόννη, δεν είναι έτσι, αυτό δεν έχει καμία σημασία!”
Καταπληκτικό! Του λες "Ευτυχώς που είσαι καλά", κι αυτός φέρνει αντίρρηση ακόμη και σ' αυτό!
“Το ότι δεν έπαθα τίποτα είναι καθαρά θέμα τύχης: Το

αμάξι μου ήταν μεγαλύτερο και ψηλότερο από το δικό της, και οι αερόσακοι άνοιξαν αμέσως! Αν δεν είχα καλό αμάξι, τώρα θα ήμουν στα θυμαράκια!” συνεχίζει ακάθεκτος.
Και η γυναίκα σου θα έκανε πάρτυ, συλλογίζομαι. Η ουσία είναι πως ο Αργύρης τη γλύτωσε επειδή είναι πλούσιος και διαθέτει αμάξι των 40.000 ευρώ.
“Τουλάχιστον εσύ δεν έπαθες τίποτα”, επιμένω.
“Όχι, Υβόννη, αυτό δεν λέει τίποτα! Αν πάθαινα κάτι; Εγώ δεν θα 'τρεχα πάλι; Γι' αυτό κι εγώ θα της δείξω της κυρίας: Τι έχεις κυρία μου; Ένα διαμέρισμα; Φερ' το! Ένα χωράφι; Φερ' το κι αυτό! Ό,τι μπορώ θα της πάρω!”
Μένω άναυδη. Όχι μόνο μ' έχει κόψει δυο φορές με τα μουρλά "όχι" του μέσα σε ένα λεπτό, αλλά κοιτάζει πώς θα χρησιμοποιήσει το ατύχημα για να κερδίσει φράγκα μέσω δικαστηρίων!
“Θα δούμε τότε: Θα ξανακάνει αυτή τέτοιο λάθος; Άλλη φορά θα βλέπει stop και θα μένει στήλη άλατος! Χρειάζεται τιμωρία ο Έλληνας, αλλιώς δεν καταλαβαίνει!” συνεχίζει το μισελληνικό παραλήρημά του.

Ύστερα ο Αργύρης αποχωρεί, ξεκινά το μάθημα κι εγώ είμαι σχετικά ήρεμη. Δεν έχει πει δα και τίποτα το τρομερό. Όμως, όσο περνά η ώρα, τόσο νιώθω να "φουσκώνω" όλο και περισσότερο. Φεύγοντας, νιώθω ήδη πυρ και μανία: Δεν είναι τόσο αυτά που λέει, όσο αυτό που εκπέμπει όταν τα λέει: μια διάχυτη, υποβόσκουσα, μα πανίσχυρη απειλή. Κάτι δεν μου αρέσει καθόλου σε αυτόν τον τύπο, και δεν είναι μονάχα τα παρανοϊκά "όχι" που πετάει με ρυθμό πολυβόλου...

Η ταραχή που μου προκαλεί ο Αργύρης έστω και με δυο λεπτά διαπροσωπικής επαφής, έχει μονάχα μια εξήγηση: Είναι το ένστικτό μου που με προειδοποιεί για

έναν τεράστιο επικείμενο κίνδυνο, έναν κίνδυνο που εξυφαίνεται μέρα με τη μέρα, αδιόρατα ακόμη αλλά σταθερά. Η συμπεριφορά του απέναντί μου δεν είναι καθόλου φυσιολογική· πιθανότατα δρα βάσει εντολών και οδηγιών, με σκοπό να με υπονομεύσει ψυχολογικά με πολύ ύπουλο τρόπο: Αυτά τα απανωτά "όχι" στην παραμικρή λέξη που θα πω δεν είναι καθόλου τυχαία· είναι έτσι προγραμματισμένα, ώστε να χτυπούν ύπουλα και βαθιά τον ψυχισμό μου, με τρόπο που δεν είναι ανιχνεύσιμος. Πιθανότατα, ο κύριος μου εξασκεί συστηματικό νευρογλωσσικό προγραμματισμό -και ποιός ξέρει τι άλλο κάνει...

Αλλά ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι δεν συμβαίνει τίποτα ύποπτο με τον Αργύρη, το γεγονός και μόνο ότι μου προξενεί τέτοια ψυχική ταραχή σημαίνει πως πρέπει να τον σουτάρω -θα δώ πότε. Είναι όπως όταν κάποιος έχει αλλεργία σε κάτι, πχ στα ψάρια: Άλλος τρώει μια μπουκιά και καταλήγει στο νοσοκομείο· άλλος τρώει κιλά όλη μέρα και δεν παθαίνει τίποτα. Η περίπτωσή μου πιθανότατα είναι μια μορφή ψυχικής αλλεργίας: Απλά μου είναι αδύνατο να ανεχθώ ορισμένες ανώμαλες συμπεριφορές (σαν του Αργύρη), που με δηλητηριάζουν σε ψυχικό και ενεργειακό επίπεδο.

Επιπλέον, έχει αρχίσει να με προβληματίζει και η μικρή Θεώνη: δεν τη βλέπω να παίρνει εύκολα το Lower. Το κορίτσι δεν θέλει να σκέφτεται, τα θέλει όλα στο πιάτο, ενώ δεν κάνει τίποτα σωστό -μάλλον από υπερβολικό άγχος: Τη βάζω να διαβάσει και κομπιάζει σε κάθε λέξη· τη βάζω να μεταφράσει και κάνει λάθος σε κάθε πρόταση· τη βάζω να κάνει μια άσκηση και κλαψουρίζει επί ένα τέταρτο αν η άσκηση χρειάζεται έστω λίγη σκέψη, στο τέλος τα κάνει και αχταρμά· ως επί το πλείστον, αντιγράφει από την αδελφή της -σ' αυτό

είναι άσσος. Χώρια οι υστερίες: Σήμερα πήρε 18 στην ορθογραφία κι έκλαιγε μισή ώρα με το ρολόι. Και οι δυο αδελφές τρέμουν μην τυχόν τους διορθώσω το παραμικρό λάθος στην παραμικρή άσκηση και κλαίνε απαρηγόρητες αν τους διορθώσω έστω μια λέξη. Ο πατέρας τους τις έχει κάνει έτσι επειδή τους έχει περάσει την ψευδαίσθηση πως είναι μεγαλοφυίες, άρα τους είναι αδιανόητο να παίρνουν κάτι λιγότερο από άριστα σε οποιοδήποτε μάθημα.

Και μια αλλόκοτη ***σύμπτωση:*** Μόλις φθάνω σπίτι το βράδι, η μητέρα μου με πληροφορεί ότι στο ίδιο σημείο ακριβώς που έγινε χθες το ατύχημα του Αργύρη (στη λεωφόρο Βουλιαγμένης, στη στροφή για Βάρη), σήμερα το απόγευμα έγινε ένα άλλο αυτοκινητιστικό δυστύχημα και σκοτώθηκε ένα παλικάρι...

Τρόπος δράσης: Από τότε που ανέλαβα να διδάξω στις κόρες του Αργύρη, έχω την αίσθηση πως οι κλοιοί έχουν παρασφίξει γύρω μου. Αν δεν προσέξω, θα έλθει η ώρα που θα έχω πολύ άσχημους μπελάδες με τους Ξιφαράδες -και όχι μόνο. Γι' αυτό πρέπει να αλλάξω τρόπο σκέψης και δράσης, όχι μονάχα απέναντι στους Ξιφαράδες αλλά και απέναντι σε όλους.

Προς το παρόν, πρέπει να απαλλαγώ από τους Ξιφαράδες. Αυτό δεν είναι καθόλου εύκολο, δεδομένου ότι η μητέρα του Αργύρη είναι κολλητή φιλενάδα της μητέρας μου και μπαινοβγαίνει στο σπίτι μας πρωί-μεσημέρι-βράδι, πάντα με την πρόφαση του ενδιαφέροντος και της φιλανθρωπίας. Τέλος πάντων, το σχέδιο που ήδη έχω εκπονήσει περιλαμβάνει τα εξής βήματα:

* Κατ' αρχάς, "κάψιμο εχθρού": Στις 10 του μηνός γράφω το όνομα του εχθρού (ΑΡΓΥΡΗΣ ΞΙΦΑΡΑΣ ΤΗΣ ΘΕΩΝΗΣ) σ' ένα κομμάτι λευκό χαρτί και το καίω μ' ένα σπίρτο, παρατηρώντας τα γράμματα να χάνονται

ένα-ένα, μέχρι το Α. Ύστερα ρίχνω τα αποκαΐδια στη λεκάνη της τουαλέτας.
* Όποτε ο κύριος με νευριάζει, αποχωρώντας θα πετάω στην πεντακάθαρη αυλή του ένα σκουπίδι: ένα φλούδι, ένα τσαλακωμένο τενεκεδάκι, ένα παλιόχαρτο κλπ, που θα έχω από πριν μέσα στην τσάντα μου. Ο Αργύρης παθαίνει υστερία ακόμα και μ' έναν κόκκο σκόνη -τόσο αριστοκράτης νιώθει...
* Όποτε με παραεκνευρίζει ο μαλάκας, θα του ακυρώνω το επόμενο μάθημα, όχι όμως αμέσως αλλά την ίδια μέρα που είναι να γίνει. Σε καμία περίπτωση δεν πρέπει να καρφώνομαι...

Βήματα στη σωστή κατεύθυνση: Τελικά, έχει δίκιο ο ανηψιός μου ο Νάσος: Ό,τι έχω κάνει ως τώρα ήταν λάθος, ιδίως οι ατέρμονες (και πάντα αδιέξοδες) προσπάθειές μου να αποδείξω την αξία μου στους άλλους και να γίνω επιτέλους δεκτή στην κοινωνία των ανθρώπων. Τα τελευταία 46 χρόνια (δηλαδή από τότε που πήγα Δημοτικό) πασχίζω νυχθημερόν να πείσω τους άλλους ότι είμαι έξυπνη, μορφωμένη, διανοούμενη ικανή, αξιαγάπητη και τα τοιαύτα· ωστόσο, όχι μόνο έχω κάνει μια τρύπα στο νερό αλλά έχω προκαλέσει και το μίσος ολονών. *Αυτοί* ανέκαθεν με θεωρούσαν "χαζή" και αυτό δεν άλλαξε ποτέ, όσες δεξιότητες κι αν έχω επιδείξει. Στο οικογενειακό περιβάλλον ήμουν πάντα η υπηρέτρια -ούτε αυτό μπορεί ν' αλλάξει.

Τώρα, μετά από μισό αιώνα αδιάκοπων αγώνων και αγωνίας, βλέπω ότι έπρεπε να έχω πράξει εντελώς τα αντίθετα: Εφόσον με ήθελαν "χαζή", έτσι έπρεπε να φαίνομαι: χαζή και ανίκανη για οτιδήποτε! Αν είχα από μικρή τη σοφία να παριστάνω την καθυστερημένη ακόμα και μέσα στο οικογενειακό μου περιβάλλον, δεν

θα είχα μπλέξει ποτέ με δουλειές, επιχειρήσεις, ιδιαίτερα μαθήματα, αφεντικά, συναδέλφους -όλους αυτούς τους ψυχικούς καρκίνους. Πέντε χρόνια ο ένας, δυο χρόνια ο άλλος, τρία χρόνια ο άλλος, όλα αυτά είναι δηλητήρια που μπαίνουν απανωτά στην ψυχή μου...

Ο ρόλος που καλείται να παίξει ο καθένας μέσα στο Matrix είναι πολύ συγκεκριμένος και δεν αλλάζει, όσα κι αν καταφέρει κανείς. Ο ρόλος αυτός δεν εξαρτάται από την κοινωνική θέση της οικογένειας, ούτε από τις φυσικές ικανότητες του ατόμου: Μπορεί κάποιος να είναι γιος εφοπλιστή, ωστόσο μέσα στο σπίτι του καλείται να πάρει τον ρόλο του υπηρέτη και μέσα στη γειτονιά του τον ρόλο του αλήτη. Αυτούς τους ρόλους θα αναλαμβάνει ασυνείδητα, όπου κι αν βρεθεί. Αν προσπαθήσει να αποδείξει ότι αξίζει κάτι καλύτερο, κανείς δεν θα αναγνωρίζει την αξία του, όλοι θα δυσανασχετούν και θα εισπράττει πυρά από παντού.

Ομοίως, μπορεί κάποιος να είναι μια μετριότητα στο σώμα και στο πνεύμα, στην οικογένειά του όμως παίρνει τη θέση του ισχυρού ή του "ξύπνιου" και αυτή τη θέση θα έχει όπου κι αν βρεθεί. Να γιατί κανείς δεν έχει εκφράσει εχθρότητα για τις όψιμες ακαδημαϊκές επιτυχίες της αδελφής μου: Αυτή πάντα λογιζόταν ως "ξύπνια", "διαόλου κάλτσα", "ατσίδα" κλπ, παρόλο που μέχρι πριν από λίγα χρόνια δούλευε ως καμαριέρα.

Αντίθετα, όλοι λύσσαξαν όταν εγώ άρχισα να παραδίδω ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών. Παρόλο που ανέκαθεν ήμουν καλή μαθήτρια, γνωστή για τις ιδιαίτερες γνώσεις μου, από τότε που ήμουν μικρή όλοι τους με φώναζαν "χαζή". Ανέκαθεν πάσχιζα να αποτινάξω αυτή την ετικέτα από πάνω μου -και τώρα βλέπω το λάθος. Εφόσον χαζή με ήθελαν, χαζή έπρεπε να φαίνομαι σ' αυτούς. Ήμουν χαζή που δεν το φρόντισα...

Υπάρχουν δυο βασικοί ρόλοι που καθορίζουν το άτομο μέσα στην κοινωνία: Ο πρώτος ρόλος είναι αυτός που του δίνει η οικογένεια. Ο δεύτερος είναι αυτός που του δίνει η γειτονιά. *Τελικά, ο κόσμος είναι η γειτονιά σου.* Στο ευρύτερο επαγγελματικό ή κοινωνικό περιβάλλον αναπαράγεται ένας συνδυασμός των δυο παραπάνω ρόλων. Αν το άτομο προσπαθήσει να πετύχει κάτι περισσότερο από το επιτρεπόμενο, δεν θα γίνεται πουθενά αποδεκτό και να δέχεται από παντού λυσσαλέο πόλεμο. *Όπως την έπαθα εγώ...*

Από τι εξαρτάται, όμως, η θέση του ατόμου μέσα στο Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα; Πιθανότατα από τις ανάγκες που τυχαίνει να έχει το Matrix τη στιγμή που γεννιέται το άτομο. Έτσι, συντονίζει τους πάντες γύρω του, με τέτοιο τρόπο ώστε το άτομο να παίρνει τελικά τη θέση που του αναλογεί. Αν κάποιος δοκιμάσει να αντιταχθεί στον προδικασμένο του ρόλο, θα αντιμετωπίσει γενική περιφρόνηση και συντονισμένο πόλεμο.

Μην προσπαθείς να αλλάξεις τον ρόλο σου, αυτό δεν γίνεται. Προσπάθησε να τον εκμεταλλευτείς. Αν σε θέλουν υπηρέτη στο σπίτι, κάνε τον υπηρέτη. *Όμως, να θυμάσαι πως οι υπηρέτες πληρώνονται.* Αν σε θέλουν ζητιάνο στη γειτονιά, κάνε τον ζητιάνο. *Οι ζητιάνοι εισπράττουν χρήματα χωρίς να δουλεύουν.* Άλλωστε, η προσφορά τους στην κοινωνία είναι ανεκτίμητη, εφόσον κάνουν όλους τους υπόλοιπους να αισθάνονται πολύ ανώτεροι. Αν πραγματικά θέλεις να πετύχεις κάτι περισσότερο, κάνε το κρυφά από τον οικογενειακό ή κοινωνικό σου περίγυρο. Μην λες κουβέντα σε κανέναν για τους στόχους σου. Χρησιμοποίησε ψευδώνυμα αν μπορείς. Φρόντισε, όμως, να μη σε υποψιαστούν σε καμία περίπτωση -αλλιώς μπορεί να χάσεις τα πάντα...

Εικονική ξεγνοιασιά

Σάββατο, 13 Φεβρουαρίου 2016

Το απόγευμα είχαμε μια απρόσμενη επίσκεψη από τον Γρηγόρη. Μας αγκάλιασε, μας φίλησε φανερά συγκινημένος, και κάθησε για κανένα μισάωρο. Η Θεώνη παρούσα -όπως πάντα.

“Τι νέα, Υβόννη; Τι νέα;” με ρωτάει ο Γρηγόρης.

“Τι νέα; Τα ίδια”, απαντώ -ως συνήθως.

Τι νέα να 'χω εγώ;

“Όλα έχουν πέσει πάνω σου: Το σπίτι, οι δουλειές, τα τρεχάματα, η μητέρα σου...”

“Και ο Αντωνάκης!” συμπληρώνω χαρωπά. “Ποιός νομίζεις ότι παίζει με το παιδί; Εγώ παίζω!”

“Δύσκολα τα πράγματα! Πρέπει να κάνεις κουράγιο!”

“Δεν έχω πρόβλημα”, λέω και το εννοώ: *Μέσα στο σπίτι δεν έχω πρόβλημα· μπορεί το οικογενειακό μου περιβάλλον να είναι προβληματικό, όμως μονάχα εδώ μπορώ να αναπνέω. Έξω από το σπίτι ασφυκτιώ, όπου κι αν βρεθώ...*

“Τι να πεις, είναι το κισμέτ! Υπάρχει πάντα κάποιος που πληρώνει για όλους!” δηλώνει ο Γρηγόρης και όλοι συμφωνούμε μαζί του. “Στη θέση της Αλίκης, που διορίστηκε δασκάλα και πήγε στην Κεφαλλονιά, θα μπορούσε να είναι η Υβόννη! Και η Αλίκη θα μπορούσε να έχει μείνει πίσω!” καταλήγει, αφήνοντάς με εμβρόντητη. *Να και κάποιος που βλέπει το ανάποδο...*

! Αργότερα, βγαίνοντας στο δρόμο, παρατηρώ ότι το στηθαίο του μπαλκονιού της αδελφής μου είναι γεμάτο ρωγμές, με μια τεράστια να δεσπόζει από τη μία

άκρη ως την άλλη. Τα στηθαία των δυο άλλων μπαλκονιών είναι εντάξει. *Πώς δεν το είχα προσέξει πρωτύτερα αυτό;* αναρωτιέμαι...

Κυριακή, 14 Φεβρουαρίου 2016

Πηγαίνοντας το πρωί στο φούρνο, βρήκα αφημένο πάντω σ' ένα παγκάκι ένα ωραίο, πολύχρωμο μαξιλαράκι από φλις, σε σχήμα κιθάρας -ό,τι πρέπει για το υπνοδωμάτιο του Αντωνη.

Λίγο αργότερα, περνώντας έξω από μια κλειστή καφετέρια επί της Γεννηματά, βρίσκω ένα τεράστιο διακοσμητικό μπαλόνι σε σχήμα καρδιάς: Το πίσω μέρος είναι κόκκινο, ενώ το μπροστινό είναι άχρωμο με διάσπαρτες λευκές καρδιές και το "Σ' αγαπώ" γραμμένο με λευκά γράμματα επάνω.

Μόλις φθάνω σπίτι και ανεβαίνω στη βεράντα, βλέπω μπροστά μου δυο πεταλούδες με πολύχρωμα φτερά να πεταρίζουν ερωτοτροπώντας. Στολίζω το μπαλόνι πάνω σε μια πολυθρόνα του σαλονιού. Μόνο που το κοιτάζω, αισθάνομαι πολύ όμορφα. *Αλήθεια, πόσες γυναίκες έλαβαν καλύτερο δώρο για τη γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου;*

☺ Το απόγευμα, αφού φέρνω τον Αντώνη από το σχολείο, του δείχνω το μπαλόνι και του λέω πως τάχα μου το έστειλε ο Ανρί. Αρνείται να το πιστέψει, μεγαλώνει το παιδί. Ωστόσο, επιμένει να μάθει:

"Αν δεν μου πεις ποιός σου το έστειλε, θα σκάσω!"

"Εσύ ποιός νομίζεις ότι μου το έστειλε;"

"Ε, ποιός να σου το έστειλε... ο μπαμπάς, ο Θάνος, ο Ανδρέας!"

"Ο Ανδρέας; Από πού και ως πού ο Ανδρέας;" απορώ.

Εντέλει του αποκαλύπτω ότι το βρήκα στο δρόμο και ο μικρός δείχνει πολύ ευχαριστημένος με αυτή την

απάντηση. Μετά αρχίζουμε το παιγνίδι, πετώντας το μπαλόνι απαλά ο ένας στον άλλο, ενώ ο Γιάννης έχει μόλις κατέβει και μας παρακολουθεί χαμογελώντας.
“Είναι σα να λέμε ο ένας στον άλλο σ' αγαπώ!” του λέω χαρούμενα.
“Είναι πολύ ωραίο αυτό που ζείτε!” παραδέχεται ο Γιάννης.

Το βράδι έρχεται ο Θανάσης και του εξηγώ την ωραία φάση με το μπαλόνι και τον Αντώνη. “Έτσι κάνω κι εγώ με τις γκόμενες”, χαριτολογεί ο Νάσος. “Τους το πετάω, εκείνες το πιάνουν και μετά λέμε ο ένας στον άλλο σε γαμ... εεε, σ' αγαπώ!”

Σάββατο, 20 Φεβρουαρίου 2016

☺ Η ορθογραφία του Τώνη βελτιώνεται σιγά-σιγά, το ίδιο και η ευχέρειά του στο γράψιμο. Σήμερα έκατσε και σκάρωσε μερικούς στίχους:

╠ Τραν τραν - η κιθάρα παίζει πολύ μουσική
τραν τραν - πάει πολύς καιρός που δεν έχουμε βρεθεί
τριν τραν - το πιο ωραίο πράγμα που 'χω στη ζωή μου είσαι εσεί
Στο ορκίζομαι είσαι ένα λουλούδι
τριν τριν τραν τραν - γουστάρω τη μουσική
να παίζω όταν είσαι εσύ, να σου παίζω μουσική,
τραν τραν - όμως εσύ να με καταλαβαίνεις
τραν τραν - όμως εσύ να με καταλαβαίνεις
τραν τραν - όμως εσύ να με καταλαβαίνεις
τραν τραν - όμως εσύ να με καταλαβαίνεις... ╣

☺ Πιο αργά, το απόγευμα, ενώ είμαστε όλοι μαζεμένοι στο σαλόνι, ο μικρός πάει και φέρνει το μεγάλο άλμπουμ με τις παλιές φωτογραφίες. Ο Γιάννης το φυλλομετράει για λίγο και η προσοχή του πέφτει πάνω σε μια δική μου φωτογραφία από τότε που ήμουν

στην ηλικία του Τώνη. Ο ανηψιός αυθόρμητα παραδέχεται ότι: “Να, τελικά, πού μοιάζει ο Αντώνης! Στη θεία μοιάζει!” λέει και μας δείχνει την επίμαχη φωτογραφία, όπου όντως είμαι ίδια ο Αντώνης. “Να, έτσι θα γίνεις όταν μεγαλώσεις!” λέει του μικρού, δείχνοντας εμένα. “Όοοοχιιι, εγώ μοιάζω στο μπαμπά και στη μαμά!” διαμαρτύρεται ο σπόρος.

Κυριακή, 21 Φεβρουαρίου 2016

Το μεσημέρι ο Τώνης έχει αγώνα και ο Γιάννης με προσκαλεί να πάω μαζί τους για να καμαρώσω τον βαφτισιμιό μου να μεγαλουργεί στο γήπεδο. Σήμερα έχει ωραία λιακάδα και αυτή τη φορά η ομάδα του μικρού παίζει δύο αγώνες: στον πρώτο κερδίζουν 4-3 και στον δεύτερο έρχονται ισοπαλία 3-3. Ο Τώνης έτρεχε συνεχώς πάνω-κάτω μα δεν τον είδα να έχει για πολύ τη μπάλα στα πόδια του. Πάντως, ο πατέρας του φαινόταν ικανοποιημένος. Τα πιτσιρίκια παίζουν σχεδόν σαν επαγγελματίες, μπορώ να πω.

Φθάνοντας στο σπίτι, εκφράζω ξανά τον θαυμασμό μου για τον ωραίο αγώνα ποδοσφαίρου που παρακολούθησα: “Έτσι μου 'ρθε να μπω κι εγώ στο γήπεδο να παίξω μαζί σας!” λέω στον Αντωνη.
“Με το ζόρι την κράτησα να μη μπουκάρει στο γήπεδο!” προσθέτει ο Γιάννης, και ο μικρός δυσανασχετεί ελαφρά.
“Σε μια ομάδα να παίξω, στη δική σου ή στην αντίπαλη;” ρωτάω τον μικρό.
“Στην αντίπαλη!” μου απαντά γελαστά.

Τώρα έχει φθάσει το απόγευμα και τρώμε όλοι μαζί μακαρονάδα με κιμά. Λίγο αργότερα έρχεται και ο Νάσος. Αυτές τις μέρες βάφει το χιλιοπαθημένο σπίτι του, ενώ ετοιμάζεται να αγοράσει καινούργια έπιπλα.

Θα χρειαστεί μια προκαταβολή 200 ευρώ γι' αυτά και ζητάει να του τα "δανείσει" η μητέρα μου μόλις πάρει τη σύνταξη. Αλήθεια, πώς καταφέρνει ο Θανάσης και κάνει τόσα έξοδα, τη στιγμή που -όπως λέει- είναι άφραγκος και πεινάει; Τον βοηθούν οι φίλοι του, λέει.

Ανάμεσα στ' άλλα, μας εκμυστηρεύεται ότι ένας άλλος φίλος του, κάποιος Γιώργος που μένει στην Αμερική, αναλαμβάνει αιθερικούς καθαρισμούς χώρων. Ο ανηψιός μου του έστειλε 183 ευρώ και μερικές φωτογραφίες μας για να καθαρίσει το σπίτι μας από τις αρνητικές επιρροές. Την ημέρα που έγινε η δουλειά (δηλαδή στις 13 του μήνα), το στηθαίο του μπαλκονιού έκανε μια μεγάλη ρωγμή από τη μία άκρη ως την άλλη, ενώ έφυγε ένα τρίγωνο κομμάτι στο κέντρο! Αυτό κάτι μου θυμίζει...

Βγαίνω αμέσως έξω και κοιτάζω: Όντως έχει φύγει ένα τριγωνικό κομμάτι από το κέντρο του στηθαίου, καθώς οι ρωγμές εκεί σχηματίζουν ένα ισόπλευρο τρίγωνο. "Ένιωθα σα να πάλευα 14 γύρους μποξ!", είπε ο "μάγος" στον ανηψιό μου. Μακάρι ν' αρχίσουν να μας πηγαίνουν καλύτερα τα πράγματα, μα δεν το βλέπω τόσο εύκολο...

Δευτέρα, 22 Φεβρουαρίου 2016

Εικόνες του Matrix: Νωρίς το πρωί, επιστρέφοντας από το σχολείο όπου έχω αφήσει τον Αντώνη, ακούω το κουδούνι να χτυπάει. Σύντομα η φωνή του διευθυντή αντηχεί στις γύρω γειτονιές, μάλλον παραπονιάρικη: "Έχω παρατηρήσει ότι ορισμένα παιδιά τρέχουν στο προαύλιο αλλά δεν βλέπουν πού πάνε και πέφτουν πάνω στους άλλους, σαν τυφλά! Να προσέχετε λίγο, να μη γίνεται αυτό, μπορεί να χτυπήσει κανένας!"
Ένα από τα πολλά απίστευτα κι όμως αληθινά

κατορθώματα των σημερινών παιδιών: Τα έχω ακούσει κι από άλλους, μου τα λέει και η αδελφή μου, η οποία τώρα πια εργάζεται σαν δασκάλα στο Αργοστόλι...

☺ Πάντως, ο Αντωνάκης δεν έχει καμία σχέση με τέτοια πράγματα· ξέρει τι κάνει και πού πάει, ενώ εκτιμά δεόντως την ηρεμία και την υπευθυνότητα. Μόλις επιστρέφει από το σχολείο κάθε απόγευμα, το πρώτο πράγμα που κάνει είναι να βγάλει έξω τα βιβλία του για να μελετήσει χωρίς να του το πει κανένας. *Ποιό άλλο παιδί της ηλικίας του τα κάνει αυτά;*

Ακόμη, μας πληροφορεί ότι: "Όταν βγαίνει η δασκάλα από την τάξη, τα παιδιά κάνουν φοβερή φασαρία και μένα με πιάνει το κεφάλι μου! Γι' αυτό κι εγώ πάω και λέω στη δασκάλα ότι μ' έχει πιάσει πονοκέφαλος από τις φωνές!"

"Σοβαρά; Κι εκείνη τι κάνει;" τον ρωτάω.

"Έρχεται και τους φωνάζει!"

Τα 'χουμε ξαναπεί: Μου παραμοιάζει αυτό το παιδί...

Πέμπτη, 25 Φεβρουαρίου 2016

☺ Το βράδι ο μικρός είναι πάλι εδώ και βλέπουμε μαζί τηλεόραση. Κάθεται πάνω στον βραχίονα του καναπέ δίπλα μου, γέρνει πάνω μου όλη την ώρα και μου κρατάει το χέρι όλο τρυφερότητα. Σε μια στιγμή, η μαμά φυλλομετράει ένα πρόχειρο τετράδιο και ανακαλύπτει τυχαία ένα καινούργιο ποιηματάκι του μικρού, που έχει γράψει μόνος του, χωρίς να το δείξει σε κανέναν:

╠ Η σούπερ νονά ╣

Ησυχία, περπατάει η νονά
στο εργαστήρι η τέλεια νονά
σούπερ ήρωας η τέλεια νονά
η πιο όμορφη, η θεά, η σούπερ νονά

που τα καταφέρνει όλα! ⇑

Λοιπόν; Πόσες γυναίκες λαβαίνουν τέτοια γράμματα λατρείας;

Εικόνες του Matrix – Μιλούνια οι πρόσφυγες: Εδώ και μήνες αμέτρητοι πρόσφυγες εισβάλλουν στην Ελλάδα από την βομβαρδισμένη Συρία αλλά και από υπανάπτυκτες περιοχές της Ασίας και πλημμυρίζουν τα νησιά, τις παραμεθόριες περιοχές τον Πειραιά και την Αθήνα. Ο αριθμός τους είναι δύσκολο να υπολογιστεί -μπορεί να ανέρχεται και στο εκατομμύριο. Δεν μπορούν να πάνε αλλού, επειδή οι άλλες χώρες έχουν κλείσει τα σύνορά τους. Μονάχα η Ελλάδα τα αφήνει ανοιχτά, προφανώς επειδή δεν της αφήνουν άλλη επιλογή οι Μεγάλες Δυνάμεις.

Έτσι, παρά την διαρκώς επιδεινούμενη οικονομική κρίση, οι Έλληνες περιμαζεύουν τους πρόσφυγες, τους παρέχουν διαμονή, διατροφή, φάρμακα και οτιδήποτε άλλο χρειάζονται. Εγώ, πάντως, δεν τους λυπάμαι: Ξέρω ότι σε δυο-τρία χρόνια, όλοι αυτοί που τώρα προξενούν τον οίκτο θα έχουν πιάσει τις καλύτερες δουλειές (λόγω "εργατικότητας"), θα αγοράζουν ή θα νοικιάζουν τα καλύτερα σπίτια και θα το παίζουν κύριοι. Ήδη συζητείται να τους παρέχει το κράτος δουλειά με βασικό μισθό 600 ευρώ το μήνα, τη στιγμή που ο μέσος Έλληνας ψωμολυσάει και αδυνατεί να βρει οποιαδήποτε εργασία.

Παρεπιπτόντως: Κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής οι ελληνικές πόλεις βομβαρδίζονταν ανηλεώς, ο κόσμος λιμοκτονούσε και πέθαινε, ωστόσο κανένας Έλληνας δεν πήρε τα μπογαλάκια του για να πάει πρόσφυγας σε άλλες χώρες. Τότε δεν επιτρεπόταν κάτι τέτοιο. Άρα, πώς ξεσηκώνονται τώρα όλοι αυτοί και

εισβάλλουν σε ξένες χώρες; Πού βασίζονται;

Σαφώς, η μαζική έφοδος των προσφύγων αποτελεί ακόμα μία συγκαλυμένη επίθεση των Μεγάλων Δυνάμεων, που σκοπό έχει να καταστρέψει ολοσχερώς την Ελλάδα. Οι μυστικές εγκληματικές εταιρείες, που διαφεντεύουν τον κόσμο βλέπουν ότι παρά την συνεχιζόμενη οικονομική κρίση οι Έλληνες αντέχουν, οπότε σκέφτηκαν αυτή την πλεκτάνη για να γίνει η κατάσταση ανυπόφορη: Δημιουργούν πολέμους στις κοντινές χώρες και μετά εξωθούν τους κατοίκους (ίσως τους τάζουν λαγούς με πετραχείλια, ίσως τους αναγκάζουν τα κυκλώματα, ίσως να τους πληρώνουν κιόλας) να εγκαταλείπουν τη χώρα τους και να κουβαλιούνται κατά χιλιάδες στην ήδη βουλιαγμένη Ελλάδα. Όσο για τους Ευρωπαίους, έχουν δηλώσει ξεκάθαρα ότι απαιτούν από την Ελλάδα να δέχεται και να περιθάλπει τους πρόσφυγες, ακόμη κι αν αυτοί είναι εκατομμύρια...

Σάββατο, 12 Μαρτίου 2016

☺ Ευχάριστο πρωινό στο σαλόνι, μαζί με τη θεία Ερμιόνη και τον Αντωνάκη. Ο μικρός έχει στριμωχτεί στον βραχίονα του καναπέ δίπλα μου, γέρνει όλος πάνω μου και παίζει διαρκώς με το χέρι μου, σα να ήταν παιγνίδι. Στο μεταξύ, με απασχολεί συνέχεια, με μόνιμο θέμα την ηλικία μου:

“Νονά, το ξέρω πως είσαι 50 χρονών!”

“Δεν σου έχω πει πως είμαι 27;”

“Όχι, είσαι μεγαλύτερη από το μπαμπά μου, είσαι 50!”

“Και δυο!” πετάγεται η θεία Ερμιόνη.

“Άρα, 52! Θα το πω σε όλους! Αλλά θα βγω και στην τηλεόραση και θα πω ότι είσαι 72 χρονών, για να το μάθουν όλοι!”

“Μπα; Γιατί θα πεις έτσι;”

“Για να μη θέλει κανείς να σε παντρευτεί, να μείνεις πάντα μόνη σου!” λέει ο μικρός, ενώ συνεχίζει να παίζει με το χέρι μου χτυπώντας το πάνω στο πόδι του.
“Και γιατί θέλεις να μην παντρευτώ και να μείνω πάντα μόνη μου;”
“Άσε καλύτερα!”

Τα χαριεντίσματα συνεχίζονται για κανένα μισάωρο χωρίς διάθεση σταματημού, οπότε η θεία Ερμιόνη σηκώνεται, μας αποχαιρετά και φεύγει.
“Μάλλον η θεία εκνευρίστηκε με αυτή την κατάσταση”, λέω στη μαμά.
“Εδώ εγώ άρχισα να εκνευρίζομαι! Το παράκανες με τον μικρό σήμερα!”
Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποιώ ότι “Ο μικρός κολλάει πάνω μου σαν στρείδι μόνον όταν έρχεται κάποιος για επίσκεψη! Όταν είμαστε μόνοι μας δεν κάνει έτσι!”
“Είναι πολύ εγωιστής, σε θεωρεί κτήμα του”, λέει η μητέρα μου. “Κι άλλη φορά πρόσεχε σε παρακαλώ, όταν έχουμε κόσμο. Δεν έδωσες καμία σημασία στη θεία Ερμιόνη και μπορεί να παρεξηγηθεί! Εκείνη σε συμπαθεί και θέλει την παρέα σου, εσύ όμως την έγραψες σήμερα!”
“Δίκιο έχεις, παρασύρθηκα... Παραήταν χαδιάρης ο μικρός αυτή τη φορά”.
“Άλλη φορά να του κόψεις τον βήχα! Να μη σε κάνει ό,τι θέλει! Είναι υποκριτής και γαλίφης, αυτό το 'χει πάρει από τη μάνα του!”
“Και το πνεύμα αντιλογίας το 'χει πάρει από τον θείο του το Θάνο!” προσθέτω και η μαμά με αγριοκοιτάζει...

Παρασκευή, 18 Μαρτίου 2016

♠ Προς το παρόν, τα μαθήματα στις κόρες του Ξιφαρά συνεχίζονται σχετικώς ομαλά, αν εξαιρέσουμε τη χαζομάρα της Θεωνίτσας: Κομπιάζει σε κάθε λέξη, κάνει λάθη σε κάθε γραμμή (ανάγνωση, μετάφραση, ασκήσεις), αν χρειαστεί να σκεφθεί οτιδήποτε την πιάνει κολούμπρα και κλαίει για κανένα μισάωρο. Από την άλλη, οι μικρές γελάνε πολύ τελευταία: ξεκαρδίζονται στα καλά καθούμενα, με γράφουν όταν τις μαλώνω και μου σπάνε τα νεύρα. Την προηγούμενη φορά τους φώναξε ο πατέρας τους κι έκτοτε το βουλώνουν.

Σήμερα ήταν όλοι τους πολύ χαρούμενοι επειδή οι νεαρές είχαν πάρει τον σχολικό τους έλεγχο. Μου τους έδειξαν κιόλας ("Να τους δει κι ένα άτομο που ξέρει", δήλωσε ο Αργύρης) και τους είπα "μπράβο". Έχουν σε όλα τα μαθήματα δεκάρια (τι άλλο;) εκτός από ένα εννιάρι η Μάρθα και δυο εννιάρια η Θεώνη. Και γι' αυτό το λόγο η χαϊδεμένη έκλαιγε όλο το πρωί, με πληροφόρησε ο Αργύρης. "Ρώτησα τη δασκάλα για τα κορίτσια και δεν ήξερε τι να μου πει! "Κύριε Ξιφαρά, τι να σας πω, δεν έχω λόγια: Είναι πολύ καλά παιδιά, πάντα διαβασμένες, άριστες σε όλα!" Κι εγώ, όμως, από τη μεριά μου, θα κάνω ό,τι μπορώ γι' αυτές: Θα τις εκτοξεύσω στα ύψη!" κατέληξε ο Αργύρης, φουσκώνοντας από υπερηφάνεια. *Πώς ακριβώς θα τις εκτοξεύσεις, Ρούλη; Όπως εκτόξευσες και τον εαυτό σου μέσω κυκλωμάτων;*

Αργότερα, αφού έχω φθάσει στο σπίτι, έρχεται ο ανηψιός Γιάννης και μας πληροφορεί ότι είναι πολύ στενοχωρημένος επειδή χθες πήγε φιλική επίσκεψη στην πρώην γυναίκα του αλλά τσακώθηκαν κι εκείνη τον έβριζε πως είναι άχρηστος και αχαΐρευτος, πως της

έφαγε τα νιάτα της και την εμπόδισε να σπουδάσει (!)
“Γίνεται να μη την ξαναδώ στα μάτια μου; Και να σταματήσει η Υβόννη τα γερμανικά μαζί της!” πετάγεται η μαμά θυμωμένη.
“Αυτό δεν γίνεται, εγώ δεν έχω πρόβλημα μαζί της και αν σταματήσω χωρίς αιτία, το κλίμα θα βαρύνει πολύ περισσότερο!” απαντώ, ενώ μόλις τότε συνειδητοποιώ ότι η μητέρα μου με αντιμετωπίζει εντελώς διαφορετικά από τους άλλους ανθρώπους:
* Η φίλη μας η Θεώνη είναι όλο νεύρα τελευταία επειδή την ημέρα των γενεθλίων της (14 Μαρτίου) έτυχε να δουλεύει στο σπίτι της Μάντυ αλλά δεν της έδωσαν κανένα δώρο, ούτε παραπάνω λεφτά. Για μερικές βδομάδες δεν θα πάει για δουλειά εκεί, με πρόφαση ότι δεν νιώθει καλά, ενώ σκέφτεται να μην ξαναπάει ποτέ! Η μαμά συμφωνεί ανεπιφύλακτα: “Αφού δεν την υπολογίζουν, να σταματήσει! Μόνο έτσι θα καταλάβουν την αξία της!” Κι ας χάσει η Θεώνη 500 ευρώ το μήνα που της δίνουν για τρεις φορές τη βδομάδα που δουλεύει κάτω από ιδανικές συνθήκες: Κάνει ό,τι θέλει, χωρίς κανέναν έλεγχο, ούτε πίεση πάνω από το κεφάλι της.
* Την εποχή που η αδελφή μου δούλευε στα "Τρία Κυκλάμινα", καμιά φορά παραπονιόταν για τα αφεντικά της πως έχουν πολλές απαιτήσεις και δεν σέβονται τους υπαλλήλους. “Έτσι μου 'ρχεται να τα βροντήξω όλα κάτω και να φύγω από κει μέσα!” έλεγε η Αλίκη. “Αν δεν την σέβονται, να σηκωθεί να φύγει από κει, τι τη θέλει τέτοια δουλειά;” συνηγορούσε η μαμά. Δηλαδή, δεν είχε κανένα πρόβλημα να αφήσει η Αλίκη οκτάωρη δουλειά με ένσημα, χώρια τα φαγητά που έφερνε κάθε νύχτα από εκεί...
* Όταν όμως εγώ παραπονιέμαι για την τρέλα και τα καμώματα του Αργύρη, που δεν τον αντέχω ούτε λεπτό,

η μαμά δεν ανέχεται ν' ακούει το παραμικρό! Τρέμει μήπως τον παρατήσω καμιά ώρα και συνεχώς μου λέει "Κάνε υπομονή (= κάτσε να σε πηδήσει), πρόσεχε μη χάσεις τη δουλειά σου, παίρνεις λεφτά απ' αυτόν!" (80 ευρώ το μήνα).

Κυριακή, 27 Μαρτίου 2016

Η νύχτα που πέρασε ήταν πολύ δύσκολη: Αρχικά, ο ανηψιός Γιάννης και άλλοι φίλοι μαζεύτηκαν στο σπίτι του Βαγγέλη για να γιορτάσουν την ονομαστική γιορτή του τελευταίου, που ήταν προχθές. Όμως, κατά τις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα ο Γιάννης θεώρησε καλό να τους κουβαλήσει όλους στο δικό του σπίτι, ακριβώς από πάνω μας, για να συνεχίσουν το γλέντι μπεκροπίνοντας και ακούγοντας μουσικές στο διαπασών μέχρι το πρωί! Η μητέρα μου κι εγώ αναγκαστικά ξενυχτήσαμε και το πρωί η μαμά είχε νεύρα και πονοκέφαλο.
"Απορώ πώς αντέχουν ν' ακούνε μουσική τόσες ώρες! Σίγουρα κάτι έχουν πάρει αυτοί!" της λέω κι εκείνη μου κάνει νόημα να μη μιλάω έτσι μπροστά στον Αντώνη, ο οποίος είναι εδώ από χθες βράδι.

Μετά από αρκετή αμφιταλάντευση ("να μην ανησυχήσουμε τα παιδιά, ας τους αφήσουμε να διασκεδάσουν λίγο ακόμη"), γύρω στις 9:00 το πρωί η μητέρα μου πάει τελικά επάνω και λέει στον Γιάννη να χαμηλώσει το στέρεο. "Μα γιατί δεν μου το λέγατε νωρίτερα, να χαμηλώσω τη μουσική; Δεν ήξερα ότι ακούγεται κάτω!" της κάνει εκείνος. *Δουλευόμαστε και μεταξύ μας τώρα...* Εντέλει, ο ανηψιός θα μειώσει κάπως την ένταση της μουσικής αλλά το στέρεο θα εξακολουθήσει να ακούγεται ως τις 1:00 το μεσημέρι...
☺ Ο Τώνης δεν πολυπήρε χαμπάρι τι γινόταν όλη νύχτα, κοιμόταν του καλού καιρού. Τώρα η ώρα είναι

11:00 το πρωί και ο μικρός παρακολουθεί ποδοσφαιρικούς αγώνες στην τηλεόραση εδώ και τρεις ώρες. Δεν θέλει να δει μίκυ μάους, καθότι προτιμάει το ποδόσφαιρο από τα κινούμενα σχέδια. Στα διαλείμματα σηκώνεται και παίζει στο χαλί με τα στρατιωτάκια του: Οι πολεμιστές γίνονται ποδοσφαιριστές κι ένας βώλος γίνεται μπάλα. Άλλοτε παίζει με μια τράπουλα: Τώρα τα χαρτιά γίνονται ποδοσφαιριστές κι ένα ζάρι παριστάνει τη μπάλα. Μετά πάλι ξαπλώνει στον καναπέ και παρακολουθεί ξανά ποδόσφαιρο στην τηλεόραση.

Λίγο πριν το μεσημεριανό φαγητό, πάω για ψώνια και όταν γυρίζω βλέπω τον Αντωνάκη να παρακολουθεί κινούμενα σχέδια. Δεν πιστεύω στα μάτια μου.

“Πώς και δεν βλέπεις ποδόσφαιρο;” τον ρωτάω.

“Δεν με αφήνει η γιαγιά!” μου κάνει ο μικρός με παραπονεμένο ύφος.

“Ε, μα όλο ποδόσφαιρο, ποδόσφαιρο! Όχι, δεν θα δει άλλο!” φωνάζει η μάνα μου μέσα από την κουζίνα...

Κατά τ' άλλα, το οικογενειακό μας σήριαλ καλά κρατεί: Ο Γιάννης παραμένει άνεργος κι επιδίδεται μετά ζήλου σε γλέντια, γκόμενες, ποτά, τσιγάρα και ξενύχτια. Ο Νάσος έχει μπει σε νέο πρόγραμμα body building, προσπαθεί να βάλει κι άλλον όγκο και πρέπει να τρώει δέκα γεύματα την ημέρα. Υπολογίζω ότι η διατροφή του μόνο στοιχίζει πάνω από 2000 ευρώ το μήνα -χώρια όλα τα υπόλοιπα. Επιπλέον, πρόσφατα έσπασε μόνος του και πέταξε όλα του τα έπιπλα (αγορασμένα πριν από πέντε χρόνια) κι έχει παραγγείλει καινούργια. Μονάχα ο καναπές στοιχίζει 800 ευρώ. *Πού τα βρίσκει τόσα λεφτά; Βγαίνουν τόσα φράγκα με 3-4 personal που έχει και μερικά αναβολικά που πουλάει στους μαθητές τους;*

Όσο για μας, εννοείται ότι συνεχίζουμε να βοηθάμε οικονομικά τους Μαρκάκηδες, έστω λιγότερο

από πριν: Αναγκαστικά τους βοηθάει και η αδελφή μου, εφόσον η σύνταξη του μπαμπά έχει μειωθεί σημαντικά. Αυτό το μήνα, για παράδειγμα, σκάσαμε 200 ευρώ στο Νάσο για να δώσει την προκαταβολή για τον καναπέ και 400 ευρώ στο Γιάννη για να πληρώσει εγκαίρως τη δικηγόρο που θα κανονίσει την αποπληρωμή του δανείου του μέσω του νόμου Κατσέλη. Κι έπεται συνέχεια...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Γενάρης-Μάρτης 2016):*** Αυτούς τους μήνες είχα ελάχιστες νυχτερινές ενοχλήσεις κατά μέσο όρο (ένα όραμα φωτιάς, δυο φορές το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" κι άλλες τόσες το αντίθετό του "παράδεισος". Οι καθαρές νύχτες ανήλθαν σε 24 το μήνα. Καθόλου άσχημα...

Όσα επεισόδια εμφανίστηκαν, τα αποδίδω σε συγκεκριμένους παράγοντες αλλά και αβλεψίες μου:

- Χρήση κινητού τηλεφώνου το βράδι
- Ύπνος ανάσκελα
- Ημέρες περιόδου
- Πολλή τηλεθέαση βράδι και νύχτα (πάνω από 2 ώρες)

Παρασκευή, 1η Απριλίου 2016

Αναπάντεχα νέα: Ο 15χρονος γιος του Γρηγόρη, ο επονομαζόμενος "πρέσβης", που θεωρείται μεγαλοφυία και κάθε χρόνο πριβιβάζεται στο γυμνάσιο με άριστα, δεν πέρασε στο Lower των γαλλικών παρόλο που έκανε ιδιαίτερα μαθήματα από μικρός. Ομοίως, ο 14χρονος γιος της Μάντυ δεν πέρασε στο Lower των αγγλικών, παρόλο που έκανε ιδιαίτερα από μικρός, χώρια που η μητέρα του είναι Ελληνοαμερικανίδα.

Η θεία Ερμιόνη μας πληροφόρησε τα παραπάνω δίχως να πετάξει την παραμικρή σπόντα ότι ίσως να

φταίνε οι δασκάλες για την αποτυχία των φυντανιών. Μόνο σε μένα όλοι τα λένε αλλιώς, και πρέπει να εξηγώ στους ψυχωτικούς γονείς για ποιό λόγο οι ιδιοφυίες τους παίρνουν 19 στο διαγώνισμα και όχι 20...

☺ Το απόγευμα ο Αντωνάκης είχε την πρώτη του εμπειρία με οδοντίατρο (μικρός άρχισε): Τον πονούσε ένας άνω τραπεζίτης και ο πατέρας του τον πήγε για εξαγωγή. Ο μικρός κλαψούριζε, φοβόταν (φυσικό είναι), ο γιατρός του έκανε τρεις ενέσεις, όμως ο Τώνης δεν τολμούσε ν' αντιδράσει επειδή ο Γιάννης τον αγριοκοίταζε. “Αύριο θα ξανάρθουμε, για να σου βγάλει ο γιατρός άλλο ένα δόντι!” του είπε αυστηρά, καθώς έφευγαν. Ο μικρός πήγε να κλάψει πάλι, όμως ο μπαμπάς του θύμισε πως είναι Πρωταπριλιά.

Αργότερα, στο σπίτι, ο μικρός θυμόταν την εμπειρία και του ερχόταν να βάλει ξανά τα κλάμματα, όμως ο Γιάννης του πέταξε ένα “σουτ!” και ο Τώνης έμεινε στήλη άλατος. Μετά γέλασαν και οι δυο μαζί. Και μια ***σύμπτωση:*** Στο σημερινό μάθημα γραμματικής που έκανα στις εγγονές της Θεώνης, υπήρχε η εξής φράση: “He is going to the dentist this afternoon”.

Πέμπτη, 14 Απριλίου 2016

☺ Ο Τώνης είναι ερωτευμένος: Την λένε Εύα, πηγαίνει στην τετάρτη δημοτικού και όποτε τον βλέπει, τον κυνηγάει σε όλο το προαύλιο, λέει.

“Θα ήθελα να 'ταν αδελφή μου!” λέει γελαστά. “Τότε θα την είχα στο σπίτι, θα τη χάιδευα και θα τη φιλούσα όλη μέρα!”

“Δεν γίνεται ν' αγαπάς την αδελφή σου! Και θα παντρευόταν άλλον κάποτε!”

“Δεν με νοιάζει!”

Αργότερα, ενώ καθόμαστε στο σαλόνι μαζί με τον Θάνο και τη Χριστίνα, ο μικρός τρέχει στην κουζίνα και φέρνει ψωμί και μερέντα. Προθυμοποιείται να μας κεράσει όλους και μετά τρώει και ο ίδιος δυο φέτες, που τις αλείφει μόνος του μ' ένα μαχαίρι.

Μετά από λίγο, έτσι ξαφνικά, τρέχει και βγάζει τη φωτογραφία του "Ανρί" από τη θέση της. Μου τη δίνει στο χέρι και μου λέει σοβαρά:
“Αυτόν δεν θέλω να τον ξαναδώ, να τον βγάλεις από το κάδρο!”
“Μα γιατί, τι σε πειράζει ο Ανρί;”
“Δεν θέλω να τον βλέπω! Να βάλεις στη θέση του κάποιον από την οικογένεια, τον μπαμπά, ή το Νάσο, τη γιαγιά, εμένα!”

Μόλις φεύγει ο μικρός, ο Ανρί επιστρέφει στη θέση του. Στις μέρες που ακολουθούν ο μικρός επιμένει σοβαρός στο αίτημά του. Αλλά δεν θα του κάνω αυτή τη χάρη...

Τετάρτη, 20 Απριλίου 2016

☺ Δυσάρεστα νέα: Η δεσποινίς Εύα αγαπάει άλλον, ένα παιδί της πέμπτης τάξης. “Δεν με νοιάζει, αδιαφορώ! Δεν την αγαπάω πιά! Δηλαδή, την αγαπάω, αλλά όχι τόσο! Κι αυτόν θα τον πιάσω και θα του πω: Μήπως η Εύα είναι λίγο μικρή για σένα;” δηλώνει ο Τώνης σκεπτικός, ενώ επιστρέφουμε από το σχολείο. Αλλά αυτό δεν είναι το μοναδικό ερωτικό πρόβλημά του: “Είναι κάτι κορίτσια στο σχολείο, που με κυνηγούν παντού και με φωνάζουν "Ζάχαρη"! Να πας να το πεις στον διευθυντή!” λέει στη μαμά του το απόγευμα.
“Δεν μπορώ να πω κάτι τέτοιο στον διευθυντή”, απαντά εκείνη και ο μικρός συνοφρυώνεται αμέσως.
“Μα με κοροϊδεύουν...” κλαψουρίζει.

“Δεν είναι κακό που τα κορίτσια σε φωνάζουν "ζάχαρη"! Αν σε φώναζαν τα αγόρια έτσι, θα ήταν κακό!” του εξηγώ και ο Αντώνης φαίνεται να ηρεμεί κάπως...

Άκρως κουφό και απόρρητο: Η ιστορία ξεκινά την 1η Απριλίου (πρωταπριλιά) όταν λαβαίνω ένα e-mail, σύμφωνα με το οποίο η ηλεκτρονική μου διεύθυνση κερδίζει 920.000 δολλάρια σε μια λοτταρία! Αναφέρονται κάποια νούμερα (τύπου μπίνγκο) που κερδίζουν κι εγώ υποτίθεται ότι τα έχω. Με συμβουλεύουν να μην γνωστοποιήσω σε κανέναν τα κέρδη μου και να απαντήσω αμέσως.

Σαφώς, δεν είμαι τόσο ηλίθια ώστε να πιστέψω ότι εγώ έχω κερδίσει σε οποιαδήποτε λοτταρία και μάλιστα χωρίς να έχω λάβει μέρος σ' αυτήν (!), ωστόσο λέω να παίξω το παιγνίδι τους. Έτσι, ζητώ περισσότερες πληροφορίες και μαθαίνω τα εξής ενδιαφέροντα: Η εταιρεία που διοργανώνει τη λοτταρία ονομάζεται "Graphic Prize Claim Agency", βρίσκεται στο Γιοχάνεσμπουργκ (!), υπεύθυνος είναι κάποιος κύριος Kevin Victor. Για να μπορέσω να παραλάβω τα κέρδη, πρέπει ή να πάω στο Γιοχάνεσμπουργκ ή να απευθυνθώ στο δικηγορικό γραφείο Joyce Krueger Chambers. Σαφώς προτιμώ το δεύτερο· η κυρία Krueger μου ζητάει 1320 $ εκ των προτέρων και 5000 $ μετά – δηλαδή όλη η φασαρία γίνεται για να μου φάνε τουλάχιστον τα 1320 $...

Στη συνέχεια, αναζητώ στο Internet το λόγω δικηγορικό γραφείο μα δεν βρίσκω τίποτα. Αντιθέτως, η επωνυμία του εν λόγω γραφείου παραπέμπει σε ιστότοπους που προειδοποιούν για απάτες μέσω υποτιθέμενων λοτταριών (419 scam). Μέσω του διαφωτιστικού σάιτ "Scamomatic" μαθαίνω τα εξής ενδιαφέροντα:

* Δεν γίνεται να κερδίσεις αν δεν έχεις αγοράσει λαχνούς *(φυσικά...)*
* Οι αληθινές λοτταρίες δεν επικοινωνούν με τους νικητές μέσω e-mail, ούτε χρησιμοποιούν yahoo, gmail και τα παρόμοια.
* Δεν υπάρχουν εταιρείες τυχερών παιγνιδιών τόσο φιλάνθρωπες ώστε να δίνουν χρήματα απλά επιλέγοντας στην τύχη μια ηλεκτρονική διεύθυνση. Δεν σου λένε να κρατήσεις τα κέρδη σου κρυφά, δεν ζητούν πληρωμές για κανένα λόγο, ούτε σου δίνουν τηλέφωνα επικοινωνίας.
* Οι ηλεκτρονικές διευθύνσεις που μου έχουν δώσει μπορεί να βρίσκονται οπουδήποτε στον κόσμο.
* Η διεύθυνση και τα τηλέφωνα που μου έχουν δώσει ανήκουν πιθανότατα σε Νιγηριανούς που ζουν στη Νότια Αφρική και επιδίδονται σε τέτοιες απάτες. Οι τύποι αυτοί είναι επικίνδυνοι και κατηγορούνται συχνά για απαγωγές, φόνους κι εξαφανίσεις. *Δηλαδή, αν δοκίμαζα να πάω στο Γιοχάνεσμπουργκ για να παραλάβω η ίδια τα χρήματα, μπορεί να εξαφανιζόμουν πουθενά...*

Προβληματισμοί

Μεγάλο Σάββατο, 30 Απριλίου 2016

Όλα ξεκίνησαν στις αρχές του μήνα, με μια σύντομη συζήτηση που είχε η μητέρα μου με τη γυναίκα του κυρ Τάσου, η οποία μένει απέναντι. Με την κυρία λέμε μόνο μια καλημέρα, δεν έχει μπει ποτέ στην αυλή μας, εκείνο το πρωί όμως μπήκε και χαιρέτησε τη μητέρα μου, που λιαζόταν στη βεράντα.

"Μου αρέσει να κάθομαι στον ήλιο, τον απολαμβάνω!" της είπε η μαμά.

"Όσοι κάθονται στον ήλιο, κανένας δεν είναι ευτυχισμένος! Το διάβασα σ' ένα βιβλίο!" αποκρίθηκε η άλλη βλοσυρά.

Από τότε η μάνα μου το φυσάει και δεν κρυώνει: "Τι κουβέντα ήταν αυτή τώρα; Ακόμη και το ότι καθόμαστε στον ήλιο ζηλεύουν; Αν είναι δυνατόν!". Το θέμα είναι ότι έκτοτε η υγεία της μητέρας μου πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο, οπότε δεν ρισκάρει πια να κάτσει στη βεράντα ούτε στιγμή...

Για την ακρίβεια, η αρχή έγινε στις 5 του μήνα, μόλις παρέλαβα δυο μενταγιόν βαθμωτής ενέργειας (ένα για μένα κι ένα για τη μητέρα μου), που είχα παραγγείλει από το εξωτερικό. Την ίδια μέρα κρυολογήσαμε και οι δύο με συνάχι και βήχα. Εγώ ανάρρωσα μέσα σε δυο μέρες, όμως ο βήχας της μαμάς επέμενε όλο και χειρότερος.

Μετά από δυο μέρες, άρχισα να υποψιάζομαι πως κάτι δεν πάει καλά με αυτά τα μενταγιόν, οπότε

συμβούλεψα τη μάνα μου να βγάλει το δικό της μέχρι να γίνει καλά. Ωστόσο δεν έλεγε να καλυτερέψει, πνιγόταν, έβγαζε φλέματα, από τα τραντάγματα πονούσαν φρικτά τα πλευρά της, έπαιρνε φάρμακα μα δεν έκαναν τίποτα, δεν κοιμόταν τη νύχτα, δεν ξέραμε τι να κάνουμε.

Στις 20 του μήνα την πήγαμε στο νοσοκομείο, της έδωσαν πιο δυνατά φάρμακα, ο βήχας πέρασε, όμως τώρα πονούν πολύ τα πόδια της, ιδίως το δεξί το σέρνει. Δεν μπορεί να περπατήσει πια ούτε μέσα στο σπίτι, με δυσκολία κάνει μερικά βήματα με μπαστούνι. Απ' ότι φαίνεται, εξαιτίας του βήχα τόσες μέρες κάποια κόκκαλα έχουν φύγει από τη θέση τους ή έχουν πάθει κάταγμα.

Στις 24 την ξαναπήγαμε στο νοσοκομείο, της έβγαλαν πλάκες, οι γιατροί είπαν πως τα κόκκαλα της λεκάνης έχουν καθήσει το ένα πάνω στο άλλο, δεν γίνεται τίποτα, το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να παίρνει δυνατά παυσίπονα.

Στις 26 ξύπνησε με φρικτούς πόνους στο κεφάλι και στο στομάχι. Έκανε εμετό, δεν μπορούσε να φάει τίποτα, κάποια στιγμή ανέβασε και πίεση. Προφανώς, το ευαίσθητο στομάχι της δεν άντεχε το πανίσχυρο παυσίπονο, οπότε το καταργήσαμε.

Στο εξής η μαμά θα ζει με τον πόνο, με το ζόρι πια παίρνει τα πόδια της, δεν μπορεί να κάνει την παραμικρή δουλειά μέσα στο σπίτι, αρκετές ώρες τις βγάζει στο κρεβάτι. Και σα να μην έφταναν όλα αυτά, σήμερα το πρωί την έπιασε διάρροια. Το ένα πίσω από το άλλο, λες και την έχουν καταραστεί...

Δεν τα βλέπω ρόδινα τα πράγματα: Όταν ο γέρος αρρωσταίνει συνεχώς, είναι θέμα χρόνου να πέσει για τα καλά στο κρεβάτι. Μακάρι να κάνω λάθος, μα

πιστεύω πως αυτή είναι η αρχή του τέλους για τη μητέρα μου. Δυστυχώς, έρχεται πολύ πιο γρήγορα απ' όσο φανταζόμουν...

Δευτέρα του Πάσχα, 2 Μαΐου 2016

Εικόνες του Matrix: Χθες, ανήμερα του Πάσχα, σ' ένα χωριό της Κοζάνης δυο ροτβάιλερ κατασπάραξαν ένα πεντάχρονο αγόρι. Το παιδί και οι γονείς του ήταν προσκαλεσμένοι από έναν πάμπλουτο τύπο, ο οποίος έχει οκτώ ροτβάιλερ στο σπίτι του: τέσσερα από αυτά φυλάγονται σε μια περιφραγμένη αυλή και άλλα τέσσερα σε μια αποθήκη. Κατά τη διάρκεια του γλεντιού, κάποια στιγμή το παιδί ξέφυγε από τα μάτια των μεγάλων και ήλθε αντιμέτωπο με δύο από τα ροτβάιλερ, τα οποία ξαφνικά βρέθηκαν έξω από τον περιφραγμένο χώρο τους. Τα δυο αρσενικά σκυλιά όρμησαν πάνω του και το κατασπάραξαν, ενώ κανείς δεν μπορούσε να το βοηθήσει.

Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης αναφέρουν το γεγονός με τρόπο ψυχρό και διφορούμενο, ουσιαστικά ρίχνοντας το φταίξιμο στους γονείς, επειδή το παιδί ξέφυγε από την προσοχή τους έστω για ένα δευτερόλεπτο. Ούτε λόγος να κατηγορηθούν τα βρωμόσκυλα ή ο ιδιοκτήτης των βρωμόσκυλων. "Τα καημένα τα σκυλάκια δεν φταίνε", τσαμπουνάνε όλοι οι αρρωστημένοι σκυλοκράτορες. Η ουσία: Το παιδί είναι νεκρό· τα σκυλιά ζουν και βασιλεύουν και τον κόσμο κυριεύουν...

Λογικές παρατηρήσεις: α) Όποιος έχει ασχοληθεί έστω λίγο με μικρά παιδιά, ξέρει ότι είναι φύσει αδύνατον ένα νήπιο να μην ξεφύγει, έστω για λίγα δευτερόλεπτα, από την προσοχή των μεγάλων. β) Όταν διατηρείς οκτώ ροτβάιλερ (= φονιάδες) μέσα στο σπίτι σου και αυτά κατασπαράξουν κάποιον, όσο να 'ναι

ευθύνεσαι κι εσύ γι' αυτό. γ) Πώς βρέθηκαν τα σκυλιά έξω από το χώρο τους; Άρα η πόρτα τους δεν ήταν κλειδωμένη. δ) Τα ροτβάιλερ και τα πίτμπουλ θεωρούνται τα πιο επικίνδυνα κι επιθετικά σκυλιά παγκοσμίως. Τα ανήψια μου φροντίζουν να αποκτούν μονάχα ροτβάιλερ (ο Λόκι) ή πίτμπουλ (η Φλόσυ). Αυτές οι ράτσες τους εκφράζουν, φαίνεται...

Πέμπτη, 12 Μαΐου 2016

Το ερωτικό σήριαλ "Θάνος-Χριστίνα" συνεχίζεται ακάθεκτο: Όπως κάθε Πάσχα, έτσι και φέτος η Χριστίνα πήγε να περάσει αυτές τις μέρες με την οικογένειά της, στη Λάρισα. Το Μεγάλο Σάββατο και την Κυριακή του Πάσχα ο Θάνος έτυχε να βρίσκεται στο χωριό ενός φίλου του, γύρω στη μιάμιση ώρα απόσταση από το πατρικό της Χριστίνας. Της τηλεφώνησε, ζήτησε να βρεθούν, εκείνη όμως του έκανε τη δύσκολη: "Πού να τρέχουμε τώρα, είναι πολύ μακριά, δεν μπορώ τώρα, ξαναπάρε, τώρα δεν μπορώ να μιλήσω, είμαι στην εκκλησία, κλπ".

Όταν η κυρία επέστρεψε στην Αθήνα την Τρίτη του Πάσχα, εξακολούθησε να αποφεύγει τον Θανάση, μάλλον επηρεασμένη από τους γονείς της που δεν θέλουν ούτε ν' ακούσουν γι' αυτόν. Έκτοτε ο ανηψιός μου είναι πυρ και μανία, θέλει να την χωρίσει εδώ και τώρα, ξεφυσά διαρκώς έξαλλος, και δηλώνει ότι "Τέσσερα χρόνια είχα σχέση με μια κουράδα που δεν μου πρόσφερε τίποτα! Το μόνο που της αξίζει είναι καυτό λάδι στη μούρη, όπως σε όλες τις γυναίκες!"

Εντέλει, σήμερα το πρωί της στέλνει μήνυμα χωρισμού στο κινητό και την καλεί να έλθει να πάρει τα πράγματά της. Συναντιούνται στο δρόμο, της δίνει ό,τι είναι να της δώσει, και της φωνάζει με στόμφο:

“Είσαι μια πουτάνα, στα τέσσερα χρόνια που είμαστε μαζί έχεις πάει τουλάχιστον με πεντακόσιους! Δεν σου αξίζει ούτε να σε φτύσω, θα σε έριχνα μέσα στο βόθρο αλλά δεν θέλω να βρωμίσει ο βόθρος!”

Η Χριστίνα δεν τολμάει ν' αντιμιλήσει, κάνει μονάχα έναν μορφασμό, αλλά ο Νάσος αυτό το εκλαμβάνει ως... ομολογία και την αρχίζει στις γρήγορες: Της μελανιάζει το πρόσωπο, της μαυρίζει το μάτι, και με μια δυνατή γροθιά της κάνει 600 ευρώ ζημιά στο αμάξι!

Μετά ο νεαρός έρχεται σε μας και κομπάζει όλο καμάρι ότι “Και λίγα της έκανα της πουτάνας, αν τολμήσει να ξαναφανεί μπροστά μου θα φάει τόσο ξύλο που δεν θα γνωρίζεται πια, έτσι για να θυμάται ποιός είναι ο Θανάσης!” ... “Και αν μου κάνει μήνυση” *[που δεν το βλέπω]*, “θα την καταστρέψω εντελώς, έχω τον τρόπο!” ... “Δεν μπορεί να αποδείξει ότι αυτός που τη χτύπησε ήμουν εγώ, θα αρνηθώ τα πάντα!” ... “Άλλωστε, εγώ έχω διασυνδέσεις! Έχω έναν καλό φίλο και πελάτη, τον Γιώργο, που είναι μεγαλοδικηγόρος και μασόνος!” ... “Μπορώ ακόμη και να τη διώξω από τη δουλειά της, ο φίλος μου ο δικηγόρος μπορεί να το μαγειρέψει αυτό!” ... “Μπορώ να τη διώξω και από το σπίτι της!” *[πώς ακριβώς; με αδιάκοπο ηχητικό πόλεμο ή άλλες ενοχλήσεις που θα προκαλούν οι γείτονές της, ας πούμε;]* ... “Ο Γιώργος δεν θα μου πάρει λεφτά, είναι φίλος, χώρια που του έχω φτιάξει το σώμα με κοιλιακούς φέτες!” *[και δεν σε πλήρωνε για τις υπηρεσίες σου, Θανασάκη;]* ... “Κανείς δεν μπορεί να μου κάνει πια τίποτα εμένα, εγώ όμως μπορώ να γαμήσω τους πάντες!” φωνάζει ξεφυσώντας ο αξιαγάπητος ανηψιός μου.

Πρόβλεψη: Σαφέστατα η κυρία δεν θα κάνει καμία μήνυση, θα πληρώσει στωικά τα σπασμένα, θα το

παίξει για λίγο καιρό θιγμένη γκόμενα, μετά θα συρθεί στα πόδια του πηδηχταρά και γύρω στο τέλος του μήνα θα είναι οι δυο τους ξανά μαζί, σα να μην τρέχει τίποτα...

Κατακλείδα: Στην αρχή η Χριστίνα απειλεί με μηνύσεις, γρήγορα όμως ξαναρχίζει τα παλιά. Κυνηγάει τον Θάνο παντού, του αφήνει πολυσέλιδα ερωτικά ραβασάκια στην αυλή μας αλλά και στο γυμναστήριο, του στέλνει μηνύματα στο κινητό και τον χιλιοπαρακαλάει να την δεχτεί πίσω, μα αυτός της κάνει τον δύσκολο. Εκείνος είναι κάθαρμα, εκείνη είναι μουρλοπουτάνα, το ιδανικό ζευγάρι – όμως κάπου εδώ τελειώνει η ιστορία, μάλλον οριστικά...

Ο πρωταθλητής Θανάσης δεν ήταν ποτέ ευγενικό κι ευαίσθητο παιδί, όμως εδώ και μερικούς μήνες έχει ξεπεράσει κάθε όριο: Παραληρεί ασταμάτητα σχετικά με το πόσο πουτάνα και άχρηστη είναι η πρώην γκόμενά του αλλά και όλες οι γυναίκες, ενώ εκδηλώνει αυτόματα αντίρρηση σε οτιδήποτε ακούει με μια ρομποτική επιμονή που μου θυμίζει τον Αργύρη Ξιφαρά. Ακόμη, διατυμπανίζει ότι έχει γίνει πανίσχυρος, ότι μπορεί και πρέπει να καταστρέφει άμεσα οποιονδήποτε τον ενοχλεί στο παραμικρό επειδή όλος ο κόσμος είναι σκουπίδια μπροστά του, ιδίως όσοι δεν κάνουν επαγγελματικό body building και δεν φροντίζουν να έχουν άψογο σώμα!

Εδώ που τα λέμε, ο Master Nassos παραέχει γίνει "τέρας" τους τελευταίους μήνες: Όταν μπαίνει από την πόρτα σκοτεινιάζει ο τόπος, καθότι ο απίθανος όγκος του κρύβει τον ήλιο! Μόλις που χωρά να περνάει από το οφίς, κι ευελπιστεί να γίνει σύντομα ακόμα πιο τεράστιος, ακολουθώντας πάντα τις κατάλληλες δίαιτες.

Αυτή την περίοδο καταναλώνει 50 ασπράδια αυγών την ημέρα! Αυτό σημαίνει 1500 αυγά ή 50 καρτέλλες το μήνα επί 4 ευρώ που στοιχίζει η μία (ειδική τιμή για τον πρωταθλητή) ίσον 200 ευρώ το μήνα μόνο για αυγά! Κατά τ' άλλα, δεν έχουμε να φάμε και τρομάζουμε να πληρώσουμε τους λογαριασμούς...

Παράλληλα, ο αθληταράς γυμνάζεται σαν τρελός όλη μέρα, ενώ έχει και μερικά personal training. Ευελπιστεί να βγεί πρώτος στην κατηγορία των ανδρών σ' έναν χρόνο κι από κει να προχωρήσει για Mr Olympia, και φαίνεται πολύ σίγουρος για τον εαυτό του: "Όλα στη ζωή είναι θέμα επιλογών", αγορεύει με ύφος ειδήμονα. "Τώρα με την οικονομική κρίση, που τα πράγματα είναι δύσκολα, γίνεται ένα ξεκαθάρισμα κι επιβιώνουν οι καλύτεροι, αυτοί που έχουν θέληση και μυαλό! Όσοι παραμένουν άνεργοι και φτωχοί, είναι αδύναμοι και άχρηστοι αλλιώς δεν θα ήταν ούτε άνεργοι, ούτε φτωχοί! Είναι καλό πράγμα αυτές οι κρίσεις, γιατί τώρα είναι που ξεχωρίζουν οι πραγματικά άξιοι!" κομπάζει κι εγώ αναρωτιέμαι σε ποιά φασιστική κλίκα τα ακούει αυτά...

Αρχικά πίστευα ότι ο νεαρός έχει παρατρελαθεί επειδή τώρα παίρνει κάποια ουσία που δεν έπαιρνε πριν, και η οποία τον μετατρέπει σε "τέρας". Πιθανότατα ισχύει και αυτό, μα τέτοιου είδους έπαρση δικαιολογείται μονάχα με την αίσθηση παντοδυναμίας που προσφέρει η είσοδος στα χοντρά κυκλώματα, ή μια άνοδος στον βαθμό.

Πάντως, όπως τα βλέπω τα πράγματα, ο Θάνος δεν θ' αργήσει να κατακτήσει τον τίτλο του παγκόσμιου πρωταθλητή όπως ονειρεύεται, και δεν το αποκλείω να φθάσει κάποτε και μέχρι τον τίτλο του Mr Olympia. Ναι μεν γυμνάζεται πολύ σκληρά, ακολουθεί αυστηρές

δίαιτες και παίρνει ό,τι αναβολικό υπάρχει, μα όλα αυτά δεν τα κάνει κάποιος αν δεν έχει σίγουρη τη νίκη. Και για να έχει κάποιος σίγουρη τη νίκη, πέρα από την όποια προσωπική προσπάθεια απαιτούνται και *άλλες* προϋποθέσεις (βλ. κυκλώματα). Άλλωστε, αν δεν μπει ο Θανάσης στα χοντρά κυκλώματα, ποιός θα μπει; Σαφώς πρόκειται για παρανοϊκό άτομο με εγκληματικές τάσεις, και τώρα που έχει μπει στα χοντρά κυκλώματα μπορεί να γίνει πολύ επικίνδυνος...

Πρέπει, λοιπόν, να προσέχω πολύ πώς του μιλάω, όχι μόνο στο Νάσο αλλά και σε όλο τον περίγυρο: Να μην του πηγαίνω ποτέ κόντρα, να μη του φέρνω ποτέ αντίρρηση, και κυρίως να μην του αποκαλύπτω απολύτως τίποτα για τον εαυτό μου...

Η πικρή αλήθεια: Ήταν γύρω στα μέσα Μαρτίου όταν προσπάθησα να θυμηθώ τη Μεγάλη Θεά, αυτήν που κυριαρχούσε στην γη πριν από πολλές χιλιάδες χρόνια. Δεν τα κατάφερα, όμως, δεν μου έβγαινε. Γιατί άραγε;

Η λατρεία της Μεγάλης Θεάς ταιριάζει σε μια άλλη γη, σε άλλους καιρούς, πριν από 10.000 χρόνια περίπου, τότε που στον κόσμο επικρατούσε η αρχέγονη μητριαρχία. Η Μεγάλη Θεά δεν κατοικεί στον σημερινό κόσμο, δεν αρμόζει στους τωρινούς ανθρώπους, ούτε στα τωρινά πράγματα. Ήταν άλλη η ανθρωπότητα τότε, ήταν άλλες γυναίκες εκείνες που μπορούσαν να σηκώσουν μητριαρχία: Είχαν άλλο DNA, αποτελούσαν άλλο είδος, που για χ μυστηριώδεις λόγους δεν υφίσταται πια.

Οι σημερινές γυναίκες δεν έχουν καμία σχέση με τις γυναίκες εκείνων των εποχών. Τα σύγχρονα θηλυκά είναι γενετικά προγραμματισμένα μόνο για πουτανιές, γεννοβολήματα και σφαλιάρες. Δεν είναι για τίποτε

άλλο. Ασχολούνται με άλλα πράγματα μονάχα όταν λαβαίνουν εντολή από κάποιον άνδρα-αφέντη. Στη γυναίκα των ιστορικών χρόνων επιτρέπεται να υπάρχει μονάχα ως δουλάρα και πουτανάρα του άνδρα. Στις υπανάπτυκτες κοινωνίες έχει μεγαλύτερη υπόληψη ο ρόλος της δουλάρας. Στις ανεπτυγμένες κοινωνίες (όπως η σύγχρονη δυτική), το προβάδισμα παίρνει ο ρόλος της πουτανάρας. Αν μια γυναίκα δεν μπορεί να ανταποκριθεί επαρκώς σε αυτούς τους δυο ρόλους, τότε δεν σταυρώνει άντρα. Αυτή είναι η ωμή πραγματικότητα, τα τελευταία 10.000 χρόνια...

Ισχύει για όλες αυτό; Προφανώς όχι. Όμως, όσες διαφέρουν κατηγορούνται για ανωμαλία και "έλλειψη θηλυκότητας", οπότε απομονώνονται, πολεμώνται συστηματικά κι εξοβελίζονται από την κοινωνία. Ωστόσο, η πλειονότητα των σύγχρονων γυναικών είναι γενετικά προγραμματισμένα υποζύγια. Υποτάσσονται αυθόρμητα σε οποιονδήποτε διαθέτει πέος -δεν τις νοιάζει ούτε το χρήμα!

Η απόδειξη: Άνδρες σαν τον Γιάννη και τον Θάνο (άνεργοι, τεμπέληδες, παρανοϊκοί, αρρωστημένα αλαζόνες, υπεραπαιτητικοί, ενοχλητικοί, βάναυσοι) βρίσκουν τις καλύτερες γκόμενες (νέες, ωραίες, με δική τους περιουσία και δουλειά), που τους παρακαλάνε κιόλας! Ομοίως, η περίπτωση του Αργυρη Ξιφαρά: Ο τύπος είναι παράφρων, αμόρφωτος, πάσχει από το σύνδρομο του Θεού και προέρχεται από πάμφτωχη οικογένεια· ωστόσο, κατάφερε να βρει γυναίκα καλή, εμφανίσιμη, πάμπλουτη, και της ψήνει το ψάρι στα χείλη με τέτοιο τρόπο ώστε εκείνη δεν τολμάει καν να μιλήσει!

Πραγματικά, πάντως, αναρωτιέμαι: Πώς τους αντέχουν έστω για μια ώρα; Για παράδειγμα, ο ανηψιός μου ο Γιάννης δεν μπορεί ούτε πέντε λεπτά να μην

ακούει μουσική στο διαπασών. Όλη μέρα, κάθε μέρα, γουστάρει τα κλαπατσίμπανα μέσα στ' αυτιά του! Μόνο αυτό, εγώ το βρίσκω ανυπόφορο! Πώς τον αντέχουν οι γκόμενες για μήνες ή χρόνια ολόκληρα; Χώρια οι ατέλειωτες απαιτήσεις του *και* για δουλειές του σπιτιού, *και* για πολύωρο σεξ νυχθημερόν, *και* να του δίνουν όλα τα λεφτά τους στο χέρι, *και* να τις απατά θρασύτατα! Και όμως, θεωρείται περιζήτητος γκόμενος, όλες τον θέλουν σαν μουρλές και είναι πρόθυμες να τον υπηρετούν μέρα και νύχτα – ώσπου, μια ωραία πρωία, ο σουλτάνος ανακαλύπτει ότι η σκλάβα δεν τον ικανοποιεί 100% σε όλα, οπότε την σπάει στο ξύλο, την πετάει έξω και την αντικαθιστά άμεσα με την επόμενη κοροϊδάρα που θα του γυαλίσει! Και (χωρίς να είναι άσχημος) δεν είναι δα κανένας κούκλος: Έχει ήδη μισοφαλακρίσει, το δέρμα του έχει καεί από την πολύωρη έκθεση στον ήλιο, μοιάζει με νέγρο, είναι μάλλον πλαδαρός και διαθέτει "σωσίβιο" στην κοιλιά – άλλο αν ο ίδιος πιστεύει πως είναι πανέμορφος και γυμνασμένος...

Ωστόσο, παρά την έμφυτη πλέον δουλοπρέπειά τους, οι γυναίκες είναι (προς το παρόν τουλάχιστον) πιο λογικές από τους άνδρες. Είναι πουτάνες αλλά δεν είναι τρελές. Δεν φέρνουν παρανοϊκές αντιρρήσεις στο παραμικρό που θ' ακούσουν, πρώτα ακούνε και μετά μιλάνε. Ορισμένες μπορεί να το παίζουν ντίβες, ωστόσο δεν πάσχουν από το "σύνδρομο του Θεού" – σε αντίθεση με τους σύγχρονους άνδρες, που όλοι τους θεωρούν τον εαυτό τους κάτι μεταξύ Σούπερμαν και Αϊνστάιν...

* * * *

Σάββατο, 14 Μαΐου 2016

Το πρωί έχω έκτακτο μάθημα αγγλικών με τη Μάρθα και τη Θεώνη, όπου τους βάζω τεστ γραμματικής. Όπως κάθε φορά που έχουμε τεστ, η Θεωνίτσα δηλώνει ότι "Έχω τρομερή αγωνία, τα πόδια μου τρέμουν, η καρδιά μου χτυπάει δυνατά..."

"Αν κάνεις έτσι τώρα, τι θα γίνει όταν θα δίνεις για Lower;" της λέω.

Αυτή τη φορά οι μικρές δεν τα πάνε τόσο τέλεια και είναι εξαιρετικά ανήσυχες. Όμως, εκείνο που δεν έχω προβλέψει είναι η αντίδραση της Μάρθας. Μόλις διαπιστώνει πως έχει κάνει αρκετά λάθη που θα τη ρίξουν κάτω από το 90%, την πιάνει υστερία: Ξεσπάει σε κλάματα, χτυπιέται πάνω στην καρέκλα και ουρλιάζει "Όχι, κυρία, δεν μπορώ, δεν είναι δυνατόν, εγώ δεν έχω κάνει λάθη, εσείς μας είπατε..." εγώ όμως συνεχίζω να διορθώνω. Φωνές, ουρλιαχτά, κλάψες "Σας παρακαλώ κυρία, δεν μπορώ, δεν μπορώ, δώστε μου το γραπτό!". Κάνει να το πάρει, φυσικά δεν της το δίνω και η μικρή εξακολουθεί να φωνάζει, κλαίγοντας γοερά και τραβώντας τα μαλλιά της: "Κυρία δεν μπορώ, δεν μπορώ, δεν αντέχω!". Μόλις βλέπει τον βαθμό (86%), χάνει κάθε έλεγχο: "Τη μαμά μου, θέλω τη μαμά μου, να μιλήσω στη μαμά!" φωνάζει, ενώ συνεχίζει να χτυπιέται σαν φίδι πάνω στην καρέκλα.

Η γιαγιά της απορεί κι αυτή με τα καμώματα της μικρής: "Τέτοιο πράγμα δεν έχω ξαναδεί" μου λέει.

"Ούτε κι εγώ", της κάνω.

Μόλις της εξηγώ για τα λάθη που έχει κάνει η καλή της εγγονή, η γιαγιά Θώνη ρωτάει: "Μα δεν μπορούν να τα διορθώσουν;"

"Δεν γίνεται έτσι, όταν εγώ διορθώσω το γραπτό δεν μπορώ να τους το δώσω πίσω για να το φτιάξουν

εκείνες και να πάρουν άριστα!” της εξηγώ όσο πιο ήρεμα μπορώ.

Εντέλει, η γιαγιά τηλεφωνεί στη μητέρα των παιδιών, που τώρα είναι στη δουλειά της, την ενημερώνει ότι “Αυτές δεν τα πήγαν τόσο καλά στο διαγώνισμα, κλαίνε και χτυπιούνται, και η Υβόννη δεν μπορεί να τις κάνει καλά!”. Απ' ό,τι καταλαβαίνω, η γυναίκα είναι ψύχραιμη και λέει πως "Θα τύχει να πάρουν και χαμηλότερο βαθμό!". Στο μεταξύ έχει μπει και ο βαθμός της Θεώνης (85%) και τώρα κλαίνε και ουρλιάζουν και οι δυο μαζί “Θα μας σκοτώσει ο μπαμπάς!” – η Θεώνη όχι τόσο υστερικά, ίσως επειδή εκείνη δεν θεωρείται παιδί-θαύμα...

Τότε, υψώνω κι εγώ τη φωνή και τους εξηγώ ότι: “Όσο μεγαλώνουν οι τάξεις, τόσο θα δυσκολεύουν τα πράγματα, δεν θα είναι πια τόσο εύκολο να παίρνετε άριστα! Τι το περάσατε εδώ, δημοτικό σχολείο όπου όλοι παίρνουν άριστα; Ποιός *δεν* παίρνει άριστα στο σχολείο; Υπάρχει σήμερα μαθητής που *δεν* παίρνει άριστα σε όλα;” Αυτά επειδή συχνά μου τα πρήζουν σχετικά με το πόσο άριστες είναι οι κυρίες, αφού παίρνουν δέκα σε όλα τα μαθήματα -λες και είναι οι μόνες! Σύμφωνα με τις επιταγές της σύγχρονης εκπαίδευσης, ακόμη και καθυστερημένα παιδιά με χαρτί γιατρού παίρνουν άριστα παντού, μην τυχόν και τους δημιουργηθεί ψυχικό τραύμα! “Τι το περάσατε το Lower, ελληνικό σχολείο το περάσατε; Εκεί κανένας δεν το παίρνει με άριστα! Εκεί ένα κόμμα να κάνεις λάθος, σου κόβουν βαθμό! ” συνεχίζω ακάθεκτη.

Κατόπιν τούτων, οι μικρές αρχίζουν να ηρεμούν και συνεχίζουμε το μάθημα, ας πούμε ομαλά. Όμως, τι θα κάνω μ' αυτές; Δεν τα είχα αυτά κάποτε· μπορεί να είχα παιδιά καθυστερημένα, ανεπίδεκτα, αδιάφορα,

κακότροπα ή κακόψυχα, μα δεν είχα τέτοιες υστερίες, δεν φοβόμουν να βαθμολογήσω ένα γραπτό! Σαφώς, τα ανωτέρω επεισόδια φανερώνουν έναν εντελώς παρανοϊκό τρόπο σκέψης που οφείλεται σε αρρωστημένο εγωισμό ("Αδύνατο να κάνω εγώ λάθος!") αλλά και τρόμο ("Θα μας σκοτώσει ο μπαμπάς!"), καθότι τα κορίτσια έχουν μαλάκα πατέρα. Εντέλει, όταν τον ενημερώνουν δια τηλεφώνου, ο Αργύρης το παίρνει μάλλον ψύχραιμα και δηλώνει ότι "Αυτά συμβαίνουν, θα πάρουν και χαμηλότερο βαθμό".

Πίσω στο σπίτι τώρα, ενημερώνω τη μαμά για τα καθέκαστα. Απορεί κι εκείνη με την ανωμαλία που δέρνει τα σημερινά παιδιά, της λέω κι εγώ ότι αυτή η δουλειά δεν μ' ευχαριστεί πλέον: Κάποτε έπαιρνα 15 ευρώ την ώρα και με αντιμετώπιζαν με περισσότερο σεβασμό. Τώρα παίρνω μόλις 10 ευρώ, οι γονείς είναι ψυχωτικοί και τα παιδιά βλαμμένα. Η μαμά δείχνει κατανόηση αλλά αμέσως την πιάνει δύσπνοια και της ανεβαίνει η πίεση, 17 η μεγάλη και 10 η μικρή. Κόβουμε τη συζήτηση επί τόπου και την βάζω να ξαπλώσει. Μετά από λίγη ώρα η πίεση επανέρχεται στο φυσιολογικό αλλά η δύσπνοια επιμένει για λίγη ώρα ακόμη.

Προφανώς η μητέρα μου ταράχτηκε με όσα της είπα, ωστόσο δεν μπορώ να μην κάνω τη σύγκριση: Όταν ο Νάσος ουρλιάζει και ωρύεται με τη Χριστίνα και τον ακούει όλη η γειτονιά, τη μαμά δεν την πιάνει τόση ταραχή. Στεναχωριέται μεν, αλλά αντιδρά πολύ πιο ψύχραιμα, απλά γλωσσοτρώγοντας τη Χριστίνα που "είναι χαζή, δεν ξέρει να φερθεί στον άνδρα και τον εκνευρίζει". Για τα δικά μου προβλήματα, όμως, η μαμά δεν μπορεί ν' ακούει τίποτα, γι' αυτό πρέπει να μη της ξαναπώ το παραμικρό για μένα. Δεν έχω καμιά όρεξη να

της έρθει κανένα εγκεφαλικό...

Παρεπιπτόντως, η υγεία της μητέρας μου εξακολουθεί να παρουσιάζει απανωτά προβλήματα -τελειώνει το ένα, αρχίζει το άλλο: Μόλις ξεμπέρδεψε με τους πόνους στη μέση και τις διάρροιες, προχθές έπαθε ρεβόκραμα στο λαιμό, δεν μπορεί να κουνηθεί και πονάει περισσότερο από πριν!

Ας το πάρω απόφαση ότι στο εξής έτσι θα είναι: Πότε θα της πονάει η μέση, πότε το πόδι, πότε ο λαιμός, πότε θα παθαίνει διάρροιες, πότε δυσπεψία, κ.ο.κ., άντε να μένει ήσυχη πέντε μέρες, μετά θα παθαίνει πάλι διάφορα για κανένα μήνα, ώσπου θα καταλήξει χειρότερα από τον πατέρα μου -πριν έλθει το τέλος...

Και μια αλλόκοτη ***σύμπτωση:*** Στις προάλλες ο ανηψιός Νάσος νευρίασε άνευ λόγου και αιτίας, άρχισε να βροντοχτυπάει και να κοπανάει ό,τι έβρισκε μπροστά του, κατέστρεψε όσα από τα παλιά του έπιπλα είχαν απομείνει, όρμησε και στην ωραία βιβλιοθήκη με τις επιγραφές "the love of heaven makes you heavenly", την έκανε κομμάτια κι έβγαλε τις τάβλες έξω στην αυλή μας. Ωστόσο, προχθές ανακάλυψα πως ορισμένες από αυτές τις τάβλες βρίσκονται στην αυλή της πολυκατοικίας όπου μένει η πρώην φίλη μου, η Περσεφόνη...

Κυριακή, 22 Μαΐου 2016

Σήμερα το απόγευμα, ενώ παίζω ποδόσφαιρο στην αυλή με τον Αντώνη, με βλέπει η γειτόνισσα από απέναντι και θεωρεί πρέπον να δείξει το ενδιαφέρον της: “Πώς πάει η μαμά; Είναι καλύτερα τώρα;”
“Ναι, πάει καλύτερα”, απαντώ με χαμόγελο.
“Τώρα δεν βγαίνει πια στον ήλιο;”
“Όχι ακόμα. Θα βγει αργότερα, όταν καλοκαιριάσει”.
“Άμα μπορεί να προστατευτεί, ας προστατευτεί!” μου

λέει με αργόσυρτη, αινιγματική φωνή.
“Θα προστατευτεί!” της κάνω με σταθερότητα.
Είναι παράξενη η ανωτέρω στιχομυθία ή μου φαίνεται;

Δευτέρα, 30 Μαΐου 2016

Συντονισμός του Matrix: Ήταν Παρασκευή απόγευμα όταν μας τηλεφώνησε η αδελφή μου από την Κεφαλλονιά και γκρίνιαζε πως έχει ξεμείνει εντελώς από λεφτά εφόσον δεν πληρώθηκε στις 25 του μηνός, όπως περίμενε. Μας ξαναπήρε χθες, μας έδωσε το IBAN του λογαριασμού της και μήνυσε να πάω να της βάλω σήμερα το πρωί 20 ευρώ, αλλιώς δεν θα έχει χρήματα για να επιστρέψει σήμερα το μεσημέρι από τη δουλειά της, λέει...

Νωρίς το πρωί, πρέπει πρώτα να πάω τον Αντωνάκη στο σχολείο. Τα χάνω μόλις βλέπω ότι ο μικρός είναι ζωσμένος με δυο σακούλες κι ένα τσαντάκι γεμάτα τρόφιμα (γελοιότητες) επειδή η τάξη του θα πάει εκδρομή στο γκολφ σήμερα. Ρίχνω το πορτοφόλι μου μέσα σε μια από τις σακούλες, τις οποίες θα κουβαλήσω εγώ μέχρι το σχολείο.

Σε όλο το δρόμο ο Τώνης παπαρδελίζει ασταμάτητα, με σπρώχνει, κλωτσάει διάφορα, μου αποσπά συνεχώς την προσοχή. Μόλις φθάνουμε και του δίνω τις τσάντες, χτυπάει το κουδούνι. Ο μικρός μπαίνει καμαρωτός στο προαύλιο και τότε ακριβώς συνειδητοποιώ ότι έχω ξεχάσει το πορτοφόλι με το εικοσάρικο, την ταυτότητά μου και το IBAN μέσα στη σακούλα! Τώρα, όμως, πρέπει να περιμένω να τελειώσει η προσευχή για ν' αρχίσουν να παιδιά να περνούν στις τάξεις, ώστε να βρω κι εγώ τον Τώνη να μου δώσει το πορτοφόλι. Μόλις τον βλέπω να περνάει από μπροστά μου (από τους τελευταίους, φοβήθηκα μήπως μου είχε ξεφύγει),

τον πλησιάζω νευριασμένη, εκείνος χασκογελάει που ξεχάστηκα, εγώ του παίρνω το πορτοφόλι κι εξαφανίζομαι άρον-άρον. Μόλις που προφταίνω να περάσω έξω πριν κλειδώσουν την κεντρική πόρτα.

Αμέσως μετά τρέχω στην στην τράπεζα "Α" για να βάλω το εικοσάρι στον λογαριασμό της Αλίκης. Είναι καμιά δεκαριά άτομα μέσα, όμως σε αυτή την τράπεζα δεν υπάρχουν νούμερα, ούτε κάποια ουρά: ορισμένοι περιμένουν όρθιοι, άλλοι κάθονται στις καρέκλες, ορισμένοι πετάγονται μπροστά στο ταμείο έτσι ξαφνικά, παραπονιέμαι γι' αυτό μα κανείς δεν μου δίνει σημασία, ούτε ενοχλείται κανένας άλλος.

Όση ώρα μένω όρθια στην ουρά, παρατηρώ περίεργη κινητικότητα μέσα στην τράπεζα: Κάποιοι πάνε από δω και μετά από κει, κάποιοι έρχονται και χώνονται όπου τους αρέσει, ούτε ξέρω πια πού είναι η σειρά μου, χώρια που ο καθένας τους στέκεται στο ταμείο για κανένα μισάωρο. *Τι στο διάολο κάνουν όλοι τόση ώρα;* αναρωτιέμαι ενώ αρχίζω να νευριάζω.

Μετά από μιάμιση ώρα, κι ενώ κοντεύω να χάσω την υπομονή μου, φθάνει η δική μου σειρά. Ο ταμίας μου χαμογελάει μάλλον ειρωνικά, του εξηγώ τι θέλω, εκείνος κοιτάζει το χαρτί με το IBAN και με πληροφορεί ότι αυτό δεν ανήκει στην "Α", δεν ξέρουν πού ανήκει, ίσως στην Εθνική! Μένω εμβρόντητη: Πώς είναι δυνατόν; Τότε θυμάμαι πως η Αλίκη δεν μου ανέφερε το όνομα της τράπεζας, ήταν η μαμά που μου είπε "αύριο θα πας στην Α..."!

Επιστρέφω στο σπίτι άπρακτη κι εκνευρισμένη, διηγούμαι τα καθέκαστα στη μητέρα μου, απορεί κι εκείνη. Μετά από λίγο τηλεφωνεί η Αλίκη και μας πληροφορεί ότι το IBAN ανήκει στην Εθνική. *Αυτό, όμως, δεν είχε μπει στον κόπο να μας το αναφέρει*

πρωτύτερα...

Τέλος πάντων, πηγαίνω στην Εθνική, το νούμερο που παίρνω αναμένεται να έλθει μετά από μία ώρα οπότε γυρνώ σπίτι, κάνω λίγες δουλειές και μετά από 50 λεπτά επιστρέφω στην τράπεζα, όπου θα χρειαστεί να περιμένω άλλη μια ώρα. Τουλάχιστον, εδώ δεν παρατηρώ παράξενες κινήσεις... Ωστόσο, όταν έρχεται η σειρά μου, η ταμίας με πληροφορεί πως το IBAN που έχω είναι λάθος!

Παθαίνω την πλάκα μου, ξαναγυρνώ σπίτι, στο μεταξύ η ώρα έχει φθάσει 1:00, ξαναενημερώνω τη μητέρα μου που δεν πιστεύει στ' αυτιά της, κάποτε ξανατηλεφωνεί η αδελφή μου από την Κεφαλλονιά, της λέω πως ο αριθμός που μου έδωσε είναι λάθος, "αααααα" μου κάνει χαζά, παίρνει το ακουστικό η μητέρα μου, "Τώρα είναι πολύ αργά πια, δανείσου πέντε ευρώ από μια συνάδελφό σου!" συμβουλεύει την Αλίκη, "Καλά, εντάξει", απαντά εκείνη και κλείνει το τηλέφωνο.

Μυστήριο 1ο: Αλήθεια, ήταν απαραίτητη όλη αυτή η φασαρία για να βάλω 20 ευρώ στο λογαριασμό της κοντέσσας -πράγμα που τελικά στάθηκε αδύνατον; Τόσο πια ντρεπόταν η σταρ αδελφή μου να δανειστεί από κάποιον 20 ευρώ για 2 μέρες, αυτή που είναι τόσο δημοφιλής; Εδώ, χιλιάρικα θέλει και αμέσως βρίσκεται κάποια "πολύ καλή φίλη" που την παρακαλάει να της τα δώσει!

Μυστήριο 2ο: Πώς έκανε η αδελφή μου λάθος τον αριθμό IBAN; Τον τσεκάραμε πέντε φορές η μία στην άλλη, νούμερο-νούμερο τον λέγαμε, πώς μου τον είπε λάθος;

Μυστήριο 3ο: Εντάξει, ούτε εγώ ρώτησα, μα εκείνη γιατί δεν μου ανέφερε καθόλου το όνομα της τράπεζας αλλά άφησε να εννοηθεί πως ήταν η "Α";

Κατακλείδα: Εντέλει η κοντέσσα πληρώνεται σήμερα, οπότε τσάμπα η ταλαιπωρία και το κυνήγι του ανέφικτου. Δεν ξέρω αλλά σαν "θέατρο τράπεζας" μου φάνηκε όλο αυτό το επεισόδιο. Εγώ, όμως, δεν θα βγω χαμένη: Αυτό το μήνα θα κρατήσω 50 ευρώ παραπάνω από τη σύνταξη, σαν αποζημίωση για τη σημερινή ψυχική ωδύνη (όχι, παίζουμε!). Στα τσιράκια των κυκλωμάτων αρέσουν τα "θέατρα", όμως τα θέατρα κοστίζουν κι εγώ δεν δουλεύω τσάμπα...

! Και κάτι που διάβασα σ' ένα περιοδικό που βρήκα τυχαία πάνω σ' ένα πεζούλι: Σύμφωνα με μια αμερικανική έρευνα, ο μεγαλύτερος φόβος του σύγχρονου ανθρώπου είναι να περπατά μόνος του σ' έναν εντελώς άδειο δρόμο. *Για φαντάσου! Αυτό για μένα είναι έκσταση...*

Τρίτη, 31 Μαΐου 2016

Ένα πρωινό του 1976: Είμαι 12½ χρονών, βγαίνω από την αυλή μου, ανεβαίνω την οδό Νηρηίδων, μπαίνω στο επόμενο γωνιακό οικόπεδο, διασχίζω το στενό χωμάτινο μονοπάτι, φθάνω στον φούρνο του κυρ Σταύρου, τον χαιρετώ εγκάρδια, αγοράζω ψωμί και σοκολάτες Melo. Ύστερα συνεχίζω για το ψιλικατζίδικο της κυρά Χριστίνας, λίγο πιο πέρα, την χαιρετώ εγκάρδια, αγοράζω το "Ρομάντζο" και τη "Μανίνα".

Ένα πρωινό του 2016: Είμαι 52½ χρονών, βγαίνω από την αυλή μου, ανεβαίνω μια άλλη Νηρηίδων γεμάτη πολυκατοικίες. Στο γωνιακό οικόπεδο έχει χτιστεί μια τετραόροφη, το στενό χωμάτινο μονοπάτι δεν υπάρχει πια. Ο φούρνος έχει γίνει μηχανουργείο, ο κυρ Σταύρος έχει πεθάνει εδώ και δυόμισι χρόνια, οι σοκολάτες Melo έχουν εξαφανιστεί εδώ και δεκαετίες. Συνεχίζω παραπέρα, στη θέση του ψιλικατζίδικου έχει

στηθεί ένα ψυχρό μίνι μάρκετ, το "Ρομάντζο" και η "Μανίνα" δεν βγαίνουν πια εδώ και δεκαετίες, τη κυρά Χριστίνα την έθαψαν χθές σε ηλικία 90 ετών.

Τι απέγινε ο κόσμος των παιδικών μου χρόνων; Τυπικά περπατώ στους ίδιους δρόμους, μα δεν έχουν καμία σχέση με τους δρόμους του τότε: τα πράγματα έχουν αλλάξει, τα πρόσωπα έχουν αλλάξει, κι εγώ τώρα είμαι κάποια άλλη, κάπου αλλού, αλλά δεν παύω να νοσταλγώ το τότε. Ήταν όμορφα τότε, παρόλο που σε κάθε μου βήμα προέβλεπα έναν αναπόφευκτο εκφυλισμό...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Απρίλιος-Μάιος 2016):*** Από τις 5 ως τις 28 Απρίλη φορώ ένα μενταγιόν κβαντικής βαθμωτής ενέργειας κατά τη διάρκεια της ημέρας, ελπίζοντας να με προστατεύσει από αρνητικές επιρροές -σύμφωνα με τη διαφήμιση. Όντως, τις πρώτες 10 μέρες δεν έχω κανένα σχετικό πρόβλημα. Ύστερα, όμως, τα πράγματα αλλάζουν δραματικά, καθώς οι νυχτερινές ενοχλήσεις μου αυξάνονονται εντυπωσιακά σε αριθμό και ένταση. Παράλληλα, βλέπω ότι όσο το φοράει η μητέρα μου, τόσο επιδεινώνεται η υγεία της...

Παρόλο που αρχίζω να υποψιάζομαι ότι το εν λόγω μενταγιόν ενισχύει κάθε είδους αρνητικότητα (αντί να μετατρέπει την αρνητική ενέργεια σε θετική, σύμφωνα με την παραπλανητική διαφήμιση), συνεχίζω να το φορώ καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας.

Μετά από μια βδομάδα, αποφασίζω να το βγάλω από πάνω μου και σκέφτομαι να το ξεφορτωθώ. Προηγουμένως, όμως, λέω να κάνω άλλο ένα πείραμα: Από τις αρχές του Μάη το φορώ κατά τη διάρκεια του ύπνου για μερικές νύχτες. Δεν βλέπω καμία βελτίωση, μάλλον το αντίθετο. Έτσι, φροντίζω να ξεφορτωθώ

οριστικά και τα δυο μενταγιόν...

Από την άλλη πλευρά, πρέπει να αναγνωρίσω ότι εδώ και λίγους μήνες δεν τηρώ σωστά την Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας, εφόσον βλέπω καθημερινά τηλεόραση γύρω στις δυο ώρες κάθε βράδι, συχνά ξένες ταινίες που σίγουρα χειροτερεύουν την κατάσταση – είτε εξαιτίας των λευκών υπότιτλων, είτε εξαιτίας των ειδικών οπτικών εφέ. Τέλος πάντων, αυτούς τους δυο μήνες είχα κατά μέσο όρο τρία οράματα φωτιάς, ενώ τρεις φορές μου ήλθε το εφιαλτικό μήνυμα. Οι καθαρές νύχτες ήταν μόλις 21 κατά μήνα...

Το τέλος των ψυχικών εμπειριών; Εδώ και μερικούς μήνες (δηλαδή από τότε που πέθανε ο πατέρας μου) κάθε ονειρική δραστηριότητα έχει σταματήσει για μένα: Δεν έχω βιώσει καμία αξιοσημείωτη *περιπέτεια της νύχτας*, ούτε *διαυγές όνειρο*, ούτε *ψυχική εμπειρία*.

Συγκεκριμένα, από πέρσι τον Μάιο (που ο μπαμπάς επέστρεψε από το Ασκληπιείο εγχειρισμένος στο ισχίο) μέχρι τον Ιούλιο, που τον είχαμε στο σπίτι, παρατήρησα αραίωση των εμπειριών (μία το μήνα περίπου), ενώ τον Αύγουστο (που τρέχαμε στα νοσοκομεία) τίποτα.

Γύρω στην ημερομηνία του θανάτου, παρατηρήθηκαν απ' όλη την οικογένεια ορισμένα φαινόμενα του τύπου "η ψυχή τριγυρίζει στο σπίτι", ενώ μια τελευταία *περιπέτεια της νύχτας* μου ήλθε στις 25 Σεπτέμβρη, δηλαδή ακριβώς έναν μήνα μετά τον θάνατό του. Έκτοτε τίποτα, κενό. Δεν ξέρω γιατί συμβαίνει αυτό, ίσως να είναι κατάθλιψη, ίσως κάτι άλλο. Είχα και άλλοτε περιόδους ύφεσης, όμως όχι απόλυτη στάση όπως τώρα -και φοβάμαι πως είναι οριστική...

Νοσταλγικό καλοκαίρι

Πέμπτη, 2 Ιουνίου 2016

Προχθές έτυχε να περπατήσω πολλές ώρες λόγω θελημάτων και μαθημάτων. Ως αποτέλεσμα, όλη τη νύχτα πονούσα, ένιωθα πιασμένη και δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Ωστόσο, τη νύχτα δεν μου ήλθαν υπναγωγίες φωτιάς, ούτε εφιαλτικά μηνύματα.

Κατά τη διάρκεια της χθεσινής μεσημεριανής σιέστας, οι πόνοι χειροτέρεψαν και ήταν διάχυτοι από τη λεκάνη μέχρι τις γάμπες. Δεν μπορούσα να ηρεμήσω, δεν ήξερα πού να βάλω τα πόδια μου. Πρώτη φορά μου συμβαίνει τέτοιο πράγμα, τόσο που ανησύχησα μήπως έχει γίνει καμιά μόνιμη ζημιά. Ύστερα σκέφθηκα να βάλω τη συσκευή λευκών θορύβων σε λειτουργία για καμιά ώρα· όντως, με βοήθησε να χαλαρώσω, κάποια στιγμή αποκοιμήθηκα, είδα και όνειρο. Όταν ξύπνησα τα πόδια μου δεν πονούσαν πια.

Όμως, για να μπορέσω να κοιμηθώ τη νύχτα, πήρα ένα δυνατό χάπι παρακεταμόλης, το οποίο με ανακούφισε αμέσως· είδα κι ένα ενδιαφέρον όνειρο -επιτέλους, μετά από τόσους μήνες...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια παράξενη τάξη με γκρίζους τοίχους, όπου διδάσκεται η τέχνη του ονειρέματος. Τα καταφέρνω, νιώθω ικανοποιημένη, περπατώ ανάλαφρα σε διαδρόμους, κάποτε όμως βλέπω ότι το (αστρικό) σώμα μου έχει αρχίσει να "ανοίγει" στα πλάγια: Διακρίνω δυο ρομβοειδή ανοίγματα στην αριστερή μου πλευρά, το ένα κάτω από το άλλο, τα οποία φαίνονται να μεγαλώνουν ολοένα, και

μέσα εκεί ξεχωρίζει μια λευκή, ρευστή ουσία. Ανησυχώ πολύ, φοβάμαι ότι αρχίζω να διαλύομαι. Αγωνιώ, πασχίζω να προκαλέσω αφύπνιση προτού να είναι πολύ αργά.

Σύντομα βρίσκομαι πάλι μέσα στην τάξη, σώα και αβλαβής, αλλά τότε διαπιστώνω πως όλοι οι συμμαθητές μου (μόνο άνδρες) έχουν διαλυθεί. Δεν έχουν πια σώματα, το μόνο που έχει απομείνει από αυτούς είναι οι σκελετοί, παράδοξα μεταλλικοί. Σε κάποιους σκελετούς απομένει μονάχα το κεφάλι ολόκληρο. Κάνω να φιλήσω έναν άνδρα που φαίνεται ολόκληρος, όμως τότε το κεφάλι του χάνεται.

Ξαφνικά εμφανίζονται μερικές γυναίκες οι οποίες χορεύουν και τραγουδούν έναν ζωηρό σκοπό· σε μια στιγμή, κάνουν σα να τσακώνονται δήθεν. Μια Κινέζα θέλει να αναμετρηθεί μαζί μου· με μια κίνηση καράτε με ρίχνει κάτω, νιώθω λίγο ζαλισμένη μα δεν ανησυχώ επειδή ξέρω ότι όλα αυτά γίνονται στ' αστεία...

Επαλήθευση: Νωρίς το πρωί μάθαμε ότι αυτοκτόνησε ένας φίλος των ανηψιών μου, παντρεμένος, μ' ένα πεντάχρονο παιδί. Αυτοπυροβολήθηκε στο κεφάλι, μετά από καυγά με την πρώην γυναίκα του. Η μητέρα του αυτόχειρα τσακώθηκε με την σύζυγο και δεν της επέτρεψε να παρευρεθεί στην κηδεία...

Δευτέρα, 6 Ιουνίου 2016

☺ Νωρίς το πρωί, ενώ πηγαίνω τον Αντώνη στο σχολείο, συναντάμε στο δρόμο διάφορους τύπους που βολτάρουν τα σκυλιά τους όλο καμάρι και ιδέα.

"Όλοι έχουν σκύλο εκτός από σας", μου κάνει ο μικρός.

"Έχω αρκετές δουλειές, δεν χρειάζομαι κι άλλες", του απαντώ.

"Θα πάρω κι εγώ έναν δικό μου σκύλο!"

“Να δω τι θα κάνεις όταν αρχίσει να χέζει σε όλη την αυλή!”
“Θα τα καθαρίζω! Και θα τον μαλώνω! Και θα τον πηγαίνω βόλτα!” Ύστερα το ξανασκέφτεται και συνεχίζει: “Όμως, τώρα τα σκυλιά είναι πιο πολλά από τους ανθρώπους! Στις κούνιες, αντί για παιδιά έρχονται σκυλιά! Στο τέλος, θα πεθάνουν οι άνθρωποι και θα ζήσουν τα σκυλιά!”
Φανταστικό! Παρόλο που είναι μόλις οκτώ χρονών, ο μικρός έχει πιάσει το νόημα! Είπαμε όμως: Μου παραμοιάζει αυτό το παιδί...

Λεπτομέρεια: Το κοντινό πάρκο, όπου κάποτε πήγαινε και ο Τώνης, τώρα έχει χωριστεί σε δυο μέρη: Στο δεξί έχουν αφαιρέσει όλες τις κούνιες κι εκεί έρχονται διάφοροι τύποι με σκυλιά! Στα αριστερά τα παιδιά, στα δεξιά τα σκυλιά...

Πέμπτη, 9 Ιουνίου 2016

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα μοναστήρι ή ναό. Αδειάζω το νου μου, χαλαρώνω, αιωρούμαι αβίαστα, απολαμβάνω την αίσθηση. Τότε όμως φθάνει κοντά μου μια μαύρη οντότητα σφαιρικού σχήματος, με πολλά μικρά πλοκάμια ολόγυρα, και φαίνεται απειλητική. Ίπταται και με καταδιώκει παντού, εγώ τρέχω και ανεβαίνω περιστροφικές σκάλες, μα η οντότητα είναι πάντα πίσω μου, μέχρι που καταλήγω μέσα σ' ένα ιερό. Ελπίζω πως έχω ξεφύγει, το τέρας όμως πάντα με ακολουθεί κι εγώ συνεχίζω τη φυγή μου όλο και ψηλότερα, αναζητώντας νοερά τον Χριστό.

Κάποτε φθάνω σε μια λευκή αίθουσα, στο ψηλότερο σημείο του ναού. Μανταλώνω έγκαιρα την πόρτα πίσω μου και τότε βλέπω ότι δεν υπάρχουν καθόλου έπιπλα μέσα, παρά μόνο μερικοί λευκοφορεμένοι

ιερείς που αποπνέουν σοφία και γαλήνη. Κοιτάξω έξω από τα μεγάλα παράθυρα και παρατηρώ όμορφα πράσινα νησάκια διάσπαρτα μέσα σε μια γαλάζια θάλασσα, κάτω χαμηλά. Εκεί κολυμπούν γέροι και παιδιά, ξέγνοιαστοι και ζωηροί. Μοιάζουν σα να τραγουδούν όλοι μαζί χαρούμενοι. Αισθάνομαι ανακού-φιση και ασφάλεια...

Σάββατο, 11 Ιουνίου 2016

Γύρω στις 2:30 τη νύχτα ακούγονται από πάνω φωνές, ουρλιαχτά, χτυπήματα, καυγάς τρικούβερτος ανάμεσα στο Γιάννη και στη Μιράντα, τη νέα του γκόμενα εδώ και τρεις μήνες. Ο ανηψιός μου είναι έξω φρενών, φωνάζει ώρα πολλή, ανάμεσα στ' άλλα “Φύγε, θα σε σκοτώσω!” Παράλληλα ακούγονται απανωτά χτυπήματα, γδούποι, συρσίματα, σα να έχουν σπάσει διάφορα και τα σέρνουν σε όλο το σπίτι. Η φασαρία ξυπνάει και τον Θάνο, ο οποίος κατεβαίνει κάτω για να δει τι γίνεται, σύντομα ακούγεται και η δική του φωνή, χαμός στο ίσωμα. Κάποια στιγμή η Μιράντα σηκώνεται να φύγει, όμως σύντομα επιστρέφει, το ζευγαράκι λογομαχεί λίγο ακόμα και μετά τίποτα. Η κυρία περνά τη νύχτα στο σπίτι του Γιάννη σα να μην έγινε τίποτα, όλα μέλι-γάλα. Όμως, η μητέρα μου ανησυχεί και δεν κλείνει μάτι μέχρι το πρωί.

Κατά το μεσημέρι κατεβαίνει ο Γιάννης για να πάρει φαγητό, τον ρωτάμε τι έγινε νυχτιάτικα, εκείνος χαμογελά ελαφρά και λέει: “Τι να έγινε; Τίποτα, απλά μέθυσα και θύμωσα!” Λίγο αργότερα έρχεται κι ο Θάνος, μας πληροφορεί ότι ανάμεσα στ' άλλα ο Γιάννης της φώναζε “Εγώ έχω δεχτεί να σε πηδάει ο κάθε κωλόγερος!” και καταλήγει ότι “Η κυρία κάνει βίζιτες, σας το είχα πει εγώ!”

“Kara Sevda” (Μέγας Έρως): Η εν λόγω κυρία είναι μεγαλύτερη από το Γιάννη, γύρω στα σαράντα, είναι όμως πολύ λεπτή, καλοστεκούμενη, γυμνασμένη, βαμμένη ξανθιά, Ρωσικής καταγωγής, μάλλον εύπορη. Ως τώρα ο ανηψιός δεν έδειχνε να έχει πρόβλημα μαζί της (για την ακρίβεια, φαίνεται πιο ήσυχος και ικανοποιημένος παρά με οποιαδήποτε άλλη γκόμενα), μάλλον επειδή πριν τα φτιάξουν την γνώριζε σαν φίλη πολλά χρόνια και ήξερε ποιά είναι: το είχε πει και σε μας πως η κυρία είναι βιζιτού στο επάγγελμα· τα ανήψια μου, όμως, λίγο-πολύ τα ίδια λένε για όλες τις γυναίκες που γνωρίζουν...

Η Μιράντα διατηρεί ένα τέλειο λεπτό σώμα αλλά και μια αδιατάραχτη εικόνα μειλιχιότητας, ελαφρότητας και ηρεμίας. Φροντίζει να μιλάει ελάχιστα και το μόνο που δείχνει να την ενδιαφέρει είναι το σεξ – γι' αυτό και δεν ξεκολλάει στιγμή από την αγκαλιά του ανηψιού μου. Τώρα που τα έχουν φτιάξει οι δυο τους, μας λένε ότι γυμνάζει πλούσιες κυρίες κατ' οίκον.

Η Μιράντα έχει μια 12χρονη κόρη, την οποία προφανώς προετοιμάζει για την μεγάλη ζωή: την στέλνει σε πανάκριβο ιδιωτικό σχολείο, σε μαθήματα πιάνου και σε σχολή χορού – προσόντα που μέλλουν να φανούν αρκετά χρήσιμα σε συγκεκριμένους κύκλους. Όσο για τη μικρή, διαθέτει από φυσικού της την εικόνα της ιδανικής γυναίκας για κάθε άνδρα: Είναι αρκετά ανεπτυγμένη σωματικά αλλά μάλλον καθυστερημένη διανοητικά, και όποτε ανοίγει το στοματάκι της πετάει μπεμπεκίσιες σαχλαμαρίτσες. Δηλαδή, μάνα και κόρη είναι αυτό ακριβώς που γουστάρουν οι άνδρες: Πανέμορφες, χαζές και μουγγές.

Τέλος πάντων, εμάς η Μιράντα δεν μας ενοχλεί, αντίθετα είναι ευγενική και μετρημένη, ενώ δείχνει

ιδιαίτερες συμπάθειες στη μάνα μου. Όσο για το επάγγελμά της, δεν νομίζω να είναι βιζιτού η κοπέλα, αλλιώς δεν θα ήταν τόσο θύμα...

Πάντως, αν το καλοσκεφθεί κανείς, είναι το καλύτερο που μπορεί να κάνει μια γυναίκα στη σημερινή εποχή -αν, βέβαια, αντέχει τους άνδρες: Αντί να πηδιέται τσάμπα με 20 ταυτόχρονα (όπως κάνουν οι δημοφιλείς νεαρές σήμερα), πηδιέται με έναν ή δυο σιτεμένους κυρίους που την χρυσοπληρώνουν. Το βρίσκω όχι μόνο πιο λογικό αλλά και πιο ηθικό...

Κυριακή, 12 Ιουνίου 2016

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Υπάρχει αναταραχή παντού τριγύρω, καθώς σύντομα αναμένεται το τέλος του κόσμου. Ολόκληρη η οικογένειά μου, μαζί με φιλική παρέα, έχουμε μαζευτεί σε μια υπαίθρια καφετέρια στην Κάτω Γλυφάδα. Καθόμαστε γύρω από ένα στρογγυλό τραπέζι κι ετοιμαζόμαστε να πάρουμε γλυκό ή καφέ (δεν θυμάμαι να ξεχωρίζω άλλα πρόσωπα, εκτός από τη Μαρίνα του Γιάννη). Ζηλεύω κάπως τους φίλους μας, οι οποίοι είναι αρκετά εύποροι και ισχυροί ώστε να διαθέτουν δικό τους πυρηνικό καταφύγιο: αυτοί δεν έχουν λόγους να φοβούνται.

Κοιτάζω τον ουρανό ψηλά και διαπιστώνω ότι είναι σχεδόν όλος σκεπασμένος από ένα κατάμαυρο σύννεφο που μοιάζει στέρεο, σαν από πέτρα. *Αν αρχίσει να σπάει, οι βράχοι θα πέσουν πάνω μας και θα μας σκοτώσουν*, ανησυχώ. Τότε ακριβώς, ένα μεγάλο κομμάτι μαύρου βράχου σπάει σε μια άκρη του σύννεφου. Σχεδόν αμέσως αρχίζουν να αποσπώνται κι άλλοι βράχοι και ξέρω πως αυτή είναι η αρχή του τέλους.

Σηκωνόμαστε όλοι και τρέχουμε να φύγουμε πριν να είναι πολύ αργά. Οι πλούσιοι φίλοι μας θα κρυφτούν

στο καταφύγιό τους, που έχει έναν διάφανο προθάλαμο. Η δική μου οικογένεια, όμως, θα μείνει εκτεθημένη εφόσον δεν είμαστε ούτε πλούσιοι ούτε ισχυροί. *Ίσως αν μας καλούσαν οι φίλοι μας στο δικό τους... μάλλον, όμως, δεν υπάρχει χώρος... τι θα απογίνουμε;* συλλογίζομαι, γεμάτη αγωνία.

Αφού βγάζουν έξω μερικούς άστεγους που ως τότε είχαν καταλάβει τον προθάλαμο, οι φίλοι μας καλούν εμένα και όλη μου την οικογένεια μέσα στο καταφύγιο! Νιώθω μεγάλη ανακούφιση, καθώς προχωρώ μέσα στον διάφανο προθάλαμο, αγγίζοντας απαλά το τοίχωμα που μοιάζει γυάλινο. *Άραγε θ' αντέξει όταν οι βράχοι θ' αρχίσουν να πέφτουν βροχή από τον ουρανό;* αναρωτιέμαι, ενώ συνεχίζω να προχωρώ πιο μέσα, στην ασφάλεια του καταφυγίου.

Ερμηνεία: Πιθανότατα το όνειρο προοιωνίζει τον θάνατο του θείου Αλέκου σήμερα το πρωί, μετά από 15ήμερη παραμονή στο νοσοκομείο λόγω εγκεφαλικού. Όλοι αυτοί οι παλιοί, ηλικιωμένοι γείτονες που φεύγουν ο ένας πίσω από τον άλλον, μου δίνουν την πικρή αίσθηση ότι μαζί τους φεύγει μια σχετικά υγιής πνευματική βάση από τον κόσμο...

Τετάρτη, 15 Ιουνίου 2016

☺ Νωρίς το πρωί είναι εδώ ο Αντωνάκης και η μητέρα μου (όπως πάντα) τον φοβερίζει για να του πάρει τον αέρα: Η πρώτη λέξη που ακούω μόλις σηκώνομαι από το κρεβάτι είναι “κατραπακιά” και μετά “δυο σφαλιάρες”. Ύστερα την ακούω να του λέει: “Θα δεις τι έχει να γίνει σήμερα: Θα δώσω από δυο τσιμπιές σε όλους, και στο μπαμπά σου, και στο θείο, και στη νονά!”

“Δώσε σε μένα όλες τις τσιμπιές, και μην τσιμπήσεις

τους άλλους!” κάνει τότε ο μικρός, μάλλον σοβαρά.

Η μέρα μου περνάει ευχάριστα, παίζοντας διάφορα παιγνίδια με τον Αντώνη: ποδόσφαιρο, βόλλευ, σκάκι. Με ξαφνιάζει στο σκάκι, παίζει με στρατηγική και καμιά φορά κερδίζει με την αξία του. Όταν τα βρίσκει σκούρα με ταράζει στις ζαβολιές, αλλά πάντα με χιούμορ: “Αααα, θα κλάψω! Μη μου πάρεις τη βασίλισσα, σε παρακαλώ!” ... “Αυτό το πιόνι δεν ήταν εδώ, ήταν εκεί!” ... “Όχι δεν θα μου πάρεις τον αξιωματικό, εγώ θα πάρω τον δικό σου με αυτόν τον στρατιώτη!” (ο οποίος πηδάει από τη μια άκρη του ταμπλώ στην άλλη). Εγώ ξεκαρδίζομαι, φωνάζω “Πάλι με κλέβεις”, εκείνος λέει “ευχαριστώ”, μετά κερδίζει και γελάμε και οι δύο.

“Αφού όλο με κλέβεις, εγώ ουσιαστικά δεν παίζω, εσύ βάζεις όλα τα πούλια, και τα δικά σου και τα δικά μου, όπου γουστάρεις για να κερδίζεις πάντα, εμένα τι με θέλεις στο παιγνίδι;” τον ρωτώ σε μια στιγμή.

“Μα σε αγαπάω!” μου κάνει όλο γλύκα.

Πανέξυπνος, καλόκαρδος και ομορφούλης. *Σα να μην είναι από αυτό τον κόσμο, ούτε γι' αυτόν τον κόσμο...*

Το απόγευμα, ενώ παίζουμε ποδόσφαιρο, του λέω ότι σε λίγο θα φύγω για να πάω σε μια φίλη μου. Ο μικρός συνοφρυώνεται και αναφωνεί:

“Όχι, ψέματα λες, δεν θα πας σε καμιά φίλη σου! Λέγε, πού θα πας!”

“Σου είπα, θα πάω σε μια φίλη μου! Γιατί, απίθανο σου φαίνεται;”

“Όχι, κάπου αλλού θα πας!” μου κάνει όλο δυσπιστία.

“Καλά, θα πάω στον Ανρί!”

Τον πιάνουν για τα καλά τα μπουρίνια του, γιατί αυτό μάλλον το πιστεύει...

Τρίτη, 21 Ιουνίου 2016

♥ Σήμερα είναι τα γενέθλιά μου, κλείνω αισίως τα 53 και το γιόρτασα χάρη στη Μιράντα: Με δική της πρωτοβουλία ήλθαν και μου ευχήθηκαν, μου έφεραν δώρο καλλυντικά κι ένα οικογενειακό παγωτό, μου τραγούδησαν και το τραγουδάκι, καθήσαμε όλοι μαζί μέχρι αργά τη νύχτα και συζητήσαμε ευχάριστα.

Η κοπέλα είναι καλή, ευγενική, οπαδός της υγιεινής ζωής και της θετικής σκέψης. Σαφώς, είναι η καλύτερη που είχε ποτέ ο ανηψιός μου, κι ας του ρίχνει καμιά δεκαριά χρόνια. Ίσα-ίσα, η μεγαλύτερη γυναίκα "μαζεύει" τον άνδρα. Χάρη σ' αυτήν ο Γιάννης φαίνεται τώρα πιο ήρεμος, δεν ξενυχτάει, ούτε πίνει, επειδή "η Μιράντα στις δέκα η ώρα θέλει να βρίσκεται στο κρεβάτι της, με ή χωρίς εμένα", όπως λέει ο ίδιος χαρακτηριστικά.

Τετάρτη, 29 Ιουνίου 2016

Καθώς περνούν οι μέρες, η σχέση του Γιάννη και της Μιράντας γίνεται πιο στενή: Τον βοηθάει οικονομικά, του κάνει τις δουλειές του σπιτιού, ενώ προτίθεται να του αγοράσει και σκάφος – όπως μας πληροφορεί κάποια στιγμή ο ανηψιός μου και μένουμε κάγκελο. "Εγώ δεν μπορώ χωρίς σκάφος, έχω μάθει από μικρός να έχω δικό μου σκάφος για να βγαίνω στη θάλασσα, να απομονώνομαι από τον κόσμο, να ψαρεύω, να βγάζω και κανένα φράγκο πουλώντας τα ψάρια που πιάνω", μας εξηγεί με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου κι εγώ απορώ: Εδώ δεν έχουμε να φάμε, και ο κύριος ονειρεύεται σκάφος! Και βρίσκει το κορόιδο που θα του το πάρει! Προφανώς, ούτε αυτή η (εύπορη και μορφωμένη) κυρία έχει καταλάβει πού έχει πέσει...

Εικόνες του Matrix: Σήμερα λάβαμε ένα διαφημιστικό φυλλάδιο διαφορετικό από τα άλλα. Πρόκειται για μια νέα εταιρεία που λέγεται "DogClick" και παρέχει υπηρεσίες delivery για κατοικίδια! Στο εξώφυλλο φιγουράρει ένα νεαρό ζευγάρι που φιλάνε περιπαθώς ένα σκυλί, σα να πρόκειται για παιδί. Με μια πιο προσεκτική ματιά, διαπιστώνει κανείς ότι η εταιρεία πουλάει πανάκριβες τροφές σκύλων: γύρω στα 55-65 ευρώ για σακούλες των 15 κιλών! Μόλις το έδειξα στη μητέρα μου, έμεινε άναυδη και μετά αναφώνησε:
“Αν είναι δυνατόν! Άνθρωποι και σκυλιά γίναμε το ίδιο! Τι μου το 'δειξες αυτό; Παρ' το, γιατί θα μου ανέβει η πίεση!”

Ναι μεν ζούμε σε μια παρανοϊκή κοινωνία όπου ο σκύλος θεωρείται ιερό ζώο, όμως δεν φανταζόμουν ότι θα έβλεπα ποτέ κάτι τέτοιο! Μα σε ποιούς απευθύνεται η εν λόγω απίστευτη εταιρεία -και μάλιστα σε καιρό οικονομικής κρίσης; Προφανώς σε μουρλούς πλούσιους, που τη βρίσκουν με τα βρωμόσκυλά τους αλλά είναι τόσο τεμπέληδες ώστε δεν αποφασίζουν να πεταχτούν μέχρι το πιο κοντινό pet shop! Τι άλλο μένει πια για τους σκυλοκράτορες να κάνουν για τα αντικείμενα της λατρείας τους; Ας φτιάξουν κι ένα είδωλο σκύλου κι ας το προσκυνάνε από το πρωί ως το βράδι...

* * * *

Δευτέρα, 4 Ιουλίου 2016

☺ Πάνω που σκεφτόμουν ότι χρειάζομαι ένα: Σήμερα το πρωί βρήκα στο δρόμο ένα κασσετόφωνο. Δεν παίζει τα CDs αλλά παίζει τις κασέτες και το ραδιόφωνο. Έβαλα ν' ακούσω μια κασέτα με παλιά ποπ και ροκ τραγούδια, και ο Τώνης ξετρελάθηκε: “Όταν

γεράσεις, θέλω να μου χαρίσεις όλες τις κασέτες σου!” αναφώνησε όλο χαρά.

Κατά τ' άλλα, η σχολική χρονιά έχει πια τελειώσει και η αδελφή μου βρίσκεται εδώ από την Παρασκευή. Το παίζει πιο ντίβα παρά ποτέ, ή μου φαίνεται; Τέλος πάντων, σε μια στιγμή ρώτησε τον Αντώνη:

“Για πες μου, αγαπάς τη Μιράντα;”

“Όχι, δεν την αγαπάω!”

“Όχι; Μα γιατί;”

“Θα σου πω αλλά δεν θα το πεις στο μπαμπά γιατί θα με σκοτώσει: Δεν την αγαπάω επειδή πάει με γέρους και τους τα παίρνει!” *Και αυτό το 'χει ακούσει το παιδί*...⇮

Το απόγευμα πήγαμε για μπάνιο με την αδελφή μου, μετά από επιμονή της μαμάς. Σε όλη τη διαδρομή με το λεωφορείο ανταλλάξαμε ελάχιστες κουβέντες, ενώ όση ώρα είμασταν στην πλαζ δεν επικοινωνήσαμε καθόλου: Η κυρία με απέφευγε συστηματικά και φρόντιζε να κολυμπάει πάντα πολύ μακριά από μένα. Όταν βγήκαμε από τη θάλασσα, την πήρε στο κινητό μια φιλενάδα της και μιλούσαν τουλάχιστον μία ώρα με το ρολόι: Έκανα ντους, ντύθηκα, περπατήσαμε ως τη στάση του λεωφορείου, περιμέναμε εκεί για κανένα τέταρτο, η κυρία δεν σταμάτησε λεπτό να μιλάει με τη φιλενάδα της, εμπιστευτικά και παράμερα από μένα, λες και συζητούσαν απόρρητα μυστικά του κράτους. Καθ' όλη τη διάρκεια της επιστροφής με το λεωφορείο, η αδελφούλα μου φρόντιζε να κοιτάζει διαρκώς έξω από το παράθυρο, σα να μην ήμουν δίπλα της, και απάντησε μονολεκτικά σε μια-δυο ερωτήσεις που της έκανα.

Αρκετά πια, με την κόμισσα! Δεν πρόκειται να ξανασχοληθώ μ' αυτήν! Έχω σιχαθεί το απαξιωτικό στυλάκι της! Μόλις με βλέπει, σηκώνεται και φεύγει σα να την κυνηγούν χίλιοι δαίμονες! Αν δεν μπορεί να

φύγει αμέσως, με αγνοεί σα να μην υπάρχω. Δεν ξέρω τι παριστάνει, πιθανότατα φέρεται έτσι ακολουθώντας εντολές κυκλωμάτων. Όπως και να 'χει, εγώ δεν δίνω πια δεκάρα γι' αυτήν, ούτε για τους χαραμοφάηδες γιούς της...

Τρίτη, 5 Ιουλίου 2016

☺ Πλησιάζει μεσημέρι, ο μικρός έχει βαρεθεί πια να παρακολουθεί κινούμενα σχέδια στην τηλεόραση, οπότε έρχεται στο δωμάτιό μου, βουτάει τις παλιές κούκλες μου (έναν Κεν και δυο Μπάρμπι) και πάει να παίξει στο σαλόνι. Βάζει τον Κεν να παραστήσει τον σύζυγο, ενώ η μία Μπάρμπι κάνει την σύζυγο. Σε χρόνο dt ακούγονται φωνές και μπούφλες: Με σκηνοθέτη τον Αντωνάκη, το κουκλίστικο ζευγάρι έχει στήσει τρανό καυγά, μαλλιοτραβιούνται και αλληλοσφαλιαρίζονται με πάθος: “Αμάν πια, άχρηστε, ούτε ένα σινεμά δεν με πας!” φωνάζει έξαλλη η Μπάρμπι και βαράει ένα ακόμη χαστούκι στον Κεν.
“Κι εγώ δεν σε αγαπάω γιατί δεν είσαι όμορφη!” της κάνει εκείνος και της ανταποδίδει τη σφαλιάρα.
Ύστερα μπαίνει στο παιγνίδι η άλλη κούκλα, που παριστάνει τη φίλη της συζύγου.
“Έλα να βγούμε για καφέ, αγαπητή μου, να ηρεμήσω λίγο απ' αυτόν!” της λέει η πρώτη Μπάρμπι.

Για λίγη ώρα οι δυο γυναίκες "θάβουν" τον σύζυγο. Όμως, μετά από λίγη ώρα το ζευγάρι τα ξαναφτιάχνουν -μόνο που τώρα γουστάρει και η φιλενάδα τον Κεν. Ως αποτέλεσμα, οι δυο γυναίκες μαλλιοτραβιούνται και πλακώνονται στο ξύλο.
“Και ποιά νικάει στο τέλος;” ρωτάω τον μικρό.
“Στο τέλος νικάει η γυναίκα του Κεν, ξεμαλλιάζει για τα καλά τη φιλενάδα της, την αφήνει μόνο με μια τρίχα στο

κεφάλι, οπότε είναι άσχημη και ο Κεν δεν τη θέλει πια!” Άλατις σενάριο ο Τώνης! Σε ποιόν μοιάζει άραγε; ⇑

Εικόνες του Matrix: Η μητέρα μου ξεφυλλίζει διάφορα περιοδικά που μόλις μας έφερε η Θεώνη και ξαφνικά με φωνάζει για να μου δείξει κάτι ενδιαφέρον που μόλις πρόσεξε: Αφορά μια διάσημη κυρία της ελληνικής ελίτ, η οποία δεν αφήνει γκαλά για γκαλά και φωτογράφηση για φωτογράφηση. Εμφανίζεται σε πάρα πολλές φωτογραφίες στις κοσμικές στήλες όλων των περιοδικών και σε όλες ανεξαιρέτως παρατηρείται το εξής παράδοξο: Η κυρία διαθέτει ένα αφύσικα μεγάλο κεφάλι, που μοιάζει σαν καρφωμένο πάνω στον λαιμό, ο οποίος παραδόξως δεν διακρίνεται σε καμία φωτογραφία. Είναι σα να φοράει ένα άλλο κεφάλι γύρω από το κανονικό της κεφάλι, ενώ έχει ένα αινιγματικό μειδίαμα μόνιμα κολλημένο στα χείλη της.

“Κι όμως, κανένας δημοσιογράφος δεν το έχει επισημάνει ποτέ αυτό!” λέει -πολύ σωστά- η μητέρα μου. “Αν εμείς εμφανιζόμασταν κάπως έτσι, θα μας έκραζε το πανελλήνιο!”

Στη συνέχεια, κοίταξα όλες τις φωτογραφίες διασημοτήτων σε καμιά δεκαριά περιοδικά που τυχαίνει να έχουμε στο σπίτι, όμως τέτοιο φαινόμενο δεν παρατήρησα σε κανένα άλλο άτομο. Μονάχα δυο ακόμη κοσμικές κυρίες (φιλενάδες της εν λόγω κυρίας) είναι αλλόκοτα άσχημες, με φάτσες που θυμίζουν ψάρια. Όμως, τέτοιο "κολλημένο" κεφάλι δεν είδα σε κανέναν άλλο! Δεν ξέρω τι μπορεί να συμβαίνει, ίσως η γυναίκα να έχει κάποιο περίεργο πρόβλημα υγείας στο κεφάλι και γι' αυτό της το ρετουσάρουν έτσι. *Ίσως, όμως, να συμβαίνει κάτι άλλο, πολύ πιο παράξενο...*

! Να γιατί η μητέρα μου κι εγώ είμαστε τόσο κακότυχες και δεν διαθέτουμε τη λεγόμενη "θεία χάρη"!

Όταν κάθεσαι και προσέχεις τέτοια πράγματα, τι καλό περιμένεις να σου συμβεί ποτέ;

Κυριακή, 24 Ιουλίου 2016

Εικόνες του Matrix: Επιστρέφοντας από το Internet Cafe, βρίσκω την αδελφή μου και τη μητέρα μου καθισμένες στο σαλόνι, να συζητούν περιπαθώς για την οικονομική κρίση, που πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο παρά τα αυξανόμενα έκτακτα μέτρα. Οι Έλληνες παραμένουν άφραγκοι, άνεργοι και περιφρονημένοι, ενώ όλοι οι αλλοδαποί που ζουν στη χώρα μας δουλεύουν και χαίρουν άκρας εκτίμησης.

"Αυτή τη στιγμή στα "Τρία Κυκλάμινα" υπάρχουν εξήντα υπάλληλοι, από τους οποίους ούτε δέκα δεν είναι Έλληνες", εξηγεί η αδελφή μου. "Πάντως, όταν το αφεντικό στη δουλειά βάζει αγγελία για νέους υπαλλήλους, εμφανίζονται σχεδόν αποκλειστικά αλλοδαποί -Αλβανοί, Ρουμάνοι, Βούλγαροι. Σπάνια έρχεται Έλληνας!"

"Έχω μια υποψία σχετικά με αυτό, κι εσύ που δουλεύεις σε τέτοιο περιβάλλον θα μου πεις αν έχω δίκιο: Ένας λόγος που οι Έλληνες δεν τρέχουν στις δουλειές είναι πως εκεί τους φέρονται σα να 'ναι σκουπίδια! Ενώ στους αλλοδαπούς κάνουν χαρούλες!" της λέω.

Στο σημείο αυτό η αδελφούλα μου ταράζεται (μόνο που δεν πέφτει από την καρέκλα) και μου πετάει ένα "Όχι, όχι, δεν ισχύει αυτό, και απορώ πώς σου έχει περάσει τέτοια ιδέα!" Αμέσως μετά, της ξεφεύγουν διάφορα: "Οι περισσότεροι Αλβανοί ανήκουν στην αλβανική μαφία, γι' αυτό στις μικρές επιχειρήσεις δεν τολμάει να τους μιλήσει κανείς! Όμως, στα "Τρία Κυκλάμινα" αυτό δεν ισχύει επειδή τα αφεντικά είναι πάμπλουτα κι έχουν διασυνδέσεις πολύ πιο ισχυρές από

τους αλλοδαπούς!”
“Ωστόσο, παρόλο που γνωρίζουν ότι οι αλλοδαποί ανήκουν σε μαφίες, τους προσλαμβάνουν!” επισημαίνω.
“Ναι...” ξεροκαταπίνει η Αλίκη και μετά σηκώνεται σαν ελατήριο κι εξαφανίζεται.

Το επόμενο λογικό ερώτημα είναι: Πώς η Αλίκη -και η κάθε Αλίκη- καταφέρνει κι επιβιώνει τόσα χρόνια ανάμεσα σε μαφιόζους, και μάλιστα την έχουν περί πολλού; Απάντηση: Πιθανότατα πηδιέται με κάποιο μεγάλο αφεντικό εκεί μέσα...

Κι άλλο ένα ερώτημα: Για ποιούς λόγους τα αφεντικά προτιμούν να προσλαμβάνουν ξένους αντί Έλληνες; Πολλαπλή απάντηση: α) Έχουν λάβει τέτοια εντολή από τα δικά τους κυκλώματα, β) Το πουλημένο κράτος μας πληρώνει στους εργοδότες το μεγαλύτερο μέρος του μισθού των ξένων, γ) Από φόβο υπακούνε στις μαφίες των αλλοδαπών, οι οποίες τους προστάζουν να προσλαμβάνουν μέλη τους και μετά να τους φέρονται σα να είναι εκείνοι τα αφεντικά.

Όσο για τους (λιγοστούς πια) Έλληνες εργαζόμενους, υφίστανται συστηματικό mobbing από τους υπεράριθμους αλλοδαπούς υπαλλήλους αλλά και από τους προϊσταμένους. Παράδειγμα: Κάποτε, η φίλη μου η Λένα αναγκάστηκε να παραιτηθεί από τη δουλειά της σ' ένα λογιστήριο επειδή την απειλούσαν οι Αλβανοί...

Το απόγευμα έρχονται για λίγο ο Γιάννης με τη Μιράντα και μας διηγούνται τις τελευταίες εξελίξεις του ερωτικού τους σήριαλ: Εδώ και κανένα μήνα ο ανηψιός μένει μόνιμα στο Κατραμόνησο μαζί με τον πατέρα του, μέσα σε σκηνή. Κάποτε είχαν μια μεγάλη παράγκα, όμως κάποιοι έκαψαν τα πάντα εκεί (!) -όπως με πληροφορεί ο Γιάννης. Ωστόσο, την καταβρίσκει στο νησί. Παίρνει και τον Αντωνάκη μαζί του, ο οποίος την

καταβρίσκει στην παραλία όλη μέρα.

Η Μιράντα, από την άλλη, έχει τα μαύρα της τα χάλια: Το δέρμα της έχει μαυρίσει άσχημα, φαίνεται γερασμένη και καταπονημένη, έχει αδυνατίσει ακόμα περισσότερο και θυμίζει σκελετό – μάλλον επειδή τελευταία ο Γιάννης έχει γυρίσει το φύλλο και τώρα της φέρεται σα να είναι υπηρέτριά του. Εκείνη κάνει ό,τι μπορεί για να τον κρατήσει, υπακούει σε οποιαδήποτε εντολή σαν ερωτευμένη μαθητριούλα, δέχεται αγόγγυστα τις απανωτές προσβολές και τις παρατηρήσεις του για το παραμικρό, και κατοικεί μαζί του στο Κατραμόνησο παρόλο που δεν της αρέσει καθόλου εκεί -όπως η ίδια μας έχει εκμυστηρευτεί. Εκείνη είναι αλλιώς μαθημένη, σε ευρύχωρα πολυτελή διαμερίσματα με όλες τις ανέσεις. Αυτή η ζωή δεν της ταιριάζει καθόλου, ολοφάνερα υποφέρει και το παραδέχεται (κρυφά από το Γιάννη, βέβαια), ωστόσο τρέχει ξωπίσω του και κάνει ό,τι μπορεί για να διατηρήσει αυτή τη σχέση – θυσία στο βωμό του έρωτα, όπως όλες οι "σωστές" γυναίκες.

Εγώ, πάντως, απορώ: Όταν πρωτοήλθε στο σπίτι μας αυτή η εύπορη κυρία, δεν είδε πού έμπαινε; Τη χιλιοσπασμένη, σκουριασμένη πόρτα που την έχουμε δέσει με σκοινιά για να μη διαλυθεί, δεν την είδε; Εγώ, αν πήγαινα στο σπίτι ενός γκόμενου κι έβλεπα αυτό το θέαμα, θα έκανα μεταβολή και θα εξαφανιζόμουν τρέχοντας!

Τρίτη, 26 Ιουλίου 2016

Εδώ και λίγες μέρες έχουμε καινούργιο σταθερό τηλέφωνο στο σπίτι, με πρόσβαση στο Διαδίκτυο. Σήμερα τολμώ να σερφάρω, κάτι γίνεται, αν και σέρνεται κάπως. Πρώτα ανανεώνω το antivirus και μετά

ανοίγω το Flickr με σκοπό να μπω σε μερικά γκρουπς, τα καταφέρνω αν και με αρκετή καθυστέρηση: Κάθε τόσο μου βγάζει "εκσφαλμάτωση" και ανοίγει το "debugger" (αφαίρεση ιού). Άλλοτε πέφτει το Firewall και η προστασία ταυτότητας, χάνω αρκετό χρόνο για να τα αποκαταστήσω, ωστόσο η δουλειά ολοκληρώνεται με επιτυχία. Άντε να δούμε...

Τετάρτη, 27 Ιουλίου 2016

Κατά το μεσημέρι ανοίγω το κομπιούτερ για να κάνω επεξεργασία κειμένου (χωρίς να το συνδέσω στο Διαδίκτυο) και ανακαλύπτω ότι το antivirus έχει πέσει εντελώς, ενώ δεν αναγνωρίζει καν τον κωδικό μου! Τον συμπληρώνω, μου γράφει ότι ισχύει, όμως ύστερα πάλι δεν τον αναγνωρίζει! Επιπλέον, το OpenOffice κολλάει συνέχεια κι έχει γίνει απελπιστικά αργό!

Απίστευτο! Μια φορά δούλεψα στο Διαδίκτυο για λίγες ώρες με το δικό μου κομπιούτερ, με μόλις ανανεωμένο antivirus, και χάλασε ο κόσμος! Κι όμως, κάποτε το κομπιούτερ μου έπιανε Internet, όλη αυτή η δυσχέρεια δεν δικαιολογείται με τίποτα! Αν αυτό δεν σημαίνει *στόχευση*, τότε τι σημαίνει; Έχω, μάλιστα, ορισμένες υποψίες σχετικά με το ποιοί με μπλοκάρουν...

Το ίδιο απόγευμα, πιάνω μια σχετική συζήτηση με τον ανηψιό Νάσο:

“Ξέρεις τι είναι το Firewall;” τον ρωτάω με αθώο ύφος.

“Δεν ξέρω, ρώτα τον Γιάννη”, μου κάνει απότομα.

“Καλά...”

“Είναι τοίχος προστασίας από ιούς”, μου εξηγεί τελικά.

“Και γιατί πέφτει; Ακούω καμιά φορά ότι πέφτει στα καλά καθούμενα!”

“Να σου πω, θεία: Το Firewall είναι σαν το πουλί:

Καμιά φορά πέφτει, κι άμα πέσει δεν ξανασηκώνεται!” καταλήγει θριαμβευτικά και αποχωρεί πάραυτα.

Σάββατο, 30 Ιουλίου 2016

Χθες επιχείρησα ακόμα μια φορά να επανεγκαταστήσω το antivirus, ακολούθησα πιστά τις οδηγίες, έκανα όλα όσα χρειάζονταν, αλλά τζίφος: Το download δεν ολοκληρωνόταν με τίποτα!

Σήμερα το πρωί ξαναπροσπάθησα, εντέλει έγινε το download, όμως η εγκατάσταση τελικά απέτυχε και η εταιρεία μου ζητάει 20 ευρώ για να επιληφθεί του προβλήματος, λέει! Αμέσως μετά αναζήτησα στο Διαδίκτυο κάποιο δωρεάν antivirus. Δεν άργησα να βρω ένα, το οποίο εγκατέστησα χωρίς κανένα πρόβλημα...

Κατακλείδα: Την επομένη επιχειρώ να μπω στο Internet μα στέκεται αδύνατον! Τα παρατάω κι εγώ... Λίγες μέρες αργότερα, χωρίς καμία σύνδεση στο Διαδίκτυο, το παλιό μου antivirus εντοπίζει ένα trojan στο κομπιούτερ μου, το οποίο εξουδετερώνω αμέσως. Πώς όμως βρέθηκε αυτός ο ιός στο κομπιούτερ μου, τη στιγμή που έχω εγκατεστημένα δυο ενημερωμένα antivirus; Επιπλέον, το OpenOffice έχει γίνει ακόμα πιο αργό: Από την ώρα που ανοίγω το κομπιούτερ μέχρι να αρχίσω να γράφω, μου παίρνει γύρω στα 25 λεπτά!

Τέλος πάντων, όποια κι αν είναι η αιτία για όλη αυτή την απίστευτη δυσπραγία, θα εμπιστευτώ τη γενικότερη εμπειρία της ζωής μου η οποία μ' έχει διδάξει ότι: Αν ένα εγχείρημα εμποδίζεται από αφύσικες δυσκολίες χωρίς δική μου υπαιτιότητα, τότε αυτό το εγχείρημα δεν πρέπει να γίνει· αν γίνει, θα μου βγει σε κακό. Τέλος το Internet λοιπόν: Δεν θα ξαναεπιχειρήσω ποτέ πια σύνδεση στο σπίτι...

Αντιθέσεις

Δευτέρα, 22 Αυγούστου 2016

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Στέκομαι σε γυμνό έδαφος, όπου έχει πέσει ατομική βόμβα. Ένας επιστήμονας μου εξηγεί ότι ο κόσμος έπαψε να είναι ο ίδιος από τότε που έπεσε η πρώτη ατομική βόμβα στη Χιροσίμα: Με την πυρηνική έκρηξη, σαράντα εξωγήινα σωματίδια πέρασαν στην γήινη πραγματικότητα και άρχισαν να την αλλάζουν. Με κάθε πυρηνική έκρηξη ανοίγονται τρύπες στο χωροχρόνο, απ' όπου περνούν εξωγήινα και εξωδιαστατικά σωματίδια τα οποία αλληλεπιδρούν με αυτά της γνωστής ύλης, μεταβάλλοντας τον κόσμο μας σταδιακά, αλυσιδωτά, σε κάτι άλλο, κάτι που δεν είναι καθόλου καλό. *Να γιατί ο κόσμος φαίνεται όλο και χειρότερος, ενώ ο χρόνος τρέχει όλο και πιο γρήγορα...*

Ύστερα ο επιστήμονας με συμβουλεύει να προσέχω να μην φτύσω κάτω, στο μολυσμένο έδαφος, ενώ πλήθος παιδιά μας παρατηρούν. Τότε, πλησιάζει ο Τώνης και μου δίνει κάτι φαγώσιμο να δοκιμάσω· η γεύση δεν μου αρέσει και ασυναίσθητα φτύνω κάτω. *Τώρα το DNA μου έχει αναμειχθεί με την μολυσμένη γη*, συλλογίζομαι. Δεν λέω τίποτα, ελπίζω μόνο να μην παρατήρησε κανένας το λάθος μου...

Παρασκευή, 26 Αυγούστου 2016

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι κάπου στη Ζάκυνθο για παραθερισμό, όμως είμαι ανήσυχη επειδή ακούω πως κυκλοφορούν επικίνδυνοι κακοποιοί.

Σύντομα, ο κίνδυνος περνάει, όλο το νησί γιορτάζει, η ατμόσφαιρα είναι χαρμόσυνη, πολύχρωμα μπαλόνια υψώνονται στον ουρανό. Τότε μου τηλεφωνεί η μαμά και με ενημερώνει πως όλοι οι φίλοι μου έχουν φύγει από το νησί.

Έχω μείνει μόνη εδώ, όμως σκοπεύω να μην πάρω το πλοίο αμέσως αλλά να μείνω άλλη μια μέρα για να δω τις ωραίες παραλίες. Γλιστρώντας πάνω σε μια παράξενη τσουλήθρα, μέσα σε μια ειδική πλαστική κουβέρτα που είναι σα να την οδηγώ εγώ τραβώντας τις άκρες της, περνώ από ωραίες ακτές και θαυμάζω τη γαλανή, ήρεμη θάλασσα. Ξάφνου, βλέπω να μου κλείνει τον δρόμο ένας ορμητικός χείμαρρος που κατεβαίνει από μια πλαγιά. Τεράστιος και λασπερός χύνεται στη θάλασσα, τη φουσκώνει και τη λασπώνει άσχημα.

Πρέπει να γυρίσω αμέσως πίσω: μ' έναν ευέλικτο ελιγμό κάνω μεταβολή αλλά και πάλι η πλημμύρα με προλαβαίνει. Δυο άνδρες που παρακολουθούν, μου πετούν κάτι ειδικά σχοινιά για να οδηγήσω πιο γρήγορα την παράξενη βάρκα μου. Προσπαθώ, δυσκολεύομαι, μα ξέρω πως τελικά θα τα καταφέρω. Ξυπνώ γεμάτη αγωνία...

Ερμηνεία: Παρόμοια όνειρα με λασπωμένα ποτάμια και πλημμύρες βλέπω τα τελευταία έξι χρόνια, τέτοια εποχή, δηλαδή λίγο πριν ξεκινήσουν τα ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών. Πιθανότατα συμβολίζουν επικίνδυνες ίντριγκες που εξυφαίνονται εναντίον μου στο στενό κοινωνικό μου περιβάλλον -και ο νους μου πάει στους Ξιφαράδες...

Σάββατο, 27 Αυγούστου 2016

Το βλέπω καθαρά πως το Φεζαρρομαρκέικο έχει ουσιαστικά διαλυθεί: Ο πατέρας μου έχει πεθάνει. Η

αδελφή μου δεν έχει πια καμία σχέση με μας· μονάχα μπαινοβγαίνει σαν σίφουνας μια-δυο φορές την ημέρα για να διαπιστώσει αν η μάνα ζει ακόμη, και μετά εξαφανίζεται τρέχοντας σα να φοβάται μήπως την κολλήσουμε καμιά τρομερή αρρώστια. Η μητέρα του Τώνη έχει επίσης φύγει – και ζει πολύ πιο ήρεμα μόνη της, στο σπίτι που νοικιάζει. Μένει μονάχα η μητέρα μου (η οποία είναι πλέον πολύ γριά και φιλάσθενη), ο Αντωνάκης κι εγώ.

Μένουν επίσης τα ανήψια μου, οι οποίοι είναι κυφήνες εκ φύσεως κι εκ πεποιθήσεως, μας στοιχίζουν συνολικά 300-400 ευρώ μηνιαίως και μετά παραπονιόμαστε ότι η σύνταξη δεν φτάνει. Πιο συγκεκριμένα:

Ο Γιάννης εξακολουθεί να είναι άνεργος αλλά δεν κάνει την παραμικρή προσπάθεια για να βρει δουλειά. Πριν από δυο βδομάδες του βρήκε η Θεώνη μια δουλειά σε βενζινάδικο μα εκείνος δεν ήθελε ούτε ν' ακούσει. Ακόμη, εδώ και τρεις μήνες ο Γρηγόρης του έχει προτείνει μία θέση σε μεγάλη εταιρεία με 700 ευρώ το μήνα και προοπτικές εξέλιξης: Αν δείξει εργατικότητα κι εξυπνάδα γρήγορα θα τον κάνουν διευθυντή παραγωγής, του λένε· έτσι μας διαβεβαιώνει και ο Γρηγόρης. Περίεργο, πάντως: Εγώ έχω εργαστεί δέκα χρόνια συνολικά σε εταιρείες, τα αφεντικά ήταν πάντα πολύ ευχαριστημένα μαζί μου, ωστόσο ποτέ δεν μου είπαν ότι θα με κάνουν διευθύντρια. Στον Γιαννάκη το λένε πριν καν πιάσει δουλειά!

Εντέλει, μετά από μπόλικες διαβουλεύσεις και διαπραγματεύσεις (ο λόρδος δεν έδειχνε καμία προθυμία, λέγοντας ότι "η δουλειά αυτή είναι πολύ κουραστική"), πριν από λίγες μέρες πήγε κι έκανε ένα μεροκάματο: Τον έβαλαν να κουβαλάει κιβώτια, πιάστηκε η μέση του, λέει, και δεν ξαναπήγε. Δεν

στενοχωριέται καθόλου όμως, δεν μπορεί να φανταστεί τον εαυτό του μακριά από τη θάλασσα, ξανά λέει, άλλωστε του φθάνουν όσα βγάζει από το ψάρεμα και όσα σουφρώνει από τις γκόμενες, τη μάνα του και εμάς!

Όσο για τον Θανάση, αποτελεί ξεχωριστό κεφάλαιο από μόνος του: Χάρη στην ειδική διατροφή του (που στοιχίζει πάνω από 2000 ευρώ το μήνα), στα αναβολικά και στη σκληρή γυμναστική με βάρη, όσο πάει γίνεται όλο και πιο "ντουλάπα". Σε λίγο δεν θα χωράει να περάσει από το οφίς. Ονειρεύεται να κατακτήσει κάποτε τον τίτλο του Mr Olympia και δεν αποκλείεται να τα καταφέρει, εφόσον διαθέτει όλα τα απαιτούμενα προσόντα: σωματικά (έχει ήδη γίνει "τέρας"), ψυχικά (μεγάλο κάθαρμα) και κυκλωματικά (παραδέχεται πως νταραβερίζεται με μασόνους, εκδηλώνει μεγάλο θαυμασμό για τους "κοσμοκράτορες" Εβραίους και μεγάλη περιφρόνηση για τους "ακαμάτηδες" Έλληνες). Μοιάζει εντελώς φλιπαρισμένος, μονολογεί ασταμάτητα σχετικά με το πόσο υπεράνθρωπος είναι, δηλώνει έτοιμος να θυσιάσει τους πάντες και τα πάντα για να πετύχει τον σκοπό του, ενώ συνεχώς εκφράζει το θανάσιμο μίσος του για το γυναικείο φύλο: "Όλες ανεξαιρέτως είναι βρωμοπουτάνες, το μόνο που τους αξίζει είναι να τους κάνεις τον κώλο τόοοοσο, και μετά να τις πνίξεις μέσα στο βόθρο!"

Στη συνέχεια, ο πρωταθλητής κλαίγεται πως δεν έχει λεφτά και φροντίζει να σουφρώνει από τη μάνα μου όσα μπορεί, δηλαδή από 5 έως 20 ευρώ καθημερινά. Ωστόσο, παρά την υποτιθέμενη αφραγκία του, μέσα στο καλοκαίρι ανακαίνισε όλο το σαλόνι του αφού πρώτα έσπασε μόνος του όλα τα παλιά του έπιπλα, τα οποία είχε αγοράσει πριν από πεντέμισι χρόνια και ήταν όλα σε πολύ καλή κατάσταση. Μονάχα ο καινούργιος

καναπές στοίχισε 800 ευρώ, ενώ η νέα του τηλεόραση είναι 100 ιντσών -άγνωστο πόσο στοίχισε.

Επιπλέον, έχει μετατρέψει έναν τοίχο σε... βωμό του εαυτού του: Στο μέσο δεσπόζει ένας ασπρόμαυρος πίνακας που απεικονίζει την αφεντιά του με φουσκωμένους μύες. Τριγύρω φιγουράρουν τα κύπελλά του και οι αντίστοιχες περγαμηνές, ενώ μπροστά έχει τοποθετήσει ακριβά όργανα γυμναστικής: ένα στέππερ με χειρολαβές, ένα ποδήλατο κι έναν διάδρομο. Όλα τα αγόρασε σε εξευτελιστικές τιμές ή του τα χάρισαν φίλοι του, λέει.

Κατά τ' άλλα, εξακολουθούμε να πεινάμε οικογενειακώς: Από τότε που πέθανε ο μπαμπάς, από τα 750 ευρώ της σύνταξης που φανερώνω στη μαμά, τα ~300 πηγαίνουν στάνταρ στους Μαρκάκηδες και στις φοβερές ανάγκες τους. Οι κύριοι μας δουλεύουν αλλά κανείς δεν το βλέπει, ιδίως η μάνα μου: “Καλά να 'ναι το παιδί, να αγοράζει ό,τι χρειάζεται!” μου λέει όταν της επισημαίνω τα παραπάνω για τον μπρατσαρά εγγονό της. Ούτε που κάθεται ν' αναρωτηθεί πώς βγαίνουν όλα αυτά τα υπέρογκα έξοδα με 4-5 personal που έχει τώρα ο Θάνος. Πόσα λεφτά βγάζει πια το μήνα; 500 ευρώ; 800 ευρώ; Μέχρι τα 2500-3000 ευρώ που υπολογίζω τα συνολικά μηνιαία έξοδά του, απέχει παρασάγγας...

Κάποια στιγμή σκέφθηκα πώς θα γινόταν ν' αποκατασταθούν οι σχέσεις μας, να ξαναγίνουμε οικογένεια -αν ήμασταν ποτέ. Όμως, βλέπω ότι με αυτούς δεν γίνεται τίποτα. Με αρρωσταίνει η κατάφορη περιφρόνηση και η κοροϊδία που μας δείχνουν, δεν θέλω πια να έχω καμία σχέση μαζί τους. Ούτε μπορώ να δίνω βάση στα λόγια τους, εφόσον ό,τι πουν είναι είτε ψέμα είτε τρέλα. Δεν μπορώ ν' ασχολούμαι πλέον με δαύτους, αυτό μόνο κακό μου κάνει...

Φλασιά: Οι Μαρκάκηδες, ως πιόνια κυκλωμάτων, εδώ και πολλά χρόνια έχουν υιοθετήσει απέναντι σε μας, τους Φεζάρρηδες, την πάγια ελιτίστικη τακτική "Να τους φτωχαίνεις για να τους κυβερνάς". Δεν έχουν στ' αλήθεια ανάγκη τα χρήματα που μας ζητάνε διαρκώς· φροντίζουν όμως να μας απομυζούν συστηματικά, ώστε εμείς να μη μπορούμε να λειτουργήσουμε κι εκείνοι να μας ελέγχουν αποτελεσματικά.

Κατά πάσα πιθανότητα, οι Μαρκάκηδες αποτελούν το "γενικό αρχηγείο" του πολέμου εναντίον μου. Ναι μεν όλοι (γνωστοί, φίλοι, γείτονες κλπ) παίζουν το ρόλο τους, όμως οι βασικές εντολές δίνονται από την αδελφούλα μου (τουλάχιστον τα τελευταία είκοσι χρόνια) και από τ' ανηψάκια μου -μετά την ενηλικίωσή τους. Η Αλίκη ανέκαθεν ήθελε να παίρνει ό,τι έχω και να με ξεπερνάει σε όλα -και το κατάφερνε πάντα με διάφορους τρόπους...

Κάποια στιγμή, στο όχι τόσο μακρινό μέλλον, η μητέρα μου θα φύγει και μαζί μ' αυτήν θα διαλυθεί κάθε έννοια οικογένειας εδώ μέσα. Τότε εγώ θα πρέπει να δω ποιό θα είναι το επόμενο βήμα μου. Μα όπως και να 'χει, κάποτε πρέπει να ξεκολλήσω οριστικά από τη Νηρηίδων και από τους Μαρκάκηδες...

Κυριακή, 28 Αυγούστου 2016

Παράξενο, γλυκό καλοκαίρι του 2016, ίσως το τελευταίο με τη μητέρα μου: Έχει κλείσει πια τα 82, η σπονδυλική της στήλη όσο πάει στραβώνει, με το ζόρι κάνει μερικά βήματα μέσα στο σπίτι. Δεν έχει κάποιο σοβαρό πρόβλημα υγείας, μα με τους γέρους ποτέ δεν ξέρεις τι γίνεται την επόμενη μέρα...

Περνώ τα πρωινά μου κάνοντας δουλειές και θελήματα για το σπίτι, ή παίζοντας σκάκι, μπάλα και

τάπες με τον Αντώνη. Τα μεσημέρια ξαπλώνω, απολαμβάνω την ησυχία και διαβάζω τα Μίκυ Μάους που βρήκα στις προάλλες, μαζεμένα μέσα σε μια σακούλα. Τα απογεύματα απολαμβάνω τα ωραία μου μπάνια στην πλαζ της Βάρκιζας ή στο Πεύκο, κάνω γυμναστική με αλτήρες στο σπίτι (ψιλοβαριέμαι) ή γρήγορο περπάτημα. Καλά περνώ φέτος το καλοκαίρι, το απολαμβάνω όσο μπορώ. Του χρόνου δεν ξέρω πώς θα είμαι...

Η σημερινή μέρα σηματοδοτεί το τέλος της καλοκαιρινής ξεγνοιασιάς μου, εφόσον: α) Μόλις επέστρεψε από το χωριό η θεία Ερμιόνη, μετά από δυόμιση μήνες "πένθους" και παραθερισμού: Ο άνδρας της, ο θείος Αλέκος, μας άφησε χρόνους στα μέσα Ιουνίου μετά από εγκεφαλικό επεισόδιο και παραμονή δυο βδομάδων στο νοσοκομείο. Έτσι, η θεία Ερμιόνη απελευθερώθηκε από τις καταπιεστικές ψυχώσεις του συζύγου και τους ατέλειωτους περιορισμούς που της επέβαλε τα τελευταία 60 χρόνια· επίσης κληρονόμησε τη σεβαστή σύνταξη στρατιωτικού, τους παχυλούς λογαριασμούς στην τράπεζα και τις αμέτρητες κρυψώνες με λεφτά μέσα στο σπίτι.

Πάντως, δεν είναι πια η θεία που ήξερα: μου φάνηκε στριφνή, αλαζονική και βλοσυρή – δεν δίστασε, μάλιστα, να προτείνει να έλθει η αδελφή μου να τη βοηθήσει στις δουλειές του σπιτιού, σαν οικιακή βοηθός! Τώρα που δεν έχει πια τον Αλέκο να την ταράζει με τις τρέλες του και να βραχυκυκλώνει την παραμικρή της κίνηση, η θεία την έχει δει ελεύθερη και πλούσια χήρα που γαμάει και δέρνει...

♠ β) Σήμερα το βράδι με ειδοποίησε ο Αργύρης Ξιφαράς -μια βδομάδα πιο γρήγορα απ' όσο περίμενα- για να κανονίσουμε μαθήματα αγγλικών και σχετικά βιβλία. Ακόμα δεν αρχίσαμε, και ήδη έχουμε πρόβλημα:

Έγινε ένα σχετικό μπέρδεμα με τα τηλέφωνα, καθότι άλλον αριθμό κινητού του έχω δώσει και άλλον έπαιρνε, και μετά πλάκωσε η μάνα του φουριόζα στο σπίτι μας και φώναζε πως δεν το σηκώνω!

Το επόμενο απόγευμα πηγαίνω για μπάνιο, ο Αργύρης ξαναπαίρνει για να ρωτήσει κάτι για τα βιβλία, εγώ δεν το ακούω επειδή είμαι στη θάλασσα, ειδοποιεί τη Θεώνη κι εκείνη τηλεφωνεί στη μάνα μου και φωνάζει έξαλλη: "Η Υβόννη δεν απαντάει στο τηλέφωνο! Γιατί δεν απαντάει;" Η μητέρα μου της εξηγεί πως είμαι στην παραλία, εντέλει κοιτάζω κι εγώ το κινητό, βλέπω τις αναπάντητες, μιλάω με τον Αργύρη, όλα εντάξει -προς το παρόν...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Ιούνιος-Αύγουστος 2016):*** Από τον Ιούνιο παρατηρώ σημαντική βελτίωση της κατάστασης, εφόσον έχω αλλάξει ορισμένα πράγματα στον τρόπο ζωής μου και τηρώ καλύτερα την Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας: Δεν βλέπω πια τηλεόραση, την έχω κόψει εντελώς· επίσης, δεν κοιμάμαι καθόλου ανάσκελα. Ακόμη, όλο τον Αύγουστο δεν φόρεσα τα δαχτυλίδια αθανασίας, για να διαπιστώσω αν θα χειροτέρευαν τα νυχτερινά επεισόδια χωρίς αυτά. Ευτυχώς, κάτι τέτοιο δεν συνέβη...

Κατά τους καλοκαιρινούς μήνες δεν είχα οράματα φωτιάς, ενώ το εφιαλτικό μήνυμα (κόλαση, hell) μου ήλθε τρεις φορές το μήνα περίπου. Οι καθαρές νύχτες ανήλθαν (ανέλπιστα) στις 28 κατά μέσο όρο.

Νέοι προβληματισμοί περί αειζωίας: Τι ακριβώς αφορά η λεγόμενη αθανασία;

* Το βιολογικό σώμα; Είναι ένας εκ φύσεως ελαττωματικός φορέας εφόσον είναι έτσι φτιαγμένος

ώστε να παθαίνει διαρκώς βλάβες: αν κρυώσει λίγο, αν ζεσταθεί λίγο, αν φάει λίγο παραπάνω, αν φάει λίγο παρακάτω, αν κινηθεί λίγο παραπάνω, αν κινηθεί λίγο παρακάτω, παθαίνει κάθε είδους βλάβες -δηλαδή "αρρωσταίνει". Επιπλέον, η ηλικία από μόνη της του προκαλεί ανεπανόρθωτες ζημιές (εκφυλιστικές ασθένειες), ενώ ο κόσμος που το περιβάλλει είναι ολόκληρος μια παγίδα, όπου ο θάνατος παραμονεύει σε κάθε γωνιά.

Ειδικότερα το δικό μου (γυναικείο) σώμα ποτέ δεν ήταν ιδιαίτερα ελκυστικό ή ερωτικό, ούτε δυνατό ή ευκίνητο. Αλλά ακόμη κι αν ήταν άνοσο και αγέραστο, δεν θα έπαυε να είναι ευάλωτο στις συνθήκες του περιβάλλοντος. Με δυο λόγια, ευχαρίστως θα το άλλαζα με κάτι πιο λειτουργικό – έναν κυβερνητικό ή ψηφιακό οργανισμό ίσως, μα δεν είμαι σίγουρη ούτε γι' αυτό...

* Ο νους και οι αναμνήσεις; Κακά τα ψέματα, ο νους (μου) δεν είναι τίποτα το καταπληκτικό, δεν είμαι καμιά ιδιοφυία, ούτε διαθέτω κανένα φοβερό ταλέντο σε τίποτα. Όσο για τις αναμνήσεις μου, αυτές τις έχω ήδη καταστήσει δυνητικά αθάνατες, έτσι δεν είναι; Είμαι, όμως, οι αναμνήσεις μου; Κι αν η μνήμη μου σβηνόταν με μιας; Μήπως θα 'φευγε ένα τεράστιο βάρος από πάνω μου; Στους κόσμους των ονείρων δεν έχω τις αναμνήσεις μου, δεν έχω καν συγκεκριμένη ταυτότητα, ωστόσο δεν νιώθω καθόλου πως κάτι μου λείπει...

* Η συνειδητότητα; Στα όνειρα συνήθως δεν έχω συνειδητότητα, αυτό όμως δεν αποτελεί πρόβλημα εκεί. Άλλωστε, εκείνο που φέρνει τη συνειδητότητα στα αστρικά πεδία είναι ο ψυχικός πόνος (πχ εχθρική καταδίωξη, δυσχέρειες, δυσαρέσκεια). Οι κόσμοι των ονείρων ξετυλίγονται αυθόρμητα από μόνοι τους και παρασέρνουν τον ονειρευτή αβίαστα στη λειτουργία τους. Εκεί δεν χρειάζεται να κάνω φοβερά σχέδια και

υπέρογκους κόπους για να λειτουργήσει το παραμικρό, όπως γίνεται εδώ. Μήπως, λοιπόν, η φυσική αειζωία είναι μονάχα μια ύπουλη παγίδα, μια επικίνδυνη χίμαιρα, μια κατάρα; Μήπως ο θάνατος είναι μια (η μοναδική;) διέξοδος από τον πόνο της ύπαρξης, που ακόμα κι αν μπορούσα δεν θα ήταν σοφό να αποφύγω;

Ίσως έχει έλθει η ώρα να κοιτάξω έναν άλλο τρόπο αθανασίας που να περιλαμβάνει τη δυνατότητα αλλαγής φορέα ή/και περιβάλλοντος κόσμου, πχ ένας ψηφιακός εαυτός σ' ένα ψηφιακό περιβάλλον. Το uploading (φόρτωση) ενός ανθρώπινου εγκεφάλου μέσα σ' έναν κυβερνοχώρο δεν θα είναι εφικτό μέσα στα επόμενα τριάντα χρόνια· μα κι αν ήταν, θα μπορούσα να το εμπιστευτώ; Δεν ξέρω...

Ο σκοπός της ζωής είναι η διακίνηση της πληροφορίας. Τα έμβια όντα υπάρχουν για να διακινούν πληροφορίες. Ανάλογα με τα πνευματικά και τα σωματικά τους προσόντα, λαμβάνουν και μεταδίδουν όσο γίνεται περισσότερες και διαφορετικές πληροφορίες. Ακόμη και το DNA αποτελεί ένα πακέτο πληροφοριών, που μεταβιβάζεται από γενιά σε γενιά.

Οτιδήποτε εμποδίζει τη διακίνηση των πληροφοριών (πχ περιορισμοί στην ελευθερία, στο ζευγάρωμα, στην έκφραση), προξενεί δυσφορία στους έμβιους οργανισμούς. Στις κοινωνίες νοημόνων όντων ο έλεγχος των πληροφοριών είναι ο υπέρτατος στόχος της εξουσίας, γι' αυτό και η ελίτ επιζητεί να ελέγχει το κάθε τι που λέγεται, γράφεται, ή απεικονίζεται, εφαρμόζοντας διάφορα είδη λογοκρισίας...

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (καλοκαίρι 2016):*** Μέσα στον Ιούνιο ολοκληρώθηκαν τα 18 πρωτότυπα

ημερολόγια (αντιστοιχούν στα 8 πρώτα βιβλία “Απόλυτο Κακό”). Τα έχω καταχωρήσει μονάχα σε ψηφιακές βιβλιοθήκες, όχι σε εκδοτικές πλατφόρμες.

Ακόμη, από τα μέσα Ιουνίου ως τα τέλη Ιουλίου διόρθωσα το παλιό μου μυθιστόρημα φαντασίας "Η Συνομωσία των Σκιών" και στις αρχές Αυγούστου το εξέδωσα ως free e-book με διάφορες ηλεκτρονικές εκδοτικές πλατφόρμες.

Κατά τ' άλλα: Δεν βρίσκω πια κανένα ενδιαφέρον στη μετάφραση βιβλίων που δεν μέλλουν να μου αποφέρουν ποτέ τίποτα οικονομικά. Έτσι, αποφασίζω να σταματήσω τη συγγραφή των αγγλικών τόμων "Forbidden Diary". Ολοκληρώνω μονάχα το τρίτο βιβλίο και το τελειώνω με την Υπέρτατη Τελετουργία -*όπως θα 'πρεπε κανονικά να τελειώνει η ιστορία μου...*

Παράλληλα, σκανάρω τα πιο σημαντικά έργα ζωγραφικής (155 συνολικά) που έφτιαξα κατά τα έτη 1988-2008 και τα καταχωρώ στο Flickr. Παρατηρώ κάποιο ενδιαφέρον, όχι τίποτα συνταρακτικό, μα σίγουρα πολύ καλύτερα απ' ό,τι θα μπορούσα να περιμένω στο φυσικό πεδίο...

Δευτέρα, 5 Σεπτεμβρίου 2016

☺ Σήμερα είναι η γιορτή του Αντώνη και -χώρια τα υπόλοιπα δώρα- σκέφτομαι να του αγοράσω μερικές τάπες Πόκεμον για έκπληξη. Το πρωί, ενώ πηγαίνω σ' ένα θέλημα, βρίσκω σκορπισμένα στο δρόμο δέκα ολοκαίνουργια χαρτάκια Πόκεμον. Μόλις τα βλέπει ο μικρός ενθουσιάζεται: Δεν έχει κανένα από αυτά, λέει.

Το απόγευμα έρχεται η Αλίκη και του φέρνει δώρο ένα τάμπλετ (μεταχειρισμένο, της το έδωσε μια φιλενάδα της). Μόλις το παίρνει ο μικρός, αντί να αρχίσει να παίζει computer games (ξέρει να τα

κατεβάζει κιόλας), σπεύδει να κάνει το χατήρι της μητέρας μου, η οποία θέλει ν' ακούσει το ιταλικό τραγούδι "Perderó, vinceró".

Ο Αντώνης γράφει στο google τη λέξη "παρτερό" (όπως την άκουσε) και η μηχανή αναζήτησης του παρουσιάζει λήμματα σχετικά με το "παρτέρι". “Πες μου ένα άλλο τραγούδι, ελληνικό, να σου βάλω!” λέει στη μητέρα μου, γεμάτος σκασίλα που δεν κατάφερε να βρει το πολυπόθητο άσμα. Εκείνη την ώρα, όμως, καταφθάνει η μητέρα του και τον παραλαμβάνει...

Πέμπτη, 8 Σεπτεμβρίου 2016

☺ Και μια παράξενη, ευχάριστη ***σύμπτωση:*** Γύρω στο μεσημέρι, επιστρέφοντας από το Internet Cafe, βρίσκω στο σπίτι τον Αντώνη μαζί με το τάμπλετ του. Αντί να παίζει τα αγαπημένα του παιγνίδια, βάζει στη μητέρα μου ν' ακούει διάφορα τραγούδια της αρεσκείας της. Μόλις μπαίνω εγώ μέσα, χωρίς να του πω τίποτα, ο μικρός βάζει τα “Μαλαματένια λόγια”. Το εν λόγω άσμα είναι το αγαπημένο μου από την εφηβική μου ηλικία, όμως ο Τώνης δεν το γνωρίζει αυτό...

Ύστερα παίρνω εγώ το τάμπλετ και βρίσκω το "Perderó, vinceró", που αρέσει στη μάνα μου. Ακολουθούν μερικά ακόμη τραγούδια, ενώ ο μικρός δεν ξέρει τι να πρωτοκάνει για να μας ευχαριστήσει. Δεν είναι απλά αξιαγάπητος;

Σάββατο, 10 Σεπτεμβρίου 2016

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι σε διακοπές σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο και κατεβαίνω σε μια ευρύχωρη αίθουσα γεμάτη κόσμο. Παρατηρώ ορισμένα πορτραίτα στους τοίχους, που χαμογελούν σαν ζωντανά και με παραξενεύουν. Ξαφνικά γίνεται δυνατός σεισμός. Όλο

το οίκημα σείεται βίαια και το ταβάνι αρχίζει να γκρεμίζεται πάνω από τα κεφάλια μας. Πεταγόμαστε όλοι έξω, ενώ τα πορτραίτα εξακολουθούν να χαμογελούν αινιγματικά. Καταφεύγουμε σε διπλανό ξενοδοχείο και περιμένουμε να φύγουμε αεροπορικώς.

Ερμηνεία: Πριν πλημμύρες, τώρα σεισμοί δείχνουν ύποπτες δοσοληψίες που κινούνται γύρω μου, από άτομα που μπορεί να με θέσουν σε κίνδυνο. Το μυαλό μου πάει στους Ξιφαράδες αλλά και στους Μαρκάκηδες...

Τώρα η ώρα είναι 13:30 το μεσημέρι. Η μαμά κι εγώ ετοιμαζόμαστε να πάρουμε το μεσημεριανό μας όταν χτυπά το κουδούνι. Μόλις ανοίγουμε, μπαίνει μέσα φουριόζα η Θεώνη, μας πασσάρει σαν δώρο λίγο ανθότυρο και μετά στρογγυλοκάθεται στο σαλόνι. Εγώ συνεχίζω το φαγητό μου, όμως η μαμά είναι αναγκασμένη να καθήσει μαζί της και να ακούσει τα εξής απίστευτα:

“Η κουμπάρα σας η Ερμιόνη διαδίδει ότι ο γιος της ο Γρηγόρης είναι πολύ καλό παιδί κι έδωσε πέρσι 1500 ευρώ για το μνημόσυνο του Θανάση, αλλά "χαλάλι του νονού του!" λέει η Ερμιόνη!”

Μετά την αρχική έκπληξη (*είναι δυνατόν να λέει έτσι η θεία; Άλλωστε, ούτε 400 ευρώ δεν στοίχισε το μνημόσυνο του μπαμπά*), ακούω τη Θεώνη να ζητά λεπτομερείς πληροφορίες από τη μαμά σχετικά με τα έξοδα του μνημόσυνου: “Μα πόσο στοίχισε πια η εκκλησία;” ... “Και τα ψωμάκια;” ... “Και οι καφέδες;” ... “Πόσα άτομα ήταν στο καφενείο;” Η μαμά, πάντα μειλίχια και υποχωρητική, προσπαθεί να απαντήσει στις ερωτήσεις που πέφτουν με ρυθμό πολυβόλου, ενώ εγώ τα παίρνω άσχημα. Σηκώνομαι από το τραπέζι, πηγαίνω μέσα και ξεσπάω:

“Ξέρετε τι λέω εγώ; Αυτά είναι ντροπής πράγματα, μετά

από ένα χρόνο που είναι νεκρός ο πατέρας μου, να συζητάνε ορισμένοι πόσο πήγε το μνημόσυνο, ποιός το πλήρωσε, πόσο στοίχισαν τα ψωμάκια, πόσο οι καφέδες! Στο κάτω-κάτω, εμείς δεν ζητήσαμε από κανέναν τίποτα, κι αφού εμείς δεν ζητάμε, αυτοί που δίνουν να μην μιλάνε! Εγώ δεν ζητώ ποτέ από κανέναν τίποτα, προτιμώ να πεθάνω από την πείνα παρά να ζητήσω μια δεκάρα από οποιονδήποτε! Κι επειδή εγώ δεν ζητώ ποτέ, δεν δίνω ποτέ!"

Αμέσως μετά αποχωρώ, ενώ οι δυο γυναίκες συνεχίζουν την κουβέντα σε πιο χαμηλούς τόνους. Ύστερα πάω να ξαπλώσω, χωρίς να δώσω περισσότερη σημασία.

Το απόγευμα εξηγώ στη μητέρα μου ότι δεν μου άρεσε καθόλου η μεσημεριάτικη εισβολή της Θεώνης, ούτε τα κουτσομπολιά της, ούτε η πονηρή ανάκριση που έκανε: "Εγώ δεν άκουσα τη θεία Ερμιόνη να λέει τίποτα, τη Θεώνη άκουσα να λέει διάφορα και να ζητά εξηγήσεις με κάθε λεπτομέρεια! Αλλά ακόμα κι αν είπε έτσι η Ερμιόνη, τι δουλειά έχει η Θεώνη να έλθει εδώ μεσημεριάτικα για να σου τα ξεφουρνίσει;"

"Μα είναι μια φτωχή, αγράμματη και χαζή γυναίκα", απαντά η μαμά.

"Επειδή λοιπόν είναι αγράμματη και χαζή, χρειάζεται πολλή προσοχή γιατί αυτή μπορεί να μας μπλέξει άσχημα!" επισημαίνω.

Αγράμματη ναι. Το "φτωχή" παίζεται (τα παιδιά της δεν είναι καθόλου φτωχά). Χαζή καθόλου. Διαόλου κάλτσα είναι, όπως όλες οι αγράμματες...

* * * *

Η Παγκόσμια Πανθρησκεία είναι ήδη εδώ...

Εδώ και ~10.000 χρόνια υπάρχει μια θρησκεία πιο ισχυρή και πιο διαδεδομένη από κάθε άλλη θρησκεία πάνω στη Γη: Ο έρωτας.

Οι πιστοί είναι το γυναικείο φύλο.

Ο Θεός είναι το ανδρικό φύλο.

Η σχέση άνδρα και γυναίκας είναι η σχέση Θεού και πιστού.

Όπως ο Θεός πρέπει να είναι μόνο ένας για τον πιστό, έτσι και ο άνδρας πρέπει να είναι μόνο ένας για τη γυναίκα. Η γυναίκα που εκδηλώνει ενδιαφέρον για διαφορετικούς άνδρες ταυτόχρονα, χαρακτηρίζεται πόρνη -δηλαδή χαμένη ψυχή. Ένας θεός, από την άλλη, όσο περισσότερους πιστούς έχει τόσο πιο αξιόλογος θεωρείται. Ένας άνδρας που δεν έχει πολλές γυναίκες στη ζωή του θεωρείται αδύναμος και ασήμαντος.

Πάνω απ' όλα, ο Θεός απαιτεί από τους πιστούς τυφλή υποταγή. Ομοίως, η γυναίκα/πιστή οφείλει απόλυτη υποταγή στον άνδρα/θεό της και πρέπει να είναι πάντα έτοιμη να εκτελέσει την πιο εξωφρενική εντολή του, αν δεν θέλει να θεωρηθεί ανάξια και να χάσει την εύνοιά του.

Ο Θεός απαιτεί από τους πιστούς να αποδεικνύουν κάθε ώρα και στιγμή την απόλυτη αφοσίωσή τους. Ομοίως, η γυναίκα/πιστή πρέπει διαρκώς να αποδεινύει στον άνδρα και θεό της ότι ανταποκρίνεται πλήρως στις απαιτήσεις του, ότι δεν σκέπτεται τίποτε άλλον πέρα απ' αυτόν, ότι κάθε της πράξη εναρμονίζεται με το δικό του θέλημα.

Ο Θεός απαιτεί από τους πιστούς να θυσιάζουν τα πάντα για την πίστη τους. Ομοίως, η πιστή/γυναίκα είναι πρόθυμη να θυσιάσει τα πάντα για τον άνδρα και

θεό της -ακόμη και τα παιδιά της αν της ζητηθεί: Πολλές δεν τεκνοποιούν επειδή έτσι θέλει ο σύζυγος, άλλες παραμελούν τα παιδιά τους για χάρη του γκόμενου, ενώ δεν αποκλείονται και άλλες, ακόμη πιο ακραίες εκφράσεις ανδρικής λατρείας όπως, για παράδειγμα, η τελετουργική δολοφονία του παιδιού μετά από απαίτηση του άνδρα/θεού...

Οι πιστοί που κερδίζουν την εύνοια του Θεού, ανταμοίβονται με τον Παράδεισο. Η εύνοια του θεού/άνδρα εκφράζεται με την ερωτική πράξη, το σεξ. Για τη γυναίκα το σεξ είναι ο Παράδεισος, εφόσον τότε ενώνεται με τον "θεό" της και βιώνει την πλήρη αποδοχή του. Η ερωτική επαφή συχνά ακολουθεί έναν σφοδρό καυγά, όπου η γυναίκα τελικά υποχωρεί, μετανοεί και εκλιπαρεί την εύνοια του άνδρα. Τότε εκείνος, σαν φιλέσπλαχνος θεός, της δείχνει τη συγχώρεσή του με την ερωτική προσοχή του, οδηγώντας την "στον έβδομο ουρανό".

Ο Θεός δοκιμάζει τους πιστούς, υποβάλλοντάς τους συνεχώς σε κάθε είδους δοκιμασίες, ψυχικές και σωματικές. Ομοίως, ο άνδρας/θεός δοκιμάζει διαρκώς την γυναίκα/πιστή με πολλούς και διάφορους τρόπους: κακομεταχείρηση, περιφρόνηση, ξυλοδαρμοί, βρισιές, ατέλειωτα καταναγκαστικά έργα (νοικοκυριό), περιορισμός στο σπίτι/ναό, απόλυτος έλεγχος των κινήσεών της, συστηματική οικονομική αφαίμαξη. Σε όλα αυτά η γυναίκα/πιστή οφείλει να αντιδρά με απόλυτη υπακοή και εγκαρτέρηση· τότε, γίνεται μάρτυρας της πίστεως, νιώθει υπερήφανη γι' αυτό, κερδίζει τον θαυμασμό των υπόλοιπων πιστών αλλά και την αποδοχή του "θεού" της. Αντίθετα, αν η πιστή/γυναίκα δείξει την παραμικρή δυσαρέσκεια, επισύρει την οργή του άνδρα/θεού της, ίσως και την απόρριψή του. Να γιατί είναι πρακτικά

αδύνατο να βοηθήσεις μια γυναίκα που υποφέρει από την ανδρική κακομεταχείριση: Είναι σα να προσπαθείς να βοηθήσεις έναν θρησκόληπτο που θυσιάζεται με βασανιστήρια για την πίστη του.

Όπως ο πιστός δεν πρέπει να επαναπαύεται ποτέ ότι είναι συνεπής στα καθήκοντά του απέναντι στο Θεό, έτσι και η γυναίκα/πιστή πρέπει να βρίσκεται πάντα σε επαγρύπνιση μήπως περιπέσει σε κάποιο παράπτωμα απέναντι στον άνδρα και θεό της. Ωφείλει να είναι πάντα υπ' ατμόν για τυχόν νέα σφάλματα που θα της υποδείξει ο άνδρας και θεός της, και να είναι έτοιμη για βελτίωση, μετάνοια και ταπεινότητα.

Αντίστοιχα, όπως ο Θεός δεν είναι ποτέ απόλυτα ικανοποιημένος με τους πιστούς του και πάντα ψάχνει να τους βρει ψεγάδι, έτσι και ο άνδρας/θεός βρίσκεται σε διαρκή επαγρύπνηση για να ανακαλύψει νέα ελαττώματα στη γυναίκα/πιστή.

Όπως οι θρησκευόμενοι πιστοί πρέπει να μετανοούν συνεχώς, κάθε ώρα και στιγμή για οτιδήποτε κάνουν, έτσι και η γυναίκα/πιστή πρέπει να βρίσκεται σε μόνιμη κατάσταση μετάνοιας για κάτι που έχει κάνει ή δεν έχει κάνει για τον άνδρα και θεό της.

Ο Θεός κρίνει τους πιστούς κάθε ώρα και στιγμή, για την παραμικρή τους σκέψη ή πράξη· το αντίθετο είναι η χειρότερη ύβρις: είναι απλά αδιανόητο ο πιστός να κρίνει τον Θεό για οτιδήποτε. Ομοίως, ο θεός/άνδρας κρίνει και μειώνει συνεχώς την πιστή/γυναίκα, όμως το αντίθετο δεν μπορεί να γίνει ούτε ως υποψία: Για παράδειγμα, εκείνος μπορεί να είναι μέθυσος, να γίνεται σκνίπα κάθε μέρα, να βγαίνει εκτός εαυτού και να βιαοπραγεί πάνω της και πάνω στα παιδιά του, εκείνη όμως δεν πρέπει καν να διανοηθεί να τον κρίνει ή, ακόμα χειρότερα, να τον απορρίψει.

Η ισόβια υπομονή της γυναίκας θεωρείται ως η πιο τρανή απόδειξη της πίστης της. Όταν η γυναίκα κρίνει τον άνδρα κι επαναστατεί εναντίον του, τότε ο άνδρας την απορρίπτει, την χωρίζει, ή την αναγκάζει να τον χωρίσει. Διαζύγιο σημαίνει αποχωρισμός της γυναίκας/πιστής από τον άνδρα/θεό και από το υπόλοιπο ποίμνιο. Η θέση της αποκαθίσταται μόνον όταν βρει έναν άλλο άνδρα να λατρέψει.

Όλες οι γνωστές θρησκείες αντιγράφουν την Πανθρησκεία του Έρωτα, η οποία άρχει στον κόσμο εδώ και 10.000 χρόνια τουλάχιστον. Δεν είναι καθόλου τυχαίο το ότι σε όλες τις γνωστές θρησκείες ο θεός είναι αρσενικός. Είναι η βασική θρησκεία του κόσμου, απ' όπου έχουν πάρει έμπνευση όλοι οι θρησκευτικοί αρχηγοί. *Ο έρωτας είναι θρησκεία. Και είναι τόσο αληθινός, όσο κάθε θρησκεία...*

Η διατήρηση της Πατριαρχείας είναι ένας από τους βασικούς σκοπούς των μυστικών εταιρειών που διαφεντεύουν τη γη. Πολύ επιμελώς διαιωνίζουν τα αρσενικά ιερατεία, ενώ φροντίζουν να υποδαυλίζουν τον μισογυνισμό δίνοντάς του διαφορετική μορφή κάθε τόσο, έτσι ώστε η μέση γυναίκα να εξυπηρετεί όσο γίνεται πληρέστερα τα συμφέροντα των άνδρα ανάλογα με τις ανάγκες της εποχής. Πέρα από οποιονδήποτε "φεμινισμό", η θέση της γυναίκας είναι αυτή που αλλάζει πάντα, όχι του άνδρα...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Παλαιότερα οι άνδρες το 'παιζαν αφεντικά. Στη σημερινή εποχή το παίζουν θεοί. Έχουν πια συντονιστεί με τον ρόλο του Θεού, γι' αυτό όσο μεγαλώνουν παρανοούν και αρχίζουν να πιστεύουν ότι είναι στ' αλήθεια θεοί. Έτσι, δεν ανέχονται καμία σκέψη ή γνώμη από γυναίκα, ακόμη κι αν αυτή συμφωνεί με τη δική τους! Να γιατί οι

παλαιότερες γυναίκες έλεγαν: “Αν θες να τα πηγαίνεις καλά με τον άντρα σου, μη του μιλάς καθόλου!”

Οι σύγχρονοι ενήλικες άντρες είναι παράφρονες κι έχουν μια εντελώς διαστρεβλωμένη άποψη της πραγματικότητας. Τα ανήψια μου, για παράδειγμα: Όπου σταθούν κι όπου βρεθούν, βλέπουν όλες ανεξαιρέτως τις γυναίκες να είναι σχεδόν γυμνές και πάντα να ξεχωρίζει το στρινγκ! *Πού τις βλέπουν τις γυμνές; Γιατί εγώ δεν βλέπω σχεδόν καμία;* Γενικά, οι σύγχρονοι άνδρες θεωρούν τις γυναίκες ως κάτι το πολύ ευτελές και υποδεέστερο: “Είναι όλες του βρωμερές πουτάνες, το μόνο που θέλουν είναι να βγαίνουν γυμνές στο δρόμο και να πηδιούνται με όσους βρουν μπροστά τους! Σε όλες τους αξίζει ένα πράγμα μόνο, καυτό λάδι στη μούρη!” παραληρούν διαρκώς τα ανήψια μου, οι φίλοι τους, μα και πολλοί νέοι άνδρες που γνωρίζω.

Οι γυναίκες, από τη μεριά τους, όσο μεγαλώνουν συντονίζονται με το ρόλο του πιστού, που όσο πάει γίνεται πιο θρησκόληπτος: Ολόκληρη η ζωή τους περιστρέφεται γύρω από τον θεό/άνδρα, μόνη τους επιδίωξη είναι η ικανοποίηση του θελήματός του και απώτερος στόχος τους είναι το σεξ, δηλαδή η ένωση με τον "θεό" τους.

Η ερωτική παραφιλολογία είναι τα ευαγγέλια της πανθρησκείας του έρωτα: Τα βιβλία αυτά κάνουν πάντα ρεκόρ πωλήσεων, οι γυναίκες τα διαβάζουν ασταμάτητα, με θρησκευτική ευλάβεια, και αποδέχονται ευχαρίστως και χωρίς καμιά κριτική σκέψη τα "ιερά διδάγματα": Οι πολύπαθες ηρωίδες περνούν τα πάνδεινα στα χέρια αδίστακτων ανδρών, επί χρόνια ολόκληρα υπακούνε σε κάθε είδους εντολές και υπομένουν κάθε είδους σεξουαλικά ή άλλα βασανιστήρια, ωστόσο παραμένουν πάντα χαριτωμένες, υπομονετικές και

άβουλες: Τους λέει ο τάδε αρσενικός "μπες στ' αμάξι", αυτές μπαίνουν στ' αμάξι. Τους λέει ο δείνα αρσενικός "βγες έξω", αυτές βγαίνουν έξω, κλπ. Κάπου στον ορίζοντα διαφαίνεται και ο ιδανικός άνδρας, τον οποίο η ηρωίδα θα κερδίσει εφόσον, παρά τα απίθανα βασανιστήρια που υφίσταται στα χέρια των "κακών", παραμένει σταθερή στην πίστη της και δεν παραιτείται από την αναζήτηση του έρωτα. Όλα αυτά τα μυθιστορήματα έχουν το ίδιο "ευτυχές τέλος": η πίστη της πολύπαθης γυναίκας/πιστής κάποτε αμοίβεται με την εύνοια του ιδανικού, παντοδύναμου θεού/άνδρα -και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα...

Πώς κρατάς έναν άνδρα: "Ο άνδρας δεν αντέχει να σε βλέπει να κάθεσαι. Κάθε στιγμή που σε κοιτάζει, ένα πράγμα σκέπτεται: *αυτή τώρα τι θα κάνει για μένα*;" (Ουρανία, παλιά φίλη) ... "Όλο γύρω από τον πούτσο τους θέλουν να γυρίζεις!" (Μαρία Σχοινά) ... "Καλή η είναι η γυναίκα μου, δεν λέω, αλλά τώρα που γέρασε δεν μπορεί πια να σηκώνεται κάθε μέρα στις έξι το πρωί για να εκτελεί όλες τις επιθυμίες μου ατάκα κι επί τόπου!" (κυρ Τάσος) ... "Τώρα που είμαστε γέροι, ο άνδρας μου θέλει να είμαι δίπλα του όλη μέρα: πότε τον τρώει το χέρι του, θέλει να του το τρίψω· πότε πονάει το πόδι του, θέλει να του βάλω αλοιφή· πότε πεινάει, θέλει να του φτιάξω φαγητό· πότε χρειάζεται εκείνο ή το άλλο, θέλει να του το φέρω αμέσως. Αυτό γίνεται όλη μέρα, κάθε μέρα! Μονάχα όταν κοιμάται μπορώ να βγω λίγο έξω για ψώνια! Είμαστε σαράντα χρόνια μαζί!" (κυρία Βέρα). *Πολύ ωραία περνάτε, μπράβο...*

Τυπικά παραδείγματα σχέσης θεού/άνδρα και πιστής/γυναίκας παρατηρούνται πληθώρα στο ζευγαράκι Γιάννης-Μιράντα:

* Εγκλεισμός της πιστής/γυναίκας μέσα στο σπίτι/ναό: Εδώ και δυο μήνες ο Γιάννης έχει κλειδώσει στο διαμέρισμά του τη Μιράντα για να τον υπηρετεί αδιάκοπα: του κάνει το νοικοκυριό όλη ημέρα και σεξ όλη νύχτα. Ενίοτε κάνουν σεξ μέρα και νύχτα, κλείνουν δωδεκάωρη βάρδια, προφανώς με τη βοήθεια κάποιου ειδικού χαπιού.

* Εκείνος, ως θεός/άνδρας, δεν γνωρίζει κανέναν περιορισμό: Βγαίνει έξω όποτε θέλει για να κάνει ό,τι θέλει. Εκείνη, ως υπάκουη πιστή/γυναίκα, μένει κλεισμένη στο σπίτι/ναό για μέρες, με τα παραθυρόφυλλα κλειστά, μέσα στο σκοτάδι, μην τυχόν και την δει κανένα βέβηλο μάτι, όπως λέει ο Γιάννης. Η πιστή Μιράντα δέχεται αγόγγυστα τον εγκλεισμό της σ' ένα μικρό, σκοτεινό, πνιγηρό δυάρι, παρόλο που ως τώρα ήταν μαθημένη να ζει σε τεράστια, πολυτελή διαμερίσματα. *Πολύ εύκολα παράτησε τα σαλόνια για τα αλώνια...*

* Χωρίς υπερβολή, ο θεός Γιάννης χρονομετρά κάθε κίνηση της πιστής Μιράντας: "Έκανες μιάμιση ώρα στα ψώνια αντί μία που υπολόγιζα! Αλλά τέτοια πουτάνα είσαι!" Στην παραμικρή παρασπονδία την χτυπά, την βρίζει, την μειώνει με τρόπους και λόγια που δεν περιγράφονται. Εκείνη μυξοκλαίει αλλά δεν διανοείται να φύγει· αντίθετα, κάνει ό,τι μπορεί για να ξανακερδίσει την εύνοια του άνδρα και θεού της.

* Πανταχού παρούσα θεϊκή κρίση: Ο θεός Γιάννης κρίνει την πιστή Μιράντα κάθε ώρα και στιγμή, έτοιμος να την απορρίψει για τους πλέον απίθανους λόγους: "Το ντύσιμό σου (βερμούδα με κοντομάνικη μπλούζα) δεν είναι ευπρεπές, ξεκωλιάρα του κερατά!" (φαπ, σφαλιάρα) ... "Δεν υπάκουσες αυτοστιγμή σε αυτό που σου είπα, άρα μου κάνεις περισσότερο κακό παρά καλό,

τσακίσου από δω τώρα!” ... “Έπρεπε να ρωτήσεις τη γιαγιά μου "πώς γίνεται αυτό το φαγητό;" και τέρμα, πέντε λέξεις, όχι δεκαπέντε που είπες!” (μετράει και τις λέξεις της) κλπ.

* Απαίτηση απόλυτης αφοσίωσης: “Αν η Μιράντα -και η κάθε Μιράντα- δεν με εξυπηρετεί 100%, αν δεν με θαυμάζει 100%, αν δεν με καταλαβαίνει 100%, αν δεν με υπακούει 100%, δεν είναι άξια για μένα! Το 95-96-99% δεν είναι αρκετό!” εξηγεί ο θεός/άνδρας Γιάννης, ενώ πιστή/γυναίκα Μιράντα σπεύδει αμέσως να κάνει τα αδύνατα δυνατά για αποδείξει ότι του παρέχει το περίφημο 100%.

* Συστηματικό σπάσιμο του εγώ: Στην παραμικρή λέξη που θα τολμήσει να προφέρει η πιστή Μιράντα, ο θεός Γιάννης έχει πάντα έτοιμο ένα "όχι": “Όχι έτσι, όπως το λες εσύ· αλλιώς, όπως το λέω εγώ”. Ό,τι κι αν κάνει η πιστή Μιράντα, ο θεός Γιάννης το βρίσκει είτε λάθος είτε λίγο: “Σου 'πα αυτό να το κάνεις έτσι και αλλιώτικα μα εσύ το έκανες μόνο έτσι, πουτάνα του κερατά, μονάχα το "λεβιέ" έχεις στο νου σου!”

* Απάρνηση των εγκοσμίων: Η πιστή Μιράντα βγαίνει από το "ναό" όσο γίνεται λιγότερο, ουσιαστικά έχει εγκαταλείψει το δικό της σπίτι, ενώ δηλώνει έτοιμη και πρόθυμη να πετάξει στο δρόμο τα πανάκριβα έπιπλά της για να σπιτωθεί οριστικά με τον άνδρα και θεό της. Στο μεταξύ, έχει παρκάρει την κόρη της σε μια φίλη της εδώ και καμιά βδομάδα, ελπίζοντας έτσι να διατηρήσει την εύνοια του θεού Γιάννη. Η μικρή δεν έχει καμία όρεξη να μετακομίσει από μια βίλα 120 μ2 σε ένα πνιγηρό δυάρι 50 μ2, ούτε γουστάρει τον τσαμπουκά του Γιάννη. Στο μεταξύ ο "θεός" θυμώνει με τη Μιράντα, που δεν έχει καταφέρει ακόμη να προσυλητίσει τη μικρή...

* Ιώβια υπομονή στις θεϊκές δοκιμασίες: Ο θεός Γιάννης συνηθίζει να πίνει, γίνεται στουπί στο μεθύσι, και τότε βαράει και σκυλοβρίζει την πιστή Μιράντα με τις ώρες. Εκείνη, όμως, όχι μόνο δεν χαμπαριάζει αλλά μάλλον ηδονίζεται που θυσιάζεται για τη θρησκεία του έρωτα, κάνει υπομονή και περιμένει να περάσει η (μεθυσμένη) οργή του θεού.
* Χώρια το "λάι-λάι-βάι-βάι" (μουσική ή τηλεόραση στο διαπασών, 24 ώρες την ημέρα, 7 μέρες τη βδομάδα) που γουστάρει να έχει πάντα ο Γιαννάκης στ' αυτιά του.

Εγώ ούτε καν αυτό το τελευταίο δεν θα μπορούσα να υποφέρω! Πραγματικά, αναρωτιέμαι: *Πώς τους αντέχουν; Τελικά, τι είναι παράξενο; Το ότι εγώ είμαι πάντα μόνη, ή το ότι αυτές τους τρώνε στη μάπα νυχθημερόν και γουστάρουν κιόλας;*

Να γιατί εγώ δεν ποτέ είχα άνδρα: Δεν μπορώ, ούτε θέλω να είμαι "πιστή". Δεν πιστεύω στη θρησκεία του έρωτα, δεν βλέπω το ανδρικό φύλο σαν θεό επί της γης, οπότε αδυνατώ να υποστώ όλα αυτά που είναι διατεθημένη να υποστεί μια ερωτευμένη, "θρησκόληπτη" γυναίκα. Έτσι ζω πάντα μακριά από τον θεό/άνδρα, δεν έχω την εύνοιά του, ούτε βιώνω την ένωση μαζί του. Σαν άπιστη που είμαι, είμαι καταδικασμένη στην κόλαση της παρθενίας (Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ = Η ΚΟΛΑΣΙΣ = 523). Μόνο που για μένα αυτό ακριβώς είναι ο Παράδεισος...

* * * *

Δευτέρα, 11 Σεπτεμβρίου 2016

Κεραυνός εν τη αιθρία: Σήμερα το πρωί η Μιράντα μάζεψε τα πράγματά της κι έφυγε από το σπίτι του Γιάννη. “Βρήκα τις βαλίτσες της έτοιμες, χωρίς να μου έχει πει τίποτα από πριν”, παραπονιέται ο ανηψιός

μου, ενώ ήταν ο ίδιος που της είχε βάλει τελεσίγραφο του τύπου: "Αν δεν φέρεις τα πράγματά σου εδώ ως τη Δευτέρα, χωρίζουμε".
“Του το είχε πει με χίλιους τρόπους”, λέει (πολύ σωστά) η αδελφή μου.

Έτσι, η πιστή Μιράντα εγκαταλείπει το "θεό" και το "ναό" του, αφού πρώτα εξάντλησε κάθε περιθώριο: Σήμερα ανοίγουν τα σχολεία και η κόρη της εξακολουθεί να μη θέλει ούτε ν' ακούσει για συμβίωση με τους Μαρκάκηδες σ' ένα πνιγηρό δυάρι.

Στις μέρες που ακολουθούν, η πιστή Μιράντα θα εμφανιστεί πολλές φορές στο σπίτι, εκλιπαρώντας τον θεό Γιάννη να τη συγχωρήσει και να τη δεχθεί πίσω στις αγκάλες του. Μετά από ποταμούς δακρύων (της), στο τέλος ο "καλός θεός" θα της κάνει τη χάρη να τη δεχθεί πίσω για να συνεχίσουν τη σχέση υπό δοκιμήν, σε πιο χαλαρή βάση, ο καθένας στο σπίτι του, μέχρι την επόμενη φορά που κάποια παρασπονδία της πιστής θα επιφέρει την οργή του θεού. *Να ξεράσω τώρα ή μετά;*

Τρίτη, 12 Σεπτεμβρίου 2016

☺ ***Μεταλλάξεις του Πλέγματος:*** Όπως πέρυσι, έτσι και φέτος πήγα τον Αντώνη στον σχολικό αγιασμό. Μαζί με άλλους γονείς, στήθηκα πίσω από τις γραμμές των παιδιών και περίμενα για να τον φέρω πίσω. Δεν άργησα να παρατηρήσω τα ίδια φαινόμενα όπως πέρυσι, αλλά σε μεγαλύτερο βαθμό: Δεν ξεχώριζαν τριάδες, ούτε τάξεις, ακόμη και στα μεγαλύτερα παιδιά. Όση ώρα λειτουργούσε ο παπάς, αρκετοί γύριζαν στο πλάι ή πίσω, μιλούσαν με τους διπλανούς ή έπαιζαν μαζί τους.

Η κατάσταση χειροτέρεψε ακόμα περισσότερο όταν άρχισε να μιλάει ο διευθυντής: Κανένας μαθητής δεν του έδινε σημασία, κανείς δεν άκουγε λέξη απ' όσα

έλεγε, του γύριζαν την πλάτη και κοιτούσαν το άπειρο, άλλοι έκαναν βόλτες ανάμεσα στις γραμμές, άλλοι έφτιαχναν πηγαδάκια και χαζολογούσαν, ενώ μια δυνατή οχλοβοή είχε απλωθεί παντου. Καμία πειθαρχία, καμία προσοχή, σα να βρίσκονταν αλλού κι αλλού...

Μετά από λίγες μέρες θα τύχει να παρακολουθήσω την προσευχή ενός κοντινού ιδιωτικού σχολείου. Με έκπληξη διαπιστώνω ότι εκεί τα παιδιά σχηματίζουν τριάδες, ξεχωρίζουν οι τάξεις, κάνουν ανάπαυση και προσοχή, ενώ την προσευχή τη λένε όλοι μαζί. Άρα, λοιπόν, "το παιδί σου και το σκυλί σου όπως το μάθεις"...

Τρίτη, 19 Σεπτεμβρίου 2016

☺ Νωρίς το απόγευμα πάω και φέρνω τον Αντωνάκη από το σχολείο. Φθάνοντας στο σπίτι, βρίσκουμε τη Θεώνη εκεί. Μόλις τον βλέπει, τον χαιρετάει εγκάρδια και του δίνει ένα χαρτονόμισμα των δέκα ευρώ. Ο μικρός πετάει ένα "Όχι, ευχαριστώ, δεν χρειάζεται!", ανοίγει την τσάντα του, πετάει τα βιβλία έξω και ξεκινά τη μελέτη! Η Θεώνη γελάει και αφήνει τα χρήματα πάνω στο τραπέζι του σαλονιού, ενώ ο μικρός συνεχίζει το διάβασμα. "Έτσι κάνει κάθε μεσημέρι που έρχεται από το σχολείο: Μόλις μπαίνει μέσα, αρχίζει τη μελέτη! Ποιό άλλο παιδί τα κάνει αυτά;" της εξηγώ. Λοιπόν; Έχει αυτό το παιδί καμιά σχέση με το Θάνο ή το Γιάννη; Σαφώς καμία...

Αργότερα, ενώ η μαμά κι εγώ ξαπλώνουμε, ο νεαρός κάθεται στο σαλόνι και σκαρώνει ιστορίες μόνος του. Κατά τις 4:00 έρχεται στο κρεβάτι μου για να μου τις δείξει: Είναι τέσσερις περιπετειώδεις ιστορίες, μια σελίδα η καθεμία, και όλες έχουν ως πρωταγωνίστρια τη "σούπερ νονά"! Ιδού ένα παράδειγμα:

‖ Η αγάπη βασιλεύη ‖
Η σούπερ νονά αγάπησε κάπιον που δεν την αγαπούσε.
Δεν άργησε και την αγάπησε.
Βγήκαν για καφέ μα η σούπερ νονά
πήρε πορτοκαλάδα γιατί δεν έπηνε καφέ.
Δεν άργησε να πάει ο κακός
και η σούπερ νονά πήγε να πολεμήση
μα ο κακός την κατάλαβε γι' αυτό το σκασε.
Ο σούπερ άντρας πήγε να πιάσει τον κακό
μα δεν μπορούσε να τα βγάλει πέρα μόνοσ του
για αυτό πήρε τηλέφωνο τη σούπερ νονά
και πήγαι εκί και ένωσαν τις δινάμεις τους
και τον νίκησαν.
Έτσι παντρέφτηκαν και μίναν για πάντα μαζί. ‡

Δυστυχώς, δεν πρόλαβα να κρατήσω τις υπόλοιπες ιστορίες επειδή ο Γιάννης ήλθε εκείνη την ώρα και ζήτησε να τις δει. Ο μικρός τις πήγε πάνω κι έκτοτε αγνοείται η τύχη τους...

Τετάρτη, 28 Σεπτεμβρίου 2016

☺ Από τα μέσα του μήνα έχω ξεκινήσει ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών με τον Αντωνάκη (τσάμπα, φυσικά). Ο μικρός είναι άριστος μαθητής, πρόθυμος, λογικός και ισορροπημένος. Πάντως, δεν κλαίει υστερικά επί μισή ώρα αν πάρει 19 ή 18 -όπως κάνουν πολλά σημερινά παιδιά.

Μετά το μάθημα, βγαίνουμε στην αυλή και παίζουμε ποδόσφαιρο. Ο Τώνης προθυμοποιείται να μου μάθει πώς να ρίχνω πάσες και σουτ. Μου δείχνει και μου ξαναδείχνει, όλο υπομονή και αυστηρότητα: “Μην κοιτάς αλλού όταν σου δείχνω, αλλιώς δεν θα μάθεις ποτέ ποδόσφαιρο!” *Μου κάνει και παρατηρήσεις.* “Αυτές τις πάσες να τις κάνεις συνεχώς εξάσκηση, ώστε

όταν έλθω την Παρασκευή να τις ξέρεις!” *Μόλις μου έβαλε homework.* “Σήμερα πήρες άριστα! Τι λες, θα πάρεις άριστα και την επόμενη φορά;” συνεχίζει, με το ίδιο σοβαρό ύφος. *Με βαθμολογεί κιόλας ο δάσκαλος...*

Ο Τώνης είναι ένα παιδί καλό, έξυπνο, χαρισματικό, ικανό να φθάσει πολύ ψηλά στη ζωή του. Θέλω να είμαι αισιόδοξη γι' αυτόν, όμως ποιά μπορεί να είναι η εξέλιξή του, αν λάβουμε υπόψη τα ανδρικά πρότυπα (πατέρας, θείος, παππούς) που υπάρχουν στην οικογένεια; Επιπλέον, δεδομένου ότι εμείς δεν έχουμε σχέση με την υψηλή κοινωνία και τα κυκλώματα, ο νεαρός δεν θα έχει την απαιτούμενη υποστήριξη όταν φθάσει η ώρα να βγει στην κοινωνία. Εκείνο που τον σώζει κάπως είναι το φύλο του: Είναι αγόρι, και όσο να 'ναι ένας άνδρας υπολογίζεται διαφορετικά μέσα σε μια ανδροκρατική κοινωνία...

Αργά το βράδι έρχεται για επίσκεψη ο ανηψιός Γιάννης, στρογγυλοκάθεται στο σαλόνι και με πολύ ύφος μας αποκαλύπτει τα εξής ενδιαφέροντα:

“Εγώ, να ξέρετε, είμαι μεγάλος μάστορας στον έρωτα! Όποια μπλέκει μαζί μου χάνει τα μυαλά της, είναι σα να την πατάει το τρένο! Να, η Μιράντα, ας πούμε: Την έχω κάνει να θέλει σεξ συνεχώς, δέκα με δώδεκα ώρες την ημέρα, και μη νομίζετε πως ήταν έτσι πριν!”

“Δώδεκα ώρες; Μα καλά, δεν βαριέστε;” απορώ εγώ.

“Εμείς βιώνουμε τόσο έντονα το σεξ, ώστε δεν μας φθάνει ποτέ!”

“Και πάλι είναι παράξενο! Δεν μας λες πώς τα καταφέρνεις;”

“Εγώ έχω τον τρόπο να μπαίνω μέσα στο μυαλό της γυναίκας και να τα σπάω όλα εκεί μέσα -τσακ!” απαντά ο ανηψιός όλο καμάρι.

“Μήπως παίρνετε τίποτα φάρμακα;” ρωτά η μάνα μου.

“Όχι, όχι! Είναι θέμα φιλοσοφίας και ψυχολογίας!” απαντά ο Γιάννης, μάλλον ειρωνικά.
“Τα ίδια κάνεις μέ όλες;”
“Τα ίδια με όλες! Όσες τα έχουν φτιάξει μαζί μου, παθαίνουν την πλάκα τους! Δεν αντέχουν ούτε στιγμή μακριά μου και ζουν μονάχα για να με υπηρετούν! Να, έχω τώρα τη Μιράντα να μου κάνει όλες τις δουλειές του σπιτιού, κάθεται σούζα όταν της μιλάω, ενώ όπως κι αν της φερθώ εκείνη με λατρεύει! Χώρια που μου δίνει όσα λεφτά θέλω, όποτε τα θέλω! Κι αν τυχόν με παρακούσει στο ελάχιστο, της ρίχνω ένα ξεγυρισμένο βρισίδι και την πετάω έξω!”
“Καλά κάνεις, παιδάκι μου, αν κάποια δεν σε εξυπηρετεί δεν σου χρειάζεται!” απαντά η μαμά, όλο λατρεία για τον εγγονό της, και ξαφνικά θυμάμαι αυτά που μου 'λεγε κάποτε όταν ήμουν μικρή: "Να μην πηγαίνεις σε καφετέριες με άντρες, γιατί σου ρίχνουν ναρκωτικό στο ποτό σου και μετά σε κάνουν ό,τι τους καπνίσει!" *Μήπως, τελικά, είχε δίκιο;*

Αναλογιζόμενη τα κατορθώματα του Γιάννη με τις γυναίκες, αρχίζω να υποψιάζομαι ότι η τρομερή επιρροή που εξασκεί στα θηλυκά μπορεί να εξηγείται κάπως έτσι! Πιθανότατα "ποτίζει" συστηματικά τις γκόμενες με κάποιο ειδικό σκεύασμα που τις καθιστά υπερσεξουαλικές αλλά και πειθήνιες! Δεν μπορεί όλες να τρελαίνονται για έναν μάλλον πλαδαρό, άφραγκο άνεργο που ζει σε σπίτι/τσαντίρι, να μετατρέπονται σε υποχείριά του και να θέλουν να τις πηδάει δώδεκα ώρες την ημέρα! Δεν ξέρω αν οι κοπέλες παίρνουν αυτό το σκεύασμα εν γνώσει τους ή όχι· ίσως ο κύριος να τους λέει πως πρόκειται απλά για κάποιο αφροδισιακό κι εκείνες σαν χαζές το χάβουν...

Δεν αποκλείεται η παραπάνω μέθοδος καθυπόταξης των γυναικών να είναι κοινό ανδρικό μυστικό, κάτι που όλοι οι αρσενικοί μαθαίνουν αργά ή γρήγορα, στις μυστικές οργανώσεις όπου προσχωρούν μετά την ενηλικίωση...

® ***Χρονικό Ψυχικού Πολέμου:*** Από τις αρχές του μήνα τοποθετώ πάνω στο κομοδίνο μου μια ενεργειακή πυραμίδα, δώρο που βρήκα σ' ένα περιοδικό. Είναι μικρή σε μέγεθος και μαύρη στο χρώμα, φτιαγμένη ίσως από το ίδιο υλικό με το μενταγιόν (lava rock tourmaline) που είχα αγοράσει τον Απρίλιο. Υποτίθεται ότι η εν λόγω πυραμίδα μετατρέπει την αρνητική ενέργεια σε θετική, ωστόσο από την ημέρα που την έβαλα στο δωμάτιό μου, το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση" έρχεται συχνά στα όνειρά μου.

Στα μέσα του μήνα τοποθετώ την πυραμίδα κάτω από το κρεβάτι μου. Την ίδια νύχτα ονειρεύομαι ότι ενώ είμαι ξαπλωμένη ένας μαύρος, πυκνός καπνός, που μοιάζει σαν ζωντανός, εισβάλλει απ' το παράθυρο δίπλα μου. Αισθάνομαι μεγάλη δυσφορία, νιώθω σα να μου σφίγγει το μπράτσο και να με παραλύει. Φωνάζω "μαμά, μαμά", όμως η φωνή μου βγαίνει βραχνή, με δυσκολία, και τότε ξυπνώ ανήσυχη και προβληματισμένη.

Τις επόμενες νύχτες το εφιαλτικό μήνυμα επιμένει· πότε ακούγεται καλά, πότε συγκεχυμένο. Στις 21 του μήνα βγάζω την πυραμίδα από το δωμάτιο και την τοποθετώ στο σαλόνι, "απέναντι από την είσοδο του σπιτιού, απ' όπου μπαίνει το τσι", σύμφωνα με τις οδηγίες του περιοδικού. Οι νυχτερινές ενοχλήσεις μου εξαφανίζονται αμέσως, όμως την επόμενη μέρα αρρωσταίνει η μάνα μου με το λαιμό και το στομάχι της! Μετά από λίγες μέρες αποφασίζω να ξεφορτωθώ το εν

λόγω αντικείμενο· η υγεία της μητέρας μου βελτιώνεται αμέσως.

Σα να μου φαίνεται πως όλα αυτά τα μαραφέτια που υπόσχονται μετατροπή της αρνητικότητας σε θετικότητα, κάνουν ακριβώς το αντίθετο από αυτό που υποτίθεται ότι κάνουν...

☼ ***Αναφορά εκδόσεων (Σεπτέμβρης 2016):*** Αυτό το μήνα ολοκλήρωσα την απόκρυψη κι εξαφάνιση των βιβλίων μου από το φυσικό πεδίο. Σίγουρα δεν θα ήθελα τα πέσουν κάποτε τα έργα μου στα χέρια των Μαρκάκηδων, εφόσον τους θεωρώ όχι μόνο αρνητικούς αλλά και επικίνδυνα τρελούς: Όχι μόνο από αρνητική διάθεση, αλλά περισσότερο από καθαρή μαλακία, θα μπορούσαν να επέμβουν και να μου καταστρέψουν τα πάντα. Έτσι, έσχισα όλα τα εκτυπωμένα ημερολόγια, έσβησα όλα τα σχετικά αρχεία από τον σκληρό δίσκο και ανέβασα όλα τα μου τα ψηφιακά έγγραφα σ' ένα storage site.

Μένουν μόνο τα χειρόγραφα ημερολόγια, με τα πρωτότυπα κείμενα που δεν έχουν υποστεί επεξεργασία και περιέχουν τα αληθινά ονόματα προσώπων, εταιριών, έργων τέχνης κλπ. Οι τόμοι είναι διανθισμένοι με εικόνες, φωτογραφίες, αυτοκόλλητα και ξένες δημοσιεύσεις. Δεν ξέρω ακόμα τι θα κάνω με αυτούς, λυπάμαι να τους καταστρέψω· ίσως να τους αφήσω σαν κληρονομιά στον Αντωνάκη...

Προβληματισμοί περί Διαδικτύου: Σαφώς το Διαδίκτυο καταργεί σύνορα και αποστάσεις, εφόσον δίνει τη δυνατότητα σε ανθρώπους διαφορετικών χωρών να έλθουν σε επαφή μεταξύ τους και να εκφράσουν τις σκέψεις τους. Σήμερα ουσιαστικά δεν υπάρχει όριο

στον όγκο πληροφοριών που μπορεί να ανεβάσει κανείς στο Internet. Όποιος έχει πρόσβαση στο Διαδίκτυο, μπορεί να έχει πρόσβαση σε οτιδήποτε έχει παράγει ο ανθρώπινος νους μέχρι σήμερα. Ουσιαστικά, ολόκληρος ο ανθρώπινος πολιτισμός έχει ήδη φορτωθεί στο Διαδίκτυο.

Από την άλλη πλευρά, κάθε φορά που κάποιος ανεβάζει οτιδήποτε (κείμενα, εικόνες, βίντεο κλπ) στο Διαδίκτυο είναι σα να το ταΐζει, κάνοντάς το μεγαλύτερο, πολυπλοκότερο, εξυπνότερο. *Δεν έχει σημασία τι ανεβάζει κανείς, αρκεί να ανεβάζει...* Άλλωστε, όλες οι πληροφορίες που υπάρχουν στον ψηφιακό κυβερνοχώρο ανάγονται τελικά σε δύο αριθμούς, δηλαδή το 0 και το 1, που αποτελούν το δυαδικό σύστημα αρίθμησης. Σε τελική ανάλυση, το Internet αποτελείται από ατέλειωτες σειρές με μηδενικά και μονάδες -που μπορούν να θεωρηθούν ως το DNA του.

Η λειτουργία του Διαδικτύου θυμίζει αρκετά εγκέφαλο, ο οποίος εμπλουτίζεται διαρκώς με νέες πληροφορίες/νευρώνες και links/συνάψεις. Οι ειδικοί υπολογίζουν ότι μέχρι το 2050 το Internet θα έχει αναπτυχθεί σε έναν “Παγκόσμιο Εγκέφαλο”, ο οποίος θα συνδέει και θα ρυθμίζει ολόκληρη την ανθρωπότητα. Αν μάλιστα περάσει ένα ορισμένο όριο πολυπλοκότητας, ίσως αποκτήσει και συνείδηση...

Δευτέρα, 3 Οκτωβρίου 2016

 Το σήριαλ "Η σούπερ νονά" συνεχίζεται, με νέο επεισόδιο που μόλις έγραψε ο Τώνης:

‖ Η σουπερ νονά εξαντλιμένει ‖

Η σουπερ νονά κυνηγουσε τους κακους και τους νήκαγε μα μια μέρα όμως κουράστικε και σοριάστηκε στο πάτομα.

Οι κακοί πήγαν να κλέψουν το σπίτι της.
Μα ένας όμορφος μπρατσαράς γοητευτικός
πήγε να την βοηθήση, κανείς όμως άλος δεν βοήθησε.
Μετά η νονά τους έπιασε και τους βάραγε
μέχρι να φύγουν.
Δεν πέρασε και πολύς καιρός και η σούπερ νονά έκανε οικογένεια. Και μ' αυτό ήταν πολύ ευχαριστημένη.
Δεν πέρασε καιρός και γρήγορα γένησαν
δυο ηπέροχα μωράκια ένα αγόρι και ένα κορίτσι
και πήγαν να τους βαφτήσουν.
Εκεί κάναν και το γάμο τους. Πολεμούσαν πλέον μαζί τους κακούς και ήταν ευχαριστημένη. ‡

Παρατηρήσεις: Στις ιστορίες του ο Αντωνάκης μόνο εμένα θεωρεί "σούπερ". Ούτε τους γονείς του, ούτε τον μπρατσαρά Θάνο, ούτε τη γιαγιά Αλίκη. Πάντα πολεμώ κακούς, πάντα φαίνομαι κουρασμένη αλλά στο τέλος νικάω, καμιά φορά βρίσκω έναν δυνατό άνδρα να με βοηθήσει, "κανείς όμως άλλος δεν βοήθησε". Ενίοτε παντρεύομαι κιόλας, αλλά εξακολουθώ να πολεμώ ενάντια στους κακούς και να νικάω. *Θα 'λεγα ότι το παιδί αυτό διαισθητικά γνωρίζει για μένα περισσότερα απ' οποιονδήποτε...*

Σάββατο, 15 Οκτωβρίου 2016

"Εσύ είσαι η μικρή μου κόρη!" μου λέει ξαφνικά η μαμά, ενώ κάνω τις πρωινές δουλειές του σπιτιού.
"Η μικρή; Και ποιά είναι η μεγάλη;" απορώ εγώ.
"Η Αλίκη είναι η μεγάλη, που είναι γιαγιά!"
Φαίνεται, λοιπόν, ότι τελικά η σταρ Αλίκη έχει καταφέρει να πετύχει αυτό που ανέκαθεν ονειρευόταν: Να μου πάρει τα πρωτοτόκια...

Λίγο αργότερα έρχεται η αδελφή μου, καθόμαστε στο σαλόνι και πιάνουμε συζήτηση για τα κληρονομικά:

“Μακάρι να είχαμε λεφτά για να γράψει η Υβόννη την περιουσία της στο Γιάννη και στο Νάσο! Θα της επέτρεπαν να μένει στο σπίτι, βέβαια”, λέει η μαμά.
“Μην είσαι τόσο σίγουρη γι' αυτό”, απαντά γελαστά η Αλίκη.
Δηλαδή: Αν είχα δυο-τρεις χιλιάδες ευρώ, η μαμά θα το θεωρούσε φυσικό και αναμενόμενο να τα ξοδέψω όλα για τα γραφτικά, για να να μείνω στο τέλος αδέκαρη και άστεγη.
“Καλά θα ήταν να γράψει το οικόπεδο στην Ανάβυσσο στα δυο αγόρια”, συνεχίζει η μητέρα μου.
“Και η Υβόννη να μην έχει τίποτα δικό της;” απορεί η αδελφή μου.
“Ας κρατήσει το μερίδιό της!”
“Ποιό μερίδιό της; Όλο δικό της είναι!” απορεί η Αλίκη.
Προφανώς, η μαμά έχει ξεχάσει ότι το εν λόγω οικόπεδο είναι δικό μου...

Τότε, η Αλίκη γυρνάει σε μένα: “Εγώ λέω, αν αυτό το οικόπεδο μπει ποτέ στο σχέδιο, να το πουλήσεις χωρίς να πεις τίποτα σε κανέναν και μετά να φύγεις σε καμιά αφρικανική χώρα, όπου τα 100.000 ευρώ θα γίνουν 1.000.000! Θα μένεις πάμφθηνα στα πιο ακριβά ξενοδοχεία και θα ζεις σαν βασίλισσα!” με συμβουλεύει μάλλον σοβαρά, αφήνοντάς με κατάπληκτη. Η μάνα μας ωχριά που το ακούει, εμένα όμως μου καλαρέσει η ιδέα. Τελικά, πιο θετικά σκέφτεται η Αλίκη για μένα, παρά η μαμά...

Παρασκευή, 21 Οκτωβρίου 2016

Άλλη μια ιστορία γραμμένη από τον Αντωνάκη (Φαντασία! Περιπέτεια! Δράση! Έρωτας! Ηθικοκοινωνικά μηνύματα!):

╠ “Το ευχόμαινο βιβλίο” ╣
Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα παιδί που το έλεγαν βαγγέλη. Ήταν πολύ κακό παιδί και δεν διάβαζε καθόλου. Όταν οι άλοι διάβαζαν εκίνος έπεζε.
Αυτουνού του παιδιού του άρεσε να παίζι ποδόσφαιρο.
Μια φορά κάπιος πέρασε από το σχολείο και είδε πιά παιδιά διάβαζαν για να τους δόσει παγοτό. Όμως, είδε πιό παιδάκι δεν διάβαζε. Και ήταν ο βαγγέλης. Και δε του έδοσε παγωτό.
Τότε πήγαι αμέσως ο βαγγέλης στη βηβληοθήκη αλλά δεν πρόσεχε στο μάθημα και δεν ίξερε γράμματα.
Ευτιχός που τότε περνούσε ένας γέρος σοφός και του είπε να ταξιδέψει στην Αγγλία για να βρει το μαγικό βιβλίο, που το φώναζαν το ευχόμενο βιβλίο γιατί έκανε κάπιος ευχές σε αυτό το βιβλίο και γινόντουσαν στα αλήθεια.
Έτσι ξεκίνησε για να βρει το βιβλίο. Το βρήκε ταιλικά και έμαθε ότι αν θέλει να γίνει καλός ποδοσφαιριστής θα έπρεπε να διαβάζει.
Πράγματι το έκανε, ο καιρός περνούσε και μεγάλονε και παντρέφτηκε μια βασιλοπούλα και απόχτησαν τρία παιδιά. Έγινε ο καλήτερος ποδοσφαιριστής του κόσμου και ζίσαν αυτοί καλά και μεις καλήτερα. ‡

Ύστερα ο μικρός μου ζητάει να παίξουμε μπιλιάρδο και διαπιστώνω (ακόμα μια φορά) ότι κερδίζει με αρκετά περίεργο τρόπο: Χτυπάει εντελώς τυχαία, οι μπάλες πάνε κι έρχονται σαν τρελαμένες πάνω στην τσόχα, μερικές μπορεί να καταλήξουν κάτω στο πάτωμα, αλλά τελικά μπαίνουν τρεις ή τέσσερις μαζί σε διαφορετικές τρύπες! Και αυτό δεν συμβαίνει σπάνια, γίνεται κάθε λίγο και λιγάκι! Κάτι ανάλογο έχω παρατηρήσει και σε άλλα παιγνίδια που παίζει, όπως στο ποδόσφαιρο. Από κει και πέρα ό,τι κι αν κάνει ο

αντίπαλος, όσο προσεκτικά κι αν ρυθμίσει τις κινήσεις του, είναι αδύνατο να κερδίσει τον Αντώνη...

Ανεξάρτητα από το ποιός είσαι και τι κάνεις, εκείνο που πραγματικά μετράει στη ζωή είναι η *μοίρα* – δηλαδή *το πώς τυλίγεται η πραγματικότητα γύρω σου.* Όλα τα υπόλοιπα (κρυφά κέντρα εξουσίας, κυκλώματα, εμφυτεύματα, στοχευμένες ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες, μαγεία κλπ) δεν είναι παρά υποπροϊόντα της πραγματικότητας.

Αν η λεγόμενη "φυσική πραγματικότητα" δεν τυλίγεται καλά γύρω σου, το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι να αποδεχθείς αυτή την αλήθεια και να αποφεύγεις -όσο το δυνατόν- κάθε εμπλοκή και συμπλοκή.

Η ζωή δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα όνειρο – ένα κακό όνειρο που συνεχίζεται κάθε φορά που ξημερώνει.

Πώς αντιμετωπίζεις ένα όνειρο;
Αν ζητάς εξηγήσεις, θα σου δίνει εξηγήσεις.
Από εξηγήσεις, άλλο τίποτα...

Το πιο σοφό είναι να μην συγκεντρώνεις την προσοχή σου σε τίποτα για πολύ: ούτε σε καλό, ούτε σε κακό. Με τη συγκέντρωση της προσοχής, το καλό γίνεται κακό και το κακό γίνεται χειρότερο...

Νοέμβριος 2016

Στις αρχές του μήνα η μαμά εισάγεται στο Ασκληπιείο Βούλας επειδή εδώ και κανένα δίμηνο πάσχει από βραδυκαρδία (35-45 παλμούς) και νιώθει πολύ αδύναμη. Εντέλει, της βάζουν βηματοδότη και επιστρέφει στο σπίτι μετά από τρεις μέρες. Τώρα η καρδιά της λειτουργεί καλύτερα, ωστόσο η ανάρρωση καθυστερεί πολύ – μάλλον επειδή το σώμα της είναι

πολύ στραβό, η συσκευή δεν εφαρμόζει σωστά και η πληγή δεν μπορεί να επουλωθεί γρήγορα. Παράλληλα, έχει συνεχώς διάφορες ενοχλήσεις: Πότε κρυώνει, πότε ζεσταίνεται, πότε έχει φαγούρα στην πλάτη, πότε πονάει η εγχείρηση, πότε πονάει αλλού, πότε παραπονιέται ότι δεν αισθάνεται καλά, χώρια που βογγάει συνέχεια πια, ακόμη και χωρίς λόγο.

Γνωρίζω ότι αυτή είναι η αρχή του τέλους: Η μαμά δεν είναι πια αυτή που ήταν, δεν θα ξαναγίνει ποτέ όπως ήταν. Δεδομένου ότι νιώθει πλέον ανίκανη για την παραμικρή δουλειά, έχω αναλάβει εγώ τα πάντα μέσα κι έξω από το σπίτι. Δεν έχω ιδιαίτερο πρόβλημα πάνω σ' αυτό: Είμαι ευχαριστημένη εφόσον η μαμά μπορεί να αυτοεξυπηρετείται, δεδομένου ότι είναι ήδη 82 χρονών. Δεν ξέρω για πόσο καιρό θα είναι μαζί μου ακόμη, ξέρω όμως πως όταν φύγει θα ανατραπούν και οι τελευταίες ισορροπίες ανάμεσα σε μένα και στα ερπετά που θεωρούνται οικογένειά μου...

Σάββατο, 19 Νοεμβρίου 2016

☺ Τα μαθήματα αγγλικών στον Αντώνη συνεχίζονται ομαλά και απρόσκοπτα. Διαπιστώνω ότι είναι πανέξυπνος, τα παίρνει αμέσως, προσέχει και κάνει ότι του λέω. Ξεχωρίζει την ώρα του μαθήματος από την ώρα του παιγνιδιού, μόνο που τώρα νιώθει ακόμη πιο επιτακτική την ανάγκη να με ταράζει στις ζαβολιές κάθε φορά παίζουμε μπιλιάρδο (το 'χει βαρεθεί το σκάκι). Όποτε δει ότι πάω να κερδίσω, δυσανασχετεί και ισχυρίζεται ότι “Χωρίς ζαβολιές το παιγνίδι δεν είναι δίκαιο! Και δεν έχει πλάκα!” Ύστερα κάνει 1500 ζαβολιές μέσα σε δέκα λεπτά, για να είναι σίγουρος ότι θα κερδίσει το σετ.

“Πώς έγινε έτσι ο κόσμος, νονά!” μου λέει σήμερα,

μόλις μπαίνει μέσα και κάθεται στην καρέκλα.
“Πώς έγινε ο κόσμος; Τι εννοείς;”
“Όλα έχουν αλλάξει! Ο κόσμος αλλάζει γρήγορα”, μου κάνει, με βλέμμα προβληματισμένο.
“Να το πω εγώ αυτό, εντάξει· εσύ όμως;”
“Δεν ξέρω... όλα μου φαίνονται διαφορετικά”, συνεχίζει ο μικρός με σοβαρό ύφος. “Ίσως επειδή έχω δυο μέρες να βγω έξω!” (λόγω κρυολογήματος).
“Και μέσα σε δυο μέρες βρίσκεις πως έχει αλλάξει ο κόσμος; Τι να πούμε και μεις;” του κάνω.

Μήπως ο νεαρός αντιλαμβάνεται ορισμένες αλλαγές που γίνονται στον κόσμο μέρα με τη μέρα, σταδιακά αλλά αμετάκλητα, αλλαγές που οι ενήλικες αδυνατούν να αντιληφθούν;

Μεταξύ αγνώστων...

Κυριακή, 20 Νοεμβρίου 2016

Συστημική μετάλλαξη: Μετά από τις σημερινές επισκέψεις των ανηψιών μου, δεν μπορώ πια να παραβλέπω την πραγματικότητα. Όσο πάνε, οι δυο τους γίνονται πιο παράφρονες και ανυπόφοροι: Μιλούν συνεχώς, με ρυθμό πολυβόλου, αποκλειστικά για τον εαυτό τους, πόσο ανυπέρβλητα καταπληκτικοί είναι, πόσο τέλεια τα καταφέρνουν σε όλα, ενώ τα ξέρουν όλα για όλα, για κάθε πιθανό και απίθανο θέμα! Στην παραμικρή άποψη που θα εκφέρω εγώ, η μάνα μου ή η αδελφή μου, οι κύριοι σπεύδουν αμέσως να προβάλλουν παρανοϊκές αντιρρήσεις, αρχίζοντας πάντα με τη λέξη "όχι" (*κάτι μου θυμίζει αυτό*). Και οι δυο τους περνι-ούνται για επιβήτορες ολκής, (λένε ότι) πηδάνε όποιες θέλουν όποτε θέλουν και φροντίζουν να τις ταπεινώνουν με πολλούς και διάφορους τρόπους, σεξουαλικούς ή όχι. “Χθες ο Θάνος κι εγώ πήραμε μία Ρωσίδα με το αμάξι στο βουνό και της αλλάξαμε τα φώτα! Τέτοιες πουτάνες που είναι, μονάχα αυτό τους αξίζει!” δηλώνει ο Γιάννης ανάμεσα στ' άλλα, γεμάτος καμάρι.

Εδώ και κανένα χρόνο οι ανηψιοί μου ανοίγουν το στόμα τους μονάχα για να εκφράσουν απέραντη περιφρόνηση για το γυναικείο φύλο -δεν μιλούν για τίποτε άλλο. Με βροντερή φωνή και υπεροπτικό ύφος επαναλαμβάνουν το ίδιο δόγμα ξανά και ξανά, με ψυχωτική επιμονή, σα να παπαγαλίζουν την ντιρεκτίβα του Δ΄ Ράιχ! Αρχίζω να μη τους αντέχω.

Μέχρι και η αδελφή μου, η οποία εξακολουθεί να μας το παίζει ακριβοθώρητη ντίβα, προβληματίζεται έντονα: “Ο τρόπος σκέψης τους είναι εντελώς αναχρονιστικός, μισογυνικός και ανεξήγητος! Ειλικρινά, δεν καταλαβαίνω πώς απέκτησαν αυτή τη νοοτροπία, δεν τους την περνάμε εμείς ως οικογένεια, ούτε η σύγχρονη κοινωνία! Γνωρίζω πολύ κόσμο μα δεν έχω ακούσει άλλους άνδρες να μιλούν έτσι!” μας εκμυστηρεύεται – μια από τις λίγες φορές που έχει καταδεχθεί να πιάσει κουβέντα μαζί μας.
“Κάτι τέτοιες απόψεις οφείλονται σε πλύση εγκεφάλου, που γίνεται σε ακραίες παραστρατιωτικές οργανώσεις!” επισημαίνω μα εκείνη κάνει πως δεν καταλαβαίνει.
“Όλοι οι άνδρες σήμερα έτσι σκέφτονται!” πετάγεται η μαμά.
“Πιθανόν, αλλά δεν το διατυμπανίζουν κιόλας!” αντιτάσσω εγώ.
“Το θέμα είναι ότι ζω με δύο τρελούς και είναι τα παιδιά μου!” καταλήγει η Αλίκη απογοητευμένη.

Το πιο απίστευτο είναι ότι αυτοί οι τύποι δεν μένουν ποτέ χωρίς γυναίκα: Πάντα βρίσκουν την κατάλληλη (νέα, όμορφη, πρόθυμη σκλάβα και έκφυλη πουτάνα) που θα τους υπηρετήσει οληµερίς και οληνυχτίς για όσο αντέχει, μέχρι να περιπέσει σε κάποιο παράπτωμα οπότε θα την διώξουν κλωτσηδόν και βρισιδόν. *Μα πώς είναι δυνατόν; Τους βρίσκουν τόσο ακαταμάχητους; Ή μήπως φοβούνται να τους πουν "όχι", για κάποιο περίεργο λόγο;*

Το ότι η αδελφή μου και τα τέκνα της είναι ερπετοειδή υβρίδια είναι κάτι που το υποψιάζομαι έντονα εδώ και μερικά χρόνια. Ωστόσο, τελευταία φθάνω σε σημείο να υποψιάζομαι ότι μπορεί να έχουν "καταληφθεί" εντελώς από γνήσια ερπετικά όντα:

* *Κατ' αρχήν, η αδελφή μου:* Τρώει ελάχιστα πια, μπορεί να περάσει όλη μέρα χωρίς να φανεί ότι τρώει τίποτα, ενώ αποφεύγει επιμελώς να τρώει μαζί μας.
* Δείχνει να μην κρυώνει ποτέ: Ντύνεται με καλοκαιρινά ρούχα ακόμη και μέσα στο καταχείμωνο.
* Έχει γίνει φοβερά μυστικοπαθής: Αποφεύγει να κάθεται και να μιλάει μαζί μας, ενώ θυμώνει ιδιαίτερα όταν εκφράζουμε οποιαδήποτε κριτική σκέψη. Εμφανίζεται μονάχα για κανένα πεντάλεπτο κάθε μέρα, περισσότερο για να βεβαιωθεί αν είναι καλά η μαμά.
* Συνήθως κατεβαίνει για να μας ζητήσει λεφτά ή να μας φορτώσει καμιά δουλειά, όπως πλύσιμο ρούχων δικών της και των γιών της. Δεδομένου ότι η λαίδη και οι λόρδοι φορούν τα ρούχα τους μονάχα μια φορά και μετά τα ρίχνουν στ' άπλυτα, αναγκάζομαι να βάζω γύρω στα τρία πλυντήρια την ημέρα για να τους προλάβω.
* Συχνά εκδηλώνει ξεκάθαρη απέχθεια για μας, ειδικά για μένα: Μόλις με βλέπει, εξαφανίζεται εντός δευτερολέπτων. Λέει και ξαναλέει πως δεν μπορεί να μας ακούει επειδή μας θεωρεί φοβερά αρνητικές. Αν μας ξεφύγει η παραμικρή λέξη που δεν εγκρίνει, η κυρία το βάζει στα πόδια επί τόπου.
* Κάποτε δεν μπορούσε να μείνει ούτε μια βδομάδα χωρίς γκόμενο, τώρα έχει να εμφανίσει γκόμενο γύρω στα δέκα χρόνια (δηλαδή από τότε που άρχισε να ασχολείται με σχολεία και σπουδές) -ωστόσο, τα στρινγκ πάνε κι έρχονται! Δεν ξέρω τι μπορεί να συμβαίνει, ίσως έχει βολευτεί με κάποιο γκόμενο προστάτη που δεν θέλει να μας παρουσιάσει. Δεν το αποκλείω, όμως, να έχει γίνει και λεσβία: Τα τελευταία χρόνια έχουν γίνει κώλος και βρακί με τη Λιάνα, συμφοιτήτριά της στο Πανεπιστήμιο, με την οποία βλέπονται πολλές ώρες, σχεδόν κάθε μέρα και είναι πάντα όλο γέλια και χαρές.

“Ξέρω τι σχέση έχετε”, άκουσα στις προάλλες τη μάνα μου να λέει στη Λιάνα -και η φράση μου χτύπησε πολύ περίεργα...
* Παρά την αλλοπρόσαλη, σχεδόν ρομποτική συμπεριφορά της, η Αλίκη διαθέτει αρκετές φιλενάδες (πολύ κολλητές, θα έλεγα) τις οποίες συναντά τουλάχιστον τρεις φορές την εβδομάδα και περνούν πολλές ώρες μαζί. Παράλληλα, φροντίζει επιμελώς εμείς να μην έχουμε καμία επαφή με τον κύκλο της.
* Χωρίς να κάνει μπαμ η αλλαγή, το πρόσωπό της δεν είναι αυτό που ήταν άλλοτε: Μοιάζει σα να στενεύει προς τα εμπρός, λες και πάει να σχηματίσει ρύγχος· τα μάτια έχουν τραβηχτεί ελαφρά προς τα πλάγια και φαίνονται ελαφρά εξογκωμένα, το δέρμα του προσώπου είναι παράξενα σκασμένο και άγριο.
◊ ***Όσο για τον πρωταθλητή Θανάση***, η όψη του και μόνο παραπέμπει ευθέως σε ερπετικό ον: Το κρανίο στενεύει παράξενα προς τα πάνω, σχηματίζοντας ένα εξόγκωμα που διατρέχει σαν κορυφογραμμή όλο το πάνω μέρος του κεφαλιού· παρουσιάζει περίεργα νευρώδη εξογκώματα στα πλάγια του μετώπου, που δονούνται όταν μιλάει· το πρόσωπό του έχει γίνει τετράγωνο και αγριωπό· το σώμα του έχει αποκτήσει υπερβολικό όγκο, με απίθανους μύες που σηκώνουν απίθανα κιλά (πχ 720 κιλά στα πόδια, όπως λέει· μα και τα μισά να σηκώνει, πάλι αφύσικο είναι). Εν μέρει αυτές οι αλλαγές μπορεί να οφείλονται στις χημικές ουσίες που καταναλώνει κατά κόρον – μα ο Θάνος δεν είναι ο μόνος body builder που χρησιμοποιεί τέτοιες ουσίες...
◊ Κυκλοφορεί μονίμως με κοντομάνικα μακώ μέσα στο χειμώνα, όπως η μάνα του, δείχνει να μην νιώθει καθόλου το κρύο και δεν ξέρει τι θα πει μπουφάν.

◊ Με ρομποτική επιμονή παραληρεί συνεχώς για τον εαυτό του, πόσο εξαιρετικός είναι στη γυμναστική μα και σε όλα τα υπόλοιπα, μ' έναν αέρα αυθεντίας που δεν επιτρέπει σε κανέναν άλλο ν' αρθρώσει λέξη.
◊ Αν κάποιος πάει να εκφέρει μια οποιαδήποτε γνώμη, αμέσως ο νεαρός γίνεται επικριτικός, ειρωνικός, προσβλητικός, ξεκινώντας κάθε του φράση με τη λέξη "όχι".
◊ Είναι εξαιρετικά χειριστικός και απολαμβάνει να προξενεί αρνητικά συναισθήματα στους άλλους, όπως ηττοπάθεια, ενοχή, θυμό, θλίψη, αναστάτωση, και προπάντων αίσθηση κατωτερότητας.
◊ Παρά τον φρικτό χαρακτήρα του, διαθέτει αρκετό ζωικό μαγνητισμό και γοητεία ώστε να έχει τις πιο ωραίες γκόμενες που τον προσκυνούν και αρκετούς φίλους που τον στηρίζουν σε κάθε περίπτωση.
◊ Εκφράζει κατάφορη περιφρόνηση για το γυναικείο φύλο: Σχεδόν αποκλειστικό θέμα συζήτησης γι' αυτόν είναι η φυσική και ηθική κατωτερότητα των γυναικών. Τις θεωρεί όλες τιποτένιες πουτάνες, ωστόσο αλλάζει τις γυναίκες (πάντα πανέμορφες και ντίβες) σαν τα πουκάμισα: στην παραμικρή παρασπονδία τις σουτάρει, αφού πρώτα τις κάνει σκουπίδι. Ενίοτε βιαιοπραγεί κιόλας. Ωστόσο, οι περισσότερες επιστρέφουν σαν βρεμένες γάτες, εκλιπαρούν τη συγγνώμη του και τον παρακαλούν να τις δεχθεί πίσω.
◊ Δηλώνει περήφανα και ξεκάθαρα ότι προτιμά το πρωκτικό σεξ, σε σημείο που φαντάζομαι ότι αποφεύγει τη φυσιολογική συνουσία.
◊ Ανέκαθεν θεωρούσε το χρήμα ως το ύψιστο αγαθό και ακόμα διατυμπανίζει ότι θα έκανε οτιδήποτε για να το αποκτήσει.
◊ Λατρεύει την ιεραρχία κι επιθυμεί να ανεβαίνει διαρκώς, μέχρι να φθάσει στην κορυφή. Δεν ανέχεται να

έρχεται δεύτερος σε οτιδήποτε κι αν δει ότι δεν μπορεί να είναι πρώτος σε κάτι, παύει να ασχολείται. Γι' αυτό και συνεχίζει το body building, επειδή βλέπει ότι (χάρη στη σκληρή δουλειά και στα σκληρά κυκλώματα) μπορεί να εκτοξευτεί στην κορυφή.

⌂ ***Ο Γιάννης...*** δεν ξέρω πια τι γίνεται με αυτόν! Πού έχει χαθεί το ευαίσθητο αγόρι που ήξερα μέχρι πριν από δέκα χρόνια; Το άτομο που έχω τώρα απέναντί μου, δεν έχει καμία σχέση με τον Γιάννη του ήξερα, εφόσον:

⌂ Αρέσκεται να μιλά διαρκώς για τον εαυτό του, σχετικά με το πόσο απίθανος είναι σε όλα, μοναδική ιδιοφυία που σύντομα θα βγάλει εκατομμύρια ευρώ πανεύκολα!

⌂ Αν εμείς πάμε να εκφέρουμε μια οποιαδήποτε γνώμη, αμέσως ο νεαρός μας κόβει αυτόματα με τη λέξη "όχι" και υποστηρίζει την αντίθετη άποψη, όσο παράλογη κι αν είναι.

⌂ Είναι πιο πονηρά χειριστικός από το Νάσο: Μπορεί να πει χοντρά ψέματα ή να εξυφάνει απίθανες ιστορίες μόνο και μόνο για να φανεί ο ίδιος έξυπνος και οι άλλοι ηλίθιοι.

⌂ Επιπλέον, έχει τη φυσική τάση να μπλέκει τον εαυτό του και την οικογένεια σε απίθανες καταστάσεις με δυσθεώρατα έξοδα. Όσο καταστροφικές κι αν αποδεικνύονται οι ιδέες του, δεν παραδέχεται ποτέ ότι έχει κάνει λάθος· αποδίδει το φταίξιμο στην ανικανότητα των άλλων και στα σημεία των καιρών.

⌂ Παρά τον εκνευριστικό χαρακτήρα του και το μάλλον πλαδαρό σώμα του, οι γυναίκες των βρίσκουν εξαιρετικά γοητευτικό και του κολλάνε σαν βδέλλες.

⌂ Τους πουλάει και το παραμύθι του "οικογενειάρχη", οπότε τις σπιτώνει για να του κάνουν όλες τις δουλειές του νοικοκυριού σαν άμισθες καθαρίστριες. Αν η κυρία

εργάζεται, ο κύριος θεωρεί αυτονόητο και απαιτεί να του δίνει όλα τα λεφτά της στο χέρι. Μέχρι να καταλάβει η κάθε μία ότι ο κύριος δεν έχει σκοπό για γάμο, της έχει φάει κανένα χρόνο...

⌂ Είναι πεπεισμένος ότι οι γυναίκες είναι όντα κατώτερα, ευτελή, πανηλίθια κι έκφυλα, ανίκανα να ζήσουν έστω μια στιγμή χωρίς το αντρικό χαλινάρι. "Η γυναίκα αξίζει να ζει μονάχα όταν αφιερώνει το 100% της ζωής της στην υπηρεσία κάποιου άνδρα. Αν αυτό το 100% γίνει 99%, τότε δεν της αξίζει να υπάρχει!" ... "Όταν εγώ μπαίνω μέσα στο σπίτι, θέλω η γυναίκα να με βλέπει σα να 'μαι ο Θεός!" δηλώνει ο Γιάννης, μάλλον σοβαρά.

⌂ Το περίεργο είναι ότι παρά τις απαράδεκτες απαιτήσεις του, πάντα βρίσκει το επόμενο κορόιδο που θα προσπαθήσει να ανταποκριθεί στα αυστηρά του κριτήρια. Στην παραμικρή παρασπονδία της σκλάβας, ο Γιάνναρος θα τη βρίσει πατόκορφα με λόγια που δεν περιγράφονται, εκείνη θα τσινίσει στην αρχή, μετά όμως θα συρθεί στα πόδια του με συντριβή και μετάνοια· αν ο "θεός" θεωρήσει την μετάνοια ειλικρινή, θα καταδεχτεί να της δώσει άλλη μια ευκαιρία.

⌂ Όπως και ο Θάνος, ανέκαθεν είχε μια ψύχωση με το πρωκτικό σεξ. Επιπλέον, ο κύριος εμφανίζεται ως απίθανα υπερσεξουαλικός: Μπορεί να κλείνει δωδεκάωρα στο κρεβάτι, λέει.

⌂ Κυκλοφορεί μονίμως με καλοκαιρινά φανελάκια και βερμούδες ακόμα και μέσα στο χειμώνα. Το θεωρεί πολύ υποτιμητικό για την αφεντιά του να φορέσει μακρυμάνικη μπλούζα ή -ακόμα χειρότερα- μπουφάν.

⌂ Του αρέσει να κλείνεται στο σπίτι με τα παντζούρια κλειστά και ν' ακούει μουσική ασταμάτητα, νύχτα και μέρα. Λατρεύει το σκοτάδι και τη φασαρία.

⌂ Πιστεύω ότι ο Γιάννης μπορεί να γίνει πολύ επικίνδυνος εφόσον είναι εντελώς παρανοϊκός και ανεξέλεγκτος αλλά χωρίς καμία προσωπική κατεύθυνση. Τουλάχιστον, ο Νάσος έχει μια κατεύθυνση...

Τρόπος δράσης: Το ζήτημα είναι ότι η συναναστροφή με τους Μαρκάκηδες με βλάπτει ψυχικά, εφόσον με προβληματίζει, με αποπροσανατολίζει, με εκνευρίζει, με εξαντλεί. Όταν μιλώ μαζί τους νιώθω σα να χάνω τον εαυτό μου, καθώς φροντίζω να παριστάνω τη βουβή και τη χαζή -δεν γίνεται αλλιώς.

Κρίνω σκόπιμο να τους αποφεύγω όσο μπορώ, καθώς τους θεωρώ επικίνδυνους για την ψυχική μου υγεία -και όχι μόνο: Σαφώς πρόκειται για άτομα επικίνδυνα, χωμένα σε χοντρά κυκλώματα παραστρατιωτικού χαρακτήρα, άρα είναι διατεθημένοι να φθάσουν ακόμη και στο έγκλημα προκειμένου να πετύχουν τους σκοπούς τους ή για να τιμωρήσουν όποιον αντιπαθούν. Πρέπει να προσέχω λοιπόν πώς τους μιλάω, τι τους αποκαλύπτω, και προπάντων μη τους προκαλώ με κανέναν τρόπο. Μα ούτε μπορώ να κάθομαι απλά και να τους ακούω: *Όταν καταπίνεις πολλές μαλακίες, μοιραία χάνεις την αίσθηση της λογικής...*

Εκείνο που με ανησυχεί περισσότερο απ' όλα είναι μήπως επηρεάσουν τον Αντωνάκη μεγαλώνοντας, μήπως κάποτε τον μπάσουν στην οργάνωσή τους και τον κάνουν σαν τα μούτρα τους. Πάντως, θέλω να πιστεύω ότι ο μικρός δεν έχει έντονη την ερπετική φύση των γονέων και του θείου του· ως τώρα μου δίνει την εντύπωση πως διαθέτει μια διαφορετική, πιο ευαίσθητη αλλά και πιο λογική ψυχοσύνθεση...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Παρατηρώ ότι έχει αυξηθεί σημαντικά το ποσοστό των (νέων ιδίως)

ανθρώπων, οι οποίοι δείχνουν να μη νιώθουν καθόλου το κρύο: Κυκλοφορούν με καλοκαιρινά ρούχα (ξώπλατα, σορτς, κοντές φούστες, μπλουζάκια κοντομάνικα) μέσα στο καταχείμωνο, στη βροχή και στο χιονιά, χωρίς να δείχνουν την παραμικρή δυσφορία.

Φυσιολογικά, όταν ένα θερμό σώμα χάνει θερμότητα (πχ λόγω παγερού περιβάλλοντος), κρυώνει. Η αναισθησία στο κρύο αποτελεί γνώρισμα των ερπετικών όντων: Δεν έχει να κάνει με τη θερμοκρασία του σώματος, αφορά περισσότερο το θερμορυθμιστικό σύστημα του οργανισμού, το οποίο στους ερπετοειδείς λειτουργεί έτσι ώστε να μη νιώθουν το κρύο. Με το πέρασμα του χρόνου, το ποσοστό των ερπετοειδών υβριδίων πάνω στη Γη αυξάνεται θεαματικά εξαιτίας της λεγόμενης (α)φυσικής επιλογής που λαμβάνει χώρα μέσα στις ανθρώπινες κοινωνίες.

Οι περισσότεροι άνθρωποι σήμερα είναι ερπετοειδή υβρίδια, δηλαδή διαθέτουν μεγάλο ποσοστό ερπετικών γονιδίων στο DNA τους. Από την άλλη πλευρά, οι άνθρωποι με μικρό ποσοστό ερπετικού DNA γίνονται όλο και σπανιότεροι, καθώς η θέση τους στην κοινωνία γίνεται διαρκώς δυσχεραίνει, οπότε μοιραία απομονώνονται και αδυνατούν να ζευγαρώσουν ή να τεκνοποιήσουν. Αυτό σημαίνει ότι το ανθρώπινο είδος γίνεται χειρότερος χρόνο με το χρόνο, εφόσον τα ερπετικά χαρακτηριστικά κυριαρχούν σχεδόν απόλυτα. *Δεν υπάρχει γιατριά γι' αυτόν τον κόσμο...*

Πρόβλεψη: Κάποτε, στο όχι τόσο μακρινό μέλλον, όταν το ποσοστό των ερπετοειδών υβριδίων θα πλησιάσει το 100%, οι κοινωνίες τους θα καταστραφούν ολοσχερώς από την Γαλαξιακή Αυτοκρατορία. Αυτό είναι πια το Νέο Σχέδιο...

Δευτέρα, 5 Δεκεμβρίου 2016

☺ Νωρίς το πρωί πηγαίνω τον Αντωνάκη στο σχολείο. Μόλις φθάνουμε απέξω, τον βλέπω να χαιρετάει χαρωπά μια συμμαθήτριά του.
“Ποιά είναι αυτή;” τον ρωτάω.
“Αυτή είναι η Μαρίνα, που με αγαπάει και την αγαπάω!”
“Αλήθεια; Πολύ καλό αυτό!”
“Ναι, αλλά ώρες-ώρες μου σπάει τα νεύρα, είναι λίγο σπαστική!”
“Δηλαδή; Τι σου κάνει;” αναρωτιέμαι.
“Εεεε, όλα τα ζευγάρια τσακώνονται!”
Για να το λέει ο Τώνης, έτσι θα 'ναι...۩

Κατά το μεσημέρι κατηφορίζω τη Νηρηίδων, πηγαίνοντας στο κοντινό φαρμακείο. Μόλις περνώ το σταυροδρόμι με την Μετεώρων, ακούω πίσω μου μια δυνατή, παράξενη κραυγή, κάτι ανάμεσα σε κρώξιμο και σειρήνα. Γυρίζω πίσω αυθόρμητα και βλέπω ένα κόκκινο αυτοκίνητο να έχει σταματήσει ακριβώς στο σταυροδρόμι, με τον οδηγό του να με κοιτάζει μάλλον ειρωνικά, ενώ συνεχίζει να κρώζει αλλόκοτα για λίγες στιγμές. Φαντάζομαι ότι είναι ένας από κείνους τους μαλάκες των κυκλωμάτων, που συνηθίζουν να παίρνουν μέρος σε "θέατρα δρόμου" κοροϊδεύοντας συγκεκριμένους περαστικούς· τότε αντιλαμβάνομαι μια διαπεραστική γυναικεία φωνή που τον χαιρετά εγκάρδια αλλά μάλλον ακατάληπτα, απαντώντας στο κάλεσμά του.

Σηκώνω το κεφάλι και αντικρύζω μια σιτεμένη ξανθιά στο μπαλκόνι του τρίτου ορόφου, ακριβώς απέναντί μου, τρία σπίτια πιο κάτω από το σταυροδρόμι. Η κυρία και ο οδηγός χαιρετιούνται τώρα με

πιο καθαρές, ανθρώπινες φωνές, ενώ εγώ μένω εκεί να τους ακούω παραξενεμένη -μόνο για ένα δευτερόλεπτο.

Την επόμενη στιγμή γλιστρώ άγαρμπα και σωριάζομαι κάτω στο πεζοδρόμιο, στραμπουλώντας άσχημα τον αστράγαλο και το γόνατό μου. Για κανένα πεντάλεπτο μένω πεσμένη εκεί, φωνάζοντας από τον πόνο και τον φόβο μήπως έχω σπάσει κάτι. Μια περαστική πλησιάζει και με ρωτάει αν είμαι καλά, της λέω "εντάξει" αλλά "ήταν ανάγκη να συμβεί αυτό τώρα;". Δείχνει ενδιαφέρον, με ρωτάει αν μπορώ να κουνήσω τα δάχτυλα των ποδιών μου, μπορώ – και με όλα αυτά ξεχνώ προς στιγμήν τους δυο παράξενους τύπους. Εντέλει σηκώνομαι, δοκιμάζω το πόδι μου, βλέπω ότι μπορώ να περπατήσω, όλα οκέι.

... Όχι ακριβώς· κοντοστέκομαι εκεί και αναρωτιέμαι: Γιατί έπεσα άραγε, έτσι ξαφνικά και απότομα; Μήπως γλιστρούν τα παπούτσια μου; Όχι δεν γλιστρούν. Μήπως πάτησα κάτι; Όχι, δεν υπάρχει τίποτα εδώ, τίποτα που να γλιστράει, το πεζοδρόμιο είναι καθαρό.

Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί γλίστρησα τόσο απότομα και στραμπούλιξα το πόδι μου, με το πέσιμο όμως η προσοχή μου αποσπάστηκε από την παράδοξη συνεννόηση που είχα παρακολουθήσει λίγα δευτερόλεπτα πριν: Ο οδηγός δεν είχε καμιά δουλειά να σταματήσει το αμάξι του ακριβώς στο σταυροδρόμι, για να χαιρετήσει μια γυναίκα που βρισκόταν σ' ένα μπαλκόνι του τρίτου ορόφου γύρω στα εκατό μέτρα μακριά του. Κι αυτό που άκουσα στην αρχή, δεν ήταν χαιρετισμός, δεν έμοιαζε καν με ανθρώπινη φωνή. Αλλά και η ανταπόκριση της κυρίας αρχικά ήχησε αλλόκοτη. Και πάνω που προβληματιζόμουν, γλίστρησα, στραμπούλιξα άσχημα το πόδι μου κι έχασα τη μπάλα...

Δεν ξέρω αλλά έχω την εντύπωση πως κάτι πολύ παράξενο εκτυλίχτηκε μπροστά στα μάτια μου σήμερα το πρωί: Ίσως, λέω ίσως, πολλοί γύρω μας που μοιάζουν άνθρωποι, να μην είναι άνθρωποι...

Πέμπτη, 8 Δεκεμβρίου 2016

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε διακοπές σ' ένα νησί, όμως κάτι δεν πάει καλά: Η ώρα είναι 10:00 το πρωί αλλά δεν έχει ξημερώσει ακόμα και ανησυχώ. Σε μια στιγμή πάει να χαράξει μα αμέσως ξαναπέφτει σκοτάδι, ενώ ένα τεράστιο κατάμαυρο σύννεφο σκεπάζει τον ουρανό.

Η ώρα φθάνει 11:00 και ακόμα είναι νύχτα. Μιλώ σε κάποιους, τους λέω ότι δεν είναι φυσικό που δεν έχει ξημερώσει ακόμη, μα εκείνοι δεν δείχνουν να προβληματίζονται. Κοιτάζω το ρολόι μου και βλέπω ότι οι δείχτες είναι ακίνητοι και μοιάζουν ξεκολλημένοι. Ρωτώ τους άλλους για την ώρα, κοιτάνε τα ρολόγια τους και τότε βλέπουν πως έχουν σταματήσει όλα. Τώρα όλοι φαίνονται αναστατωμένοι, ενώ η νύχτα δεν λέει να φύγει. Μαζί με άλλα άτομα μπαίνω σ' ένα όχημα και κατευθυνόμαστε προς τα ενδότερα του νησιού, καθώς φανταζόμαστε πως κάτι πολύ κακό πρόκειται να έλθει γρήγορα από τη θάλασσα.

Τελικά ξημερώνει, το σκοτάδι διαλύεται, ο ήλιος αρχίζει ν' ανεβαίνει στον ουρανό, κι εγώ νιώθω μεγάλη ανακούφιση. Τότε ακούω πως όλα ήταν ειδικά εφέ για μια κινηματογραφική ταινία που ετοιμάζει κάποιος σπουδαίος σκηνοθέτης. Ξεκινώ με τα πόδια για να επιστρέψω στα παράλια, περνώ από γνωστούς δρόμους μα δεν θυμάμαι πώς λέγεται η πόλη ούτε το ξενοδοχείο όπου μένω. Σε μια γωνία βλέπω ένα μπαράκι φτιαγμένο με τζαμαρίες και μαύρο ξύλινο σκελετό. Παρατηρώ την

πινακίδα του, το μπαράκι ονομάζεται “Η Αυγή”. Θυμάμαι ότι έχω ξανάρθει εδώ, πριν από χρόνια, μαζί με φίλους. Συνεχίζω το περπάτημα, εξακολουθώ να μη θυμάμαι, όμως ξέρω ότι κατευθύνομαι σωστά...

Τρίτη, 13 Δεκεμβρίου 2016

☺ Νωρίς το πρωί παίζουμε μια παρτίδα μπιλιάρδο με τον Αντώνη, στην οποία παραδόξως κερδίζω. Η ώρα φθάνει οκτώ, οπότε πρέπει να φύγουμε για το σχολείο, και ο μικρός δεν προλαβαίνει να μου πάρει τη ρεβάνς.

Ο Τώνης το φέρει βαρέως, φυσά και ξεφυσά, ισχυρίζεται ότι έκανα ζαβολιές, εγώ του λέω πως εκείνος είναι ο βασιλιάς της ζαβολιάς, ο μικρός διαφωνεί και σε όλο το δρόμο μου τραγουδά το δικό του αυτοσχέδιο τραγουδάκι “Η νονά, η βασίλισσα της ζαβολιάς” έξω φωνή. Μάταια του λέω να το βουλώσει γιατί μας ακούει ο κόσμος· συνεχίζει ακάθεκτος μέχρι που φθάνουμε στην εξώπορτα του σχολείου. Τότε σταματά το τραγούδι και μου δηλώνει σοβαρά:
“Νονά, σου έχω βγάλει ένα παρατσούκλι!”
“Ναι; Ποιό;” (φαντάζομαι κάτι σχετικό με ζαβολιές).
“Λουλούδι!”
Δεν είναι μόνο ο βασιλιάς της ζαβολιάς. Είναι και ο βασιλιάς της μαλαγανιάς...

Σάββατο, 17 Δεκεμβρίου 2016

Διαυγές Όνειρο: Περπατώ πάνω σε οροφές, σε πολύ μεγάλα ύψη. Καταλήγω στην άκρη μιας πανύψηλης ταράτσας και ο φόβος που νιώθω κάνει το όνειρο συνειδητό. Σκέφτομαι ότι θα μπορούσα να φύγω πετώντας, όμως δεν τολμώ. Προτιμώ να κλείσω τα μάτια, ξαπλώνω και αφήνομαι, ενώ οραματίζομαι και βλέπω γύρω μου πράσινα βουνά· στο μέσο υπάρχει μια

γαλάζια ήρεμη λίμνη, πιο πέρα ένα ποτάμι. Ξαφνικά βρίσκομαι σ' ένα χωριό, όπου παρατηρώ μια παρέλαση από ωραίους άνδρες που το δέρμα τους έχει έντονο γαλάζιο χρώμα. Ξυπνώ νιώθοντας μια παράξενη ηρεμία...

... η οποία δεν διαρκεί πολύ: Γύρω στις 5:00 τα ξημερώματα ακούγονται από πάνω οι αγριοφωνάρες του Γιάννη που τσακώνεται με τη Μιράντα και τη διώχνει σαν το σκυλί, με βρισιές του τύπου “Είσαι πουτάνα, φύγε τώρα!” ... “Το μουνί σου είναι βρωμιά, φύγε!” ... “Ξεκωλιάρα, τσακίσου φύγε από δω!” κλπ. Εκείνη κλαψουρίζει αλλά δεν φεύγει, προσπαθεί να τον καλοπιάσει, εκείνος γίνεται Τούρκος και ουρλιάζει ακόμη περισσότερο με λόγια ακατάληπτα μα σίγουρα απειλητικά. Τότε εκείνη ανοίγει την πόρτα και φεύγει τρέχοντας.

Κατά το μεσημέρι μαθαίνουμε τα καθέκαστα από τον ίδιο τον Γιάννη: Έγινε έξαλλος επειδή χθες το απόγευμα η Μιράντα πήγε και συνάντησε μια φίλη της που είχε έλθει από τη Ρωσία για λίγες μέρες.

“Μα να πηγαίνει στα ξενοδοχεία σαν την πουτάνα; Να πίνει καφέδες στα καφενεία σαν την ξεκωλιάρα;” φώναζε ο ανηψούλης μου.

“Θα μου επιτρέψεις να κάνω μια πρόβλεψη: Αύριο το πρωί η Μιράντα θα είναι εδώ και θα σου κάνει όλες τις δουλειές!” του λέω με σιγουριά.

“Αυτό δεν θα γίνει γιατί εγώ θ' αλλάξω κλειδαριές! Κι αν έλθει η Μιράντα να της πείτε πως δεν της επιτρέπω ν' ανέβει πάνω!” μου κάνει με βλοσυρό ύφος.

Μπούρδες: Μετά από δυο μέρες η κυρία επιστρέφει σαν βρεμένη γάτα κι επιδίδεται με περισσή δουλοπρέπεια στο νοικοκυριό του αφέντη και θεού της...

Πέμπτη, 22 Δεκεμβρίου 2016

Στον πρώτο του έλεγχο ο Αντώνης έχει άριστα Α σε όλα τα μαθήματα, πράγμα που κάνει υπερήφανους όλους μας – παρόλο που ξέρουμε ότι στη σημερινή εποχή όλα τα παιδιά του Δημοτικού παίρνουν τέτοιους ελέγχους.

Κάποια στιγμή, ο ανηψιός Γιάννης τηλεφωνεί και μου ανακοινώνει τα παρακάτω απίθανα:

“Θα το φανερώσω μονάχα σε σένα θεία, αλλά μη το πεις σε κανέναν: Η δασκάλα μου είπε ότι ναι μεν ο Τώνης είναι άριστος μαθητής, μα είναι επίσης άτακτος και δεν κάθεται στιγμή ήσυχος στην τάξη, όλο μιλάει κι όλο χτυπάει τα παιδιά γύρω του! Όταν ρώτησα από πότε συμβαίνει αυτό, εκείνη μου απάντησε "Τι εννοείτε από πότε, εγώ έτσι τον ξέρω από την αρχή του χρόνου!" Εγώ τότε τη διαβεβαίωσα ότι αυτό θα διορθωθεί αμέσως και στο εξής ο μικρός θα σέβεται τη δασκάλα!”

Απίστευτο! Δεν το περίμενα αυτό από τον Αντωνάκη. Από την άλλη, όμως...

“Όλα τα παιδιά έτσι κάνουν σήμερα”, αποκρίνομαι.

“Ναι, μα άλλο έξυπνος άτακτος και άλλο χαζός άτακτος!” μου απαντά αινιγματικά ο Γιάννης.

“Δηλαδή;”

“Εκεί που πήγα να πάρω τον έλεγχο είδα κάτι παιδιά, συμμαθητές του Αντώνη, που είναι... πώς να το πω... νάνοι!”

“Νάνοι;” απορώ.

“Ναι βρε παιδί μου... όλα τ' άλλα παιδιά ήταν πολύ κοντά και καχεκτικά, και αυτά και οι γονείς τους! Είναι υπάνθρωποι όλοι αυτοί, δεν θα 'πρεπε να ζουν, θα 'πρεπε να έχουν πεθάνει!”

Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου: Εδώ και δυόμισι χρόνια πηγαινοφέρνω τον Αντώνη στο σχολείο, και δεν έχω δει

πουθενά "νάνους". Πού τους είδε ο ανηψιός μου; Μήπως εκεί που βλέπει και τις ξέκωλες με τα στρινγκ;

Δυστυχώς, ο τύπος έχει παρανοήσει, βλέπει πράγματα που δεν υπάρχουν, νομίζει ότι ανήκει σε ανώτερη ράτσα και ότι όλοι οι άλλοι πρέπει να πεθάνουν. Δεν ξέρω από ποιά φασιστική οργάνωση τα παπαγαλίζει αυτά, ξέρω όμως ότι η κατάστασή του χειροτερεύει μέρα με τη μέρα και πολύ φοβάμαι ότι θα επηρεάσει και το παιδί μεγαλώνοντας...

Διαφημιστικά μηνύματα: Αυτές τις μέρες εμφανίζεται στην τηλεόραση ένα εντυπωσιακό διαφημιστικό σποτ, όπου εναλλάσσονται γοργά πολλές χαρωπές σκηνές από διάφορες ξένες χριστουγεννιάτικες ταινίες. Σε μια στιγμή, ανάμεσά τους παρεμβάλλεται πυρκαγιά σε κατάμαυρο φόντο, η οποία καλύπτει όλη την οθόνη.

Άραγε αυτή η σκηνή εμφανίζεται σε όλες τις τηλεοράσεις ή μονάχα στη δική μου; Κι αν εμφανίζεται σε όλες, τι δουλειά έχει ανάμεσα στις υπόλοιπες χαρούμενες και ανέμελες σκηνές χριστουγεννιάτικης ξεγνοιασιάς;

Σάββατο, 24 Δεκεμβρίου 2016

Βραδινή οικογενειακή μάζωξη γύρω από το τζάκι, παραμονή Χριστουγέννων. Ο Γιάννης ψήνει χοιρινές πανσέτες και μοσχαρίσιες μπριζόλες, ο Νάσος βάζει στο κινητό παλιά τραγούδια για ν' ακούει η γιαγιά του, εγώ κάθομαι πίσω από το Γιάννη για να μην έχω θέα στη φωτιά. Όλες αυτές τις ώρες ο Τώνης παραμένει ήσυχος και διακριτικός, σαν Παναγίτσα. Ούτε εγώ δεν ήμουν τόσο ήσυχη στις οικογενειακές συγκεντρώσεις όταν ήμουν μικρή...

Περνάμε ευχάριστα και χαλαρά, οι τόνοι είναι χαμηλοί, “μάλλον επειδή δεν κουβεντιάζουμε καθόλου·

όποτε πιάνουμε συζήτηση, το τραπέζι μετατρέπεται σε πεδίο μάχης", λέει εύστοχα η αδελφή μου. Όντως, αυτή τη φορά δεν συζητάμε για τίποτα το συγκεκριμένο, μονάχα σχολιάζουμε το ψήσιμο και τα τραγούδια. Ακόμη, τα πνεύματα είναι ήρεμα επειδή δεν υπάρχουν γκόμενες στη μέση: Ο Θάνος χώρισε πρόσφατα από τη νέα του γκόμενα, δεν πολυκατάλαβα το γιατί, στο τέλος όμως αποδείχτηκε πως η κυρία ήταν βιζιτού -σύμφωνα πάντα με τα λεγόμενα του ανηψιού μου. Αλλά και ο Γιάννης μήνυσε στη Μιράντα να μην παρουσιαστεί επειδή, κατά τη γνώμη του, η κυρία δεν έδειξε την απαιτούμενη προθυμία: Της πρότεινε να έλθει από το πρωί για να του κάνει δουλειές και να βοηθήσει στην προετοιμασία του χριστουγεννιάτικου ρεβεγιόν, όμως εκείνη ήθελε να πάει για ψώνια με την κόρη της και να έλθει μετά.
"Δεν είναι έτσι οι σωστές σχέσεις! Άλλωστε, τι τη θέλει ο άνδρας τη γυναίκα; Να του κάνει το νοικοκυριό, να πέφτει στα τέσσερα, και μετά να κάθεται να την πηδάει ο άνδρας όλη νύχτα!" δηλώνει ο Γιάνναρος όλο καμάρι.
"Καλά λέει το παιδί! Η σωστή γυναίκα κάνει θυσίες για τον άνδρα της!" πετάγεται η μητέρα μου.

Σε μια στιγμή εμφανίζεται η κυρά Λεμονιά (κεραυνός εν τη αιθρία!) για να ζητήσει οινόπνευμα και βαμβάκι για τον άντρα της, ο οποίος μόλις βγήκε από το νοσοκομείο μετά από εγκεφαλικό. *Δεν θα μπορούσε η κυρία να πεταχτεί μέχρι το κοντινό ψιλικατζίδικο; Τέλος πάντων, δεν είναι εκεί το θέμα...*

?! Το επόμενο πρωί βρίσκω στην αυλή πεταμένο ένα λεμόνι κομμένο στα δυο. Τα κομμάτια είναι άστιφτα, βουτηγμένα σε κάρβουνα και χωρισμένα κατακόρυφα, όχι εγκάρσια – όπως τα κόβουμε εμείς και όπως πρέπει να κόβονται τα λεμόνια. Από το ένα κομμάτι λείπει μια

φέτα που δεν την βλέπω πουθενά. Δεν ξέρω τι και πώς, όμως φροντίζω να πετάξω τα δυο κομμάτια στην αυλή της κυρα-Λεμονιάς, σε διαφορετικό σημείο το καθένα...

Τετάρτη, 28 Δεκεμβρίου 2016

?! Επιστρέφοντας το μεσημέρι από το Internet Cafe, μπαίνω στην πίσω κάμαρα όπου τώρα κοιμάται η μάνα μου, και ανοίγω την παλιά μου μπιζουτιέρα για να πάρω κάτι από μέσα. Αμέσως παρατηρώ ότι το καρδιόσχημο λευκό κουτάκι, όπου φυλάω τα δαχτυλίδια μου, είναι ανοιγμένο και αναποδογυρισμένο. Μόλις το παίρνω στα χέρια μου, διαπιστώνω ότι λείπουν όλα τα δαχτυλίδια -δύο χρυσά και τρία ασημένια! Αμέσως βγάζω όλα τα μπιζού έξω από τη μπιζουτιέρα, ψάχνω προσεκτικά σε όλες τις θήκες μα τα δαχτυλίδια έχουν γίνει άφαντα! Ακόμη, έχουν κάνει φτερά δυο χρυσοί σταυροί με τις αλυσίδες τους κι ένα ζευγάρι χρυσά σκουλαρίκια! Οτιδήποτε χρυσό ή ασημένιο έχει εξαφανιστεί! Έχουν απομείνει μονάχα τα ψεύτικα κοσμήματα! *Μα ποιός μπορεί να τα έκλεψε;* συλλογίζομαι. *Κανένας δεν μπαίνει εδώ, εκτός ίσως από...*

“Μαμά, μπήκε κανείς στο δωμάτιό σου σήμερα, όση ώρα έλειπα;”

“Κανένας δεν μπαίνει εδώ, μονάχα η Αλίκη μπήκε για να πάρει κάτι. Γιατί ρωτάς;”

“Βλέπω τα συρτάρια ανακατεμένα...”

“Η Αλίκη δεν πείραξε τίποτα, μονάχα μια ματιά έριξε”, μου ανακοινώνει η μαμά με τελεσίδικο ύφος.

Σαφώς, δεν μπορώ να πω στη γριά ότι η αγαπημένη της κορούλα σούφρωσε όλα μου τα κοσμήματα. Δεν πρόκειται να με πιστέψει, θα πει ότι εγώ δεν θυμάμαι πού τα έβαλα, θα με βρίσει κιόλας, άσε που μπορεί να της έλθει κανένα εγκεφαλικό.

Φαντάζομαι ότι η Αλίκη θα τα "σκοτώσει" σε κανένα ενεχειροδανειστήριο για καμιά εκατοστή ευρώ το πολύ, ή θα τα χαρίσει στις φιλενάδες της ως πρωτοχρονιάτικα δώρα – τυχαίο είναι που εξαφανίστηκαν σήμερα; Τελικά, είναι πολύ πιο πουτάνα απ' όσο νόμιζα. Αλλά φταίω κι εγώ που τόσο καιρό δεν φρόντισα να τα κρύψω κάπου καλύτερα. Πάνε τώρα...

Παρασκευή, 30 Δεκεμβρίου 2016

Ο Τώνης είναι εδώ από το πρωί, αρρωστούλης με ίωση. Μισοξαπλωμένος στον καναπέ, ζητάει χαρτί και μολύβι και μέσα σε λίγα λεπτά σκαρώνει την ακόλουθη ιστορία (*Έρωτας! Περιπέτεια! Δράση! Μυστήριο!)*, με αυτή την ορθογραφία:

‖ Η σουπερ νονά νούμερο 1 ‖

Η σούπερ νονά είχαι βγει με το αντρα της για φαγητό,
που τον είχαι γνωρίσει σε ενα εστιατόριο
που ήταν για κακους, αλλά δεν το ήξερε η σούπερ νονά,
δεν ήξερε ότι αυτος που είχαι βγει μαζή της ήταν κακός,
μάλιστα ο αρχιγός του κακού.
Όταν τελίωσε το ραντεβού πήγε στο σπίτι της
και άνοιξε την τηλεόραση που είχαι ηδήσης
και έλεγε ότι ο αντρας της πιροβόλησε 10 φορές
έναν άνθρωπο γιατί δεν του έδωσε τα λεφτά του.
Η σούπερ νονά έπιασε αμέσος δράση
βρήκε τον κακό και του έδωσε μια μπουνιά
και ο κακός έπεσε κάτο ξερός.
Και από τότε αίγινε πλούσια η νονά,
της φτιάξαν και ένα άγαλμα
και ζίσαν αυτή καλά και εμείς καλύτερα...‡

Ανασκόπηση

Σάββατο, 31 Δεκεμβρίου 2016

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ταξιδεύω με τρένο, πλάι στον πατέρα μου. Κάποια στιγμή το όχημα σταματά κι έξω από το παράθυρο βλέπω μαύρο καπνό να υψώνεται στο βάθος. Σχεδόν αμέσως υψώνονται κι άλλες στήλες καπνού, πιο κοντά στο τρένο. Ανησυχώ μήπως ο μαύρος καπνός φτάσει σ' εμάς και μας πνίξει.

Βγαίνουμε έξω από το τρένο μα καπνός δεν φαίνεται πουθενά τώρα, ενώ ο μπαμπάς φαίνεται περίεργος και κοιτάζει μέσα από κάτι μεγάλες τρύπες σ' έναν τοίχο. Του λέω ότι βιάζομαι επειδή πάω να κάνω αίτηση για δουλειά. Φεύγουμε μαζί και καταλήγουμε μπροστά σ' έναν απότομο κλιμακωτό βράχο, όπου πρέπει να σκαρφαλώσουμε. Ο μπαμπάς τα καταφέρνει εύκολα, ανεβαίνει πάνω στον βράχο και από κει περπατά σ' ένα πέτρινο, πολύ ανηφορικό μονοπάτι και χάνεται προς τα σύννεφα. Εγώ προσπαθώ μα δεν μπορώ να σκαρφαλώσω.

Έτσι, αποφασίζω να γυρίσω πίσω και να πάρω άλλο δρόμο. Τώρα περπατώ άνετα σε μια ελαφρά κατηφόρα, η οποία γρήγορα καταλήγει σ' έναν μακρύ, φαρδύ και ίσιο δρόμο που εκτείνεται μέχρι τον ορίζοντα. Στο βάθος διακρίνονται ωραίες κόκκινες γέφυρες. Γλιστρώ γοργά, με τα χέρια ανοιχτά, σα να πετώ, απολαμβάνοντας την αίσθηση ελευθερίας, ενώ το όνειρο πάει να γίνει διαυγές.

Καταλήγω σε μια παραλιακή λεωφόρο, όπου ένα ροζ κάμπριο αμάξι με διασταυρώνει ντεραπάροντας

επικίνδυνα, σκοπεύοντας μάλλον να με πατήσει. Ο οδηγός αφήνει μια κοροϊδευτική κραυγή, εγώ όμως προφταίνω και περνώ απέναντι. Έχω γλυτώσει, ωστόσο νιώθω έτοιμη να κλάψω...۩

♥ Θλίβομαι που πέρασε αυτός ο χρόνος -καλός ήταν: Αντιμετώπισα ικανοποιητικά κάποιες καταστάσεις που με ταλαιπωρούσαν χρόνια (οράματα φωτιάς, εφιαλτικό μήνυμα, Ξιφαράς) και πραγματοποίησα ορισμένους σκοπούς μου (καταχώρηση των ημερολογίων και των μυθιστορημάτων μου σε ηλεκτρονικές βιβλιοθήκες· ανέβασμα των ζωγραφικών έργων μου στο Flickr). Μπορώ να πω ότι το 2016 ήταν από τις σπάνιες χρονιές για μένα -τώρα όμως τελειώνει...

Το βράδι ετοιμάζουμε οικογενειακό ρεβεγιόν, ξανά γύρω από το τζάκι. Αυτή τη φορά είναι και η Μιράντα μαζί, η οποία φροντίζει να μείνει εντελώς σιωπηλή καθ' όλη τη διάρκεια της συνεστίασης. Έτσι γίνεται πάντα με τις γκόμενες του αφέντη Γιάνναρου: Δεν τους επιτρέπει να λένε την παραμικρή κουβέντα μπροστά σε κόσμο κι εκείνες υπακούνε πειθήνια. *Δεν μιλάνε για να πάρουν τον γαμπρό...*

Ο μικρός εξακολουθεί να είναι άρρωστος με ίωση και κάθεται ήσυχος πάνω σε μια πολυθρόνα, σκεπασμένος με μια κουβέρτα. "Θα κολλήσουμε όλοι!” λέει σε μια στιγμή η μαμά αλλά κανείς δεν δίνει σημασία.

Ο Θανάσης, βαρύς και ασήκωτος όπως πάντα, αγορεύει με στόμφο αυθεντίας επί παντός επιστητού. Μας έχει κουβαλήσει και τη Φλόσυ, η οποία τριγυρίζει στο σπίτι όλες αυτές τις ώρες.

Καλά περνάμε και απόψε, όμως δεν ξέρω: Νιώθω κάπως μελαγχολική, έχω μια απροσδιόριστη αίσθηση ότι "όλα πάνε καλά μα τίποτα δεν πάει καλά", χωρίς να μπορώ να κατανοήσω το λόγο...

® Χρονικό Ψυχικού Πολέμου (Σεπτέμβρης-Δεκέμβρης 2016: Τους τελευταίους μήνες έχω αρχίσει να υιοθετώ έναν διαφορετικό, εναλλακτικό τρόπο, που βρίσκω ότι με εκφράζει καλύτερα:

α) Οι φίλοι μου είναι δρόμοι **-** κατ' αρχήν, ο ορισμός: Φίλος σου είναι μια οντότητα με την οποία ανταλλάσεις ενέργεια και θετικά συναισθήματα. Από αυτή την άποψη, ορισμένοι δρόμοι και τόποι είναι οι ιδανικοί φίλοι για μένα. Όταν περπατώ σε συγκεκριμένα μέρη *όπου δεν φαίνονται άνθρωποι*, νιώθω ότι ανοίγομαι και γαληνεύω. Ενοχλούμαι όταν στις βόλτες μου βλέπω μπροστά μου ανθρώπους: Τους αντιλαμβάνομαι σαν εμπόδια, σαν παρεμβολές, σαν διαταράξεις, ή σαν *μελανότερες μάζες σκότους*. Γενικά, μου δίνεται η εντύπωση ότι η παρουσία τους χαλάει την αισθητική και την ισορροπία του χώρου...

Ένας άνθρωπος/φίλος μπορεί να σε βοηθήσει όταν βρίσκεσαι σε δύσκολη θέση -έτσι λέγεται, τουλάχιστον. Σύμφωνα με την προσωπική μου εμπειρία, η πιθανότητα να σου σκάψει τον λάκκο είναι πολύ μεγαλύτερη από να σε βοηθήσει σε οτιδήποτε. Από την άλλη, πολλές φορές το περπάτημα σ' έναν ήσυχο δρόμο με εμπνέει για να βρίσκω λύσεις σ' ένα μου πρόβλημα – μόνο που γι' αυτόν τον φίλο δεν φοβάμαι μήπως με προδώσει αργότερα. Όσο για τη διασκέδαση: Σαφώς μπορείς να περάσεις ευχάριστα με ανθρώπους φίλους, όμως αυτή τη χαρά μπορεί να τη χρυσοπληρώνεις για όλη σου τη ζωή (κάτι ξέρουμε κι εμείς).

Εξακολουθώ να πηγαίνω βραδινές βόλτες σε δρόμους όπου πήγαινα και πριν, όμως τώρα το κάνω με διαφορετικό τρόπο: Φροντίζω να περπατώ πάνω στα πεζοδρόμια, ανάμεσα στα κάγκελα των σπιτιών και τα

σταθμευμένα αυτοκίνητα. Έτσι δεν έχω οπτική επαφή με τους περαστικούς στο δρόμο, πράγμα που με οδηγεί σε μια ξεχωριστή ηρεμία και πληρότητα. Χρειάστηκε να φθάσω 53 ετών για να καταλάβω πώς γίνεται σωστά μια βόλτα...

β) Επιστροφή στη σωματική άσκηση: Τελευταία νιώθω την ανάγκη να γυμνάζομαι αλλά δεν έχω καμία όρεξη να τρέχω στα γυμναστήρια. Προτιμώ να ασκούμαι μόνη, με το πάσο μου, μέσα στο σπίτι: Όποτε μου περισσεύει κανένα πεντάλεπτο χρόνος, φροντίζω να κάνω ένα σουπερσέτ ασκήσεων με αλτήρες ή για τα πόδια. Έχω εκπονήσει δύο προγράμματα που κάνω εναλλάξ: Το ένα είναι για κοιλιακούς, πόδια, ώμους, χέρια, πλευρά· το άλλο είναι karate kicks και ασκήσεις για κοιλιακούς, πλάτη, στήθος, γλουτούς. Έτσι, στην διάρκεια μιας μέρας γυμνάζομαι κανένα σαραντάλεπτο συνολικά, χωρίς καν να το καταλάβω, και νιώθω ήδη πολύ καλύτερα...

γ) Τηρώ αυστηρά τη Σιωπή: Φροντίζω να μην γνωρίζει κανείς (ούτε καν η μάνα μου) τίποτα για μένα και τη νέα μου ζωή. Δεν έχουν ιδέα για τις ηλεκτρονικές εκδόσεις μου, ούτε για τη γυμναστική μου, ούτε για τα υπόλοιπα σχέδιά μου, ούτε θα μάθουν οτιδήποτε κάνω ή ανακαλύψω στο μέλλον...

Κατά τ' άλλα: Εδώ κι έξι μήνες περίπου τα οράματα φωτιάς έχουν πρακτικά εξαφανιστεί, ωστόσο δεν μπορώ να πω το ίδιο για το εφιαλτικό μήνυμα "κόλαση/hell", το οποίο εξακολουθεί να έρχεται στον ύπνο μου 3-4 φορές το μήνα συν άλλες τόσες που δεν ακούγεται τόσο ξεκάθαρα.

Το πρόβλημα επιμένει εδώ και δέκα χρόνια, δεν παρουσιάζει σοβαρή βελτίωση και δεν ξέρω τι άλλο μπορώ να κάνω: Αυτή η υποβολή είναι ύπουλα

φυτεμένη στο ασυνείδητό μου, αμφιβάλλω αν θα φύγει ποτέ. Τέλος πάντων, αυτούς τους μήνες μου ήλθαν κατά μέσο όρο 3 φορές το εφιαλτικό μήνυμα και μία φορά το αντίθετό του ("παράδεισος"). Οι καθαρές νύχτες ήταν γύρω στις 24 ανά μήνα.

Η πλειοψηφία των φαινομένων λαμβάνουν χώρα νωρίς το πρωί, πράγμα που σημαίνει ότι δεν πρέπει να μένω στο κρεβάτι αργότερα από τις 6:00 πμ. Αυτό, όμως, δεν είναι εύκολο: Το έχω δοκιμάσει κι έχει αποτύχει -χώρια που μου σπάει τα νεύρα...

Ακόμη, παρατηρώ ότι το εφιαλτικό μήνυμα έρχεται κάθε φορά που έχω πάει σε σούπερ μάρκετ το προηγούμενο απόγευμα! *Γιατί άραγε; Μήπως φταίει ο φωτισμός τους;* (δεν τρέχει τίποτα όταν πηγαίνω σε μίνι μάρκετ ή άλλα μικρά καταστήματα). *Η υπόθεση αρχίζει να πηγαίνει πολύ μακριά...*

♥ Μετά από δέκα χρόνια πειραμάτων κι ερευνών, η ***Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας*** ενάντια στους νυχτερινούς τρόμους διαμορφώνεται ως εξής:

Όλη μέρα:

* Αποφεύγω το αλκοόλ (ποτά και κολώνιες), εφόσον μένει 24 ώρες στο αίμα, διαταράσσει τη χημική ισορροπία του οργανισμού και επιδεινώνει σημαντικά τα ενοχλητικά συμπτώματα των εμφυτευμάτων.
* Δεν μιλώ πολύ στο κινητό -προφανώς η χρήση του ταράζει τον εγκέφαλο. Ιδίως μετά τις 6:00 μμ αποφεύγω κάθε χρήση.

***Απόγευμα**:*

* Δεν δουλεύω στο κομπιούτερ μετά τις 6:00 μμ.
* Δεν πηγαίνω σε σούπερ μάρκετ ή πολυκαταστήματα.

* Δεν διαβάζω μεγάλα κείμενα γραμμένα με ανοιχτόχρωμα γράμματα πάνω σε μαύρο φόντο: τέτοιου είδους ανάγνωση διεγείρει αμέσως τις υπναγωγικές παραισθήσεις.

Βράδι:

* Μετά τις 7:00 μμ αποφεύγω μπαχαρικά, εσπεριδοειδή, ποπ κορν, κρέατα και ιδίως τα γαλακτοκομικά: παραδόξως, αυτά επιδεινώνουν τα αρνητικά φαινόμενα όσο και το αλκοόλ.
* Δεν βλέπω καθόλου τηλεόραση ή DVDs, καθώς η λειτουργία τους ενεργοποιεί τα αρνητικά εμφυτεύματα ακόμη και μετά από ώρες.
* Ομοίως δεν ακούω μουσική από CDs, για τον ίδιο λόγο. Ωστόσο, δεν υπάρχει πρόβλημα όταν ακούω κασέτες.
* Το διάβασμα στο κρεβάτι τη νύχτα επίσης ενεργοποιεί τα αρνητικά εμφυτεύματα.
* Το αργότερο στις 11:00 μμ πηγαίνω για ύπνο.

***Νύχτα**:*

* Κοιμάμαι με δυο μαξιλάρια, όχι με ένα. Το κεφάλι πρέπει να είναι σχετικά ψηλά.
* Αποφεύγω κάθε σεξουαλική διέγερση.
* Δεν κοιμάμαι καθόλου ανάσκελα. Δεν μένω σε ύπτια στάση πάνω από λίγα δευτερόλεπτα επειδή έτσι αυξάνονται σημαντικά τα παραϋπνικά φαινόμενα.
* Το ρολόι ή οποιαδήποτε ηλεκτρική ή ηλεκτρονική συσκευή δεν πρέπει να είναι κοντά στο κεφάλι μου όταν κοιμάμαι.
* Σηκώνομαι από το κρεβάτι στις 7:30 πμ το αργότερο.

 Αναφορά εκδόσεων (Δεκέμβρης 2016): Η συγκέντρωση του συγγραφικού μου υλικού και η καταχώρησή του στο Διαδίκτυο έχει ουσιαστικά ολοκληρωθεί, πράγμα που με κάνει να νιώθω αρκετά ικανοποιημένη. Τώρα τέλος τα πολλά-πολλά, απλά συνεχίζω την καταγραφή του 9ου τόμου.

 Λαμβάνοντας υπόψη τι ακριβώς έχω πετύχει μέσα στο 2016 (έκδοση 4 βιβλίων σε διάφορες συγγραφικές πλατφόρμες, καταχώρηση 19 πρωτότυπων εικονογραφημένων ημερολογίων σε ψηφιακές βιβλιοθήκες· εισαγωγή των ζωγραφικών έργων μου στο Flickr· διόρθωση των οκτώ πρώτων τόμους "Απόλυτο Κακό" για μελλοντική επανέκδοση· εξαφάνιση των έντυπων συγγραφικών έργων μου από το φυσικό πεδίο), συμπεραίνω ότι έχω κάποια πνευματική καθοδήγηση που μ' εμπνέει βήμα-βήμα...

Συμφιλίωση με την τεχνολογία: Είναι γεγονός ότι μονάχα μέσα στο Διαδίκτυο βλέπω κάποιο ενδιαφέρον για τα συγγραφικά έργα μου. Βλέπω όμως και αρκετή "μουρμούρα", δηλαδή κακοήθη σχόλια από μερικούς δήθεν λόγιους ξερόλες, που ούτε καταλαβαίνουν τι διαβάζουν. Όχι ότι με νοιάζει, φυσικά: Η γνώμη των άλλων δεν επηρεάζει τη δραστηριότητά μου, ξέρω πολύ καλά τι γράφω. Άλλωστε, σε γενικές γραμμές οι κριτικές μου είναι καλές -γύρω στα 4 αστέρια.

Στο φυσικό πεδίο, αν αποκάλυπτα σε συγγενείς και φίλους έστω λίγες γραμμές απ' όσα έχω γράψει, θα εισέπραττα αποδοκιμασία, εχθρότητα, απόρριψη και ποιός ξέρει τι άλλες συνέπειες. Η ουσία είναι πως ο κυβερνοχώρος του Internet μου δίνει κάποιες δυνατότητες που στη "φυσική" ζωή δεν θα μπορούσα ούτε να ονειρευτώ...

Έχω αρχίσει, λοιπόν, να αναθεωρώ ορισμένες απόψεις μου. Εμπιστεύομαι την τεχνολογία πιο πολύ από άλλοτε, καθώς αναγνωρίζω ότι (μου) ανοίγει δρόμους που στον φυσικό κόσμο δεν θα μπορούσα καν να διανοηθώ. Βέβαια, είναι αλήθεια ότι η τεχνολογία αποξενώνει τους ανθρώπους -όμως αυτό δεν το βρίσκω κατ' ανάγκην κακό: *Μακριά και αγαπημένοι...*

Τελικά, εκείνο που εξανθρωπίζει τον άνθρωπο είναι η τεχνολογία. Τον "παλιό, καλό καιρό", που τόσο έντεχνα εκθειάζεται από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, οι άνθρωποι ήταν τρελαμένα ζώα που αλληλοβασανίζονταν και αλληλοσφάζονταν με την πιο ασήμαντη αφορμή. Τότε, αν κάποιος σε κατηγορούσε στις αρχές για οτιδήποτε, είτε δίκαια είτε άδικα, ο "νόμος" είχε το δικαίωμα να σε βασανίσει φρικτά για μέρες μέχρι να πεθάνεις με μαρτυρικό τέλος.

Δεν μπορώ καν να με φανταστώ να ζούσα σε περασμένους αιώνες. Τώρα ναι μεν αντιμετωπίζω "θέατρα δρόμου", ηλεκτρομαγνητική στόχευση, κοινωνικό αποκλεισμό κλπ, ωστόσο έχω φθάσει 53 ετών, συνεχίζω την πορεία μου και αντιμετωπίζω τα πράγματα με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Τότε (πχ 500 χρόνια πριν) θα με είχαν βγάλει από τη μέση σε πολύ νεαρή ηλικία, μετά από μέρες φρικτών βασανιστηρίων, χωρίς καν να καταλάβω το γιατί. Ή θα με είχαν παντρέψει από τα 12 με κανέναν κωλόγερο για να τον υπηρετώ νυχθημερόν, να του κάνω συνεχώς παιδιά και να πεθάνω στα 25 μου πάνω στη 12η γέννα. Θα ήμουν τρελή αν δεν προτιμούσα χίλιες φορές τη σημερινή κατάσταση...

Ναι μεν αλλά: Στο σημείο αυτό νιώθω την ανάγκη να απαγκιστρωθώ από ορισμένες "σειρήνες",

όπως το κυνήγι των πωλήσεων. Πάντως, λαμβάνοντας υπόψη τι γράφω, μπορώ να πω ότι έχω συγκεντρώσει έναν ικανοποιητικό αριθμό πωλήσεων (γύρω στα 15.000 συνολικά) – κι αυτό είναι το καλύτερο που θα μπορούσα να πετύχω, δεδομένων των συνθηκών.

Λαμβάνοντας υπόψη ότι εγώ έχω πολλούς εχθρούς (κρυφούς και φανερούς) σε υψηλές θέσεις, δεν χρειάζεται τα έργα μου να έχουν πολύ μεγάλη απήχηση και να τραβούν την προσοχή· αρκεί έστω λίγη κίνηση, η οποία δεν θα ανησυχήσει πραγματικά τους εχθρούς μου.

Η ουσία: Για τρία χρόνια περίπου, οι ηλεκτρονικές εκδόσεις ικανοποίησαν μια βασική ψυχική μου ανάγκη, δηλαδή την εναπόθεση και μακροημέρευση των έργων μου. Από την άλλη, όμως, βρίσκω ότι απορροφούν πολύ χρόνο, ενέργεια και (αν δεν προσέξει κανείς) χρήμα. Κρίνω, λοιπόν, ότι έχει έλθει η ώρα να αναζητήσω άλλα πράγματα τόσο στο Διαδίκτυο όσο και στον φυσικό κόσμο...

Προς το παρόν νιώθω πως
μου λείπει η κατεύθυνση.
Έχω, όμως, την αίσθηση ότι
το νέο έτος δεν θ' αργήσει
να μου την αποκαλύψει...